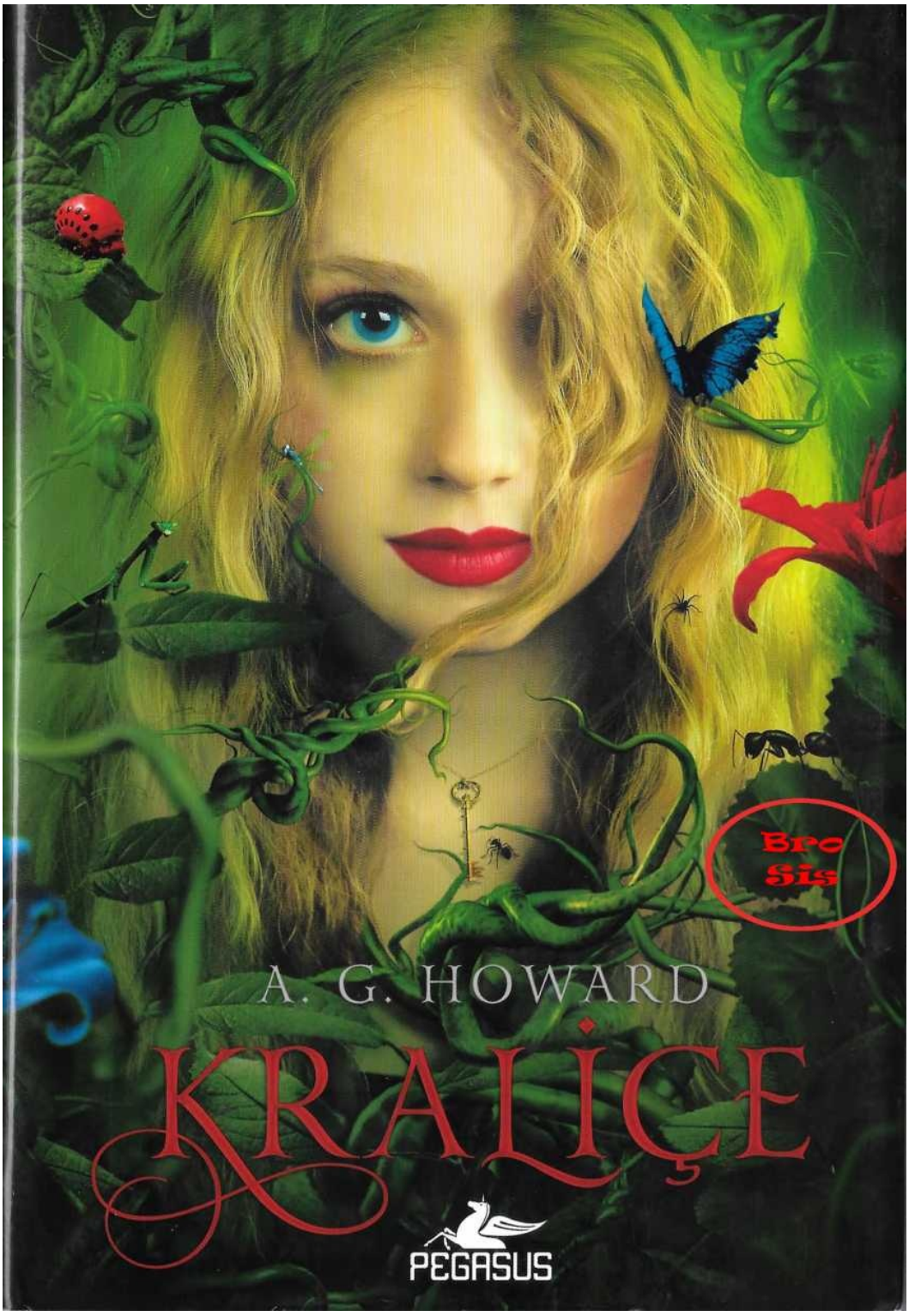

A. G. HOWARD
KRALİÇE
PEGASUS

Ne w York Times çoksatan yazarı, *Harikalar Diyarı* serisini, çalıştığı okul kütüphanesinde yazmaya başlamıştır. Çocukluğundan beri Levvis Carroll

hayranı olan Howard, ondan aldığı ilf ıamla *Alicc Harikalar Diyarında da* yer alan öykülerin daha karanlık ve tuhaf özelliklerinin romanın merkezinde yer aldığı gotik bir kitap yazmak istemiştir. Yazar boş zamanlarında paten kaymaktan, bahçe işleriyle uğraşmaktan, ailesiyle tatile çıkmaktan ve özellikle de ilham perilerini beslemek için 18. yüzyıldan kalma mezarlıkları ve eski okul binalarını ziyaret etmekten keyif alır.

KAPAK GORSIT! . \ ATI i A 1.1 A SUMl.i'V 2013 KAPAK TASARIMI: MARIA T. MIDDLTTON

"Ürpertici, detaylı ve romantizm dolu."
School Library Journal

"Zengin bir okuma deneyimi sunuyor..."
Kirkus Reviews

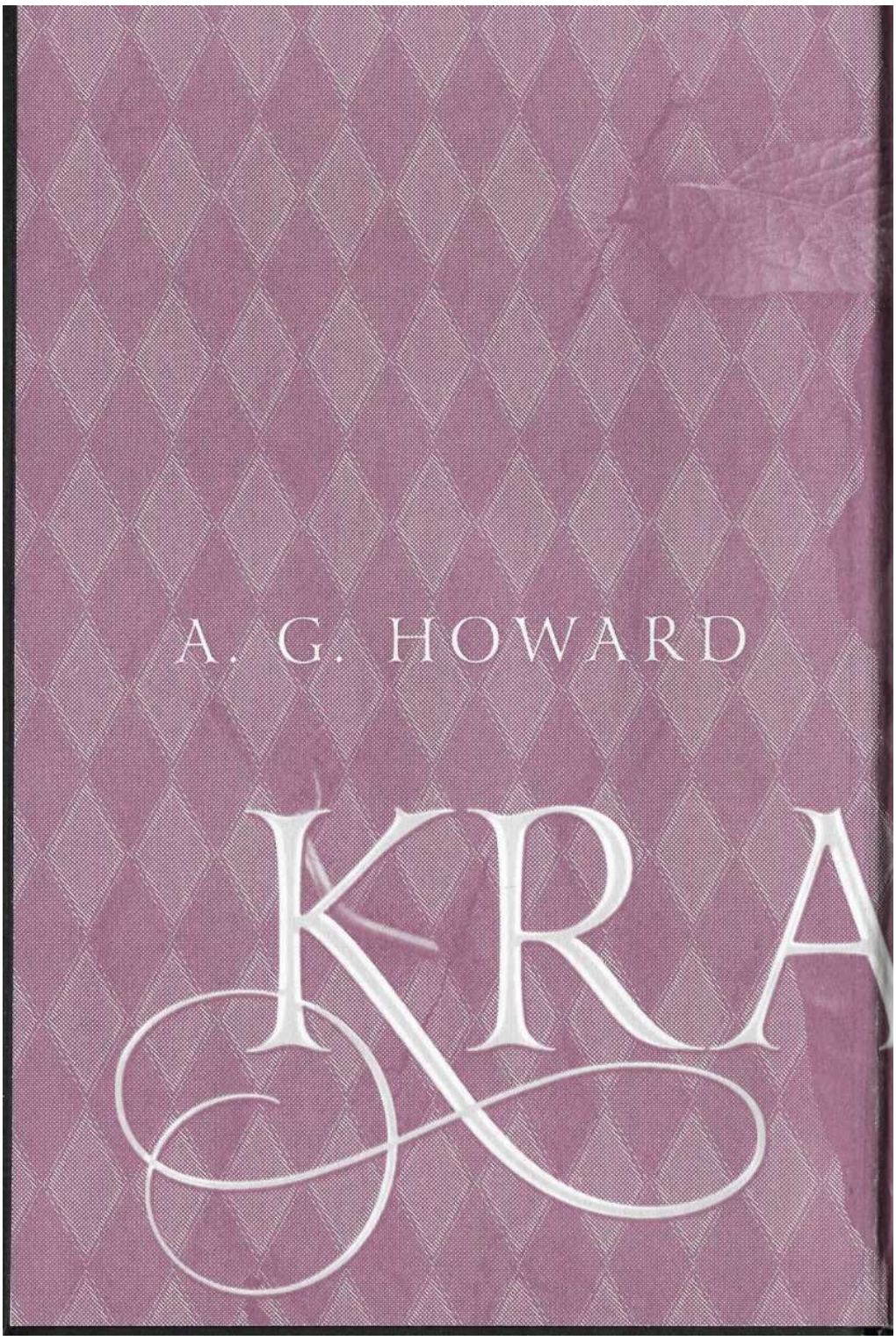
"Heyecan dolu, yenilikçi ve
okuru sık sık şaşırtıyor..."
The Boston Globe

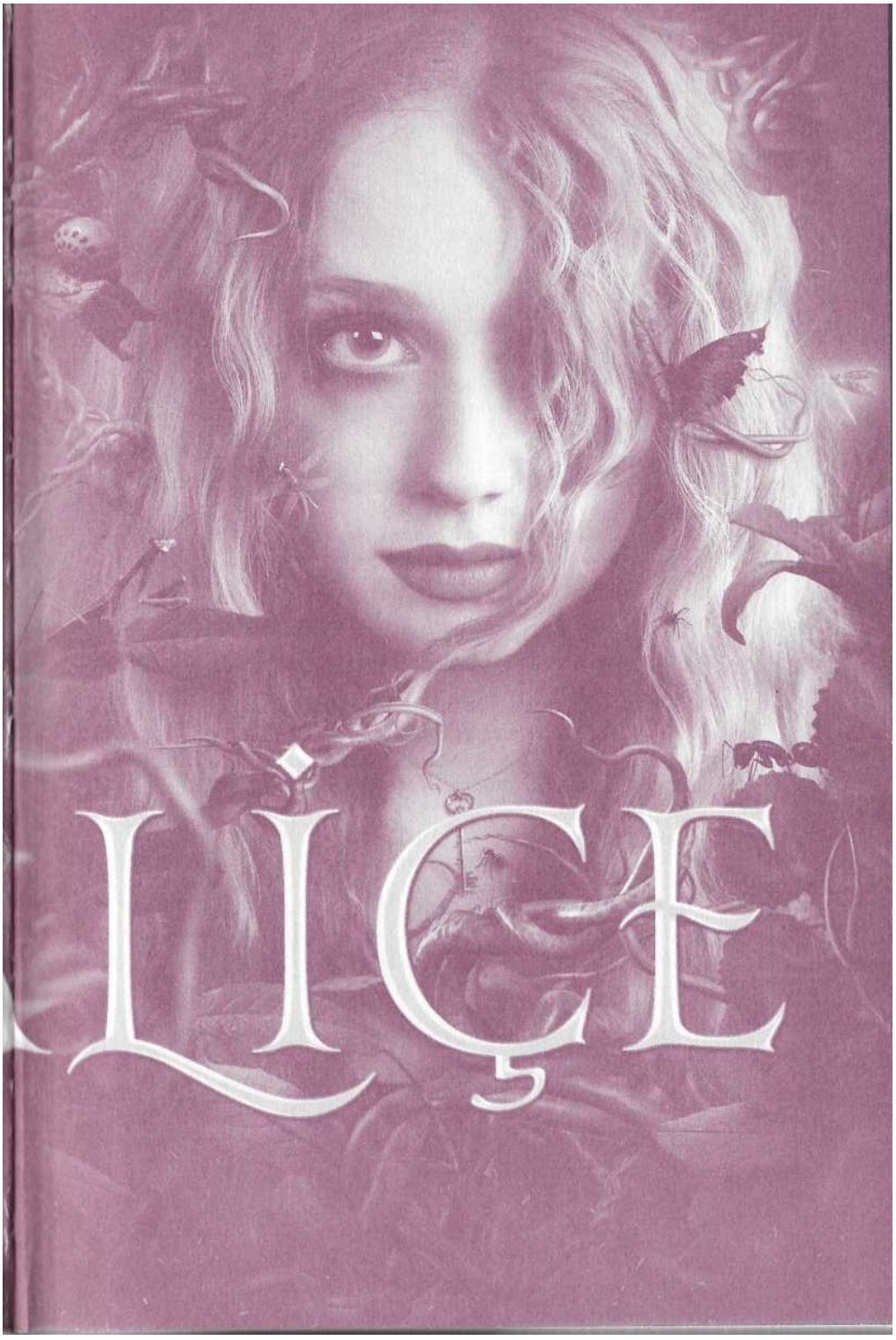
"Fantastik bir çocuk öyküsünün karmaşık ve ustaca dönüştürülmüş versiyonunda birbiriyle çatışan romantik duygular, aklın sınırlarını zorlayan sahneler ve orijinalinden çok daha fazla şiddet var."
Booklist

"Başkahraman Alyssa gerçekten özgün ve Howard'ın görsel hayal gücü müthiş. Öykünün tüyler ürperten bir yanı var ve büyüleyici üslubu ile sahneleri delilik ve yaratıcılığın sınırlarında dolaşıyor."
Publishers Weekly

"Alyssa uzun zamandır karşıma çıkan en eşsiz başkahraman. Bu kitap romantik ve büyüleyici olduğu kadar karanlık ve esrarengiz."
USA Today

"Karanlık fantezileri ve Carroll'ın Alice yorumlarını (özellikle de Tim Burton'ınkini) sevenler bu hayal gücü kuvvetli ve ilgi uyandıran kitabı çok sevecek."
Bulletin of the Center for Children's Books

A. G. HOWARD
KRA

Pegasus Yayınları: 1701 Gençlik: 327

Kraliçe

A.G. Hovvard Özgün Adı: Splintered

İngilizceden çeviren:

Onur Kınacı Birler

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman Editör: Çiçek Eriş Düzelti: Selma Altıntaş Bursalıoğlu Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioalu Matbaacılık Sertifika No: 11946 Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A Bayrampaşa/İstanbul Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ağustos 2017 - Ciltli ISBN: 978-605-299-174-9

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017 Copyright © Anita Hovvard, 2013 Kitap Tasarımı: Maria T. Middleton *Aynanın içinden* alıntıları © Tomris Uyar, Can Yayınları, İstanbul, 2001

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sk. Alara Han No: 11/9 Taksim/İSTANBUL Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46 www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

*vjs*xsÂ*

-mim-

Kocam ve gerçek hayattaki kahramanım Vince ve iki harika çocuğum Nicole ve Ryana...

Benim hayallerimi kendi hayalleriniz gibi benimsediniz ve kayan güzel yıldızı yakalayana kadar uçmaya devam etmem için bana cesaret verdiniz.

YI^LTINA TE^ YÖNLÜ BİIET

On yaşımdan beri böcek topluyordum çünkü fısıltılarını durdurabilmemin tek yolu buydu. Karnına iğne saplayınca böcek hemen susuveriyordu.

Bazı kurbanlarım duvarlardaki kutuların içinde sıralanırken diğerleri de cam kavanozların içinde gruplara ayrılmış şekilde, daha sonra kullanılmak üzere kitaplıkta bekliyordu. Cırcırböcek-leri, örümcekler, hamamböcekleri, arılar ve kelebekler... Seçici değildim. Gevezeliğe başladıklarında bunu hak ediyorlardı.

Onları yakalamak çok kolaydı. İhtiyacınız olan tek şey kedi kumuyla dolu, ağzı kapalı plastik bir kova ve içine serpiştirilmiş birkaç muz kabuğuydu. Kapağa bir delik açıyor, delikten içeri plastik bir boru sokuyordunuz ve bir böcek kapanınız oluyordu.

^RAUÇE

Meyve kabukları onları çekerdi, kapak onları içeride tutardı ve kumdaki amonyakla boğulurlardı.

Böcekler boşu boşuna ölmüyorlardı. Onların cesetlerini sanatımda kullanıyor, çerçeveler ve şekiller yapıyordum. Kurumuş çiçekler, yapraklar, cam parçaları alçı zemin üzerindeki desenlere renk ve doku katıyordu. Bunlar benim şaheserlerimdi... ürkütücü mozaiklerim.

Okul bugün son sınıflara öğleden sonrası için izin vermişti. Ben de son bir saati yeni projemin üstünde çalışarak geçiriyordum. Bir kavanoz örümcek, dağınık masamda, sanat aletlerimin yanında duruyordu.

Altın renkli başakların tatlı kokusu yatak odamın penceresinden içeri süzülüyordu. İki katlı evimin yanında, bukalemun gibi renk değiştirebilen, böylece sarı ve beyaz çiçeklerin arasında fark edilmeyen örümcekleri çeken bitkilerle dolu bir tarla vardı.

Kavanozun kapağını açıp uzun bir cımbızla otuz beş tane eklem bacaklıyı karınlarını ezmemeye ve bacaklarını koparma-maya dikkat ederek dışarı çıkardım. Düz, ince iğnelerle üzeri çoktan renklerine göre seçilmiş böceklerle

parlak gece göğü gibi kaplanmış siyah renkli alçıya sabitledim. Yapmayı hayal ettiğim şey, tipik yıldız görüntüsü değil, şimşeklerin çevresinde tüy gibi dolanan takımyıldızlarıydı. Kafamın içinde nereden geldikleriyle ilgili hiçbir fikrimin olmadığı bunun gibi yüzlerce çarpık sahne vardı. Yaptığım mozaikler onları dışarı çıkarmamın tek yoluydu.

Sandalyemde arkama yaslanıp eserimi inceledim. Alçı bir kere kuruduğunda böcekler yerlerine sabitlenecekti, bu yüzden bir ayarlama yapılması gerekiyorsa hızlıca yapmalıydım.

Altdudağıma parmağımla vurarak yatağımın yanındaki dijital saate baktım. Akıl hastanesinde babamla buluşmak için iki saatten az vaktim vardı. Anaokulundan beri her cuma Scoopin'

Stop'tan çikolatalı çizkekli dondurma alıp Alison'la paylaşmaya gitmek gelenek haline gelmişti.

Baş ağrısı ve donmuş bir kalp benim eğlence anlayışıma uymuyordu ama babam bunun hepimiz için bir terapi olduğunda ısrarcıydı. Annemi görmek ve ileride belki de içinde yaşayacağım yerde bulunmakla bir şekilde bunun başıma gelmeyeceğini düşünüyordu.

Yanılıyor olması çok kötüydü.

Genetik deliliğimden, en azından tek bir iyi şey çıkmıştı. Hayallerim olmasaydı sanatçı yönümü hiçbir zaman keşfedemezdim.

Böcek takıntım beşinci sınıftayken bir cuma günü başlamıştı. Çok zor bir gündü. Taelor Tremont, herkese *Alice Harikalar Diyarında* romanının yazarı Lewis Carroll'a ilham olan Alice Liddell'le akraba olduğumu söylemişti.

Alice'in büyük büyük büyük büyükannem olduğu ortaya çıktıktan sonra, sınıf arkadaşlarım teneffüs boyunca çay partileri ve fındık fareleriyle ilgili benimle dalga geçmişlerdi. Olayların bundan daha kötüye gidemeyeceğini düşündüğüm sırada kotumda bir şey hissetmiştim ve tamamen hazırlıksız olduğum ilk reglimin başladığını utanarak fark etmiştim. Ağlamak üzereyken ana giriş kapısının yanındaki kayıp eşya yığınının üzerinden bir kazak çekip belime bağlayarak ofislere doğru yürümüş, başımı önüme eğip kimseyle göz göze gelmemeye çalışmıştım.

Ofise girdiğimde hasta numarası yapmış ve babamı arayıp beni almasını söylemiştim. Hemşirenin odasında beklerken, masanın üstünde duran vazodaki çiçekler ve onların çevresinde vızıldayan yabanarısı arasındaki ateşli tartışmayı hayal etmiştim. Çok güçlü bir hayaldi; öyle ki tartışmalarını kapalı kapının arkasında bir sınıftan diğerine geçen öğrencilerin konuşmalarını duyduğum netlikte işitebiliyordum.

^ALjÇE

Alison beni “kadın olacağım” günle ve bunu izleyecek seslerle ilgili uyarmıştı. Bunları söylemesinin akli dengesizliğiyle ilgili olduğunu düşünmüştüm...

Fısıltılar tıpkı boğazımdan yükselen hıçkırıklar gibiydi, durdurmak imkânsızdı. Yapabildiğim tek şeyi yaptım: içimde olan şeyi inkâr ettim. Dört ana besin grubunun resminin bulunduğu posteri silindir haline getirip arıyı sersemletecek sertlikte üzerine indirdim. Ardından çiçekleri hızla sudan çıkarıp defterimin sayfalarının arasına sıkıştırıp gevezelik yapan yapraklarını susturdum.

Eve geldiğimizde her şeyden habersiz zavallı babam tavuk suyuna çorba yapmayı teklif etti. Omuzlarımı silkip doğruca odama gittim.

Koridordan, “Bu akşam anneni ziyaret edebilecek kadar iyi hisseder misin kendini?” diye seslendi, Alison’ın hassas düzenini bozmaya gönülsüz bir sesle.

Cevap vermeden kapımı kapadım. Ellerim titriyordu ve damarlarımdaki kan çekilmiş gibiydi. Hemşirenin odasında olanların bir açıklaması olmak zorundaydı. Harikalar Diyarıyla ilgili şakalardan strese girmiş ve hormonlarım da devreye girince panik atak geçirmiş olmalıydım. Evet. Bu kulağa mantıklı geliyordu.

Ama içten içe kendime yalan söylediğimi biliyordum ve ziyaret etmek istediğim en son yer bir akıl hastanesiydi.

Birkaç dakika sonra oturma odasına geri dönmüştüm.

Babam, kadife döşemesinde kabarık papatya desenleri olan en sevdiği eski koltukta oturuyordu. Alison yaşadığı “krizlerden” birinde bu kumaş çiçekleri koltuğun her yerine dikmişti. Babam da bu koltuktan hiç ayrılmıyordu.

“Daha iyi misin, kelebeğim?” diye sordu okuduğu balıkçılık dergisinden başını

kaldırarak.

En yakınımdaki ahşap panel duvara yaslandığımda, klimadan gelen küf kokulu hava yüzüme çarptı. İki yatak odalı evimizde hiçbir zaman mahremiyetimiz olmamıştı ama ev bugün her zamankinden küçük geliyordu. Babamın koyu renk saçlarındaki dalgalar hafifçe hareket ediyordu.

Ağırlığımı diğer ayağıma verdim. Tek çocuk olmanın en nefret ettiğim yönü buydu, babamdan başka güvenebileceğim kimsem yolçtu. “Biraz daha şeye ihtiyacım var. Bize sadece bir tane örnek vermişlerdi.”

Bakışları bomboştu, tıpkı sabah en yoğun saatte trafiğe bakakalan bir geyik gibiydi.

“Bize okulda yaptıkları özel konuşmada,” dedim midemde düğümler oluşarak. “Hani erkeklerin içeri alınmadığı konuşma?” Üçüncü sınıftaki tüm kızlara dağıttıkları mor broşürü çıkardım. Onu ve içindeki örnek pedi çorap çekmeceme sokuşturmuş olduğumdan buruş buruştu.

Rahatsız bir duraksamadan sonra babamın yüzü kızardı. “Ah. Demek o yüzden...” Aniden tuzlu suda kullanılan balık yemleriyle çok ilgilenmeye başladı. Ya utanmıştı ya endişelenmişti ya da ikisini birden hissetmişti çünkü Pleasance, Teksas’ın sekiz yüz kilometre yakınında hiç tuzlu su yoktu.

“Bunun ne demek olduğunu anlıyorsun, değil mi?” diye üsteledim. “Alison yine o ergenlik konuşmasını yapacak.”

Kızarıklığı yüzünden kulaklarına yayıldı. Birkaç sayfa çevirip önündeki resimlere boş gözlerle baktı. “Pekâlâ, sana kuşlar ve arıları annenden daha iyi kim anlatabilir ki. Değil mi?”

Başımın içinde sessiz bir cevap belirdi: *Arıların kendisinden başka...*

Boğazımı temizledim. “O konuşma değil, baba. Deli saçması olan. ‘Onu durduramazsın. Seslerden benim kaçtığımdan daha fazla kaçamazsın. Büyük büyük büyükannen, tavşan deliğinden içeri asla girmemeliydi’ konuşması.”

^AljÇE

Sonuçta Alison ın sesler konusunda haklı olup olmaması önemli değildi. Bunu

kendime ya da babama itiraf etmeye hazır değildim.

Klima omurgasını buza çevirmiş gibi dimdik oturdu.

Avcumdaki çarpı şeklindeki yara izlerini inceledim. Babam da ben de biliyorduk ki Alison'ın söyleyecekleri yapabileceklerinden daha azdı. Eğer bir kriz daha geçirirse ona deli gömleği giydireceklerdi.

Neden deli gömleği dendiğini erken yaşlarda öğrenmiştim. Hareket etmeyi önlüyordu. Kanın dirseklerde birikmesine ve ellerin hissizleşmesine neden olacak kadar sıkıydı. Hasta ne kadar yüksek sesle bağırırsa bağırsın, hiçbir şekilde kaçamayacağı kadar sıkı. Giyenin sevdiklerinin kalplerini boğacak kadar sıkı.

Tekrar ağlamaya başlayacakmışım gibi gözlerim yaşardı. "Bak baba, zaten şimdiden berbat bir gün geçiriyorum. Sadece bu gecelik gitmesek olmaz mı? Sadece bir kerelik?"

Babam iç çekti. "Soul Akıl Hastanesini arayıp anneni yarın ziyaret edeceğimizi söylerim. Ama eninde sonunda ona söylemek zorundasın. Bu onun için önemli, biliyorsun. Hayatına dahil olabilmesi için."

Başımla onayladım. Ona artık kadına dönüşmeye başladığımı söyleyebilirdim ama ona dönüştüğümü söylemek zorunda değildim.

Kot şortumun beline bağladığım fuşya fulara parmağımı geçirip ayaklarıma baktım. Pembe boyalı ayak tırnaklarım, camdan süzülen akşam güneşiyle parlıyordu. Pembe her zaman Alison'ın en sevdiği renk olmuştu ve bu yüzden sürmüştüm.

"Baba," diye fısıldadım onun da duyabileceği bir sesle. "Ya Alison haklıysa? Bugün bazı şeyler fark ettim. Normal olmayan... şeyler. *Ben* normal değilim."

"Normal." Dudakları Elvis'inkiler gibi kıvrıldı. Bir seferinde Alison'ı gülümsemesiyle kazandığını anlatmıştı. Bense kibarlığı

<j. -t (o W A 1^1**)**

ve espri anlayışı olduğunu düşünüyordum çünkü annem ilk kez gittiğinde beni her gece ağlamaktan uzak tutan bu ikisi olmuştu.

Elindeki dergiyi katlayarak koltuğun kenarıyla kolunun arasına sıkıştırdı. Ayağa kalkıp bir seksen beşlik boyuyla önümde dikilirken çenemdeki gamzeye, Alison'dan daha çok ona benzediğim tek yere, hafifçe dokundu. "Şimdi beni dinle, Alyssa Victoria Gardner. *Normallik* görecelidir. Asla başka birinin sana normal olmadığını söylemesine izin verme. Çünkü bana göre öylesin. Ve önemli olan da benim fikrimdir. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı," diye fısıldadım.

"iyi." Hafifçe omzumu sıktığı parmakları ılık ve güçlüydü. Ama sol gözkapağındaki ufak seğirmenin onu ele vermesi çok kötüydü. Endişeliydi ve daha olanların yarısını bile bilmiyordu.

O gece yatağımda dönüp durdum. En sonunda uykuya daldığımda ise o günden sonra rüyalarımı işgal edecek Alice kâbusumu ilk kez gördüm.

Rüyamda kendimi Harikalar Diyarında bir satranç tahtasında siyah ve beyaz karelerin üstünden atlarken buluyordum. Ama kendim değil, mavi elbisesi ve dantelli önlüğüyle Beyaz Tavşanın cep saatinin tik taklarından kaçmaya çalışan Alice'tim. Kulakları ve kemiklerinden başka bir şeyi olmayan tavşanın canlı canlı derisi yüzülmüş gibi görünüyordu.

Kupa Kraliçesi, başımın kesilip formaldehitle dolu bir kavanoza konulmasını emretmişti. Kraliyet kılıcım çaldığım için kaçıyordum ve çaresizce Cheshire Kedisi ve Tırtılı bulmaya çalışıyordum. Geriye kalan tek müttefikim onlardı.

Bir ormana daldığımda kılıcı savurup yolumu tıkayan sarmaşıkları kestim. Yerden dikenli çalılıklar fışkırıyordu. Önlüğüme takılıyor, kızgın pençeler gibi derimi kesiyorlardı. Her yönden karahindiba ağaçları yükseliyordu. Diğer herkes gibi ben de bir cırcırböceği boyutundaydım.

Yiyebileceğimiz bir şeylerden olmalıydı...

Beyaz Tavşan yaklaştıkça cep saatinin tik takları güçleniyor, binlerce iskambil kâğıdı askerin tempolu yürüyüşlerinin seslerini bastırıyordu. Bir toz bulutunun içine girince mantarların kamyon lastiği boyutunda olduğu Tırtıl'ın inine daldım. Burası yolun sonuydu.

En yüksek mantara şöyle bir bakmamla kalbim sıkıştı. Daha önceden Tırtıl'ın arkadaşlık edip öğüt vermek için oturduğu yerde şimdi kalın bir tabaka halinde

beyaz bir örümcek ağı vardı. Ortasında bir şey hareket etti, şeffaf yüzeyde detaylarını seçemediğim, yalnızca hatlarını görebildiğim bir yüz belirdi, içeride neyin ya da kimin olduğunu öğrenmek için çaresizce biraz yaklaştım ama Cheshire kedisinin boşluktan çıkan ve vücudunu kaybettiğini haykıran ağzı dikkatimi dağıttı.

İskambil kâğıdı ordusu göründü. Bir an içinde çevrem sarılmıştı. Elimdeki kılıcı görmeden fırlattım ama Kupa Kraliçesi öne çıkıp kılıcı havada yakaladı. Ordunun ayaklarının dibinde diz çökerken hayatım için yalvarıyordum.

Ama bir anlamı yoktu çünkü kartların kulakları yoktu. Ve artık benim de bir başım yoktu.

•SH-Se-

Alçısı kuruyan ve parıldayan örümcek mozaiğimi koruyucu bir örtüyle kapadıktan sonra, peynirli cipsten oluşan öğle yemeğimi hızlıca yedim ve babamla akıl hastanesinde buluşmaya gitmeden önce zaman öldürmek için Pleasance'ın yeraltındaki kaykay pistine gittim.

Burada, gölgelerin içinde kendimi hep evimde gibi hissederdim. Bu park, terk edilmiş bir yeraltı tuz mağarasının içindeydi ve tavanı bazı yerlerde on beş metreye kadar yükseliyordu.

o\, g.?föwA3D

Bazılarına göre, mağara daha önceleri askeri üsteki çeşitli eşyaların saklanması için kullanılıyordu.

Yeni sahipleri geleneksel ışıklandırmaları sökmüş, fosforlu boya ve ilave siyah lambalarla burayı her gencin fantezisi olan bir yere dönüştürmüşlerdi. Kaykay pisti, karanlıkta parlayan bir mini golf bölümü, atari salonu ve bir kafeden oluşan ultraviyole atmosferli karanlık bir oyun alanı.

Kaykaycılar için yapılan devasa çimento kâse, üzerindeki fosforlu yeşil boyayla yeşil bir fenere benziyordu. Her kaykaycı, form doldurmak ve karanlıkta çarpışmaları önlemek için fosforlu turuncu renkli bantları kaykaylarının arkasına yapıştırmak zorundaydı. Uzaktan bakılınca, kuzey ışıklarının içinde, bir diğerinin parlayan ışığının içinden geçen ateşböceklerine binmiş gibi görünüyorduk.

On dört yaşımda kaymaya başlamıştım. iPod umu ve kulaklıklarımı takabileceğim, böylece böceklerin ve çiçeklerin fısıltılarını bastırabileceğim bir spor yapmaya ihtiyacım vardı. Çoğunlukla sanrılarımı görmezden gelmeyi öğrenmiştim. Duyduklarım genellikle anlamsız ve gelişigüzel şeylerdi ve radyo paraziti gibi cızırtılı ve uğultulu olurdu. Çoğu zaman kendimi, onların parazitten başka bir şey olmadığına inandırırdım.

Yine de bazen bir böceğin ya da çiçeğin diğerlerine göre daha yüksek sesle söylediği kişisel ya da duruma uygun şeyler olurdu ve beni yaptığım işten alıkoyardı. O yüzden uyurken ya da derin konsantrasyon gerektiren bir iş yaparken iPod'um çok önemliydi.

Kaykay pistindeki hoparlörlerden yükselen, seksenlerden alternatif rock parçalarına kadar her telden çalan müzik, dikkat dağıtıcı her şeyi engelliyordu. Kulaklıklarımı takmama bile gerek kalmıyordu. Tek sorun buranın sahibinin Taelor Tremont'ın ailesi olmasıydı.

<P>*UCE

İki sene önce büyük açılışından bir gece önce beni aramıştı. Alaycı bir sesle, "Parka verdiğimiz ismin ilgini çekeceğini düşündüm," demişti Taelor.

"Öyle mi, nedenmiş peki?" diye sormuştum kibarca çünkü babası Bay Tremont'la babam, babamın spor malzemeleri satan mağazasının bu merkezin tek tedarikçisi olması üzerinde anlaşmışlardı. Bu da, Alison'ın hastane faturaları yüzünden iflasın eşiğinde olduğumuz için çok iyi bir şeydi. Ayrıca bonus olarak da bana ömür boyu bedava üyelik verilmişti.

"Şeyy.Taelor hafifçe kıkırdamıştı. Arkadaşlarının arkadan gülüşmelerini duyuyordum. Konuşmamı hoparlöre almış olmalıydı. "Babam oraya Harikalar Diyarı adını vermek istiyor." Hattın diğer ucundan kahkahalar yükselmişti. "Büyük büyük büyük tavşanınla ne kadar gurur duyduğunu bildiğim için buna bayılacağını düşündüm."

Alayları, beklediğimden daha fazla canımı yakmıştı. Uzunca bir süre sessiz kalmış olmalıyım ki Taelor'ın gülmesi kesilmişti.

"Aslında," kelimeyi zorlukla söylemişti, "bence bu fazla kullanılmış bir isim. Yeraltı Diyarı desek daha iyi. Biliyorsun, yeraltında olduğu için. Bu kulağa nasıl geliyor, Alyssa?"

Pistin ortasında, tavandan sarkan neon ışıklarla Yeraltı yazan tabelanın tam altındayken Taelor'ın nadiren ortaya çıkan pişmanlık dolu bakışını gördüm. Onun da insani bir yönünün olduğunu hatırlamak hoştu. Hoparlörlerden bangır bangır bir pop şarkı yükseliyordu. Kâse şeklindeki pistin daha alçak tarafına geldiğimde neon ışıklandırmalar yüzünden yanımdan kara kara siluetler geçiyordu.

Bir ayağımla kaykayın arkasını dengeleyip diğeriyle ön tarafı kaldırmaya hazırlandım. Birkaç hafta önce denediğim ollie hareketi bana kalçamdaki morluğu kazandırmıştı. Şimdi bu harekete

oV g.ˆîowA^g

karşı büyük bir korku hissediyordum ama içimde bir şeyler pes etmeme izin vermiyordu.

Denemeye devam etmeliydim yoksa hiçbir zaman gerçek numaralar öğrenemeyecektim. Aslında kararlılığım çok daha derinlere uzanıyordu. Korkmadığıma ikna olana kadar düşüncelerimde ve sinir uçlarımda kanat çırpan içgüdüsel bir histi. Bazen kafamın içinde yalnız olmadığımı, orada yaşayan ve beni limitlerimi zorlamaya iten birinin olduğunu düşünürdüm.

Vücudumdaki adrenalin artışını hissederek yerden fırladım. Ne kadar havalandığımı görme merakıyla gözlerimi açık tuttum. Zıpladığımda yer hızla üzerime gelince omurgam karıncalandı. Urkünce öndeki ayağım kaydı ve hızla yere doğru uçtum.

Zemine ilk önce sol kolum ve bacağım çarptı. O acıyla bütün kemiklerim sızladı. Darbenin etkisiyle ciğerlerimdeki hava boşaldı ve pistin kenarına doğru savruldum. Kaykayım, peşimden sadık bir evcil hayvan gibi gelip kaburgalarımı dürterek durdu.

Nefes alabilmek için sırtüstü döndüm. Dizimdeki ve bileğimdeki her sinir tutuşmuş gibiydi. Dizliklerimin ipleri çözülmüş, mor bisiklet şortumun altına giydiğim siyah taytı yırtmıştı. Yanımdaki neon yeşili yüzeyin üstünde koyu bir leke gördüm. Kan...

Keskin bir nefes alarak yarılmış dizimi havaya kaldırdım. Yere çakılışımdan saniyeler sonra üç görevli düdük çalarak, yavaşlayan kaykaycıların arasından patenle kayarak geçti. Başlarında ön tarafına ışık monte edilmiş madenci

kaskları vardı ama temel ilk yardım kurallarını bildikleri için ve kolayca ulaşacak yerde beklediklerinden görevliden daha çok cankurtarana benziyorlardı.

Bacağımı bandajlayıp yerdeki kanımı dezenfektanla temizledikleri sırada diğer kaykaycılarla aramda, bize takılıp düşmemeleri için fosforlu yelekleriyle bir duvar oluşturdular.

ç^AUÇE

Üzerinde yönetici yeleği olan dördüncü bir görevli kayarak yanımıza geldi. Tabii ki o kadar insan varken, bu kişi Jebediah Holt olmak zorundaydı.

“Yapmamalıydım,” diye mırıldandım isteksizce.

“Şaka mı yapıyorsun? Öyle çarpacağını kimse tahmin edemezdi.” Yanımda diz çökerken derinden gelen sesi sakindi. “Ayrıca benimle tekrar konuştuğunu görmek sevindirici.” Kargo şort ve yeleğinin altına koyu tişört giymişti. Siyah ışıklar teninde dans ediyor, bronzlaşmış kollarını mavimsi ışıltılarla aydınlatıyordu.

Kaskımın çenemin altındaki bağlarını çekiştirdim. Taktığı madenci baretinin ışığı beni spot ışığı gibi aydınlatıyordu.

“Şunu çıkarmama yardım eder misin?” diye sordum.

Jeb, içerideki gürültüde beni daha iyi duyabilmek için üzerime eğildi. Teninden yükselen teriyle karışmış çikolata ve lavantanın hoş bir karışımı olan parfümü bana çocukluğumdaki lunaparktaki pamukşekerler gibi tanıdık geldi.

Parmakları çenemin altında kıvrılarak kopçayı açtı. Kaskı çıkarmama yardım ettiği sırada başparmağı kulağıma sürtününce hafifçe ürperdim. Lambasından çıkan ışıktan hiçbir şey göremiyor, sadece çenesindeki yeni uzayan sakallarını, bembeyaz, düzgün dişlerini (sol sivri dişinin diğerinin üzerine hafifçe eğimi dışında) ve altdudağının ortasındaki küçük demir pirsingi seçebiliyordum.

Taelor pirsingle ilgili başının etini yiyip duruyordu ama Jeb çıkarmayı reddediyordu ki bu da benim o pirsingden daha çok hoşlanmama sebep oluyordu. Sadece birkaç aydır onun kız arkadaşıydı. Jeb’e karışma hakkı yoktu.

Jeb nasırlı eliyle dirseğimi kavradı. “Ayağa kalkabilir misin?”

Göz önünde olmaktan çok hoşlanmadığım için istemeyerek de olsa sert bir şekilde, “Tabii ki kalkarım,” diye çıkıştım. Bacağımın üzerine ağırlığımı verdiğim an bileğime bir sancı saplanınca iki büklüm oldum. Jeb eğilip patenlerini ve çoraplarını

çıkardığı sırada bir görevli beni arkamdan tutarak destekledi. Jeb, ben daha onun ne yaptığını anlayamadan beni kucaklayıp pistin dışına taşımaya başladı.

“Jeb, yürümek istiyorum.” Dengede kalmak için kollarımı boynuna doladım. Biz geçtiğimiz sırada diğer kaykaycıların sırıtmalarını karanlıkta göremesem de hissediyordum. Diva gibi taşındığımı unutmama asla izin vermeyeceklerdi.

Jeb beni o kadar sıkı kucaklıyordu ki ne kadar yakın olduğumuz fark edilmeyecek gibi değildi: ellerim onun boynuna sarılmıştı ve göğsü kaburgalarıma sürtüyor, pazıları omuzlarıma ve bacaklarıma baskı yapıyordu.

Betonun üzerinden ahşap zemine geçerken onunla mücadele etmeyi bıraktım.

İlk başta kafeye gittiğimizi düşündüm ama atari salonunu geçip sağa dönerek baretindeki lambanın ışığında girişe doğru ilerledik. Jeb kalçasıyla spor salonu kapılarına benzeyen kapıyı itip açınca dışarıdaki ışığa alışmak için gözlerimi kırpıştırdım. Ilık rüzgârla saçlarım uçuştu.

Beni güneşten ısınmış kaldırıma yavaşça bırakıp kendi de yanıma oturdu ve baretini çıkarıp saçlarını karıştırdı. Birkaç haftadır kestirmediği saçları omuzlarına değecek kadar uzamıştı. Gür perçemleri burnunun üzerine siyah bir perde gibi iniyordu. Bacağına bağladığı kırmızı ve lacivert bandanayı çözüp yüzüne düşen tutamları toplamak için ensesinde tutturdu.

Koyu yeşil gözleriyle bacağımdan kan damlayan yerdeki bandajı dikkatle inceledi. “Sana dizliklerini değiştirmeni söylemiştim. Bağcıkların haftalardır çözülüyordu.”

İşte başlıyorduk. Benden sadece iki buçuk yaş büyük ve bir sınıf üstte olduğu halde ağabeyim gibi davranırdı. “Babamla konuştun, değil mi?”

Yüzünde gergin bir ifade belirdi ve dizlikleriyle uğraşmaya başladı. Onu izleyip ben de diğer dizliğimi çıkardım.

Sessizlik terapisi yapabildiğim ortama geri dönemeyeceğimi düşünerek kendime

kızdım. “Aslında,” dedim, “sana ve babama buraya gelebildiğim için teşekkür borçlu olmalıyım. Bu karanlıkta zavallı, çaresiz başıma her çeşit korkunç ve kötü şey gelebilir.” Jeb’in çenesinde seğiren bir kas, sinirine dokunduğumu gösteriyordu. “Babanla ilgisi yok. Spor malzemeleri satan bir dükkânı var ki bu da dizliklerini değiştirmemen için sana mazeret bırakmaz. Kaykay yapmak tehlikeli olabilir.”

“Tabii. Londra’nın da tehlikeli olduğu gibi, değil mi?” Park yerinde duran arabalara ters ters baktım. Bir yandan da üstünde dikenli tellerle sarılmış kanayan bir kalp resmi olan tişörtümün kıvrımlarıyla oynuyordum.

Sanki kendi kalbimin röntgeni çekilmiş gibiydi.

“Harika.” Kendi dizliklerini diğer tarafa fırlattı. “Yani hâlâ unutmadın.”

“Unutacak ne var ki? Benim yerime onun tarafını tuttun. Şimdi mezun olana kadar oraya gidemeyeceğim. Bu beni neden rahatsız etsin ki?” Dilimin ucuna gelen acı kelimeleri bastırmak için elimdeki parmaksız eldivenleri çekiştirmeye başladım.

“En azından evde kaldığın İçin *mezun olabileceksin*.” Jeb dirsekliklerinin cırtcırtlarını koparır gibi açarak sözünü noktaladı. “Orada da mezun olabilirdim.” içini çekti.

Bunu tartışmamalıydık. Hayal kırıklığım çok tazeydi. Lise son sınıfı Londra’da okuyup en iyi sanat üniversitesine girebilmek için yeterli krediyi toplamamızı sağlayan yurtdışı eğitim programı için çok heyecanlıydım. Üstelik Jeb de o üniversiteye gidecekti.

Bu yazın sonlarında okul bursunu alıp Londra’ya taşınma planları yaptığı sırada babam programla ilgili konuşmak için onu yemeğe çağırmıştı. Bunun harika bir fikir olduğunu düşünmüştüm. Jeb’in benim tarafımı tutmasıyla kendimi uçakta varsayabilirdim. Ama sonra ikisi birlikte bunun benim gitmem için doğru zaman olmadığına karar vermişti. *Onlar* karar vermişti.

Alisonın İngiltere’ye karşı bir hoşnutsuzluğu olduğu için (çok fazla Lidell ailesi geçmişi vardı orada) babamın kaygıları vardı. Benim gidişimle bir şeylerin tekrar nüksedeceğini düşünüyordu. Alison şimdiden sokaktaki uyuşturucu bağımlılarından daha çok iğne yemişti.

Sonunda gerekçeleri mantıklı hale gelmişti. Jeb'in bu fikre neden karşı çıktığını anlayamıyordum. Ama şu saatten sonra bir önemi var mıydı? Başvurunun son günü geçen cumaydı, bu yüzden artık bir şey değişmeyecekti.

"Hain," diye mırıldandım.

Başım eğerek beni kendisine bakmaya zorladı. "Arkadaşın olmaya çalışıyorum. Babandan bu kadar uzağa taşınmaya hazır değilsin... sana göz kulak olacak kimsen olmayacak."

"Sen orada olacaksın."

"Ama her saniye senin yanında olamam. Ders programım çok yoğun olacak."

"Her an yanımda olacak birine ihtiyacım yok. Çocuk değilim."

"Çocuk olduğunu asla söylemedim. Ama her zaman doğru kararlar veremeyebiliyorsun. Şu anda olduğu gibi." Parmağının ucuyla dizimi çimdikleyip kesiğin üzerindeki yırtık kumaşı kaldırdı.

Bacağımdan yukarı bir heyecan dalgası yükseldi. Kendimi gıdıklandığıma ikna ederek kaşlarımı çattım. "Yani birkaç hata yapmama izin yok?"

"Seni incitebilecek hatalara yok."

Başımı salladım. "Sanki burada kalmak beni incitmiyor. Sakladığım beyaz tavşan kuyruğuyla ilgili şakalar yapmanın komik

i.A UÇ E

olduğunu düşünen, katlanamadığını sınıf arkadaşlarımla dolu bir okulda... Bunun için teşekkürler, Jeb."

içini çekerek doğruldu. "Haklısın. Her şey benim suçum, içeride betonu öpmen de benim suçumdu."

Sesindeki gerginlikle içim cız etti. "Yani, çapmam bir bakıma senin suçundu." Aramızdaki gerginliği azaltmak için sesim yumuşamıştı. "Kaykay dersi vermeye devam etseydin ollie yapmayı çoktan öğrenmiştim."

Jeb’in dudakları seğirdi. “Yoksayeni eğitmen, Hitch... işine yaramıyor mu?”

içimde kalan bir miktar hayal kırıklığıyla omzuna yumruk attım. “Hayır, işime yaramıyor.”

Jeb ürkmüş gibi yaptı. “Eminim ki işine yaramak istiyordur. Ama ben ona öyle bir şey yaparsa kıçını tekmeleyeceğimi...” “Sanki senin söz hakkın varmış gibi.” Hitch on dokuz yaşında, sahte kimlik ve kafa yapıcı ilaçlar konusunda bir uzmandı.

Hapis cezasının eli kulağındaydı. Onunla takılmamam gerektiğini biliyordum ama bu benim seçimimdi.

Jeb bana bir bakış attı. Oyuncularla çıkmanın kötülükleriyle ilgili bir konuşma yapacağını hissettim.

Bacağımdaki çekirgeye, fısıltılarının şu anı olduğundan daha da garipleştirmemesi için mavi tırnağımla bir fiske attım.

Tam zamanında arkamızdaki kapılar açıldı, içeriden çıkan kızların geçmesi için Jeb hafifçe geri çekildi. Yanımızdan geçip Jeb’e el salladıkları sırada kızlardan süzülen parfüm bulutları bizi sardı. O da kızlara el salladı. Arabalarına binip park yerinden uzaklaşmalarını izledik.

“Hey,” dedi Jeb. “Bugün cuma. Anneni ziyarete gitmen gerekmiyor mu?”

Değişen konunun üzerine atladım. “Babamla orada buluşacağım. Ondan sonra da Jen’e nöbetinin son iki saatini almak için

söz verdim.” Yırtılmış giysilerimi inceledikten sonra Alison’ın gözleri gibi mavi olan gökyüzüne baktım. “Umarım işten önce eve uğrayıp üstümü değiştirmeye zamanım olur.”

Jeb ayağa kalkarken, “Bekle de paydos edeyim,” dedi. “Kaykayını ve sırt çantanı alıp seni Soul’a bırakırım.”

Bu ihtiyacım olan son şeydi.

Ne Jeb ne de kız kardeşi Jenara, Alison’la tanışmış sadece fotoğraflarını görmüşlerdi. Yaralarımla ilgili gerçeği ya da eldivenleri neden taktığımı

bilmiyorlardı. Arkadaşlarımın hepsi, küçükken annemle birlikte geçirdiğimiz araba kazasında kırılan ön camın ellerimi kesip annemin de beynine zarar verdiğini düşünüyordu. Babam yalan söylemeyi sevmezdi ama gerçek o kadar tuhaftı ki benim detaylar eklememe ses çıkarmıyordu.

“Motosikletin ne olacak?” Jeb’in klasik Honda CT70 motorunun park yerinde olmadığını görüp bahane üretmeye çalıştım.

“Yağmur yağacağını söyledikleri için beni Jen bıraktı,” diye cevap verdi. “Ben arabanı evine bırakırım, baban da seni daha sonra işe götürür. Yolumun üzerinde ne de olsa.”

Jeb’in ailesiyle birbirine bitişik binamızın yarısını paylaşıyorduk. Taşındıkları zaman, bir yaz sabahında babamla birlikte gidip kendimizi tanıtmıştık. Jeb, Jenara ve ben bir sonraki sonbahar altıncı sınıf başlayana kadar çok yakınlaşmıştık. O kadar yakındık ki Jeb, okulun ilk günü bana Çılgın Şapkacının aşk kölesi diyen bir çocuğu dövmüştü.

Jeb güneş gözlüğünü takıp başının arkasındaki bandananın düğümünü düzeltirken güneş ışığı kolunun ön tarafındaki parlak, yuvarlak yara izlerini aydınlattı.

Park yerindeki arabalara doğru döndüm. Gizmo —babamın Alison’ı ilk randevularında götürdüğü seksenlerdeki ünlü filmden adını alan 1975 model Gremlin’im- sadece birkaç metre ileride duruyordu. Alison’ın, bekleme salonunda babamın yanında olma

^AljÇE

ihtimali vardı. Jeb’in beni Londra konusunda desteklemesine güvenemeyeceksem, aile ağacımdaki en büyük çatlakla tanışmasına da güvenemezdim.

“İşte!” dedi Jeb. “O bakışı görüyorum. Burkulmuş bir bilekle düzgün araba sürebilmen mümkün değil.” Avcunu uzattı. “Sökül bakalım.”

Gözlerimi devirip anahtarımı eline bıraktım.

Gözlüğünü bandanasının üstüne kaldırdı. “Burada bekle. Ben seni yürüteceğim.”

Merkezin kapıları arkasından kapanırken yüzüme klimadan gelen serin hava çarptı.

Bacağımda bir gıdıklanma oldu. Bu sefer çekirgeyi uzaklaştırmadığımdan söylediklerini net bir şekilde duydum: *“'Hapı yuttum* Endişelerim etrafımı sararken, dantel gibi kanatlarını okşayıp, “Evet,” diye fısıldadım. “Jeb, Alison’la tanıştığında her şey bitecek.”

DİKMENLİ T€L VE SİYAH KâSÎATLAR^

Soul Akıl Hastanesi şehirden arabayla yirmi beş dakika uzaklıktaydı. ikindi güneşi arabaya vuruyor, kaportasını parlatıyordu. Bir kere binaları, alışveriş merkezlerini geçtiğinizde Pleasance’ta görülecek bir manzara kalmazdı. Etrafta sadece düz, kuru ovalarda yetişen seyrek çalılar ve cılız ağaçlar olurdu.

Jeb konuşmaya çalıştıkça tek heceli cevaplar mırıldanıyor ve yeni taktırdığım CD çaların sesini açıyordum. Sonunda, Jeb’in resim yaparken dinlediğini duyduğum akustik bir parça çalmaya başlayınca, arabayı sessiz ve düşünceli bir biçimde sürmeye başladı.

Şişen bileğim için getirdiği küçük bir torbadaki buzlar eriyince ayağımı oynatıp üstünden kaydırdım.

Uyuduğumda diğer tarafta beni neyin beklediğini bildiğim için üzerime çöken rehavetle savaşıyordum.

Güpegündüz Alice kâbusumu yeniden görmeye ihtiyacım yoktu. Alison ın annesi Alicia, genç kızken evinin tüm duvarlarına *Harikalar Diyarı* hin karakterlerini resmetmiş ve onların gerçek olduğunu ve rüyalarında onunla konuştuklarını iddia etmişti. Yıllar sonra, annemi doğurduktan birkaç saat kadar sonra, “kanatlarını” test etmek için ikinci kattaki hastane odasının penceresinden atlamış ve bir gül ağacının üstüne düşüp boynunu kırmıştı.

Kimileri birkaç ay önceki fabrika kazasında ölen kocasının ardından doğum sonrası depresyona girdiği için intihar ettiğini söylemişti.

Kimileri de çocuğu olmadan çok önce kilit altına alınması gerektiğini...

Annesinin ölümünden sonra Alison, birçok koruyucu aile tarafından büyütülmüştü. Babam bu istikrarsızlığın onun hastalığını tetiklediğini

düşünürdü. Bense sürekli gördüğüm kâbuslardan, böceklerden ve çiçeklerden dolayı bundan daha fazlası olduğunu, kalıtımsal olduğunu biliyordum. Ve bir de içimde hissettiğim varlık vardı. Korktuğum ya da kararsız kaldığım zamanlarda beni izleyen, ürperten ve sınırlarımı zorlamam için beni kışkırtan varlık. Bu yüzden şizofreniyi araştırmıştım.

Belirtilerinden birinin sesler duymak olduğu söyleniyordu; kafada uçuşan uğultular değil. Çiçeklerin ve böceklerin fısıltılarını sayarsam ben de bir sürü ses duyuyordum. Tüm bu sonuçlara göre ben de hastaydım.

Boğazımdan yukarı bir yumru yükselince yutkunup geri yolladım.

Çalan şarkılar değiştikçe melodiye yoğunlaşıp diğer her şeyi unutmaya çalıştım. Jeb vites değiştirdikçe tozlar havalanıyordu.

•V g.^{C}fföwA_RD

Yandan yüzünü inceledim. Soyağacında İtalyan olduğu kesindi, gerçekten harika bir teni vardı. Esmer, pürüzsüz ve yumuşacıktı.

Başını benim tarafıma çevirdiğinde, dikiz aynasına dönüp araba kokusunun sallanışını izlemeye başladım.

Bugün ilk kez yerine asmıştım.

eBay'de tanesi on dolara özel yapım kokular satan bir dükkân bulmuştum. Sadece bir fotoğrafı mail atıyordunuz ve onlar da bunu kokulu bir kartın üzerine basıp size yolluyordu, iki hafta önce, doğum günü paramı kullanarak babamla kendime bunlardan almıştım. Babam kendininkini hâlâ kamyonetine asmamış, cüzdanına tıkıştırmıştı. Kartı her gün görmek ona acı vereceği için sonsuza kadar orada saklamayı mı düşündüğünü merak ediyordum.

Jeb araba kokusunu kastederek, "Güzel olmuş," dedi. "Evet," diye mırıldandım. "Alison'ın çektiği bir fotoğraf, o yüzden anlamı var benim için." Jeb başıyla onayladı. Onun sessiz anlayışı, diğer insanların teselli verici kelimelerinden daha rahatlatıcı geliyordu.

Fotoğrafa baktım. Alison'ın eski albümlerinden aldığım kocaman, siyah kanatlı bir gece kelebeği fotoğrafıydı. Fotoğraf inanılmazdı; iki dünya arasında bocalar gibi güneş ve gölge arasında eğilen bir çiçeğin üzerinde açılmış kanatlar. Alison

çoğu insanın dikkat etmediği şeyleri yakalardı. Zıtlıkların oluştuğu ve sorunsuzca tekrar birleştiği anlar gibi. Eğer aklını kaçırmasaydı ne kadar başarılı olabileceğini hep merak ederdim.

Araba kokusuna hafifçe vurarak sallanmasını sağladım.

Böcek bana her zaman tanıdık gelmişti. Ürkütücü bir büyüleyiciliği ama aynı zamanda bir rahatlatıcılığı da vardı.

Birden hikâyesini bilmediğimin farkına vardım. Hangi türdü, nerede yaşardı? Bunu bulursam, Alisonın bu fotoğrafı çektiği zaman nerede olduğunu öğrenebilir ve onunla bir nevi yakmlaşabilirdim ama bunu ona soramazdım. Albümleri hakkında çok hassastı.

g^AUÇE

Arka koltuğa uzanıp çantamdan iPhone'umu çıkardım ve parlayan gece kelebeği ile ilgili bir arama yaptım.

Yirmi sayfa kadar dövme, logo, böcek ilacı reklamı ve kostüm tasarımlarından sonra bir gece kelebeği çizimi gözüme takıldı. Alison'ınkine mükemmel şekilde uymuyordu ama açık mavi bedeni ve parlak siyah kanatlarıyla yeteri kadar benziyordu.

Resme tıkladığımda ekran beyaza döndü. Tam sayfayı yenileyecekken parlak kırmızı bir görüntü beni durdurdu. Ekran, sanki kalp atışlarını izliyormuşum gibi atmaya başladı. Çevremi saran hava da adeta aynı ritimde atıyordu.

Bir internet sayfası belirmeye başladı. Siyah sayfanın üzerinde beyaz yazılar ve renkli grafikler canlı bir biçimde ön plana çıkıyordu. Dikkatimi ilk çeken başlık oldu: *Yeraltı Yaratıkları-Yeraltı Diyarı sakinleri.* Ardından bir açıklama geliyordu: *Kadim dünyanın kalbinin derinliklerine özgü karanlık ve doğaüstü yaratıklar. Genellikle büyülerini intikam ve kötülük için kullanırlar, pek azının içinde iyilik ve cesaret vardır.*

Her biri Jeb'in resimleri gibi güzel olan çizimleri inceledim. Pırıltılı, ipek gibi kanatlarında bıçak ve kılıçlar taşıyan, parlak, rengârenk derili, yuvarlak gözlü yaratıklar; domuzlarınki gibi çatal tırnaklı ayakları olan ve dört ayağı üzerinde yürüyen sarmal kuyruklu iğrenç, çıplak cüce cinler; kafeslere hapsedilmiş ve yağlı siyah gözyaşlarıyla ağlayan perilere benzeyen gümüşi yaratıklar...

Yazıya göre, gerçek formlarında oldukları zaman bu yaratıklar istedikleri her şey gibi görünebiliyorlardı. Bir gül goncası kadar küçük, bir insandan büyük olabiliyorlardı. Hatta bazıları ölümlülere özenip onların görüntülerine bürünerek çevresindeki insanları kandırıyordu.

Yazının bir sonraki cümlesinde göğsümde huzursuz bir düğüm oluştu. *Ölümlülerin dünyasına zarar verdikleri sırada yaratıklar, kendi türleri ve yeraltı dünyasıyla bitkileri ve böcekleri kullanarak*

tV g.ÇTcm^g

haberleşirler, yazıyordu. Nefesimi tuttum. Mantık dışı kelimeler alçalıp yükselerek çevremde dans ediyordu. Eğer bu doğruysa ve yalnızca tuhaf bir internet kullanıcısının fantezileri değilse, Alison ve ben bu garip ve gizemli yaratıkların özelliklerini taşıyorduk. Ama bu mümkün olamazdı.

Araba bir tümsekten geçtiğinde telefonu düşürdüm. Eğilip aldığımda sinyal kesilmişti ve siteyi de kaybetmiştim. “Lanet olsun!”

“Çukur.” Vitesi küçültürken Jeb benim tarafıma tembel bir bakış attı. O gözlüğün arkasında Bay Züppe vardı.

Ters ters baktım. “Yeni bir tane olması ihtimaline karşı gözlerini yoldan ayırmasan iyi olur, ukala.”

Sırıtarak vitesi üçten dörde geçirdi. “Zor bir Solitaire oyunu muydu?”

“Böcek araştırmasıydı. Buradan sağa döneceksin.” Telefonu sırt çantama attım. Soul’a gittiğimiz için çok gergindim, bu yüzden kelimeleri muhtemelen yanlış okumuştum. Kendimi buna ikna ettiğim halde midemdeki yumru geçmemişti.

Jeb uzun ve kıvrımlı bir yola döndü. Solmuş bir tabelanın önünden geçiyorduk: Soul Akıl Hastanesi: 1942’den beri yorgun zihinlere huzur ve rahatlık sunar.

Huzur. Evet, tabii. Daha çok ilaçlarla uyuşturulma. Pencereyi açıp ılık meltemin içeri girmesine izin verdim. Otomatik demir kapıların açılmasını beklediğimiz sırada Gizmo rölantide çalışmaya devam etti. Torpido gözünü açıp küçük makyaj çantamı ve Jenara’nın yardımıyla yaptığım, saç örgüsü gibi görünen parlak mavi ipten postişleri çıkardım.

Parlak gökyüzünün altında uzaktan kan kırmızı görünen, dört katlı tuğla binaya doğru ilerlemeye başladık. Pastadan yapılmış bir ev olabilirdi ama üçgen çatısındaki beyaz tuğlalar kremadan çok sivri dişlere benziyordu.

Jeb, babamın kamyonetinin yanında boş bir park yeri bulup aracı durdurdu. Araba dururken motordan garip bir ses yükseldi.

“Bu ses arabandan uzun zamandır geliyor mu?” Gözlüğünü çıkarıp camın önüne attı ve gözlerini direksiyonun arkasındaki panele dikip rakamları ve tuşları kontrol etmeye başladı.

Saç örgümü omzumun üstüne kaldırıp ucundaki lastik bandı çıkardım. “Bir haftadan beri.” Platin rengi saçlarım Alison’ınkiler gibi dalgalar halinde göğsüme yayıldı. Ona Alison’ı hatırlattıkları için babamın ricası üzerine saçımı boyatmıyor ya da kestirmiyordum. O yüzden kendi stilimi oluşturmak için başka yaratıcı yollar bulmak zorundaydım.

Saçlarım dizlerime değene kadar öne eğildim. Örgülü postişi sağlam bir şekilde tutturduğumdan emin olup kafamı hızla kaldırınca Jeb’in bana bakışını yakaladım.

Bakışlarını tekrar panele çevirdi. “Aramalarımı reddetmesey-din şimdiye kadar çoktan motoruna bakmıştım. Tamir ettirene kadar kullanmamalısın.”

“Gizmo’nun bir şeyi yok. Sadece biraz ses geliyor. Belki de tek ihtiyacı tuzlu suyla gargara yapmaktır.”

“Şaka yapmıyorum. Bilmediğin bir yerin ortasında araban bozulursa ne yapacaksın?”

Saçımı parmağıma doladım. “Hımm. Oradan geçen bir kamyoncuya göğüs dekoltemi gösterebilirim?”

Jeb’in çenesi kasıldı. “Bu hiç komik değil.”

Kıkırdadım. “Ah, hadi ama şaka yapıyorum. Sadece bacak göstermem yeterli olacaktır.”

Dudakları hafifçe kıvrıldı ama gülüşü aynı hızla yok oldu. “Ve bu fikir de daha ilk öpücüğünü yaşamamış kızdan geliyor.” Jeb, her zaman, benim çılgın

kaykaycı ile cici kız karışımı olduğumla dalga geçerdi. Görünüşe göre artık rütbemi rahibeye düşürmüştü. İçimi çektim. İnkâr etmek işe yaramayacaktı. “Tamam.

Birini arar ve yardım gelene kadar tüm kapılarım kilitli, elimde biber gazı spreyimle güvenli bir şekilde arabamda otururum, işte, kurabiye kazandım mı?”

Parmağıyla göstergeye hafifçe vurdu. “Daha sonra buna bakmaya gelirim. Önceden yaptığımız gibi benimle garajda takılabilirsin.” Makyaj çantamdan göz farımı çıkardım. “Bu hoşuma gider.” Gamzelerini ortaya çıkaran geniş gülümsemesiyle eski şakacı, oyunbaz Jeb ortaya çıktı. Bunu görünce nabzım hızlandı. “Harika,” dedi. “Bu akşama ne dersin?”

İçimi çektim. “Tabii ya. Arabamı tamir etmek için balodan erken ayrılırsan Taelor sinirden çıldırır.”

Alnını direksiyona yasladı. “Ah! Dansı tamamen unuttum. Hâlâ gidip smokinimi almam gerekiyor.” Göstergedeki saate baktı. “Jen, bazı çocukların sana birlikte gitmeyi teklif ettiğini ama senin kabul etmediğini söyledi. Neden?”

Omuz silktim. “Bende saygınlık adı verilen bir karakter bozukluğu var.” İçini çekerek el freniyle konsol arasında duran frambuaz aromalı su şişesine uzandı ve içinde kalanı kafasına dikti.

Göz farımı açıp zaten önceden sürdüğüm farın üzerine bir kat daha koyu renk sürdüm ve kenarını da uzatarak kedigözü gibi şekil verdim. İki gözümü de bitirince kirpiklerimin altına da koyu renk fardan sürdüm. Siyahın içinde kalan buz mavisi gözlerim gençlik merkezindeki UV ışıklarının altında kalan fosforlu bir tişört gibi dikkat çekici oldu.

Jeb koltuğunda geriye yaslandı. “Bravo. Annenle olan tüm benzerliklerini yok etmeyi başardın.”

Donup kaldım. “Öyle bir şey yapmaya...”

“Hadi ama Al. Karşındaki benim.” Elini uzatıp araba kokusuna hafifçe vurdu. Gece kelebeği dönerken bana internet sitesini anımsattı. Göğsümdeki sıkışıklık arttı.

C^RAUÇE

Göz farımı çantaya attım ve dudak parlatıcımı çıkarıp sürdükten sonra çantayı torpido gözüne geri koydum.

Jeb'in eli dirseğimin yanında duruyordu ve sıcaklığını hissedebiliyordum. "Onun gibi görünürsen, onun gibi olacağından korkuyorsun. Ve sonunda kendini burada bulacağından."

Tek kelime edemedim. Her zaman beni okuyabiliyordu ama bu... Bu sefer sanki kafamın içine girmiş gibiydi.

Tanrı korusun.

Boğazım kurudu, aramızda duran boş su şişesine baktım. "Birinin gölgesinde yaşamak kolay değil." Yüzü karardı. Bunu bilmesi gerekirdi. Bunu kanıtlayacak yara izleri vardı, gövdesindeki ve kollarındaki sigara yanıklarından daha derin izleri. Taşındıkları sıralarda sabaha karşı ikide, annesi ve kız kardeşini sarhoş babasından korumaya çalışırken attıkları kan dondurucu çığlıkları hâlâ hatırlıyordum. Jeb'in ailesinin başına gelen en güzel şey üç yıl önce bir gün Bay Holt'un kamyonetiyle bir ağaca çarpması olmuştu. Kanındaki alkol oranı 0,3'tü.

Neyse ki Jeb alkole asla elini sürmezdi. Karanlık halleri alkolle birleşirse hiç de iyi bir karışım olmuyordu. O, bunu birkaç yıl önce ettiği bir kavgada birini neredeyse öldürecek kadar dövünce anlamıştı. Mahkeme Jeb'i bir yıllığına gençlik ıslah evine gönderdiği için on dokuz yaşında mezun oluyordu. Hayatının on iki ayını kaybetmiş ama bir gelecek kazanmıştı. Oradaki psikiyatr, acısını dizginlemesi için onu sanata yönlendirmiş, yalnızca dengeli ve sağlam olduğu takdirde öfkesini kontrol edebileceğini öğretmişti.

"Sadece şunu hatırla," dedi parmaklarını benimkilere dolayarak. "Bu kalıtımsal olarak sana geçmedi. Annen bir kaza geçirdi."

Elimdeki örgü eldivenlerimin üstünden avuçlarımız birbirine değdi. Kolumun ön kısmını onunkine bastırıp yara izlerini tenimde hissettim.

g.(?fbwA$_t$3g

Yanlış düşünüyorsun, demek istedim. *Ben de tıpkı senin gibiyim.* Ama söyleyemedim. Gerçek şu ki alkolikler için, onları topluma kazandırmak amacıyla uygulanan adımlar ve programlar vardı. Ama Alison gibi delilerin sünger duvarlı hücreleri ve kesici olmayan aletleri vardı. Onların normal hali

buydu.

Bizim normalimiz.

Aşağı bakınca dizimdeki bandajın üzerine sızıp kurumuş kanı gördüm. Alisonın bunu görmesinden endişelenip elimi üzerinde gezdirdim. Kan gördüğü zaman aklını kaçırırdı.

“Al.” Daha tek kelime etmeden Jeb kafasındaki bandanayı çıkardı ve eğilip kumaşı bacağıma dolayarak kirlenmiş bandajı gizledi. İşini bitirince geri çekilip yerine dönmek yerine bir dirseğini ön konsola dayayarak saçımdaki mavi tutamlardan birini parmağına doladı. Ya aramızdaki çözümlenmemiş sorunlarımızdan ya da samimi konuşmamızdan dolayı yüzünde ciddi bir ifade vardı.

“Bu örgüler çok sıkı.” Sesi kısık ve kadife gibiydi ve midemde düğümler oluşturuyordu. “Biliyorsun, baloya gerçekten de gitmelisin. Bu halinle oraya git ve herkesin dibini düşür. Sana garanti veriyorum hâlâ saygınlığın olacaktır.”

Sadece resim yaparken yüzünde gördüğüm bir ifadeyle yüzümü inceledi. Yoğun. Dikkatli. Bir resmi her açıdan düşünür gibi. Her açıdan *beni* düşünür gibi.

Çok yakınımdaydı. Nefesindeki frambuaz kokusunu hissedebiliyordum. Bakışları çenemdeki çukura inince yanaklarım kızardı.

Başımın arkasında hafif his canlandı, bir ses gibi değil de daha çok bir varlık, içimi altüst eden bir kanat çırpınışı gibi... O his bana altdudağındaki pirsinge dokunmamı söyledi. Hiç düşünmeden elimi uzattım. Gümüş takıya dokunduğumda irkilmedi bile.

Metal ılıktı, tenime değen kirli sakalı parmak ucumu gıdıkladı. Hareketimin yarattığı yakınlığın farkına varınca geri çekilmeye başladım. Elimi kavradı ve parmağımı dudaklarının

^RAljÇE

üstünde tuttu. Kalın kirpikleri, koyulaşmış gözlerini örtüyordu. “Al,” diye fısıldadı.

“Kelebek!” Babamın sesi açık camdan içeri girince sıçradım, Jeb de hızla

arkasına döndü. Babam üstünde haki pantolonu ve gümüş iplikle Tomun Spor Malzemeleri yazısı işlenmiş polo tişörtüyle düzenli bahçeden Gizmo'ya doğru yürüyordu. Birkaç derin nefes alarak, hızlanmış nabzımı yatıştırdım.

Babam bakmak için benim penceremden içeri eğildi. "Selam, Jebediah."

Jeb boğazını temizledi. "Merhaba, Bay Gardner."

"Hmm. Belki de artık bana Thomas demeye başlayabilirsin." Babam bir kolunu camın kenarına yaslayıp gülümsedi. "Ne de olsa dün gece mezun oldun."

Jeb çocuksu ve gururlu bir tavırla sırıttı. Babamın yanında hep böyle davranıyordu.

Bay Holt onun hiçbir şey için yeterli olmadığını söyler, okulu bırakıp tamirhanede tam gün çalışması için baskı yapardı ama babam her zaman Jeb'i okulda kalması için teşvik ederdi. Londra konusunda bana karşı birleşmiş olmaları beni hâlâ sinir etmeseydi onların bu bağlanma anlarından keyif alabilirdim.

Babam bana muzip bir bakışla, "Demek kızım seni şoförü olarak tuttu, öyle mi?" diye sordu.

"Evet. Hatta bunu yaptırabilmek için bileğini burktu," dedi Jeb, esprisine karşılık vererek.

Benim içimde fırtınalar koparken, onun sesi nasıl da böyle sakin çıkabiliyordu? İki saniye önce aramızda yaşananlardan azıcık bile mi etkilenmemişti?

Arka koltuğa uzanıp Yeraltı'nın tıbbi malzeme odasından ödünç aldığı koltuk değneklerini aldı.

"Ne yaptın sen?" Babam kapıyı açarken yüzünde endişe belirmişti.

Bacaklarımı yavaşça dışarı sarkıtırken bileğimin acısıyla dişlerimi sıktım. "Her zamankinden. Kaykay yapmayı denemek ve hata yapmak." Yolcu tarafına doğru yürüyen Jeb e, babama eskimiş dizliklerden bahsetmemesi için uyaran bir bakış attım.

Jeb başını salladı ama sadece bir anlığına beni yine satacağını düşündüm. Onun

yerine bakışlarımız buluştu ve midemde bir düğüm oluştu. Az önce ona neden öyle dokunmuştum ki? Zaten aramızdakiler önceden de yeteri kadar garipti.

Babam kalkmama yardım etti ve önümde diz çöküp bileğime baktı. “îlginç. Annen bir şeyler olduğundan emindi. Senin kendini inciteceğini söylemişti,” Ayağa kalktı. Jeb’den beş santim kısaydı. “Sanırım ne zaman geciksen, başına kötü bir şeyler geldiğini düşünüyor. Araman gerekirdi.”

Ben koltuk değneklerine yaslanırken dirseğimden tuttu. “Üzgünüm.”

“Merak etme. Seni bir an önce içeri götüreyim de o bir şeyler yapmadan evvel...” Benim yalvaran bakışlarımı görünce kendini durdurdu. “Ah, dondurmalarımız eriyip çizkek çorbasına dönüşmeden önce yani.”

Şakayıklarla çevrili yolda yürümeye başladık. Çiçeklerin üstünde dans eden böceklerden gelen uğultu çevremi sarınca, kulaklıklarım ve iPod’umun yanımda olmasını diledim.

Kapıya giden yolu yarıladığımızda babam başını çevirip, “Yağmur ihtimaline karşı arabayı garaja park edebilir misin?” diye seslendi. “Elbette,” diye yanıtladı Jeb. “Hey, kaykaycı kız...” Babamın arkasında durup sağlam ayağımın üzerinde döndüm. Uzaktan Jeb’in yüz ifadesini izlerken değneklerin yumuşak kaplı tutacaklarını parmaklarımla sımsıkı kavramıştım. O da benim kadar şaşkın görünüyordu.

“Yarın ne zaman çalışıyorsun?” diye sordu.

^RAljÇE

Orada öylece beyinsiz bir vitrin mankeni gibi duruyordum. “Eee... Jen’le birlikte öğle vardiyasındayız.”

“Tamam. Onunla gidersin. Ben de Gizmo’nun motoruna bakmaya gelirim.”

içimde bir şeyler kırıldı. Tıpkı eski günlerde olduğu gibiydi. Görünen o ki şimdi de beni başından savıyordu. “Tamam. Elbette.” Hayal kırıklığımı gizleyerek döndüm ve topallayarak babamla yürümeye başladım.

Göz göze geldik. “Her şey yolunda mı? Garajda birlikte tamirat yapmadığınız bir zamanı hatırlamıyorum.” Cam kapıları açtığı sırada omuzlarımı silktim. “Belki

de yavaş yavaş kopuyoruzdur.” Bunu söylemek daha çok acı vermişti. “O her zaman iyi bir arkadaştı,” dedi babam. “Bunu düzeltmek için çaba sarf etmelisin.” “Arkadaşlar senin hayatını yönetmeye kalkmaz. Bunun için zaten babalar var.” Klimalı binaya topallayarak girerken, demek istediğimi anlatmak için kaşlarımı kaldırdım. O da sessizce arkamdan geldi.

Ürperdim. Buradaki uzun koridorlar, boş sedyeleri ve titreşen sarı ışıklarıyla beni her zaman tedirgin ederdi. Beyaz fayanslarda sesler yankılanır, yeşil çizgili hastane önlükleri giyen hemşirelerle görüşüm bulanıklaşırdı. Üniformaları onları sertifikalı sağlık personelinden çok şeker çubuklarına benzetirdi.

Babamın giriş bankosunun arkasındaki hemşireyle konuşmasını beklerken tişörtümdeki dikenli telleri sayıyordum. Koluma bir sinek konunca silkeleyip uzaklaştırdım. Koridora girmeden önce başımın çevresinde uçarken çıkardığı gürültülü vızıltı sanki “O *adam burada,*” der gibiydi.

Sineğin arkasından baktığım sırada, babam gelip yanımda durdu, “iyi olduğundan emin misin?”

Başımla onaylayıp az önceki sanrıyı uzaklaştırdım. “Sadece bugün neyle karşılaşacağımı bilmiyorum.” Bu yarı yalan sayılırdı.

rK g.'?jfOWA$_t$^D

Alison çevresinde bitkiler ve böcekler olduğu zamanlarda sıklıkla çılgına dönerdi ama temiz hava almak için çok yalvardığından babam deneme yapmak için doktoruyla konuşmuştu. Bunun sonucunda neler olacağını kim bilebilirdi?

“Evet. Umarım bu, onun dengesini çok bozmaz..Sesi azalarak yok oldu ve sanki son on bir yılın ağırlığı üzerine çökmüş gibi omuzları düştü. “Keşke eskiden olduğu kişiyi hatırlayabilsen.” Bahçeye doğru yürümeye başladığımız sırada elini omzuma koydu. “O zamanlar çok aklı başındaydı. Çok sağduyulu. *Tıpkı senin gibi...”* Bu son kısmı fısıldayarak söylemişti, belki de duymamı istemiyordu. Ama duydum ve boğulup patlayana kadar dikenli tel kalbimi tekrar sıkmaya başladı.

- ÖR'ÜMCEK'VE SİNEK^
  - oV. Q.CîîSwJ\%D
    - cP^ljÇE
  - gEV^İLİT

        - g.ÇîowJ\3<g
- m^ATlASh
    - oV. g.îfövv/^

ÖR'ÜMCEK'VE SİNEK^

Alison, hemşiresi ve birkaç bakıcı dışında bahçe boştu. Alison kaldırım taşı gibi görünen beton verandada dökme demirden yapılmış bahçe masalarından birinde oturuyordu. Böyle bir yerde bile dekorlar dikkatle seçilmişti. Yere dikkatlice sabitlenmiş parlak bir kürenin gümüş ayaklığı yansıyordu ve hiçbir yerde cam yoktu.

Bazı hastaların masa ve sandalyeleri kaldırıp fırlatmalarından beri mobilyaların ayakları betona sabitlenmişti. Siyah ve kırmızı puantiyeli güneş şemsiyesi dev bir mantar gibi masanın ortasından çıkmış ve Alison'ın yüzünün yarısını gölgede bırakmıştı. Gümüş çay bardakları ve tabakları güneş ışığıyla parlıyordu. Uç kişilikti: Bir tane bana, bir babama ve bir de ona.

Çay takımlarını, yıllar önce Alison buraya ilk yattığında evden getirmiştik. Onu hayatta tutmak için hastane buna anla-

d^^AUCE

yış göstermişti. Alison ister biftek olsun ister meyveli turta, çay fincanının içinde olmadıkça hiçbir şey yemiyordu.

Çikolatalı çizkekli dondurmamız servis etmemiz için bizi bekliyordu. Karton ambalajının üzeri nemlenmişti.

Alisonın neredeyse yere değecek kadar uzun, platin rengi saç örgüsü sandalyesinin arkasından sarkıyordu. Perçemlerini siyah bir saç bandıyla tutturmuştu. Mavi elbisesi ve kıyafetlerini kirletmemesi için taktıkları beyaz önlüğü ile Çılgın Şapkacının çay partisindeki Alice'e, şimdiye kadar gördüğüm tüm çizimlerden daha çok benziyordu.

Bu kadarı beni fiziksel olarak hasta etmeye yeterdi.

Hemşiresi yeşil önlüğünü düzelterek bizi selamlamak için kalkana kadar, ilk başta hemşiresiyle konuştuğunu düşündüm. Alison önündeki metal vazoda duran karanfillerle o kadar meşguldü ki geldiğimizi fark etmedi bile.

Karanfillerin bahçedeki seslerin dışında konuştuklarını duyduğumda mide bulantım yükseldi. Saplarından kesilmiş olmanın ne kadar acı verdiğinden

konuşuyor, içinde yüzdükleri suyun kalitesizliğinden şikâyet ediyor ve huzur içinde ölebilmek için tekrar toprağa gömülmek istediklerinden bahsediyorlardı.

En azından benim duyduklarım bunlardı. Asıl merak ettiğim Alisonın çarpık zihninde onların ne söylediğini düşündüğüydü. Doktoru detayları bilmiyordu ve ben de onun hastalığını miras aldığımı belli etmeden bunları öğrenemezdim.

Babam hemşireyi beklerken bakışları özlem ve hayal kırıklığıyla Alison'a kilitlenmişti.

Sağ kolumda hissettiğim hafif baskı ile dikkatim, doğal olmayan bronzluktaki teniyle hemşire Mary Jenkins'e çevrildi. Üzerinden yanmış tost ve talk pudrası kokusu yükseliyordu. Kahverengi saçları topuz yapılmıştı ve beyaz dişleriyle yapmacık gülümsemesi neredeyse görüşümü kaplamıştı.

"Selam, n'aber?" diye şakıdı. Her zaman Mary Poppins gibi aşırı şen şakraktı. Koltuk değneklerimi inceledi. "Eyvah eyvah! Sana bir şey mi oldu bal damlam?"

Hayır. Tahtadan ek uzuvlar çıkardım. Aklım masada dırdır eden çiçeklerde olmasına rağmen, babamın hatırı için en iyi tavrımı takınarak, "Kaykay," diye cevapladım.

"Hâlâ kaykay yapıyor musun? Ne kadar ilginç bir hobi." Cümlenin devamını getirmese de yüzündeki acıyan bakıştan "*bir kız için*" diye düşündüğü açıkça belliydi. Yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle mavi örgülerimi ve koyu göz makyajımı inceledi. "Bu tarz bir olayın anneni üzebileceğini aklında tutmalısın."

Yaralarımdan mı yoksa moda anlayışımdan mı bahsettiğinden emin değildim.

Hemşire omzunun üstünden hâlâ çiçeklerle fısıldaşan Alison'a baktı. "Bugün daha şimdiden biraz asabi. Ona bir şeyler vermeliyim." Cebindeki ilaçların arasından bir şırınga çıkardı. Ondan nefret etme sebeplerimden biri de hastalara ilaç vermekten zevk alır gibi görünmesiydi.

Yıllar içinde doktorlar Alison'ın krizlerini kontrol etmenin en iyi yolunun sakinleştiriciler olduğunu keşfetmişlerdi. Ama bunlar onu çevresindeki hiçbir şeyin farkına varmayan salyalı bir zom-biye dönüştürüyordu. Onu böyle görmektense ayık haliyle bir hamamböceğiyle konuşurken görmeyi tercih ederdim.

Sinirle babama baktım ama o kendi kendine kaş çatmakla meşgul olduğundan bunu fark etmedi bile.

“Hayır,” dedi, sesindeki sert tonla hemşirenin kalemle çizilmiş kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. “İşler zorlaşırsa sizi çağırması için Alyssa’yı gönderirim. İnsan gücüne ihtiyacımız olursa da çevrede bahçıvanlar var.” Eliyle ileride bir çalıdaki dalları budayan iriyarı iki adamı gösterdi. Kalın bıyıkları ve giydikleri kahverengi tulumla denizaslanma benzeyen bedenleriyle ikiz olabilirlerdi.

^RAIJÇE

“Pekâlâ. Bana ihtiyacınız olursa danışma masasında olacağım.” Başka bir parlak sahte gülümsemeyle binaya girdi ve üçümüzü yalnız bıraktı. Karanfilleri de sayarsak sekizimizi... Sonunda konuşmaya son vermişlerdi.

Babamın gölgesi vazoya yansıdığı anda Alison kafasını kaldırıp baktı. Değneklerimi görür görmez hızla yerinden fırladığında çay takımları şıngırdadı. “Haklıydı!”

“Kim haklıydı tatlım?” diye sordu babam, Alisonın şakaklarındaki saçları geriye doğru düzeltirken. Onlarca yıllık hayal kırıklığından sonra bile hâlâ kendini ona dokunmaktan alıko-yamıyordu.

“Çekirge..Şemsiyenin tellerinin arasındaki kalın örümcek ağım gösterirken Alisonın mavi gözleri heyecan ve endişeyle parlıyordu. Bozuk para büyüklüğündeki bir örümcek hızla yürüyerek akşam yemeği olduğunu düşündüğüm beyaz bir kozayı kuvvetli rüzgâra karşı sabitliyordu. “Örümcek onu sarmadan önce çekirge bir şey söyledi.” Alisonın elleri önünde sımsıkı kenetlendi. “Çekirge senin yaralandığını söyledi, Allie. Seni kayak merkezinin dışında görmüş.”

Örümcek ağındaki mumyalanmış yumruya baktım, içinde, Yeraltı’nın park yerinde bacağıma tırmanan böcek vardı. Buraya arabaya yapışarak mı gelmişti?

Midem bulandı. Mümkün değildi. Aynı böcek olmasının imkânı yoktu. Alison, babamla benim hemşireye düşüşümü anlattığımı duymuş olmalıydı. Bazen kendisine olanlarla ya da ailemize yaptıklarıyla yüzleşmek yerine ilgisizmiş gibi davrandığını düşünüyordum.

Ellerini o kadar çok sıkıyordu ki eklemleri beyazlamıştı. Beni yaraladığı o

günden beri aramızda fiziksel temas kurmaktan kaçınıyordu. Kırılacağımı düşünüyordu. Eldivenleri giymemin

sebeplerinden biri de buydu. Böylelikle yara izlerini görmeyecek ve yaşananları hatırlamayacaktı.

Babam ellerini birbirinden ayırdı ve parmaklarını onunkilere doladı. Alison'ın dikkati ona yönelince garip gerginlik son buldu.

"Selam, bezelye parmak," derken Alisonın sesi yumuşak ve sakindi.

"Selam, ayıcık."

"Dondurma getirmişsin. Bu bir randevu mu?"

"Elbette." En iyi Elvis gülümsemesini takınarak Alisonın parmaklarını öptü. "Alyssa da kutlama yapmamıza yardım etmek için buraya geldi."

"Harika." Gülümserken gözbebekleri dans ediyordu. Babamın ona umutsuzca âşık olmasına şaşmamak gerekirdi.

Peri kadar güzeldi.

Babam sandalyesine oturmasına yardım etti. Kucağına kumaş bir peçete serdi ve bir çay fincanına erimekte olan dondurmadan koydu. Fincanı, tabağının üstüne yerleştirdikten sonra plastik bir kaşıkla birlikte dikkatle önüne yerleştirdi.

"// *tuo gelato, signora bella*," dedi.

"*Grazie* köftem," diye cevap verdi az rastlanan bir hafifmeşreplikle.

Babam gülünce o da evimizin arka kapısında asılı gümüş rüzgâr çanlarının sesini hatırlatan bir sesle kıkırdadı. Uzun zamandan beri ilk defa kendimi evimde gibi hissediyordum. Bunun en iyi ziyaretlerimizden biri olduğunu düşünmeye başladım. Son zamanlarda hayatımda olup bitenlerin yanında dengeli anların olması güzeldi.

Oturduğumda babam koltuk değneklerimi alıp yere koydu ve Alison'la aramda duran boş sandalyeye ayak bileğimi yaslamama yardım etti. Omzuma hafifçe vurup diğer taraftaki sandalyeye oturdu.

^RAljÇE

Birkaç dakika gülüştük ve çay fincanlarımızdan yapış yapış çizkekli çorbamızdan yudumladık. Okul yılının sonu, bu geceki balo, dün geceki mezuniyet ve Tom'un Spor Malzemeleri gibi normal konulardan konuştuk. Sanki sıradan bir ailedeymişim gibiydi.

Ama sonra babam bunu mahvetti. Eyalet festivalinde kurdele kazandığım mozaiklerimin fotoğraflarını göstermek için cüzdanını çıkardı. Uç fotoğraf da kredi kartları ve faturalarla birlikte plastik bir göze tıkıştırılmıştı.

İlki *Katil Ay Işığı* adını verdiğim, mavilerden oluşan mozaikti. Mavi kelebekler, mavi çiçekler ve biraz da mavi cam. Diğeri *Sonbaharın Son Nefesi*, sonbahar renklerinden oluşan bir girdaptı. Kahverengi gece kelebekleri, turuncu, sarı ve kırmızı çiçek yapraklarından oluşmuştu. *Kışın Kalp Atışları* ise en gurur duyduğumdu. Gelin çiçekleri ve gümüş boncukları karıştırarak ağaç şekli vermiştim. Her dalın ucuna koyduğum kurumuş böğürtlenler ağacı kanıyormuş gibi gösteriyordu. Arka fonu da simsiyah hamamböcekleriyle doldurmuştum. Ne kadar hastalıklı bir durum gibi dursa da doğanın ve garipliğin karışımı, bir şekilde güzel oluyordu.

Alison rahatsız olmuş gibi sandalyesinde kıpırdandı. "Peki, müziği ne durumda? Çello çalmaya devam ediyor mu?"

Babam gözlerini kısarak bana baktı. Alison eğitimimle çok az ilgilenirdi. Belki kendisi de çello çaldığından benim bir orkestraya katılmam ısrar ettiği tek noktaydı. Bu sene sadece bir seçmeli ders için zamanım olduğundan bırakmıştım. Devam etmem onun için çok önemli göründüğünden bundan ona bahsetmemiştik.

"Bunu daha sonra konuşuruz," dedi babam elini sıkarak. "Onun detaylara verdiği dikkati görmeni istedim. Tıpkı senin fotoğraflarınla yaptığın gibi."

"Fotoğraflar bir öykü anlatır," diye mırıldandı Alison. "Ama insanlar satır aralarını okumayı unutuyor." Elini babamınkinden kurtarıp ölümcül bir sessizliğe gömüldü.

Gözleri üzüntüyle dolmuştu. Babam tam cüzdanını kapamak üzereyken Alison üzerinde gece kelebeği resmi olan -henüz kamyonetine asmadığı- araba kokusunu fark etti.

Titreyen ellerle kokuyu kaptı. “Bunu neden yanında taşıyorsun?”

“Anne...” Dilim kelimeyi söylerken harcadığım çabayla gerildi, tıpkı bir kiraz sapına düğüm atmaya çalışıyormuşum gibi yapay ve zordu. “Bunu babam için yaptırdım. Senin bir parçanı yanımızda taşımamızın bir yolu bu.”

Çenesini sıkarak babama döndü. “Sana bu albümü saklamanı söylemiştim. Değil mi? Bunu asla görmemesi gerekiyordu. Artık an meselesi...”

Artık ne için an meselesiydi? Onun bulunduğu yere yatırılmam mı? Fotoğrafların mı onu delirttiğini düşünüyordu?

Somurtarak kokuyu masanın diğer ucuna fırlattı. Dilini sabit bir ritimle şaklatmaya başlamıştı.

Bu sesle içimde bir şeyler kırıldı, sanki birisi gitar penasıyla bağırsaklarımı koparıyordu. Alisonın en kötü, en vahşi krizleri her zaman bu dil şaklamasıyla başlardı.

Babam tedirgin bir halde parmaklarını araç kokusunun üzerine kapadı.

Bir sinek omzuma konunca hafifçe gıdıklandım. Omzumu silkeleyip uzaklaştırdığımda uçup Alisonın parmaklarının yanma kondu. İnce bacaklarını birbirine sürtüyordu. “O *adam burada. O burada*.”

Sineğin fısıltıları rüzgârı, diğer gürültüleri, Alisonın dil şaklatmalarını ve babamın ihtiyatlı nefeslerini bastırıyordu.

Alison sineğe doğru eğildi. “Hayır, burada olamaz.”

“Kim burada olamaz, ayıcık?” diye sordu babam.

#RAUCE

Bakakaldım. Böyle bir şey mümkün olabilir miydi? Deliler aynı sanrıyı paylaşabilir miydi? Çünkü Alison’la benim tam olarak aynı şeyi duymamızın tek açıklaması buydu.

Tabii sineğin gerçekten konuşması dışında...

*“Rüzgâra binmiş geliyor*diye son bir kez fısıldadıktan sonra uçarak bahçeden uzaklaştı.

Gerildim, serseme dönmüştüm.

“Hayatım, sorun nedir?” Babam şimdi bir eli Alisonın omzunda, sandalyesinin yanında duruyordu.

“Rüzgâra binmiş geliyor ne demek? Ve kimden bahsediyor?” diye sordum artık Alison’a sırrımı belli etmeyi umursamadan.

Sessiz ve yoğun bir bakışla gözlerini bana dikti.

Babam her saniye rengi daha da atarak bize bakıyordu. “Baba?” Sandalyedeki bacağıma uzanarak çorabımı çekiştirdim. “Ayağım için buz getirebilir misin? Zonklamaya başladı da.”

Kaşlarını çattı. “Bir saniye daha bekleyemez mi Alyssa?”

“Lütfen, çok ağrıyor.”

“Evet, ağrısı var.” Alison uzandı ve ayak bileğime dokundu. Hareketi şok ediciydi, çok normal ve anaçtı, iliklerime kadar buz kestim. Alison *on bir yıl sonra bana ilk kez dokunuyordu.*

Bu efsanevi olaydan çok etkilenen babam tek kelime etmeden yanımızdan ayrıldı. Babamın sol gözkapağındaki seğirmeden, gelirken yanında hemşireyi de getireceğini tahmin ediyordum.

Çok zamanımız yoktu.

Kapıdan içeri girip gözden kaybolduğu anda bileğimdeki acıya aldırmadan ayağımı sandalyeden indirdim. “Sinek, ikimiz de aynı şeyi duyduk, değil mi?”

Alisonın yanakları soldu. “Ne zamandan beri sesleri duyuyorsun?”

“Ne fark eder ki?”

TV. G.(îowAj$_s$g

“Çok şey fark eder. Sana bir şeyler anlatabilirim... Yanlış seçimler yapmanı engelleyecek şeyler.”

“Şimdi anlat bana.”

Başını salladı.

Belki de onunla aynı sesleri duyduğuma ikna olmamıştı. “Karanfiller,” dedim. “Onların son arzularını yerine getirmeliyiz.” Karanfilleri ve plastik bir kaşığı alıp betonun toprakla buluştuğu köşede tek dizimin üstüne çöktüm. Toprak nem ve tazelik kokuyordu. Fıskiyeler daha yeni açılmıştı. Alison da yanıma geldi.

Iriyarı bahçıvanlar gözden kaybolmuşlardı, ilerideki kulübenin kapıları açıktı. Adamlar içeride olmalıydılar. İyi. Bizi rahatsız edebilecek kimse yoktu.

Alison çiçekleri ve kaşığı alıp dizlerinin üzerine çöktü. Kaşığı kullanarak yumuşak toprağı kazmaya başladı. Plastik kırılınca sığ bir mezar yapana kadar parmaklarıyla kazmaya devam etti.

Çiçekleri çukura yerleştirdikten sonra toprakla üstlerini örtü. Yüzündeki ifade bulutlarla dolu bir gökyüzünü andırıyordu. Fırtına mı çıkarsa yoksa dağılsa mı karar veremeyen bulutlarla doluymuş gibi.

Bacaklarım titredi. Yıllar boyunca ailemizdeki kadınlar deli olarak bilinmişti ama değildik. Diğer insanların duyamadığı şeyleri duyuyorduk. İkimizin birden sineğin ve karanfillerin söylediklerini duymamızın tek yolu buydu, işin sırrı onlara insanların yanında cevap vermemekti, o zaman *deli gibi görünüyorduk* işte.

Biz deli değildik. Rahatlamam gerekiyordu.

Ama başka bir şey oluyordu, inanılmaz bir şey.

Sesler gerçekse, bu Alisonın hâlâ Alice gibi giyinmekte ısrar etmesini açıklamıyordu. Neden dilini şaklattığını, sebepsiz yere öfkelendiğini... Tüm bunlar, onu her şeyden çok daha fazla deli gibi gösteriyordu. Sormak istediğim çok soru vardı. Hepsini bir kenara ittim çünkü içlerinden biri hepsini birbirine bağlıyordu.

^AUÇE

“Neden bizim ailemiz?” diye sordum. “Bu neden sürekli bize oluyor?”

Alisonın yüzü ekşidi. “Bu bir lanet.”

Lanet mi} Böyle bir şey mümkün müydü? Gece kelebeğini araştırdığım sırada bulduğum internet sitesini düşündüm. Orada okuduğum yeraltı yaratıkları gibi biz de mistik güçlerle mi lanetlenmiştik? O yüzden mi büyükannem Alicia uçmaya kalkmıştı? Bu teoriyi test etmek için mi?

“Pekâlâ,” dedim imkânsız olana inanmaya kendimi zorlayarak. Ben kimdim ki itiraz edecektim? Son altı yıldır uçan karıncalarla ve karahindibalarla sohbet eden bendim. Büyünün gerçek olması şizofren olmaktan iyiydi. “Bu bir lanetse, bunu bozmanın bir yolu olmalı.”

“Evet.” Alisonın sesi acı doluydu.

Rüzgâr şiddetlenince saçının örgüsü etrafında kırbaç gibi şakladı.

“Nedir peki?” diye sordum. “Neden bunu çoktan yapmadık?”

Alisonın gözleri donuklaştı. Korktuğu zaman kendi içinde saklandığı yere kapandı.

“Alison!” Omuzlarını kavramak için ona doğru uzandım.

Tekrar odaklandı. “Çünkü tavşan deliğinden içeri girmek zorunda kalırız.”

Tavşan deliğinin gerçek olup olmadığını sormadım bile. “O zaman onu bulurum. Belki de ailenden biri bana yardımcı olabilir.”

Bu biraz zordu. Ingiliz Liddell ailesinin bizden haberi yoktu. Alice'in oğullarından birinin Birinci Dünya Savaşına gidip orada ölmeden önce bir kadınla gizli bir ilişkisi olmuştu. Kadın hamile kalınca aşk çocuğunu büyütmek için Amerika’ya gelmişti. O çocuk büyümüş ve bir kızı -büyükannem Alicia- olmuştu. Onlarla hiç görüşmemiştik... hiç.

'A, g.(iTow/0ıg

“Hayır.” Alisonın sesi incecik çıktı. “Onları bu işten uzak tut Allie. Onlar da bizden daha fazlasını bilmiyorlar. Bilselerdi hâlâ bu karmaşanın içinde

olmazdık.”

Cümlesinin altında yatan kararlılık, gizemli ifadesinin neden olabileceği tüm soruları ihtimal dışı bırakıyordu. “Peki. Tavşan deliğinin Ingiltere’de olduğunu biliyoruz, değil mi? Bir harita var mı? Yazılı yön bilgisi falan? Nerede arayacağım?” “Aramayacaksın.”

Burkulmuş bileğimdeki çorabımı indirip doğum izimi ortaya çıkardığında şaşkınlıkla zıpladım. Onun da bileğinin iç tarafında aynı izden vardı. Bu izler, aynı bir bulmaca kitabında bulabileceğiniz cinsten keskin açılı bir labirenti andırıyordu.

“Herkesin bildiği hikâyeden çok daha fazlası var,” dedi. “Hazineler sana gösterecektir.”

“Hazineler mi?”

Doğum izini benimkinin üstüne bastırınca birbirine değen noktalardan ılık bir his yayıldı. “Satırların arasını oku,” diye fısıldadı. Daha önce de fotoğraflarla ilgili aynı cümleyi kurmuştu. “Aklını yitiremezsin Allie. Bana peşini bırakacağına söz ver.” Gözlerim yanmaya başladı. “Ama ben senin eve...”

Hızla bileğimin yanından geri çekildi. “Hayır! Tüm bunları boşa gitsin diye yapmadım!” Sesi çatladı, ayağımın dibinde dururken çok ufak ve kırılgan görünüyordu.

Ne demek istediğini sormak için yanıp tutuşuyordum ama daha çok ona sarılmak istiyordum. Jeb’in bandanasının altında kalan yaramı umursamadan dizlerimin üzerinde ona doğru eğildim. Kollarını bana doladığını hissetmek, cennette olmak gibiydi.

Burnumu şakaklarına gömerken şampuanının kokusunu içime çektim.

^AljÇE

Ama çok sürmedi. Kaskatı kesilerek beni kendinden uzaklaştırdı. Reddedilmenin tanıdık hissi midemi tırmaladı. Sonra hatırladım. Babam ve hemşire her an geri gelebilirlerdi.

“Gece kelebeği,” dedim. “Tüm bu olanlarda onun da bir rolü var, değil mi? Bir

internet sitesi buldum. Siyah ve mavi bir gece kelebeği resmi beni oraya yönlendirdi.”

Üzerimizde, bulutlar güneş ışıklarını örterek grimsi bir pus oluşturunca Alisonın teni de değişikliği yansıttı.

Bakışları korkuyla doldu. “Yapmışsın demek.” Titreyen ellerini kaldırdı. “Onu aradığın için, o da sözünü tutmamış olmayacak. Teknik olarak. Sen hedefi olacaksın.”

Onu sakinleştirmek için parmaklarımı onunkilere doladım. “Beni korkutuyorsun. Kimden bahsediyorsun?”

“O adam senin için gelecek. Rüyalarına girecek. Ya da baktığın camlara... Camlardan uzak dur Allie! Anlıyor musun?”

“Aynalardan mı?” diye sordum kuşkulu bir biçimde. “Benim aynalardan mı uzak durmamı istiyorsun?”

Hızla ayağa fırlayınca, ben de koltuk değneklerinin üzerinde dengede durmaya çabaladım. “Kırılmış camlar tenden fazlasını keser. Senin kişiliğini de bölecektir.”

Tam bunu söylediği sırada Jeb’in bandanası dizimden düşüp kanlı bandajı ortaya çıkardı. Alisonın ağzından hafif bir çığlık kaçtı. Saldırısından önce beni uyaracak bir dil şaklatması da olmadı. Sırtım hızla yere çarpınca ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı ve kürekkemiklerimin arasına keskin bir acı saplandı.

Alison üzerime oturup eldivenlerimi çıkarırken yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu. “Benim seni incitmeme sebep oldu!” Hıçkırdı. “Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim!”

Bu sözleri söylediğini daha önce de duymuştum ve bir anlığına zamanda geri gittim. Bahçe kapısının ardındaki fırtınayı izleyen beş yaşındaki masum ve dikkatsiz çocuk olmuştum yine.

Yağmur ve ıslak toprak kokusu ağzımı sulandırmıştı. Burnumun sağ tarafından, parlak gövdeli, kanatları siyah satene benzeyen, karga büyüklüğünde bir gece kelebeği cam kapının üstüne konmuştu. Çığlık attığımda havalanmış, tepemde dönerek benimle dalga geçmiş, oyun oynamaya çağırmıştı.

Bir şimşek çakmıştı, ışıktan bir sel gibiydi. Annem her zaman fırtına varken dışarı çıkmanın güvenli olmadığını söylerdi... Ama kanat çırpan, alay eden güzel gece kelebeği bana her şeyin yolunda olacağının sözünü vermişti. Kapının kilidine ulaşmak için birkaç kitabı üst üste koymuş ve çiçek tarhlarının arasında onunla birlikte dans edebilmek ve ayak parmaklarımla çamurları ezebilmek için dışarı çıkmıştım. Annemin çığlığıyla yukarı baktığımda elinde bir bahçe makasıyla üzerimize doğru koşuyordu.

"Kafanı keseceğimi diye bağırmış ve gece kelebeğinin konduğu tüm çiçekleri gövdelerinden ayırmaya başlamıştı.

Yağmur bizi sırılsıklam ederken ve tepemizde şimşekler çakarken enerjisinden hipnotize olmuş şekilde onu izlemiştim. Dans ettiğini düşünüp arkasından kollarımı havada savurmaya başlamıştım. Ama sonra takılıp düştüm. Beyaz yapraklar yerde kanıyordu. Babam koşarak evden çıkmıştı. Ona nergisler için yara bandına ihtiyacımız olduğunu söylemiştim. Nefes nefeseydi. Çiçeklerin kanamayacağını bilemeyecek kadar küçüktüm.

Bir şekilde ateş hattına girdiğimden bahçe makası avuçlarımdan bileklerime kadar derimi kesmişti. Doktor yaşadığım şok sebebiyle acıyı hissetmediğimi söylemişti. Bu, Alisonın evde yaşadığı son zamandı, benim ona anneciğim dediğim son zaman.

Bir şimşek çakınca şimdiki zamana döndüm. Kalbim göğsümde deli gibi atıyordu. Gece kelebeğini unutmuştum. O böcek benim çocukken gizli evcil hayvanım ve yaralarımın sebebiydi. O fotoğrafın bana tanıdık gelmesine şaşırmamalıydım. Alisonın onu gördüğünde bu kadar delirmesine de şaşırmamalıydım.

^RAUÇE

Çıplak avuç içlerimi loş ışığa doğru kaldırırken ağlıyordu. "Çok, çok üzgünüm! Beni kullandı ve ben de seni hayal kırıklığına uğrattım. Sen bunlardan çok daha iyisini hak ediyorsun. Hepimiz daha iyisini hak ediyorduk."

Beni bir kenara itip karanfilleri topraktan geri çıkardı. Ayağa kalkarken çiçeklerin üzerinden toprak dökülüyordu. "Kızımı alamaz! Bunu ona söyleyin..." Alison çiçeklerin üstüne onları boğmak ister gibi bastırıyordu. Sonra ezilmiş yaprakları kenara fırlatıp sendeleyerek kürenin yanına gitti ve kaidesini itmeye çalıştı. Yerinden kıpırdamayınca da küreye yumruklarıyla vurmaya başladı.

Kendini inciteceğinden korkup dirseklerinden tuttum. “Lütfen, dur,” diye yalvardım.

Tutuşumdan kurtulup gümüş küreye, “Beni duyuyor musun?” diye bağırdı. “Onu alamayacaksın!”

Yansımasında bulanık bir gölgeye benzeyen bir şey hareket etti. Ama ikinci kere baktığımda, bağırmaktan boğazındaki damarları şişen Alison’dan başka bir şey yoktu.

Daha sonra olanlar rüya gibiydi. Tepemizdeki bulutlar girdap gibi kıvrıldı ve bardaktan boşalırcasına bir yağmur başladı. Yağmurun altında, sanki yavaş çekimde gibi, rüzgârın Alisonın örgüsünü boğazına dolamasını izledim.

Kuru bir öksürükle boğazı sarsıldı ve iki büklüm olurken örgüsünü bollaştırabilmek için parmakları etrafına kenetlendi.

“Alison!” Ona doğru atıldım. Bileğimin artık acımadığını zar zor fark ettim.

Alison çamurlu toprağa düştü, zorlukla nefes almaya çalışıyordu. Yağmur daha da hızlandı, sanki biri üstümüze çakıltaşları yağdırıyor gibiydi. Çamurlu tırnaklarıyla, onu boğan platin renkli kordonu koparmaya çalışıyor, bu çaresiz çabası sırasında boynundan derisini yoluyordu. Örgünün altından kan akmaya başladı.

rK g.îîowv\3g

Nefes almaya çalışırken çılgınca sağa sola çevirdiği gözbebekleri kocaman oldu. Ayağındaki ayakkabılarıyla çamura vuruyordu.

“Alysssss,” diye fısıldadı, konuşamayarak.

O kadar çok ağlıyordum ki örgüyle boğuşan parmaklarımı göremiyordum bile. Uzakta bir yerde bir şimşek çaktı... bir kere... iki kere... ardından saç örgüsü parmaklarımın etrafından daha da sıkılaşarak beni yakaladı. Öyle yoğun bir baskı uyguladı ki bir an parmaklarım kopacak sandım. Parmaklarım isteğim dışında hareket ederek boynuna gitti ve sıkmaya başladı.

Bir şey annemi öldürmeye çalışıyordu!

içimden sıcak ve güçlü bir mide bulantısı yükseldi.

“Hayır...” ikimizi de kurtarmak için ne kadar uğraşırsam, o kadar birbirimize geçiyorduk, iplikten yapılmış örgülerim ıslak bir paspas gibi boynuma yapışmıştı. Yağmur ve gözyaşlarımla akan göz farım Alisonın kirli önlüğüne siyah damlalar olarak düşüyordu. “Bırak onu!” diye bağırdım saçma doğru.

“Dur... Allie...” Yalvarışı, tıpkı hava kaçıran bir lastik gibi boğuk bir tıslamaya benziyordu.

Örgü, parmaklarımı tekrar sıkıştırdı.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım hıçkırarak. “Seni incitmeye çalışmıyorum...”

Kemiklerime kadar işleyen gök gürültüsünün sesi tıpkı karanlık bir şeytanın kahkahası gibiydi. Ne kadar güçlü asılırsam, örgüler de beni o kadar kavrıyor ve boynunu sıkıyordu. Elleri gevşedi. Teni maviye dönerken irisleri kaybolana dek gözleri kaydı.

“Biri yardım etsin!” Çığlığım ciğerlerimi zorladı.

Bahçıvanlar koşarak geliyordu. İki çift güçlü el bana arkamdan sarıldığı anda örgü de bizi serbest bıraktı.

Alison ciğerlerini doldurarak derin, kulak tırmalayıcı bir nefes aldı ve öksürmeye başladı. Bahçıvanlardan biri beni ayağa kaldırırken gevşedim.

^RAUCE

Hemşire Jenkins elinde bir şırıngayla göründü. Babam da hemen arkasındaydı, onu görünce kollarına atıldım.

“B-b-b-ben yapmadım,” diye kekeledim. “Asla yapmam...” Babam bana sıkıca sarılarak, “Biliyorum,” dedi. “Sen onun kendini incitmesini engellemeye çalışıyordun.” Kucaklamasıyla sırılsıklam kıyafetlerim tenime yapıştı.

“Ama bunu Alison da yapmadı,” diye mırıldandım.

“Tabii,” diye fısıldadı babam başımın üzerinden. “O yapmadı. Annen uzun yıllardır kendinde değil.”

Kusma isteğimi bastırdım. Anlamıyordu. Alison kendini boğmaya çalışmamıştı, örgüsünü kontrol eden rüzgârdı. Ama hangi aklı başında insan buna inanırdı ki?

Alisonın gözleri titreyerek kapanmadan önce sarhoş gibi bir sesle, “Papatyalar,” diye mırıldandı. “Hâzineyi saklıyorlar. Gömülü hâzineyi.”

Ardından her şeyden habersiz salyalı bir zombiye dönüştü. Ve ben de fırtınayla yüzleşmek üzere tek başıma kaldım.

ICELE<®EK İCPLİKLÇJ^

Alison’ı hastanede bırakmamız çok uzun sürdüğünden, babam beni doğruca iş yerime götürdü. Pleasance’ın tek ikinci el kıyafet mağazasının önündeki kaldırıma park ettik. Bir tarafında küçük bir kafe, diğer tarafında kuyumcu olan mağaza şehir merkezinde popüler bir yerdeydi. Tom’un Spor Malzemeleri ise yolun çaprazındaydı.

“Unutma. Ben işte olacağım. Beni aradığın anda seni hemen eve götürürüm.” Babamın asık yüzü sebebiyle dudaklarının köşelerinde kırışıklıklar oluşmuştu.

Uyuşmuş gibiydim, hâlâ tüm bu olanları hayal mi ettim diye düşünüyordum. Pembe tuğlalı ve siyah dökme demir kapısı olan mağazaya baktım. Bakışlarım kapıdaki siyah harflerin üzerinde bir bulanıklaşıyor bir netleşiyordu. KELEBEK İPLİKLERİ.

(PAÜÇE

Gece kelebeği resimli araba kokusunu burnuma tuttum. Koku bana ilkbaharı, dışarıda yapılan yürüyüşleri ve mutlu aileleri anımsattı. Ama içimde hissettiğim sadece kıştı. Ailem hiç olmadığı kadar altüst olmuştu. Babama her şeyi anlatmak istiyordum ama gözlerindeki bakıştan, Alisonın sanrılarının gerçek olduğunu kabul etmemi akıl sağlığımın parçalandığının kanıtı olarak göreceği belliydi.

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedi diğer elimi tutarak. Eldivenlerimin üzerinden bile dokunuşu buz gibi gelmişti.

“Sadece iki saat,” diye cevap verdim bahçedeki çığlıklarımın ardından kısılmış sesimle. “Jen bu kadar kısa sürede nöbetini vereceği kimseyi bulamaz ve Persephone de şehir dışında.”

Cuma günleri patronumuz Persephone'nin eskileri toplama günüydü. Yakındaki kasabalara giderek dükkâna yeni ürünler bulabilmek için eski eşyaların satıldığı ev ve garaj satışlarının peşinde koşardı. Babamın düşündüğünün aksine kurban rolünde olmayacaktım. Akşamüstleri saat üç ile beş arası ölü zamandı ve iş çıkış saatlerine kadar çok az müşteri gelirdi. Ben de bu süreyi mağazadaki bilgisayarı kullanarak gece kelebeğinin olduğu internet sitesini araştırarak geçirmeyi planlıyordum.

"Gitmeliyim." Babamın elini hafifçe sıktım.

Başıyla onayladı.

Araba kokusunu koymak için torpido gözünü açtığımda ayağımın dibine bir tomar kâğıt düştü. En üstteki broşüre gözüm takıldı. Pembe kâğıdın üzerinde beyaz harflerle bir başlık vardı: ***Neden Elektroşok Tedavisi Siz ve Sevdikleriniz İçin Doğru Seçim?*** Eğilip broşürü elime aldım. "Bu nedir?"

Babam diğer kâğıtları kaldırmak için uzandı. "Bunu daha sonra konuşuruz."

"Baba, lütfen."

Kaskatı kesildi ve camdan dışarı bakmaya başladı. "Sen lobide beklerken ona bir doz daha yatıştırıcı vermek zorunda kaldılar."

Kelimeler yüzüme çarptı. Alison ı tekerlekli sandalyeyle süngerle kaplı hücresine götürdüklerini izleyemeyecek kadar korkmuştum.

Lobide bir kanepeye çökmüş, televizyonda aptal bir gerçek hayat programı izlerken saçımdaki mahvolmuş örgüleri çıkarmıştım.

Gerçeklik... Artık bunun ne olduğunu bile bilmiyordum.

"Beni duyuyor musun, Allie? Bir saatten kısa süre içinde iki doz. Tüm bu yıllar boyunca ona ilaç vererek unutturmaya çalıştılar." Önündeki direksiyonu sıktı. "Ama yine de gittikçe kötüleşti. Tavşan delikleri ve gece kelebekleri hakkında çığlıklar atıyordu... ve başım kaybeden insanlar hakkında, ilaçlar işe yaramıyor. Sonuçta doktorlar bu seçeneği önerdi."

Dilim tükürüklerimi sünger gibi emiyordu.

“Eğer ilk paragrafa bakarsan,” broşürün üstündeki bazı rakamları işaret etti, “bu uygulamanın tekrar kullanılmaya başladığı tarih...”

“Yılanbalıklarını kullandıklarını biliyorsun,” diye sözünü kestim. “Eskiden. Elektrikli bir örtü gibi hastaların kafalarına sararlarmış.”

Anlamsız kelimelerim, hislerimi yansıtıyordu. Tek düşünebildiğim evdeki evcil hayvanlarımdı. Herkes gibi kedi ya da köpek besleyemeyeceğimi erken yaşta öğrenmiştim. O hayvanlar da benimle konuştuğu için değildi, frekansımda sadece böcekler ve bitkiler vardı. Ama ne zaman Jenara’nın tekir kedisi bir hamamböceği yakalasa ve öldürene kadar kemirse, böceğin çığlıklarını dinlerken midem bulanırdı. Sonunda yılanbalıklarında karar kılmıştım. Zarif ve gizemli hayvanlardı ve düşmanlarını sersemletmek için bir şok organları vardı. Bu sessiz ve onurlu bir ölümdü, tıpkı benim tuzaklarımda havasızlıktan ölen böceklerinki gibi. Yine de bir

^RALjÇE

çift lastik eldiven giymeden sularına elimi sokmazdım. Birinin beynine neler yapabileceklerini hayal bile edemiyordum.

“Allie, bu yetmiş yıl önce yaptıklarıyla aynı şey değil. Hasta anestezi altındayken elektrot kullanarak yapıyorlar. Verdikleri kas gevşetİciler acı hissetmelerini önlüyor.”

“Beyin hasarı hâlâ bir yan etki.”

“Hayır.” Önündeki yazıyı sesli şekilde okudu. “Hemen her elektroşok hastası akıl karışıklığı, konsantrasyon bozukluğu ve kısa dönemli hafıza kaybı yaşayabilir. Ama elde edilen kazançlar geçici rahatsızlıklardan ağır basar.” Benimle göz göze geldiğinde sol gözü seğiriyordu. “Kısa dönemli hafıza kaybı sadece bir rahatsızlık. Beyin hasarı değil.”

“Beyin hasarının ***başka*** bir türü.” Psikolojik sorunların tanımlarını ve seviyelerini biliyordum çünkü on bir yıldır bir akıl hastasının kızıydım.

“Pekâlâ, annenin en son hatıralarında akıl hastanesi, bitmek bilmeyen ilaçlar ve psikiyatrik değerlendirmelerden başka bir şey olmadığına göre bu iyi bir şey olabilir.” Ağzının kenarındaki derin çizgiler kafatasına kadar girip kırılacakmış gibi duruyordu. Şimdi o Elvis gülüşünü görmek için neler vermezdim.

Boğazım sıkıştı. “Sen kimsin ki onun için bu kararı veriyorsun?” Sınırlarımı aştığım zaman yüzünde beliren katı ifadeyle dudakları gerildi. “Ben karısını ve kızını çok seven bir adamım. Ben kemiklerine kadar yorulmuş bir adamım.” Kahverengi gözlerindeki teslimiyet ve koruma karışımı ifadeyi görünce bir köşeye kıvrılıp ağlamak istedim. “Senin önünde kendini öldürmeye kalktı. Kendi kendini boğması fiziksel olarak imkânsız olsa da fark etmez. ilaçlar işe yaramıyor. Bir sonraki adımı atmak zorundayız.” “Peki bu da işe yaramazsa... sonra ne olacak? Konserve açacağıyla lobotomi mi yapacaklar? Broşürü koltuğun yanına fırlattım. Bacağına çarpınca sert bir sesle, “Allie!” dedi.

Onu anlıyordum. Alison’ı geri getirebilmeyi çaresizce istiyordu ama benim için değil. Bunca yıl boyunca, arabalı sinemalara götürdüğü, yağmur sonrası çukurlarda biriken suların üstünden atladığı, verandadaki salıncakta sallanırken limonata içip mutlu bir gelecekle ilgili hayaller kurduğu kadın için istemişti.

Bunu yaparsa, hiçbir zaman aynı kadın olamayabilirdi. Kapıyı sertçe açtım ve kaldırıma adım attım. Akşamüstü güneşi hâlâ bulutların arasından süzülse de tüm vücudumu bir soğukluk sarmıştı.

“En azından senin için değneklerini getirmeme izin ver.” Babam onları almak için arka koltuğun arasına uzanmıştı. “Artık onlara ihtiyacım yok.”

“Ama Jeb bileğini burktuğunu...”

“Şok haber baba... Jeb her zaman haklı değil.” Bandajımı örten bandanayı çekip çıkardım. Alison doğum izini benimkinin üstüne bastırdığından beri bileğim ağrımıyordu. Aslında dizimdeki yara da daha iyi görünüyordu. Açıklanamayan gariplikler hanesine bir çizik daha. Bunu düşünecek zamanım yoktu. Daha büyük problemlerim vardı.

Babam arabadan bana doğru eğilerek aramızdaki mesafeyi kapadı. Çenesi gerilmişti. “Kelebek...”

“Bana öyle seslenme,” diye patladım.

İki alışverişçi yanımızdan konuşarak geçerken yüzü asıldı. En son istediğim şey onu incitmekti. Bunca yıl Alison’ı terk etmemiş, beni tek başına büyütmek zorunda kaldığından bir kere bile şikâyet etmemişti.

“Özür dilerim.” Onu daha iyi görebilmek için eğildim. “Daha fazla araştırma

yapalım, tamam mı?”

İçini çekti. “Oradan ayrılmadan kâğıtları imzaladım.” Anlayış maskem yüzümden düştü, altındaki öfke yüzeye çıktı. “Bunu neden yaptın?”

^AUÇE

“Doktor bu seçeneği aylar önce önermişti. Bir süredir araştırıyordum. İlk başta fikrine bile dayanamıyordum. Ama şimdi... Pazartesi başlıyorlar. Sonra benimle onu ziyaret etmeye gelebilirsin.”

Boynumdan yukarı rahatsız edici bir sıcaklık yükseldi. Fırtınadan kalan nem ve çevredeki böceklerin gürültüsü bunu daha da kötüleştirdi.

“Lütfen, anlamaya çalış,” dedi babam. “Ona evde ne kadar ihtiyacım olduğunu...”

“Ona benim de ihtiyacım var.”

“O zaman bunu gerçekleştirmek için gereken her şeyi yapmaz miydin?”

İçimde kanat çırpan gölge tekrar ortaya çıktı. Bana tam olarak düşündüğüm şeyi söylemem için cesaret verdi.

“Evet. Hatta tavşan deliğinden içeri bile atlardım.” Kapıyı çarptım.

Babam kornaya bastı, yorumuma açıklama beklediği şüphesizdi. Arkama bakmadan mağazaya girdim.

Kapının otomatik zili cıvıldadı ve içeri giren şiddetli rüzgârla, gözyaşı şeklindeki kristal avize tavanın ortasında şıngırdadı. Klima ıslak kıyafetlerimi buza dönüştürürken serseme dönmüş bir halde durdum. Duvarlardaki şamdanlarda yanan mumların hindistancevizi kokusu midemdeki sıkışmayı hafifletiyordu.

“Sen misin, Al?” Depodan Jenara’nın boğuk sesi geldi.

Araç kokusunu elimde sıkarken boğazımı temizledim. Kaçma telaşıyla arabada bırakmayı unutmuştum.

“Hı, hı.”

“Balo elbisemi gördün mü? Yeni ürünler bölümünde.”

Raftaki tek askıyı kaldırdım. Üstündeki naylon kılıf hışırdadı. Jen aylar önce Kelebek İplerinden iki elbise almıştı. Onları kesip biçerek üzerine tam oturan, boyundan bağlı limon renkli bir korseyi pembe bir tülle birleştirdiği zebra desenli mini eteğinin üzerine

dikmişti. Elbiseye eliyle işlediği yanardönerli pullar askıya geri astığım sırada ışıkla parıldadı.

“Güzel,” dedim. Aslında harikaydı ve normal şartlar altında böyle bir moda kreasyonunun karşısında çok daha fazla heyecanlanırdım. Ama bugün bunu yapacak gücüm yoktu.

Elimdeki araba kokusunu yazarkasanın altındaki çekmeceye, Jenara’nın makyaj çantasının yanma attım. Persephone’nin mitoloji cildinin üstüne düştü.

Birinin beni izlediği hissine kapıldım ve omzumun üstünden duvardaki postere baktım. ***Ölümsüz Aşk*** filminin afişiydi. Persephone siyah deri kıyafetleri, beyaz yüzü, siyah göz makyajı ve sürekli düşünceli görünen çatık kaşlı film kahramanına âşıktı. Aktörün çevresini saran bir tür gizem vardı. Film çekimleri sırasında sette ölmüştü. Her zaman bu posterden etkilenirdim. Düz bir kâğıdın üzerinde olsa bile gözleri gördüğüm en anlamlı gözlerdi. Sanki benim onu tanıdığım gibi o da beni tanıyormuş gibi bakardı. Her ne kadar filmi hiç seyretmemiş olsam da bana çok tanıdık gelirdi, sanki tenini saran deri kıyafetlerin kokusunu duyabilecekmişim gibi... Yumuşaklığını yanaklarımda hissedebilecekmişim gibi.

“O burada...” Kelimeler kulağıma geldiği anda yerimde zıpladım, sineğin önceden söylediği kelimeler. Ama bu seferki fısıltı ya da alışık olduğum gibi arka plandan gelen bir uğultu değildi. Derin bir Londra aksam olan bir adama aitti.

Mağazanın duvarlarındaki aynalarda hafif bir dalgalanma oldu. Daha yakından baktığımda kendi yansımam dışında başka bir şey göremedim.

“Rüzgâra binmiş geliyor” Ses beynimin içinde uğuldadı. Birden nereden geldiği belli olmayan soğuk bir rüzgâr eserek şamdanlardaki mumları söndürdü ve geriye sadece akşamüstü güneşinin ışığıyla tepemdeki avizenin ışığı kaldı.

AUÇE

Tezgâha çarpana kadar güçlükle geriledim. Posterin dipsiz gözleri sanki zihnimle konuşan ve rüzgârı çıkaran oymuş gibi, her hareketimi takip etti. Omurgamdan aşağı buz parçaları döküldü. “Al!”

Jen’in sesi büyüyü bozdu. “Eşyaları taşımama yardım eder misin? Gitmeden Kara Melek vitrinini hazırlamamız gerek.” Posterin hipnotize eden bakışlarından kurtulmak için kendimi zorladım ve depoya yöneldim. Klima kapandı. Az önceki rüzgâr havalandırmadan gelmiş olmalıydı.

Sinirli bir şekilde güldüm. Yorgun, aç ve şoktaydım. Sanrılarım gerçekti ve ailem lanetlenmişti.

Hepsi bu kadardı. Bunları kolayca kabullenebilirdim, değil mi? Hayır.

Islak Sketchers’larım siyah beyaz damalı fayansların üzerinde yürüdükçe vıcık vıcık ses çıkarıyordu. Jenarayla kapıda karşılaştığımda, kucağında taşıdığı elbiseler ve kostümlerin yüksekliğinden beni göremiyordu.

Elbise yığınının arkasından, “Demek elbisem ***güzel"*** dedi. “En iyi arkadaşının egosunu kırmanın iyi bir yolu.”

“Elbisen mükemmel. Bret bayılacak.” Posterin gözlerini hâlâ sırtımda hissederken parmak uçlarımda yükselip elindeki yığının tepesinden mavi peruğu ve minyatür sis makinesini aldım.

“Ne fark eder,” dedi sallanan yığının arkasından. “Jeb’in, gece yarısına kadar beni eve bırakmazsa Bret’i ezilmiş bir balkabağına çevirmekle tehdit ettiğini söylemiş miydim? Sevimli ***Külkedisi*** masalını alıp onu ölüm tehdidine çevirmek... Gerçekten de sapıkça.” “Evet, son zamanlarda böyle bir tarzı var.”

Elindeki kıyafet kulesindekiler kaymaya başladı. En üstteki kostümlerden birazını alıp yüzünü açığa çıkardım.

Beni görünce özenle boyanmış yeşil gözleri kocaman açıldı. “Aman Tanrım! Koca Ayak’la suda boğuşmuş gibi görünüyorsun! Jeb’le sorunlarınızı çamur çukurunda mı çözdünüz?”

“Hah.” Vitrine yönelirken elimdekileri Persephone’nin mankeni Cam Güzelinin

yanma bıraktım.

Jenara kostüm yığının üstüne siyah tüylü peruklar yerleştirdi. Siyah pullarla parıldıyorlardı.

“Gerçekten, ne oldu? Anneni ziyarete gideceğini düşünüyordum. Hey,” Jen koluma dokundu, “bir şeyler ters mi gitti?” Tepesinde topladığı saçlarından birkaç koyu pembe tutam sarkmıştı. Siyah mini elbisesinin üstünde pembe alevler gibi duran bukleler, aklıma Alisonın hastanedeki saçını getirdi.

“Kendini kaybetti,” diye yumurtladım. “Bana saldırdı.” Diğer tüm detaylar boğazımı tıkadı. Kendini bir daha boğmaya kalkmasın diye saçını nasıl tıraş ettiklerini (ki artık bunu şok tedavisi için yaptıklarından şüpheleniyordum), ağzından akan salyaları nasıl sildiklerini ve altına bez bağladıklarını. Çünkü onca sakinleştirici sonunda vücudunuz üzerinde kontrolünüz kalmıyordu. Hepsinden kötüsü, onu süngerli hücresine götürürlerken deli gömleğiyle bağlanmış bir halde, çökmüş yaşlı bir kadın gibi iki büklüm duruşuydu. Bu yüzden yanına gidememiş, onunla vedalaşamamıştım. Zaten yeteri kadar görmüştüm.

“Ah, Al.” Jen’in sesi alçak ve yumuşaktı. Beni çekip kucakladı. Şampuanının limonlu sakız kokusu beni rahatlattı. “Ben kendi makyajımı falan burada yaparım. Sen eve git.”

“Gidemem.” Ona daha da sıkı sarıldım. “Bana onu hatırlatan şeylerin yakınında olmak istemiyorum. Henüz değil.”

“Ama yalnız kalmamalısın.”

Kapı zili şıngırdadı ve üç kadın içeri girdi. Jen’le birbirimizden ayrıldık.

“Yalnız olmayacağım,” diye yanıtladım. “Iş saatlerinde değil.”

^AIJÇE

Jen başını sallayarak beni süzdü. “Bak, yarım saat daha burada kalabilirim. Sen gidip kendine çekidüzen ver. Müşterilerle ben ilgilenirim.”

“Emin misin?”

Saçımın bir tutamına fiske attı. “Eminim. Sen sirkten kovulmuş bir palyaço gibi görünürken mağazanın sorumluluğunu veremem. Ya içeri seksi bir çocuk girerse?”

Hafifçe gülümsedim.

“Makyaj çantamı al,” dedi. “Kullanabileceğin postişlerim var.”

Depoda sakladığım eşyaların arasından kıyafetlerle birlikte bir çift de platformlu çizme aldım ve soldaki küçük banyoya yöneldim. Lavabonun üzerindeki havalandırmadan tenime buz gibi hava geliyordu. Duvardaki minik floresan yansımamı çarpıtıyordu. Saçımdaki düğümleri fırçalayıp Jenara nın mor örgülü postişlerini taktım.

Yağmur ve gözyaşlarını yüzümde siyah izler bırakarak makyajımın çoğunu silmişti. Şimdi tek gördüğüm Alison’dı. Ama dikkatlice bakarsam deli gömleği ve yılanbalığından türbanı giyen, çay fincanından rosto yudumlayıp Cheshire Kedisi gibi yüzünü buruşturan bendim.

Lanet gerçekten ortaya çıkana dek ne kadar zamanım kalmıştı?

Lavabonun yanında eğilip Jeb’in bandanasını çözdüm ve onun kokusunu içime çektim. Bu öğleden sonraya kadar tek istediğim, onunla takılabilmek için Londra’ya gitmek ve üniversite için yeterli krediyi toplamaktı. Birkaç saatin gerçekleştirebileceği fark inanılmazdı.

Tavşan deliğini aramak için Ingiltere’ye gidebilmenin bir yolunu bulamazsam Alisonın beyni kızaracak ve ben de birkaç yıl içinde onun şimdi bulunduğu yerde olacaktım. Pazartesi gününden önce uçak bileti için para bulabilmemin imkânı yoktu.

Pasaporttan bahsetmiyorum bile.

Dişlerimi gıcırdatarak yırtılmış çoraplarımı ve bandajımı çıkardım. Dizimdeki yara neredeyse iyileşmiş, hatta kabuk bile bağlamamıştı. Nedenini düşünemeyecek kadar yorgun ve bitkindim. Soğuk suyu açtım ve olanlardan kalan fiziksel kanıtları temizledim. Cildimi ve iç çamaşırlarımı el kurutucusuyla kuruttum.

Gözlerime koyu yeşil kalem çektikten sonra mor, kırmızı ve yeşil ekoseli çorapla

kırmızı, kabarık mini bir içeteklik giydim. Yeşil, dar bir tişörtün üstüne kırmızı büstiyeri giyip parmaksız mor eldivenleri de takınca artık müşterilerle yüzleşmeye hazırdım.

Aynaya son bir kez baktım. Görüntümün arkasında bir şey hareket etti. Kostüm yığınındaki kanatlar gibi parlak ve siyahtı. Alisonın çarpık uyarıları aklıma geldi. “***Senin için gelecek. Rüyalarına girecek. Ya da baktığın camlara... camlardan uzak dur.”***

Hafifçe çığlık atarak hızla arkama döndüm.

Gölgem haricinde arkamda bir şey yoktu. Bir tepeden aşağı yuvarlanan bir kutunun içine sıkışmışım gibi banyo gittikçe küçülüyor ve dengesizleşiyormuş gibi geldi. Midem bulandı.

Aceleyle loş depoya çıktım ve panikle Jene doğru koşarken neredeyse dizlerime kadar uzanan çizmelerin bağcıklarına takılıp düşüyordum.

Çabucak yanıma geldi. “Tanrım!” Beni kasanın arkasındaki bar taburesine oturttu.

“Başın patlamak üzereymiş gibi görünüyorsun. Bugün bir şeyler yedin mi?”

Müşterilerin çoktan gittiğini ve beni görmediklerini anlayınca rahatlayarak, “Dondurma çorbası,” diye mırıldandım. Her tarafım titriyordu.

Jen elini alnıma koydu. “Ateşin yok. Belki de kan şekerin düşmüştür. Sana kafeden bir şeyler getireceğim.”

“Gitme.” Kolunu yakaladım.

“Neden? Birazdan döneceğim.”

^AUÇE

Ne kadar deli gibi göründüğümü fark edince taktik değiştirdim. “Vitrin rafı. Orayı...” İşi çoktan bitirdiğini görünce yaptığım açıklama yarım kaldı. “Aaa.”

“Evet ya, aaa.” Jen parmaklarımı kolundan çözdü. “Mumları da yeniden yaktım. Onları neden söndürdün ki? Alabileceğin tüm rahatlatıcı enerjilere ihtiyacın var.

Sana çörek ve kafeinsiz bir şeyler getireceğim. Seni hiç bu kadar gergin görmemiştim.” Daha cevap vermeme kalmadan odanın diğer ucuna gitmişti.

Kapı arkasından salınarak kapanırken beni de düzenlediği vitrinle başbaşa bırakmıştı. Mavi bir peruk ve dar bir kara melek kostümü Cam Güzelinin bedenini sarmıştı. Devasa siyah kanatlar, deri koşum takımlarıyla mankenin omuzlarına sabitlenmişti. Siyah pullar kanatlarda parıldıyor ve minyatür sis makinesinden kıvrılarak çıkan dumanla korkunç bir sahneye dönüşüyordu.

Bir şekilde o kanatlar ve duman birbirine aitti.

Gece kelebeği arkadaşımı düşündüm. Alison onu neden bahçe makasıyla kovalamıştı? Sadece beni fırtınada dışarı çıkmaya kandırdığı için mi? Daha derin, devam eden bir düşmanlık gibi bir şeyler olmalıydı ama tam olarak bilmiyordum.

İstemeyerek de olsa postere baktım. Koyu gözleri keskin bakışlarla doğruca bana bakıyordu. “Biliyorsun, değil mi?” diye fısıldadım. “Cevaplar sende.”

Sessizlik...

Öfkeyle burnumdan soludum. Kesinlikle aklımı kaçırıyordum. Böcek ve bitkilerle fısıldaşmak zaten yeteri kadar kötüydü. Bir posterin cevap vermesini beklemek? İşte bu beni akıl hastanelik yapardı.

Titreyerek masanın diğer ucunda duran bilgisayarı kendime çektim ve daha önce bulduğum siteyi açtım. Önceden gördüğüm şeyleri geçip Alisonın deli saçmalıklarıyla bağlantılı bir şeyler aradım.

Başka bir grup resim vardı: İskelet kadar zayıf, beyaz bir tavşan; kolları, bacakları olan ve ağızları kanla kaplı çiçekler; alt tarafından ağaç kökleri gibi şeyler fırlamış bir mors. Karşımda ağır radyasyon zehirlenmesine maruz kalmış bir Harikalar Diyarı tayfası vardı.

Aynı zamanda bir bağlantı da vardı. Bir şekilde gece kelebeği ve bu yeraltı yaratıkları Lewis Carrollın hikâyesiyle bağlantılıydı. Büyükanne Alicianın duvarlarına sürekli hikâyenin kahramanlarını çizmesine şaşırmamalıydım.

Alice’ten beri ailem kafayı üşütmüştü. Gerçekten de tavşan deliğinden içeri girmiş ve geri dönüp hikâyeyi anlatmış olabilir miydi? Ama bu deneyimden

sonra asla eskisi gibi olmamıştı, kim olabilirdi ki?

Sanki elektrik çarpmış gibi tüm tüylerim diken diken oldu.

Bütün grafikler bittikten sonra siyah zemin üzerine, her kenarında antika bir sarmaşık ve çiçekler olan bir çerçeve içinde beyaz harflerle yazılmış bir şiir çıktı.

Akşamözdii, yavışkan burguleler

Döndeleyip cermelerken günsatba;

Uyudüşmüş kalmışlardı karpüsler,

Yemizler derseniz ak-ök begirba.

Bu tekerlemeyi Carrollın orijinal kitabında görmüştüm. Not defterimi alıp, en üste Harikalar Diyarı yazdım ve şiiri kelime kelime deftere geçirdim.

Yeni bir pencere açıp kelimelerin anlamlarını aramaya başladım. Bir sitede olası dört değişik anlam vardı. Ya hepsi yanlışsa? İki tanesine daha şöyle bir göz attım ve üçüncüsü dikkatimi çekti.

Kelimelerin yanında illüstrasyonlar vardı. Uzun kıvrımlı burunlarıyla güneş saatlerinin altını kazan yaratıkların çizimleri.

ŞALİCE

Tanıdık bir hisse kapılınca gözlerimi kapadım. Gözkapaklarımın ardında çocuklar oynuyordu. Etkileyici bir oğlan ve sarışın bir kız kafasında güneş saati olan bir çocuk heykelinin altını kazıyordu.

Bu görüntülerin nereden çıktığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir filmde görmüş olmalıydım ama hangisi olduğunu hatırlamıyordum. Çok gerçekçi ve çok tanıdık görünüyorlardı.

Şiirden çıkarılan tüm anlamları ve tanımlamaları not ettim. Birinin yazdığına göre ***akşamöz*** öğleden sonra dört, ***burgule*** porsuk ve kertenkele karışımı spiral burunlu mitolojik bir yaratıktı. Yuvalarını güneş saatlerinin altına kurarlardı. ***Döndelemek*** ve ***cermelemek*** kelimeleri fiildi ve toprağı devasa bir tornavidayla delermiş gibi oyarak derin bir tünel meydana gelene kadar kazmak anlamına

geliyordu. Şiirin içeriğinden çukurun, ***günsatba*** kelimesinin, güneş saatinin altındaki çimenlik bölge olduğu varsayılırsa, belirgin bir lokasyonda olduğu anlaşılıyordu.

Diğer kelimelerin tanımları yapılmamıştı ama bu da bir başlangıçtı.

Şiire ve zihnimdeki görüntülere göre tavşan deliği bu küçük oğlan çocuğu heykelinin altında olabilirmiş gibi görünüyordu.

Şimdi sadece onu bulmam kalmıştı.

Yeraltı yaratıklarının sitesine geri döndüm ve sayfanın sonuna dek ilerleyerek kaçırdığım bir detay kalmış mı diye incelemeye başladım. En altta sayfanın sonuna kadar uzanan kocaman siyah bir bölüm vardı. Bir sürü yer olmasına rağmen daha fazla yazı ya da resim yoktu. Belki de sitenin sahibi bu alanı daha sonra kullanmak üzere saklamıştı.

Siteden çıkıp bir şehir ya da adres bulabilme umuduyla Ingiltere'deki güneş saatleriyle ilgili araştırma yapmak üzereyken siyah alandaki bir hareketlilik dikkatimi çekti. Bir cırcırböceğinin mürekkepte yüzmesini izlemek gibiydi. Ama cırcırböceği yerine,

geçmişimdekine benzeyen bir gece kelebeğinin çizimi ekranda kanat çırpmaya başladı.

Gece kelebeğinin her şeyle, güneş saatinin oradaki küçük kız ve oğlanla ve ailemin oldukça gerçek lanetiyle bağlantılı olduğunu düşünmeye başlıyordum. Keşke böcekle ilgili daha çok şey hatırlayabilseydim. Ama hatıralarım silik ve pusluydu, sanki çok yüksek bir yerden, bulutların arasından bakıyor gibiydim.

Ekrandaki hareketlilik tekrar dikkatimi çekti. Boş alanın en tepesinden başlıyordu. Ortalara doğru geldikçe gece kelebeğinin kanatlarının altından parlak mavi bir yazı belirdi.

Hâzineyi bul.

Alisonın söylediklerileyle arasındaki benzerliğe şok olarak yazıyı gözlerim yanana kadar tekrar tekrar okudum. "***Hâzineyi papatyalar saklıyor. Gömülü hâzineyi***."

Babam yıllar önce Alison ilk kez hastaneye yattığında, çiçek bahçesini sürüp yok

etmişti. Orada gömülü hiçbir şey yoktu. Peki, Alison ne demek istemişti?

Ekranda bir satır yazı daha belirdi. ***Anneni kurtarmak istiyorsan anahtarı kullan.***

Hızla bilgisayardan uzaklaştım. Kalbim deli gibi atıyor, eldivenlerin içinde avuç içlerim terliyordu. Hayal görmemiştim. Kelimeler titreşerek karşımda duruyordu.

Biri benimle nasıl konuşabilirdi?

Alison'ı nasıl bilebilirlerdi ve beni nasıl bulmuşlardı?

Boş mağazanın içinde etrafıma baktım.

Birine anlatmalıydım. Babama anlatmam mümkün değildi çünkü beni şok tedavisine yatırırdı.

Jenara, okulda benimle alay edenlerden birinin çirkin bir şaka yaptığını düşünürdü.

Ama Jeb. Aramızdaki tüm garipliklere rağmen her zaman yanımda olacağını biliyordum. Ona internet sitesini gösterirdim.

ŞALİCE

Sadece güven veren gülümsemesini bile düşündüğümde kapıldığım dehşet hissini yok edebiliyordu.

Kapıdan gelen sesle kafamı kaldırıp baktım. Taelor'ın yüzüyle karşılaşınca neredeyse yüksek sesle inleyecektim. Omuz hizasında kesilmiş son moda saçları güneş ışığında altın gibi parlıyordu. Taşıdığı çantanın üstünde parlak harflerle ***Pırıltı, Işıltı ve Gösterişli Her Şey*** yazıyordu.

Tekrar bilgisayara döndüm. Görüntü gitmişti ve ekranda bir hata mesajı vardı.

"Hey, Alyssa." Taelor kasaya ilerlerken yolunun üstündeki takı rafını inceledi. "Bugün güzel ürünler geldi mi?" Yapay elmastan kafatası şekilli broşu kaldırdı. "Tercihen cenaze evi gibi kokmayan bir şeyler."

Onu görmezden gelip sitenin adresini tekrar arattım. Yine hata mesajı verdi. Fareyi hafifçe salladım. Siteyi tekrar bulamazsam gördüklerimin gerçek olduğuna dair Jeb'i asla ikna edemezdim.

Taelor gezinerek yanıma geldi. Tasarımcı çantasının askılarından biri güneşten bronzlaşmış omzundan kaydı.

"Sanırım bu çok da önemli değil," dedi. "Senin gibi insanlar, bu eşyaları önceden kimin giydiğini ya da onların ölü olup olmadığını umursamazlar."

Bir bluza yüzünü ekşittikten sonra, tasarımcı çantasını ve alışveriş torbasını pat diye masanın üzerine bıraktı ve kollarını zarifçe masanın kenarına dayadı.

Bir zamanlar tenis kortunda çok başarılıydı ama babası turnuvalarına hiçbir zaman gelmediği için sonunda bırakmıştı. Ne büyük kayıptı.

Çizmelerimden kazandığım fazladan on santimle neredeyse göz hizasına gelmiştim. "Senin hazırlanman gereken bir balo yok mu?" diye sordum gitmesini umarak.

Masum bakışlarla etrafına şöyle bir baktı. "Ben de o yüzden buradayım. Jeb'in mezuniyet hediyesini almak için yandaki dükkâna geldim. Evine bırakmayı düşündüm ki bu akşam giyebilsin." Jeb e kuyumcu dükkânından ne almış olabileceğini sormadım

bile.

"Bu da ne?" Elini masanın diğer tarafına uzatıp notlarımı kendine doğru çevirdi. Elinden kapmaya çalıştım ama çok hızlıydı. "Harikalar Diyarı mı? Demek aile tavşanlarınla ilgili araştırma yapıyorsun."

"Hoşça kal Taelor." Elindeki notlarımı çekerek ondan geri alırken, kazayla çantasını yere düşürdüm.

Almaya yeltenmedi bile, ifadesi sertleşti. "Henüz vedalaşmayalım. Önce konuşmamız gerek."

Beynimin içinde çırpınan varlık beni karşılık vermem için zorluyordu, içimde kabaran adrenalinle dilime hâkim olamadım. "Teşekkürler ama bir bokböceğiyle konuşmayı yeğlerim."

Hakaretimle şaşıran Taelor'ın gözleri kısıldı. Gülümsedim. Bir kereliğine bile olsa üstün gelmek iyi hissettiriyordu.

Tekrar konuşabilmek için birkaç saniye bekledi. "Böceklerle konuşuyorsun demek. Hah! Jeb gittiğinde oynayabileceğin biri-leri olduğunu öğrendiğime sevindim. Ve sakın önümüzdeki ay benimle Londra'ya taşınmasını engellemek için yaralı arkadaş kartını oynayabileceğini düşünme."

"Seninle mi?" İşte şimdi üstünlüğüm yerle bir olmuştu. Kaykay yaparken düştüğümde, madenci ışığının beni spot gibi aydınlattığı zamanki gibi hissediyordum.

"Sana daha söylemedi mi?" Taelor ın gözleri parlıyordu. "Şaşırmamalıyım aslında. Senin kırılgan zihninden çok endişeleniyor." Masanın üstünden eğildi. Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Pahalı parfümü burnuma doldu. "Son senemi Londra'da bir hazırlık okulunda okuyacağım. Orada mankenlik

^RAUÇE

yapmam için teklif aldım. Babam Jeb'e daire kiralıyor. En nihayetinde kazan-kazan durumu. Jeb benim tanışacağım insanlarla sanatı için bağlantıya geçebilecek ve biz de hafta sonları onun evinde takılabileceğiz. Çok hoş, değil mi?"

Göğsüm sıkışıyordu.

Geri çekildi. Yüz ifadesinin ardında panik vardı. Neden? Jeb'in arkadaşlığını geri kazanmak için var olan tek şansımı mahvetmişti. Her şeyi kazanmıştı.

"Vay, gerçekten de bir şansın olduğunu düşünüyordun, değil mi?" diye alay etti. "Sadece birkaç resmine poz vermeni istemesi, senden hoşlandığı anlamına gelmez."

Ağzım açık kaldı. Jeb benden hiçbir zaman poz vermemi istememişti. Birlikte olduğumuz bazı zamanlar kalemi ve eskiz defteri yanında olurdu ama beni çizdiğini asla tahmin edemezdim.

"Sanatı tamamen ölüm ve trajedi üzerine, böyle olunca da tabii ki senin cenaze levazımatçısı tarzından hoşlanabilir. Bu hayranlık değil, kendini böyle

kandırma.”

Cevap veremeyecek kadar afallamıştım.

“ikimiz de ona değer veriyoruz.” Sesi yumuşamıştı ve ilk defa söylediğinde samimi olduğu belliydi.

“Ama onun kendi iyiliği için yapması gerekenlere izin verecek kadar onu önemsiyor musun? Zavallı baban gibi tüm ömrü boyunca sana bebek bakıcılığı yaparak kısılıp kalamayacak kadar yetenekli. Sen de bunun çok büyük bir trajedi olacağını düşünmüyor musun?”

içimden gözlerini oymak geldi. “En azından yanımda olmayı önemseyen bir babam var.” Kelimeler ağzımdan zehirli oklar gibi fırlamıştı. Yaralanmış ifadesi söylediklerimden anında pişmanlık duymama sebep oldu.

Kapının zili şıngırdadı ve içeri espresso kokusu süzüldü.

“Ah, kahretsin!” Kapı arkasından kapanırken Jen, Taelor’ı kin dolu bakışlarla süzüyordu. “Burada ne işin var?” Yanıma gelip meyveli smoothie ve kruvasanı masaya bıraktı.

Taelor boğazını temizlerken umursamazlık maskesi yeniden yüzüne yerleşti. “Alyssa’yla sadece Londra’yı ve Jeb’le yanımızda kalmasının hoş karşılanmayacağını konuşuyorduk.” Poşetini kaptı. “Burası ölüler ülkesi gibi kokuyor. Ben gidiyorum.”

Gittiği anda Jenara bana döndü. “Bir gün bir hata yapacak ve sonunda Jeb’e çirkin yüzünü gösterecek.”

Kruvasanımın ucundan bir ısırık aldım. “Jeb’in gitmemi istememesinin sebebi buymuş. Aralarına girmemi... istememiş.” File çorabını elindeki kalemle kıvıran Jen cevap vermedi. “Bana neden söylemedin?”

Gözleri suçlulukla doldu. “Onun da gittiğini daha bu sabah öğrendim. Ve geldiğinde de sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Zaten annenle ilgili bir sürü kötü şey yaşamıştın.”

Notlarımı katlayıp ekrandaki boş sayfayı yeniden inceledim. Internet sitesi kaybolduysa ne olmuş? Jeb zaten artık arkamda olmayacaktı ve bir daha asla

eskisi gibi olamayacaktık.

“Al?”

Babamla yaptığımız tartışmadan beri içimde tuttuğum hıçkırıklar boğazımda toplandı. Kalbimi yavaşça yiyip bitirerek binlerce asitli baloncuk gibi boğazımdan dışarı fırladı. Ama ağlamayacaktım.

“Hadi ama,” diyen Jen dirseğiyle hafifçe dürttü. “O kızdan vazgeçmesini sağlayacak biri varsa o da sensin. Ona gerçekten ne hissettiğini anlat.”

Jeb’in harika resimlerini düşündüm. Fırsat verilirse olabileceği onca şeyi düşündüm. Sırtında taşıyacağı daha fazla duygusal yüke ihtiyacı yoktu. Ve ben de bir petrol tankerini batıracak kadar yüke sahiptim. Ayrıca yüzüme karşı beni geri çevirmesine dayanamazdım. Daha şimdiden arkadaşlığımız yerine Taelor’ı seçmişti bile.

^RAUÇE

Notları eteğimin cebine tıktım. “Anlatacak bir şey yok. Ona altıncı sınıfta aşık olmuştum, o yüzden sayılmaz.” Bir şey söylemek için ağzını açtı ama susturdum. “Ayrıca sen de bir şey söylemeyeceksin. Sonsuza dek söz ver.”

Balo elbisesini ve makyaj malzemelerini toparlarken alnında endişeli çizgiler oluştu. “Bu iş daha bitmedi.”

“Bitti. Jeb seçimini yaptı.”

Başını sallayarak ayrıldı.

Kapı kapandığı anda postere döndüm. Emo çocuk bana bakıyordu, gözlerinden akan siyah gözyaşlarıyla sanki acımı anlıyor gibiydi. Onun kollarında olmak, deri kıyafetleriyle sarmalanmak için garip bir özlem duydum.

Tavşan deliğinin içinde bekliyorum, aşkım. Bul beni. Bakışıyla, meydan okuması ruhuma damga gibi işliyordu.

Derinleşen iletişimimizden ürkerek bir adım gerilerken dirseğimle kalemliği yere düşürdüm. Almak için masanın çevresinden dolaştığımda Taelor ın çantasını yerde görünce çok şaşırdım. Ayrılmak için o kadar acele etmişti ki almayı

unutmuştu.

içindekileri sokağa dökme isteğimi zorla bastırdım. Onun yerine, Taelor geri dönünceye kadar masanın altına koymak için çantayı saplarından tutarak kaldırdım. Bu sırada fermuarı yarısına kadar açılınca içindeki yüklü miktardaki nakit para ortaya çıktı.

Şaşkınlıkla parayı aldım ve yirmiliklerle elliliklerden oluşan desteyi açtım. İki yüz kırk dolardan biraz fazla vardı. Evde biriktirdiklerimi de üzerine eklersem Ingiltere'ye tek yönlü gidiş bileti alabilirdim ve sahte pasaport ve masraflar için de biraz para kalırdı. O zaman sadece güneş saati için bir adres bulmam kalırdı geriye.

Tremont'lara ilk kez borçlu olmayacaktık. Beşinci sınıftayken babam Taelor'ın babasından Alison ın hastane faturalarını ödemek

için borç almıştı. Taelor da Alice Liddell'le akrabalığımızı böyle öğrenmişti.

Yani aslında bu haklı bir tazminattı. Tüm bu yıllar boyunca Taelor ın hayatımı acınacak hale getirmesinin bedeliydi.

İçini boşalttığım çantayı çöp tenekesinin dibine itip üstünü kaparken parmaklarım titriyordu. Çekmeceyi açıp araba kokusuna uzandım ve paralarla birlikte hepsini Persephone'nin mistik yaratıklar kitabının içine sakladım. Kitabın kapağında sayfaları bir arada tutmaya yarayan lastik bir bant vardı.

Yeniden postere döndüm. Gözlerindeki karanlığın ardında yaptığım her şeyi onaylıyor gibiydi ve bu sefer beni geri döndürecek hiçbir şey yoktu.

Ne anne ne baba ve kesinlikle ne de Jeb. Artık beni gülümsemesi bile kurtaramazdı.

Babamla eve döndüğümüzde, çaldığım zulayı küçük bir kalem kutusunun içinde biriktirdiklerime ekledim ve lastikle bağlayıp boy aynamın arkasına sakladım.

Telefonumu şarja takıp Hitch' e gece yarısı benimle Yeraltının orada buluşmasını ve nedenini açıklayan bir mesaj attım. Sahte pasaport yapabilen tek tanıdığım oydu. Hâlâ Taelor'ın parasını alıp çantasını sakladığıma inanamıyordum. Ama babamın da dediği gibi Alison'ı eve getirebilmek için ne yapmamız gerekiyorsa yapacaktık. Tüm bunların beni Hitch'le karanlık bir yerde tek başıma buluşarak

sonuna kadar gitmek için her şeyden daha kararlı yaptığını öğrendiğinde Jeb'in ne kadar kuduracağını düşündüm.

Hafif bir gök gürültüsü camları titretti; çatıya düşen yağmur damlaları başka bir fırtınanın yaklaştığını gösteriyordu.

^ALİÇE

Akvaryumumun serin camında avcumu gezdirerek arkasını araştırdım ve hafif mavi ışığın düğmesini çevirdim. Afrodit ve Adonis uzun gövdelerini birbirlerine dolamış, zarifçe dans ediyorlardı.

Böcek tuzaklarımı kontrol etmek için garaja giderken oturma odasının yanından geçtim. Babam televizyon koltuğunda oturuyor, Alisonın koltuğun kollarına ve sırtına işlediği devasa papatyalardan birine gözünü dikmiş bakıyordu. Hıçkırdı.

Ona sarılıp barışmak istedim ama beni görünce gözüne bir şey kaçtığını iddia etti ve akşam yemeği için hamburger almaya gitti.

Koltuğunun yanındaki yer lambasının kehribar renkli ışığında toz zerrecikleri dans ediyordu. Garip ışıklandırma ve koyu renk duvarlar, odaya sanki eski bir sepya fotoğrafmış havası veriyordu.

Fotoğraflar... Alison neden fotoğraflarla ilgili o şeyleri söylemişti? insanların satıraralarını okumayı unuttuklarını...

Söyledikleri zihnime, kör bir kuyuya atılan çakıltaşları gibi çarparken, koltuğun biraz uzağında öylece dikildim. Bir tanesi sürekli öne çıkıyordu: ***Papatyalar hâzineyi saklıyor. Gömülü hâzineyi.***

Açıklama tam karşımdaydı. Yıllardır oradaydı. Mini eteğimin filelerini ve dantellerini kırıştırarak koltuğun önünde diz çökerken sırt çantamı kenara attım. Okuldan çıkmamın üzerinden yedi saat kadar geçtiğine inanmak zordu. O kadar çok şey olmuştu ki zaman kavramımı kaybetmiştim.

Alisonın iki yaprağı yıpranmış, dikişlerinden bükülmüş kumaş papatyalarından birini tutup çektim. Bir önseziyle işaretparma-ğımı döşeme kumaşıyla çiçeğin arasına sokup koltuğun dolgusuna ulaşabileceğim bir delik bulmaya çalıştım.

Nefesimi tutarak bir yaprak ve birkaç dikişten fazlası kalmayana kadar çiçeğe

asıldım. Bozuk para büyüklüğündeki delik karşımdaydı, yanlışlıkla oluşamayacak kadar düzgün bir yuvar-tV Q.(ÎÎOW$_J$\3g

laktı. Bunca zamandır eskimiş yerleri kapamak için bu çiçekleri diktiğini düşünmüştüm. Bunca zamandır yanılmıştım.

Yıpranmış döşemeyi kurcalayarak küçük, sert ve metalik bir şeye ulaşana kadar içindeki dolgu malzemesini çıkardım. Yuvarlak ucu uzun, ince ve dişli bir bacağa bağlanan nesnenin ne olduğunu anlamaya çalıştım. ***Bir anahtar.*** Başparmağımı da delikten sokup anahtarı dışarı çıkardım. Anahtarın ucundaki kolye zinciri kumaşın üstünde kıvrılmış bir yılan gibiydi.

Internet sitesindeki yazı gözümün önüne geldi: ***"Anneni kurtarmak istiyorsan, anahtarı kullan***."

Belki de korkudan aklımı kaybetmeliydim ama en sonunda Alisonın bana bir şey söylemeye çalışmasının somut kanıtını bulduğum için heyecanlıydım... Sonuçta artık söyledikleri sadece deli saçmasından ibaret değildi. Tutarlı ipuçlarıydı.

Soğuk metale parmak ucumla hafifçe vururken anahtarın neyi açabileceğini düşünüyordum. Daha önce bu kadar çapraşık, sarmaşık gibi parlak pirinçten çizgilerle yapılmış olanını hiç görmemiştim. Eski, hatta antika gibi görünüyordu. Ve o kadar küçüktü ki, belki de bir günlüğün kilidini açıyordu.

Zinciri boynumdan geçirip tişörtümün altına sakladım. Alison papatyalar demişti. Çoğul eki kullanmıştı. Diğer çiçeklerin altında başka şeyler de olabilir miydi?

Heyecandan babamın her an geri dönebileceği gerçeğini göz ardı ettim. Hatta en sevdiği koltuğu parçalamamın doğuracağı sonuçları düşünmek için bile bir an durmadım.

Mektuplarını açmak için yanındaki sehpada bir İsviçre çakısı bulundururdu. Makaslı ucunu açtım ve tüm papatyaları ikiye kesip altlarında oyuklar açtım. Çevremde pamuklar uçuşuyordu.

Sonunda önümde ***Harikalar Diyarıyla*** bağlantılı küçük bir koleksiyonla koltuğun yanında oturuyordum. Ucunda yakut bir gözyaşı olan antika bir saç tokası (daha çok siyah tel tokaya ben-^RAIİÇE

ziyordu aslında), bir tüy kalem, beyaz dantelden yapılmış, Victoria döneminden kalma bir yelpaze ve onunla takım talk pudrası ile karabiber kokan eldivenler. Hapşırığımı bastırarak eldivenleri, içinde büyük büyük büyükannem Alice'in iki fotoğrafını bulduğum küçük kitabın yanına ittim.

Kitabın başlığını okurken yıpranmış kapağını okşadım: ***Alice Harikalar Diyarında.***

^/^kelimesinin üstüne kırmızı kalemle Alisonın adı yazılmıştı.

Benim bu "hâzineleri" bulmamı istemişti. Buradaki şeylerden birinin, tavşan deliğini bulmamla ilgili cesaretimi kırması gerekiyordu. Onun yerine, bütün bu eşyaların Alison ın iyileşmesine ve benim Liddell lanetini sonsuza dek kırmama yardım edeceğine ikna etmişti.

Romanın kapağının altına Londra'daki Thames güneş saatinin yerini gösteren bir broşür konmuştu. Üstünde başının tepesinde güneş saati tutan bir çocuk heykeli vardı. Gözlerime inanamayarak arkama yaslandım. Daha önce zihnimde gördüğümün aynısıydı, çocukların altında oynadıkları heykeldi. Alison çocukken güneş saatini aramış ve araştırması için Londra'ya gitmiş olmalıydı. Başka türlü tüm bu eşyalar nereden gelecekti? Daha da önemlisi onu aramaktan vazgeçiren şey neydi?

Heykelin üzerindeki tarih 1731'di —Alice Liddell'in doğumundan çok öncesi- yani büyük büyük büyükannem küçükken de aynı yerdeydi. Bu da onun altındaki tavşan deliğine düşmüş olabileceğini gösteriyordu.

Artık elimde bir adres vardı ama broşürde yazana göre o alana giriş yasaktı. Turistlerin demir parmaklıkların arasından heykele bakmalarına izin veriliyordu. Oraya gittikten sonra bahçeye gizlice girebilmem ve güneş saatini inceleyebilmem için bir mucizeye ihtiyacım olacaktı.

Broşürü kitaptaki yerine geri koyduktan sonra çok iyi bildiğim hikâyenin sayfalarım hızla çevirmeye başladım. Tamamen siyah beyaz çizimlerle doluydu. Birkaç sayfanın köşeleri kıvrılmış ve bazı cümlelerin altı çizilmişti. Mors ve Marangoz şiiri, Alice'in gözyaşlarının sel oluşturması ve Çılgın Şapkacının çay partisi.

Sayfaların kenar boşluklarını Alison ın değişik renkli kalemlerle yazdığı notları ve yorumları doldurmuştu. Hüzünle hepsine dokundum. Hiçbir zaman elimizde

bu kitapla birlikte oturmamıştık, o zaman bana her şeyin ne anlama geldiğini açıklayabilirdi.

Yazdıklarının çoğu bulanıktı, sanki sayfalar ıslanmış gibiydi. Kupa Kralı ve Kraliçesinin çizimlerinde durdum. Alison üstüne şöyle yazmıştı: ***Kral ve Kraliçe Kızıl-her şeyin başladığı yer.***

Ve burada da bitecek...

Perdelerin arkasında şimşek çaktı.

Hikâyenin son sayfasından sonra elle yapıştırılmış fazladan yirmi kadar sayfa vardı. Her birinde, internet sitesindekilere benzeyen, mutasyon geçirmiş ***Harikalar Diyarı*** karakterlerinin çizim-leri vardı. İskeleti çıkmış beyaz tavşan, kanlı dişleri olan çiçekler ve hatta Kraliçe Kızılın farklı yorumlanmış bir çizimi - parlak kırmızı saçları, gözlerinin çevresini saran siyah dövmeler— vardı ve tül gibi kanatları olan düzgün hatlı, güzel biriydi.

Çizimler çocukların olduğu başka bir görüntüyü tetikledi ama bu seferki öncekinden daha güçlüydü çünkü gözlerimi ka-pamamıştım bile. Oturma odam yok oldu ve çimenlik bir yerde ilkbahar kokuları arasında buldum kendimi. Hafif rüzgârla sallanan ağaç dallarının arasından süzülen güneş ışınları çevremde titreşiyordu. Etraf garip bir şekilde parlaktı.

Beş yaşlarında görünen kız, kabarık kolları olan kırmızı fırfırlı bir pijama üstü ve onunla takım, bileklerini açıkta bırakan bir alt giyiyordu. Çimenli bir tepecikte yanında sekiz yaşından

^AljÇE

daha büyük olamayacak bir oğlanla oturuyordu. İkisinin de arkası bana dönüktü.

Oğlanın kadife pantolonu ve ipeksi gömleğiyle uyumlu siyah kanatları, arkasında bir pelerin gibi duruyordu. Yana doğru hafifçe eğilince profilden görebildim ama ölü gece kelebeklerini bir iğne yardımıyla ipe dizip korkunç bir kolye yaparken yüzü parlak mavi saçlarının arkasında kalıyordu.

Siyah yürüyüş botlarının içindeki ayaklarını dayadığı kâğıtlarda, Alisonın ***Harikalar Diyarı*** kitabına yapıştırılmış çizimlerin aynıları vardı.

“Haydi.” Genç ve yumuşak sesi rüzgârda sallanan tüyler gibiydi. Başını kaldırmadan elindeki iğneyle Kraliçe Kızılın resmini işaret etti. Bu hareketiyle elindeki ölü gece kelebeği kolyesi de sallandı. “Bana onun sırlarını anlat.”

Kız çıplak ayağını oynatınca pembe ayak tırnakları yumuşak ışıkta parıldadı. “Harikalar Diyarında olmaktan yoruldum,” diye mırıldandı masumiyetin tatlılaştırdığı bir sesle. “Eve gitmek istiyorum. Çok uykum geldi.”

“Benim de. Belki de uçma dersleri sırasında havada benimle kavga etmemeliydin,” diye yanıtladı oğlan, gittikçe belirginleşen bir Londra aksanıyla. “O zaman ikimiz de kendimizi daha iyi hissederdik.”

“Çok yükseğe çıktığımızda midem bulanıyor.” Esnedi. “Daha yatma zamanı gelmedi mi? Üşümeye başlıyorum.”

Çocuk başını sallayarak resmi bir daha gösterdi. “Önce sırları. Daha sonra seni sıcak yatağına götürürüm.”

Kız içini çekerek çocuğun kanatlarından birini yakaladı ve kendine sardı. Kızın hissettiği ılıklık ve rahatlık beni de sardı. Çocuğun meyankökü ve bal karışımı kokusuyla sarılmış halde, saten gibi kozanın içine kıvrıldı.

Boğuk bir sesle, “Gitme zamanı geldiğinde beni uyandır,” dedi.

Çocuk güldüğünde, gözleri hâlâ vahşi saçlarının altında saklıydı. Dudakları biçimli ve solgun tenine göre daha koyuydu. Düzgün dişleri parlak ve beyazdı. “Yalancı, oyunbozan aşkım.” Kanadını çekerek kurtardı ve kızı soğukta surat asarken bıraktı.

Yere sırtüstü uzandı. Gece kelebeği ölülerine doğru uzandığı sırada, iki yana açtığı kanatları siyah petrol gölcükleri gibi parlıyordu. Bir tanesinin karnına iğneyi batırdıktan sonra ipten geçirip diğerlerinin yanına kaydırdı.

Kız büyülenmiş gibi izledi. “Ben de bir tane yapmak istiyorum.” Çocuk bir elini havaya kaldırarak zarif, uzun ve beyaz parmaklarını açtı. “Bana beş tane sır ver, ben de sana her biri için bir gece kelebeğini ipe dizmene izin vereyim.”

Kız sevinçle el çırparak Kraliçe Kızılın çizimini aldı ve kucağına yerleştirdi. “Çayının içine hâlâ közleri parlayan kül atmayı seviyor.”

Çocuk başını salladı. “Peki neden?”

Kız düşünürken başını hafifçe yana eğdi. “Hımm.”

Nasıl olduğunu açıklayamazdım ama cevabı biliyordum. Kızın cevap vermesini beklerken sabırsızlıkla dilimi ısırdım.

Çocuk elindeki ölü gece kelebekleriyle dolu ipi kaldırarak dalga geçti. “Görünüşe göre bunu tek başıma bitireceğim.”

Kız sıçrayarak ayağa kalktı, bir ayağıyla çimlere vuruyordu. “Ah! Küller annesi için. Annesiyle alakalı bir şey.”

“Yeterli değil,” dedi ve iğnesini başka bir gece kelebeğine sapladı, önündeki yığın azalmaya başlamıştı. Pis pis gülümsedi.

Kızın hayal kırıklığı elle dokunulacak kadar somuttu. Çocuk onu sıklıkla böyle kışkırtırdı. Karşılık verene kadar zorlamaya devam ederdi ama yüreklendiren ve sabırlı bir tarafı da vardı çünkü kızın etkilenmesinden ve saygı duymasından bunu hissedebiliyordum.

#&AUÇE

Dilini şaklatarak başka bir gece kelebeğini ipe geçirdi. “Yazık, yardım edemeyeceksin. Zaten iğne tutmak için daha bebek olduğunu düşünüyordum.”

“Hiç de değilim,” diye homurdandı.

Çocuğun ukalalığına daha fazla dayanamayarak cevabı bağırdım. “Közlerin çaya düştüğünde çıkan tıslama sesi! Bu ses kraliçeyi rahatlatıyor. Ona, bebekken ağladığı zamanlarda annesinin onu sakinleştirmek için çıkardığı /// sesini anımsatıyor.”

İki çocuk da beni duymuş gibi kafalarını benden yana çevirdiler. Kızın yüzü güçlü bir gerçeği ortaya çıkardı... Kız, ***bendim...*** eksik dişi ve her şeyiyle anaokulundaki halimin kopyasıydı. Ama çocuğun yüzü, tanıdık simsiyah gözleri, beni oturma odama geri döndürdü. Dizlerimin üzerine çökmüşken çimenlik alan çevremden yok oldu.

Sersemlemiştim. Böyle bir şey mümkün müydü? Bunlar izlediğim bir filmden

kalan hatıralar değildi, bunlar ***benim*** hatıralarımda içimde saklı kalmış böyle hatıralarım varsa, artık bunları hatırlamamama neden olacak şekilde başıma ne gelmiş olabilirdi?

Gerçekten de Harikalar Diyarına gitmiş ve bir yeraltı yaratığıyla vakit geçirmiş miydim? Kulak tırmalayan derin bir nefes aldım. Hayır. Oraya hiç gitmemiştim.

Parmağımla resimdeki Kraliçe Kızılın parlak saçlarına dokundum. Oraya hiç gitmediysem Kraliçe ve annesi hakkındakileri nasıl biliyordum? Genç bir prensesken annesi ölünce, ona çok benzediği için babasının onunla vakit geçirmeye katlanamadığını ve yalnız kaldığım; Harikalar Diyarını kraliçeler yönettiği için mecburen yeniden evlendiğinde hissettiği üzüntüyü nasıl biliyordum?

Bunları biliyordum çünkü bana öğretmişti. Kanatlı çocuk.

Ingiliz... İşteyken kafamın içinde duyduğum sesi anımsadım. Posteri ve posterdeki adamın dipsiz, kanayan kara gözlerini. Beni

çağırdığı ses beynimde tekrar yankılandı: ***“Tavşan deliğinin içinde bekliyorum, aşkım. Bul beni”***

Aşkım. Yeniden yüzeye çıkan anılarımda oğlan, kıza -yani bana- böyle seslenmişti. Bu aynı kişiydi... ya da yaratık... ama şimdi o da benim gibi daha büyüktü. Aniden onu yıllardır özlü-yormuşum gibi bir hisse kapıldım. Duygularım özlem ve korku olarak ikiye ayrılıyor ve başımı döndürüyordu.

Kapının çalınmasıyla şimdiki zamana döndüm. Babamın garaj anahtarı bozulmuştu, o gelmiş olmalıydı.

Ayağa kalktım. Yerler, koltuğun döşemesinden sızan pamuk gibi dolgu malzemesiyle kaplanmıştı. Kapı tekrar çaldı.

Saçımdaki pamukları temizledim. Koltuğa yaptığımı nasıl açıklayacaktım? Hızla düşünürken, bulduğum eşyaları sırt çantama saklayıp Londra’ya götürmeye karar verdim. Sonra sitede gördüğüm vahşi yeraltı yaratıkları ve bir şekilde geçmişimin parçası olan kanatlı çocuk aklıma gelince, babamın çakısını da çantama attım.

Çantamı kenara koyduktan sonra kapıya yöneldim ve omzumun üstünden

içerideki dağınıklığa göz atarken kapının kilidini açtım.

Kapıyı açtığım anda Jeb, telefonunu smokininin ceket cebine tıkıştırarak verandaya adımını attı. Sakin görünebilmek için kendimi zorladım. “Selam.”

“Selam.” Arkasındaki bulutlarda bir şimşek çaktı. Işıkla uzun kirpiklerinin gölgesi yanaklarına vurdu. Rüzgâr parfümünün kokusunu bana taşıdı.

Belki de özür dilemek için gelmişti. Oyle umuyordum çünkü şu anda ondan gelecek yardıma ihtiyacım vardı.

“Konuşmamız gerek,” dedi. Sesindeki sertlikle tüm kendimi savunma içgüdülerim anında ayaklandı. Eşikte durmuş tepemden bakıyordu. Smokinine rağmen, çenesindeki kirli sakalından sol pazısına sardığı bandanaya kadar, hâlâ salaş tarzını koruyordu. Smokin gömleği ve ayakkabısı yerine giydiği buruşuk beyaz atleti ve eski, siyah asker botlarıyla kıyafetini tamamlamıştı. Pleasance Lisesi’nin Paris Hiltonı, kıyafetindeki bu değişimi görünce sinir krizi geçirecekti.

“Ponpon balonda olman gerekmiyor mu senin?” diye sordum dikkatlice ne istediğini anlamaya çalışarak.

“Ben sürmüyorum.”

Çevirisi: Taelor onu aile limuziniyle alacaktı ve assolist gibi gecikmişti.

Parmağının boğumuyla kapının üstündeki oymaların üzerinden geçti, çenesi kasılıyordu. Pekâlâ, bir şeye çok kızgındı. Ne olabilirdi ki? Bir özür hak eden bendim. Ayaklarıma kapanma hatta...

“İçeri gelebilir miyim?” Lal taşından yapılmış yeni pirsingi ışık vurunca dudağında parıldadı.

Kuyumcudan alınan hediyenin gizemi de resmen çözülmüş oldu.

“Ne kadar da şirin,” diye alay ettim. “Taelor sana dudak süsü vermiş... hem de parıldıyor.”

Diliyle hafifçe takıya dokundu. “Nazik olmaya çalışıyor.” Taelor ın bana Londra ve diğer şeyler hakkında söylediklerini hatırlayınca öfkem içimde kızgın korlar

gibi yükseldi. “Tabii ki. Çünkü o bacaklarıyla kendisi dünyanın sekizinci harikası.”

Jeb kaşlarını çattı. “Bu da ne demek oluyor?”

“Taelor bir karadul kadar nezakete sahip. Lal onun burç taşı. Sen onun doğum gününü dudağında taşıyorsun. Seni ağına düşürmesinden bahsediyorum.”

Sinirli bir şekilde beni süzdü. “Onu rahat bırak. Zaten yeteri kadar kötü bir gün geçirdi. İçinde bir miktar parasıyla birlikte çantasını kaybetti.” Duraksadı, bir parmağını kapının çerçevesinde gezdirdi. “En son sizin mağazada yanında olduğunu hatırlıyor. Ama bulsaydın onu arayacağını düşündü. Çantayı görmedin, değil mi?”

İçimde kabaran suçluluğu bastırdım. “Hayır. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, majestelerinin şahsi çantacısı da değilim.”

“Cidden, Al. Biraz merhamet etsen? Zaten onu bugün yeterince incitmedin mi?”

“Ben mi onu incitmişim?”

“Babasının onu, senin babanın seni önemsediği kadar önemsemediğini yüzüne vurmuşsun. Bunun nasıl bir şey olduğunu anlayamazsın. Senin baban. Ona sahip olduğun için çok şanslısın. Bizim hiç olmadığımız kadar. Biliyorsun ki bu konuda hassas. Yaptığın çok acımasızca.”

Acımasızlıktan bahsettiğinde kanım damarlarımda buza döndü. Beni kışkırtmak için söylediklerini ona anlatmak için can atıyordum ama buna gerek yoktu. Bir zamanlar kim ne derse desin soru sormadan benim tarafımı tutacak kadar bana güvenirdi. Ama artık Taelor ve benim iyi geçinmemiz için çabalayıp duruyordu.

Ama problemi olan ben değildim... yalancı ve hırsız olmam dışında tabii.

Her şey üstüme üstüme geliyordu: Garip keşiflerim, Jeb’le bozulan arkadaşlığım ve hasarlı ailem... Boğuluyormuş gibi hissettim. Kapıyı yüzüne çarpmaya çalıştım ama Jeb’in ayağı engelledi. Kapı üstüme doğru geri gelirken arkaya sıçradım.

Eliyle kapının kolunu tuttuğu için onu tekrar dışarıda bırakmayı deneyemedim. Yağmur damlaları, kutularca jöle bitirip mükemmelleştirmek için saatlerce

uğraştığı açıkça belli olan saçında parıldıyordu. Aslında görünüşünde Taelor'ın onaylayacağı tek nokta da buydu. Bana kalsa ben dağınık halini tercih ederdim. Dağılmış saçları, ter ve motor yağıyla kayganlaşmış vücudu ya da esmer tenine sıçramış ***suluboya*** lekeleriyle. Birlikte büyüdüğüm Jeb oydu. Güvenebileceğim Jeb. Kaybettiğim Jeb.

^RAUÇE

Bakışlarımı ve kalbimi sertleştirdim. "Bu yüzden buraya geldiysen, mükemmel kız arkadaşını incittiğim için kafamı koparmak istiyorsan, olmuş bil."

"Ah, hayır. Daha ısınmadım bile. Jen bana mesaj attı. Hitch'le konuşmuş. Sanırım düşündüğümüz kadar kötü bir çocuk değilmiş çünkü senin başını ne tür bir belaya soktuğunu merak etmiş. Neden bu gece sahte bir pasaporta ihtiyacın var?"

Boğazım kurudu. Yerdeki döşemenin çatlaklarının arasından sızıp kaybolmak istedim. "Bunu şimdi yapamam," diye mırıldandım.

"Ne zaman iyi bir zaman olur peki? Belki de uçaktan bana mesaj atarsın."

Arkamı döndüm ama o da peşimden içeri geldi. Oturma odasına varmadan dönüp ona vurma isteğimi engellemek için kollarımı büstiyerimin üzerinde kenetledim. "Davet edilmeden içeri giremezsin."

Alisonın hasat zamanı başak tarlasını çektiği fotoğrafın çerçevesine omzunu dayayarak yaslandı. "Öyle mi?" Botuyla arkasındaki kapıyı itti, fırtınayı ve yağmur kokusunu dışarıda bıraktı. "Son kontrol ettiğimde vampir değildim," dedi kısık bir sesle.

Yumruklarımı daha da sıktım ve oturma odasının kapısında biten halının kenarına kadar geriledim. "Emin ol çok ortak noktanız var."

"Çok mu kötüyüm?"

"işte bak, kanıt. Zihnimi okudun." Bir elimi serbest bırakıp tişörtümün altına sakladığım anahtara dokundum.

Jeb diğer dirseğime uzanıp parmaksız eldivenimi buruşturarak beni kendine doğru çekti. O kadar yakınımdaydı ki kabarık mini eteğim uyluklarının yanında

hışırdadı. “Eğer akıl okuya-bilseydim, kimseye haber vermeden, gecenin bir yarısı yabancı bir ülkeye seyahat etmeyi düşünecek kadar kafanın içinde neler döndüğünü bilirdim.”

Kurtulmaya çalıştım ama bırakmadı. “Hitch tam bir aptal. Ona sahte kimlik istediğimi söyledim, pasaport değil, ikisini karıştırmış.”

Jeb beni serbest bıraktı ama hâlâ kaşları çatıktı. “Neden sahte kimliğe ihtiyacın var?”

Kafamın içindeki o dalgalanma geri geldi ve Jeb’in sinirine dokunacak bir cevap vermem için beni kışkırttı. “Birkaç bara gidip erkek tavlamak için. Biraz yaşamak için. Hayat deneyimi elde etmek için. Bilirsin işte, o zaman sizin Taelor’la kraliyet düğününüz için Londra’ya geldiğimde de hazır olmuş olurum.” Zehirli çıkışım beklenen etkiyi yaratmıştı. Jeb kızmıştı ama kırılgan duruyordu, hem duyguları incinmiş hem de birini boğazlamak istiyormuş gibiydi. “Bize neler oluyor?”

içimdeki o kışkırtıcı hissi bastırıp omuzlarımı silktim ve çizmelerime baktım. Yağmur camlara vuruyor, aramızdaki sessizliği daha da büyütüyordu, içerisinin durumunu umursamadan oturma odasına kaçmak için arkamı döndüm.

Jeb hemen arkamdaydı. Sanki zamandan kaçmaya çalışan Beyaz Tavşan gibiydim. Eteğimden yakalayarak beni kendine döndürdü. Omzumun üzerinden içerideki koltuğu gördüğünde yüzü gerildi.

“Annenin dikişlerine ne oldu?” Kolumu kavradı. “Bekle... Bugün Soul’da kötü giden bir şey mi oldu?”

Silkinerek elinden kurtuldum ve midemdeki çalkalanmayı durdurabilmek için bir elimi karnıma koydum. “Alison kriz geçirdi. Hem de çok kötü. Jen sana söylemedi mi?”

Yüzümü inceledi, sanki her noktamı ezberlemek istiyordu. “Acelesi vardı. Sadece Hitch’le ilgili mesajı yolladı. Böyle davranmanın sebebi annen mi?”

^AljÇE

Yanaklarım alev aldı. ***Böyle davranmak.*** Sanki duygusal çöküş yaşayan bir ergendim. O anda içimde yaşadığım şeyleri görebilseydi muhtemelen ödü

patlardı.

En sonunda kafama dank etti... Deliliğin ne kadar yakınındaydım. .. inanmaya başladığım şeylerin ardındaki çılgınlıklar... Birden ürperdim.

Jeb kollarını açtı. “Gel buraya.”

Tereddüt etmedim bile. Normal ve mantıklı bir şeylerin açlığını çekerek kendimi onun güçlü kollarına bıraktım.

Benim çaresizce sarılmamı bozmadan bizi kanepeye yönlendirdi. Vals yapar gibi kolları belimde, ayaklarım onun botlarının üstündeydi. Onun çikolata lavanta karışımı kokusunu boğulana kadar içime çektim. Yastıkların üstüne kendimizi bıraktık. Geri çekilirken atleti nemli yanağıma yapışana kadar ağladığımın farkında değildim.

“Gömlek için üzgünüm.” Sol tarafına bulaşan makyaj izini silmeye çalıştım.

“Kolayca hallederim.” Jeb ceketinin düğmelerini ilikleyerek lekeyi gizledi.

“Saygınlık da bir yere kadarmış,” diye fısıldadım yüzümü kurularken.

Şakaklarıma yapışan saç tutamlarımı geriye çekti. “Saygınlık mı istiyorsun? O zaman şuna bak.” Ceketinin iç cebinde bir şeyler arandı. “Balo komitesi maskeli balo yapmaya karar verdi. Tae da bana maske aldı.”

“Maskeli balo mu? Gerçekten çok ***orijinalmiş***Konunun Alison ve koltuktan uzaklaşmasına sevinerek alay ettim. Onun ya da benim rahatlamam için olup olmadığı önemli değildi.

“Gülmek yok.” Maskeyi taktı. Lastik bir banda tutturulan siyah saten maskenin göz deliklerinin yanında ve uçlarında minyatür

oV. Q.^{C}îîSw$_{J}$\%D

tavus kuşu tüyleri vardı ve sanki yüzüne bir kelebek çarpmış gibi görünüyordu. Kendimi tutamadım. Kahkaha attım.

“Hey.” Gamzeleri ortaya çıkarken kaburgamı dürttü. Gülerek parmağını yakaladım. “Yani... bu akşam yaramazlık yapmaya giden bir transsın, öyle mi?”

“Ah, bunu ödeyeceksin kaykaycı kız.” Ben yastıkların üzerine yuvarlanana kadar beni durmaksızın gıdıklamaya başladı ve sonra da üstüme eğildi.

“Ah!” Hem ağlayıp hem gülmekten ağrıyan karnımı tuttum. “Canını mı yaktım?” Durdu, elleri belimin iki yanındaydı. “Birazcık,” diye yalan söyledim.

Alm gerçekten çok yakınımdaydı ve uzun kirpikleri maskenin göz deliklerinden çıkıyordu.

ifadesi tamamen pişmanlıkla doluydu. “Neresi? Bileğin mi?” “Her yerim. Gülmek acıtıyor.”

Sırıttı. “Ah. Söylediğini geri alacak mısın?”

“Kesinlikle. Aslında tüylü toz alıcılara benziyorsun.”

Güldü ve maskeyi çıkarıp lastiğinden sapan gibi tutarak odanın diğer ucuna fırlattı. Duvara çarptı ve tüy yumağı halinde yere düştü.

“Aman uzak olsun,” dedik ikimiz de aynı anda gülümseyerek. İşte özlediğim şey buydu. Jeb’le takılmak bana kendimi neredeyse normal hissettiriyordu. Normal olmadığımı tekrar hatırlayana kadar.

Aramıza biraz mesafe koymak için kenara kaydım. “Gitmelisin. Taelor m seni benim evimden çıkarken görmesini istemezsin.” Bileğimi kaldırıp kucağına koydu. “Önce şu burkulan yere bir bakmak istiyorum.”

Ona daha iyi hissettiğimi söylemek istedim ama dizimin altından tutan güçlü, sıcak avuçlarının hissiyle ağzımı açamadım. Altdudağımı ısırarak çizmemin fermuarını indirmesini izledim.

#&AUÇE

Dizüstü çorabımın kenarına işaretparmağını soktu ve doğum izimi nazikçe okşadı. Hareketi o kadar beklenmedik ve mahremdi ki bacağımdan yukarı kadar ürperdim.

Bakışları benimkilere kilitlendi. Onun da aynı şeyi hissedip etmediğini merak ettim. Bana yeniden resimlerinden biriymişim gibi bakıyordu.

Çakan bir şimşek bakışmamızı böldü.

Öksürdüm. “Gördün mü? Çok daha iyi.” Bacağımı indirip çizmemin fermuarını çektim.

“Al.” Yutkununca âdemelması hareket etti. “Şu Hitch olayına son vermeni istiyorum. Ne olup bitiyorsa, inan bana...” Duraksadı. “Önemli bir şeyini kaybetmeye değmez.”

İnanılmazdı. Açıkça söylemese bile benim aşırı iffetli olduğumu düşünüyordu. ***“Bekâretimi*** mi demek istiyorsun?”

Boynu kıpkırmızı oldu. “Sen tek gecelik bir ilişkiden fazlasını hak ediyorsun. Sana gerçekten değer verecek bir erkekle birlikte olması gereken bir kızsın. Tamam mı?”

Tam cevap verecekken bir kanat sesi dikkatimi dağıttı. Jeb’in omzunda bir hareketlilik görene kadar, sesin zihnimden geldiğini düşündüm. Perdelerin arasından süzülen bir şimşek holü aydınlattı. O zaman yanılmadığımı anladım. Alisonın gece kelebeği, büyük, saten kanatları ve parlak mavi gövdesiyle, holdeki aynanın önünde bir an durdu ve ardından odama doğru uçtu.

Başım dönmeye başladı.

“Hayır,” dedim. Fotoğraftaki böcek olamazdı... Çocukluğumdan kalan böcek... Gece kelebekleri sadece birkaç gün yaşardı. Yıllar boyu değil.

“Neye hayır?” diye sordu Jeb. Belli ki gece kelebeği görmemişti. “Hâlâ bunu yapacak mısın?”

Nabzım kulaklarımda o kadar gürültülü atıyordu ki neredeyse Taelor’ın

aramasıyla çalan Jeb'in telefonunun zilini bastıracaktı.

"Gitsen iyi olacak." Onu kaldırdım ve kapıya doğru ittim.

İsteksizce ilerlerken omzunun üstünden, "Bekle," diye seslendi Jeb. Kapıya geldiğinde yüzleşmek için bana döndü. "Bu gece ne yapacaksın?"

Hafifçe çiseleyen yağmurun altında, onu garaj yolunda bekleyen beyaz limuzine göz attım. Son bir kez daha ona gerçeği anlatırsam neler olabileceğini düşündüm. ***Her ne kadar beni içinde ne beklediğini ya da nereye götüreceğini bilmediğim için korksam da tavşan deliğini bulmak için Londra'ya gideceğim. Ya da bir zamanlar orada ne işim olduğunu öğreneceğim. Gitmek zorundayım.***

Ama Taelor ın söyledikleri, hayallerimi bıçak gibi kesti. ***"Jeb, bebek bakıcılığı yaparak kısılıp kalamayacak kadar yetenekli..***

Midem acıyla kasıldı ve hayatım boyunca söylediğim en zor şeyi söyledim. "Benim yaptığım hiçbir şeyde söz hakkın yok. Sen arkadaşlığımızı Taelor için terk ettin. O yüzden Jeb, uzak dur."

Şaşkınlık içinde verandaya doğru geriledi. "Neden uzak durayım?" Sesindeki acı beni ikiye ayırıyordu. "Herhangi bir salakla takılma planından mı uzak durayım yoksa hayatından mı?"

Limuzin korna çaldı ve farları önündeki nemli pusu aydınlattı. Kararlılığım yumuşamadan fısıldadım. "İkisinden de." Ardından kapıyı çarparak kapadım ve hemen yanına çöktüm.

Omurgam sert ahşaba sürttü. Çoktan dolmuş kalbimi pişmanlık kapladı ama acının beni durdurmasına izin veremezdim. Islak asfaltın üzerinde limuzinin tekerleklerinin sesini ikinci kez duyduğumda, oturma odasından sırt çantamı kaptım. Geçmişimi araştırmak için gitmeye hazırdım.

Hole geldiğimde aynanın iki yanma asılmış mozaiklerimi görünce bir an duraksadım.

Kışın Kalp Atışları mozaiğimde bir şeyler yanlıştı. Parlak cam boncuklar ağacın ışıkla kalp gibi atmasını sağlıyor ve arka plandaki

cırcırböcekleri bacaklarını belli bir ritimle sallıyordu. Kanatları birbirine sürterken korkunç, kulak tırmalayıcı bir ses çıkıyordu.

Zorlukla nefes alarak sesler kesilene kadar gözlerimi sımsıkı yumdum. Sonra tekrar baktım.

Mozaik normal görünüyordu. Hareketsiz ve cansız.

inleyerek geri çekildim. Bir çatırtı odamdaki sessizliği böldü. Çıkmadan önce odamın kapısını aralık bırakmıştım ve şimdi arasından yumuşak mavi bir ışık süzülüyordu. Bu ışığı sağlayan gece kelebeğinin vücudu olmalıydı. Dikkatle içeri girdiğimde ışığın yılanbalıklarının akvaryumundan geldiğini görünce hem rahatladım hem de hayal kırıklığına uğradım.

Kalbim gümbürderken odanın ışığını yakmak için uzandım.

Bir şimşek çaktı ve tüm elektriği kesince her şey karanlığa gömüldü.

Kapının çerçevesini o kadar sert sıkıyordum ki tırnaklarım ahşaba gömülmüştü. Bir köşeden diğerine kanat çırpma sesleri zifiri karanlık odada çınlıyordu. Nabzım deli gibi atıyordu.

Bütün içgüdülerim bana hole koşmamı, kapıdan çıkıp Jeb'e ulaşmamı söylüyordu. Böylece beni koruyabilirdi.

Ama limuzinin gittiğini duymuştum. Jeb çoktan gitmişti.

Yumuşak bir şey yüzüme sürtününce çığlık attım. İleri doğru tökezleyip avuç içlerimi şifoniyerimin üzerinde gezdirdim ve el fenerimi bulup açtım. Sarı ışık duvardaki, bir zamanlar Jeb'in benim için yaptığı resmi ve kavanozlar dolusu ölü böceği aydınlattı.

Boy aynama yaklaşırken ensemdeki tüyler diken diken oldu. Cam yukarıdan aşağıya doğru çatlamıştı. Tıpkı kaşığınızla vurup çatlattığınız ve soyulmayı bekleyen bir yumurta gibiydi.

Alisonın kırık camlarla ilgili söylediği şey neydi? Benim kişiliğimi mi bölecekti?

Sivri uçlu yapboz parçalarında yansımam bölük pörçüktü. Yüzlerce minyatür ekoseli çorap ile uzun çizmeler, kırmızı tül

içetekliğin arasından çıkıyor, binlerce büstiyer diğer binlerce tişörtün üstünü sarıyordu. Ayrıca yeşil kalemle belirginleştirilmiş buz mavisi gözlerimin ön plana çıktığı yüzümden de yüzlerce vardı.

Ve bütün kafalarımın arkasında, kanat çırpan siyah kanatlar ve yumuşak mavi ışık göründü. Hızla arkamı döndüm ve gece kelebeğini arkamda bulmayı bekleyerek el fenerimi kaldırdım.

Hiçbir şey yoktu.

Aynaya geri döndüğümde boğazımdan bir çığlık yükseldi. Arkamda genç bir adam siluetinin yansıması belirdi. Simsiyah gözleri ve koyu, biçimli ağzı dışında görüntü bozuktu ve binlerce parçaya bölünmüştü. Ama onları net olarak görebiliyordum. Bu benim anılarımdaki oğlan çocuğuydu. Ve büyümüştü.

TAVŞAN ©ELİĞiS^E

D©q^u

a Sevgili A/yssa.” Mağazada duyduğum aksanla mırıldandı. ***“Aileni iyileştirebilirsin. Hâzinelerini benim dünyama getirmek için anahtarı kullan. Alice’in hatalarını düzelt ve laneti kır. Beni bulana kadar sakın durma"***

Ne demek istiyordu? “Alice’in hataları mı?” Harikalar Diyarında yaptığı bir şey mi tüm bu olanları başlatmıştı?

Büyülenmiş gibi ona bakarken dengede durmamı sağlayan tek şey, sırt çantamın ağırlığıydı. Bu siluetin ve güzel sesin sadece benim çılgın ve delirmekte olan zihnimin bir ürünü olmasından korktuğum için arkamı dönemiyordum.

“Sen gerçek misin?” diye fısıldadım.

^AUCE

“Gerçekgibi hissettiriyor muyum?” diye fısıldadığında sıcak nefesi ensemdeydi. Bir çift güçlü el beni arkamdan sarınca, vücudumdaki bütün sinir uçlarım dans etmeye başladı. Arkamı döndüm. El fenerinin ışığı boş odada dolandı, buna rağmen tanıdık parmakların dokunuşu hâlâ karnımın çevresinde geziniyordu. Hissettiklerimle sersemlemiş bir halde, dokunduğu yerlere elimi götürdüm, göbek deliğimden eteğimin beline kadar. Bacaklarım tutmuyor gibiydi ama bir

şekilde hayalet adam beni ayakta tutuyordu sanki.

“Beni hatırla Alyssa.” Burnuyla başımın arkasındaki saçları karıştırdı. ***“Bizi hatırla***.” Bir melodi mırıldanmaya başladı. Kelimeler yoktu, sadece unutulmuş bir şarkının tanıdık notalarıydı.

Mırıldanması bittiği anda kucaklaması da sona erdi. Dengemi sağlamak için hafifçe sallandım. Kırık yansımalar arasında gece kelebeği genç adamla yer değiştirmişti. Bir şekilde ikisi birbirine bağlıydı.

Dehşete düşmüş olmalıydım. Ama yeraltı yaratığıyla ilgili duygusal ve canlandırıcı bir şey, şimdiye kadar benim dünyamdaki her şeyden daha tanıdık geliyordu.

Bir çatlak bulabilmek için gece kelebeğinin aynada ikiye bölünmüş yansımalarından birine doğru uzandım. Parmaklarım aynaya değdiğinde keskin olmadığını, daha çok şekil verilmiş bir metale benzediğini hissettim. El fenerini aynaya doğru tuttuğumda artık bir çatlak olmadığını fark ettim. Minik ve ince bir anahtar deliğiydi.

Tişörtümün altından anahtarı çıkardım. Onu deliğe yaklaştırırken ellerim titriyordu.

“Cık cık cık” Kendisini göremediğim halde karanlık rehberim bana çıkıştı. ***“Seni daha iyi eğitmiştim. Bir adımı atlıyorsun''***

Haklıydı. Hatırladım. Yıllar önce söylediği kelimeleri kullandım. “Gitmek istediğin yeri zihninde canlandır.” Anahtar bir dilek gerçekleştiricisiydi ve aynayı benim dileklerimle açacaktı.

g.!?föw/^D

Sırt çantamı yere koydum ve güneş saati broşürünü çıkarıp inceledim. Gözlerimi tekrar aynaya çevirdiğimde çatlaktaki yansımada, broşürdeki resmi görüyordum. Anahtarı deliğe yerleştirdim ve çevirdim.

Aynanın yüzeyi sıvı hale gelerek dalgalanmaya başladı ve elimi içine doğru çekti. Geriye sıçrayınca zincirine asılı anahtar göğsüme düştü. Elimi incelemek için yukarı kaldırdım. Parmaklarım her zamanki gibi görünüyordu. Değişmemişlerdi, hatta ıslak bile değillerdi.

Bir çıtırtı dikkatimi tekrar aynaya çevirdi. Paramparça olmuş ayna birleşmeye başladı ve yansımaların yerini ıslak bir pencere aldı. Bu bir portaldı ve güneş saati heykelinin de bulunduğu, güneş ışığı ve çiçeklerle bezenmiş aydınlık bir bahçeye açılıyordu.

"Tüm kalbinle iste? Emir, geçmişimden gelen sessiz bir yankı gibi kafamın içinde dolaştı. ***"Sonra da içeri gir."***

Dikkatimi topladım. Sihirli bir şekilde Londra'ya seyahat edeceksem, geri dönüşümü de planlamalıydım. içi para dolu kalem kutusunu sırt çantamın içine attım. El fenerini de sırt çantama yerleştirdim. Tavşan deliğinin ne kadar karanlık olabileceğini kim bilebilirdi ki?

Aynaya doğru bir adım daha attım ve iki elimi de dirseklerime kadar sıvı aynanın içine soktum. Aynanın diğer tarafında kollarıma serin bir esinti geldi. Birisi, dirseğimden bileğime doğru kolumu okşuyordu. Parmakları o kadar yumuşak ve bilerek dokunuyordu ki damarlarımda bir yangın fırtınası başlatıyordu.

Bu çok tanıdık bir dokunuştu ama şimdi bir o kadar da farklıydı. Artık masum ve sakinleştirici değildi.

Portalın içine baktığımda, eldivenli ellerim önümdeki manzaranın içinde belirdi ve kanatlı adamın siluetinin yanındaki çimlerde gölgeler oluşturdu.

Onu net olarak göremeden ortadan kaybolmuştu.

^AIJÇE

Bir an duraksadım ve Jeb'i düşündüm. Sanki çok uzaklardan bana seslenişini duyar gibi oldum. Şu anda yanımda olmasını ve içeriye beraber adım atmamızı diledim.

Ama geri dönemezdim. Ne kadar anlamsız görünse de aynanın diğer tarafındaki adam geçmişimdeki her şeyin cevabıydı. Bu, Harikalar Diyarı'nı bulmak, Liddell soyunun lanetini kaldırmak ve Alison'ı kurtarmak için tek şansımdı. Bunu başarabilirsem, sonunda normal bir insan olabilirdim. Belki de Jeb'e neler hissettiğimi anlatabilecek kadar bile normal olabilirdim.

Derin bir nefes aldım ve aynanın içine adımımı attım.

>sB"i"İe>

Yeşil, mavi ve beyaz sislerin içinde dönmeye başladım. Algım, sanki bir rulonun açılması gibi dağılıyordu. Karıncalanma hissediyordum ve sanki küçük iğneler vücudumu dikerek yeniden bir araya getiriyordu. Sonunda sırtüstü yere düştüm, çantam omurgama baskı yapıyordu ama gözlerimi açmadan bir süre bekledim.

Sersemliğim yavaş yavaş azaldı ve nemli toprağın kokusuyla taze havayı hissettim. Gözlerimi mavi bir gökyüzü ve parlak bir güneşe açtım. Bu garipti. Eğer İngiltere'deysem hâlâ gündoğumundan önceki bir saat olmalıydı ama bir şekilde broşürdeki fotoğrafın çekildiği saate gözlerimi açmıştım. Oturmak için ellerimden destek aldığımda, çimler eldivenli ellerime battı. Güneş saatli çocuk heykeli birkaç metre uzağımda duruyordu.

Arkamda bir çeşme vardı ve suyu boyumun hizasındaki aynalı panellerden akıyordu. Portalın diğer tarafında olmalıydılar çünkü saçlarım ve kıyafetlerim nemliydi. Üstleri çivili demir çitler tüm bahçeyi çevreliyordu.

Ayağa kalktım, sırt çantamı yere bıraktım. Eteğime ve bacağıma sıçramış çamur parçacıklarını elimle temizledim.

Kuşlar cıvıldıyordu. Çiçeklerden ve böceklerden gelen gürültü gerçek gibiydi. Başımın üstündeki yaprakları sallayan hafif rüzgâr gerçeklik hissi veriyordu. Heykelin diğer tarafındaki çalılıklardan beyaz güllerin kokusu gerçekmiş gibi kokuyordu. Tüm hislerim bunun bir düş olmadığını söylüyordu.

Hayal gücüm, rehberiminki gibi elleri veya hafızamda beliren sözleriyle benden çok uzak ama aynı zamanda beni anlatan şarkıyı yaratamazdı. Melodisi tıpkı eski bir ninni gibi güven ve rahatlık vermişti.

Gürültüye odaklandım. Farklı bir fısıltı kulaklarıma doldu.

Tavşan deliğini bul...

Hafifçe esen rüzgâr yumuşak bir kokuyu bana doğru getirdi. Konuşanlar güllerdi.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve çimleri ezdiğime aldırmadan güneş saati heykeline doğru emekledim. Bir tüneli saklayabilecek bir delik veya metal bir kapak olmalıydı.

Gösterişli taş kenar süsleri ve yeri kaplayan sarmaşıklar, heykelin bulunduğu geniş platformu çevrelemişti. Yapraklarını aralayarak bir giriş aramaya başladım. Örümceklerin ve uçan böceklerin kutsal yuvalarını dağıtmaya başlayınca vızıltıları da arttı. Bazıları parmaklarımın arasından hızlıca uzaklaşırken, bazıları da gökyüzüne doğru havalandı. Fısıltıları havada asılı duruyor ve beni yönlendiriyordu.

Bir tüyün dokunuşuyla, girersin yeraltına...

Ayağa kalktım ve heykeli itmek için sarmaşıkların arasına girdim. Heykel yerinden kımıldamadı.

Umalım ki zaman doğru olsun yoksa bütün gece burada olursun...

Zaman. "Akşamöz" şiirinin açıklamalarını hatırlamaya çalıştım. Şiirde saat dörtten bahsetmiyor muydu? Güneş saatinin oluşturduğu gölgelere göre saat beşi biraz geçmişti. Belki de saati bir şekilde geri çevirmeliydim.

Güneş saatinin ibresini gölgesi Roma rakamıyla dördün üzerine gelecek şekilde yeni pozisyonuna getirebilmek için zorladım ama

ŞALİCE

o da yerinden oynamadı. Belki de heykelin saatin dört olduğunu ***düşünmesi*** gerekiyordu.

Sırt çantamı karıştırmaya başladım ve babamın televizyon koltuğundan aldığım tüy kalemi çıkardım.

"Bir tüyün dokunuşuyla..." Tüy kalemi kadranın üzerine yerleştirdim ve dört rakamının üzerine gölgesi düşene kadar hareket ettirdim. Sonra da yerinden oynamaması için tüy kalemi kadrandaki uygun boşluğa yerleştirdim. Saat hâlâ beşi gösteriyordu ama doğaçlama olarak bulduğum aldatmacanın işe yarayacağını umuyordum.

Heykelden sanki kilitler açılıyormuşçasına bir dizi tıkırtı ve çıtırtı geldi.

Kalp atışım hızlandı. Omzumu çocuk heykelinin kollarına dayadım, ayaklarımı sarmaşıkların arasında yere sağlamca yerleştirdim ve taşı iterek yerinden oynatmak için bacaklarımdan güç aldım.

Heykel, kaidesinden kenara düştü. Ortalık toz duman oldu ve durulduğunda kuyu büyüklüğünde bir delik ortaya çıktı.

Dizüstü çöküp sırt çantamdaki el fenerini aradım. Işığını açıp tünelin derinliklerini araştırmaya başladım. Nerede sonlandığım göremedim. Nerede sonlandığım görmediğim bir tünele aceleyle dalamazdım.

Yoğun bir yalnızlık hissi ve panik tüm benliğimi kapladı. Yükseklikten hoşlanmazdım ve kaykayımla ollie hareketini yapamamamın sebebi de buydu. Kaykayla kaymayı seviyordum ama serbest düşüş eğlenceli değildi. Bir keresinde Jeb ve Jenara'yla birlikte kanyona kaya tırmanışına gitmiştik. Tırmanmak çok da kötü değildi ama Jeb tüm iniş boyunca beni sırtında taşımak zorunda kalmıştı.

Kendimi tekrar Jeb'in de burada olmasını dilerken buldum.

Yere oturdum. İçimde beni heyecanlandıran bir baskı hissettim ve bu baskı hazır olduğum konusunda beni rahatlattı.

Gerçeklik Alice'in kitabında olduğu gibiyse, Alice çok fazla düşmüyor, sadece aşağı doğru yavaşça ***süzülüyordu.*** Fizik kuralları deliğin içinde farklı olabilirdi.

Bu yüzden önemli olan ne kadar derine gittiği değil, ne kadar ***hızlı*** olduğuydu.

El fenerini tünelin içine attım. Pırıldayan bir balon gibi yavaşça aşağı doğru hareket etti. Neredeyse kahkaha atıyordum.

Çantanın dibindeki şişelerin birinden su içtim ve çantanın fermuarını kapayıp sırtıma yerleştirdim.

Tünelin girişinde ellerimin ve dizlerimin üzerinde beklerken bir an endişeye kapıldım. Bir parça plastik ve birkaç pilden çok daha ağırdım. Emin olmak için belki de tünele birkaç taş yuvarlamalıydım.

"Al!"

Arkamdan gelen bağırış dikkatimi dağıtınca dengem bozuldu. Çamur ellerimin altından kaydı ve çığlık çığlığa tünelin içine yuvarlandım.

İçeride tünel genişliyordu. Hava dalışçısından daha çok, hafif bir rüzgârda

salınan tüy gibiydim. Pozisyonumu yataydan dikeye çevirdim. Midem, ağırlığımın olmamasına alışmaya çalışırken kasılmaya başladı.

Benden hemen sonra birisi daha tünele atladı.

Saniyeler içinde bileğimi yakaladı ve beraber düşüşümüzü dengelemek için beni kendisine çekti.

Bu imkânsızdı...

“Jeb?”

Kollarıyla bizi birbirimize kilitledi ve bakışları yavaşça akıp giden çevremize odaklandı. “Vay canına...”

“Sen buraya nasıl geldin?”

^AljÇE

“Burası neresi?” diye sordu etrafımızdakilerden büyülenmiş bir şekilde.

Kıyafetlerle dolu açık dolaplar, başka mobilyalar, süzülen raflarda kitap yığınları, kavanozlar ve boş resim çerçeveleri, tünelin duvarlarına sanki bantla rastgele yapıştırılmıştı. Kalın sarmaşıklar tüm eşyaları sarıyor ve çamur kaplı tünelin duvarında sabit kalmalarını sağlıyordu.

Bir eşyanın yanından her geçtiğimizde Jeb korku ve şaşkınlık içinde beni kendisine daha çok yaklaştırıyordu. Aşağı doğru süzülürken bir kolumu boşa çıkardım ve yapraklarla kaplanmış bir kavanozu yakaladım. Kavanozu aramıza alıp kapağını açtım. Kavanozu bizimle beraber süzülecek şekilde aşağı çevirdim. Bir parça portakal reçeli kavanozdan dışarı aktı ve bizimle beraber aşağı, aşağı, aşağı süzüldü, ta ki iplerle sarkıtılıyormuşuz gibi ayaklarımız nazikçe tünelin tabanına değene kadar.

Tavşan deliğinin girişi, üzerimizde iğne deliği kadar küçük gözüküyordu. Baş aşağı duran şamdanlardaki mumlarla belli belirsiz aydınlatılmış, penceresiz boş bir odadaydık.

Mum ve toz karışımı bir koku üstümüze sinmişti. Bacaklarım sanki günlerdir koşuyormuşum gibi titriyordu. Yaklaşık bir kilometre kadar düşmüş olmalıydık.

Birbirimize hâlâ sıkı sıkı sarılıyorduk ve ikimiz de bunu sonlandırmak için bir harekette bulunmuyorduk.

Birkaç dakika sonra Jeb beni bir kol boyu uzaklaştırdı ve aklımı okumak istercesine bana bakmaya başladı.

“Nasıl?” Hâlâ buraya nasıl geldiğini anlayamayarak fısıldadım.

Rengi soldu ve başını salladı. “Ben... Ben yağmurda verandadan kaydım ve düştüm. Bu şekilde olmalı. Evet, hatta bu yüzden ıslağım. Bunların hepsi bir rüya ama...” Alnını benimkine bastırdığında vücutlarımızın birbirine değen diğer taraflarını zihnime kaydettim. Elleri hiç durmadan göğüs kafesimden yüzüme doğru

hareket etti. “Sen gerçeksin,” diye fısıldadı sıcak nefesi benim nefesime karışırken. Birbirimize değdiğimiz her noktadan alevler çıkıyordu. “Ve çok güzelsin.”

Evet, işte bu şokta olduğunun ve hayal gördüğünün ispatıydı. İlk olarak, daha önce benimle hiç bu şekilde konuşmamıştı ve ayrıca makyajım da berbat durumda olmalıydı.

Anahtar. O bir dilek gerçekleştiriciydi. Karanlık rehberim, ***tüm kalbimle istememi*** söylemişti. Böylece Jeb’i yanımda istediğim ve içeri girmeden onu yanımda hayal ettiğim için o da delikten içeri girmişti.

Onu gerçekten bu olayın içine sürüklemek istememiştim. Ellerini tuttum ve avuçlarını yüzümden uzaklaştırdım. “Belki seni geri göndermek için bir yol vardır.” Aslında bunun mümkün olmayacağı yönünde içimde kötü bir his vardı. Bir anda Jeb’in biraz önce söyledikleri aklıma takıldı. “Bir dakika... Limuzinin uzaklaştığını duydum. Verandada kayıp düştüm de ne demek?” “Tae ve ben kavga ettik. O da mezuniyet balosuna bensiz gitti. Seni son kez kontrol etmek istedim. Aramızda olanları öylece bırakamazdım. Kapıyı çaldım ama açmadın. Kapı kilitli değildi, ben de... İşte kafamı o esnada çarpmış olmalıyım.”

Onu omuzlarından tuttum. “Sen kafanı çarpmadın. Biz gerçekten buradayız. Bu gerçek.”

“Yoo.” Birkaç adım geriledi. “Bu, senin gerçekten aynanın içine atladığın anlamına geliyor. Seni yakalayabilmek için ben de gerçekten atladım. Ama sonra

bir ağacın tepesinde takılı kaldım ve seni bulmak için ağaçtan aşağı inmek zorunda kaldım. Hayır. Bu mümkün olamaz.”

“Bu kesinlikle olmamalıydı,” diye geveledim hissettiğim suçluluk duygusuyla mücadele ederken. “Harikalar Diyarı benim kâbusum, senin değil.”

^RAUÇE

“Harikalar Diyarı mı?” Üstümüzdeki deliği işaret ederek sordu. ***“Bu,*** tavşan deliği miydi?”

“Evet. Alison babamın koltuğunun üstündeki papatyalara burasıyla ilgili ipuçları bırakmış. Bu yüzden onları parçaladım.” Jeb’in suratına bakmamla, söylediklerime inanmadığını anladım. Derin bir nefes alıp sırt çantamı açtım ve içinden broşürü ve diğer hâzineleri çıkardım. Jeb’e gece kelebeği ve karanlık rehberimle ilgili bilgi vermeyi düşündüm ama bu detaylar şimdilik bende kalmalıydı.

“Henüz hepsine bakma fırsatı bulamadım,” diye ekledim. “Ama tüm bunlar beni buraya yönlendiriyordu. Sanırım Lewis Carrollın kitabı tamamen kurgu değilmiş. Bazı farklılıklarla benim büyük büyük büyükannemin yaşadıklarıymış. Mesela tavşan deliğini saklayan bir güneş saatinden hiç bahsedilmemişti.” ikimiz de üzerimizdeki küçük ışığa baktık.

Jeb sanki deniz tutmuş gibi öne arkaya sallanıyordu. Dikkatini topladı ve tekrar bana baktı. “Bulduğun bu şeyler hakkında babanın bilgisi var mı?”

“Hayır. Olsaydı Alison’ı çok daha önce elektroşok tedavisine başlatırdı.”

“Elektroşok tedavisi mi? Bir araba kazasında kafasını vurduğunu ve bu yüzden beyninde hasar olduğunu düşünüyordum.” “Ben olayı farklı yansıtıyordum. Hiçbir zaman kaza olmadı. Alison yıllardır Harikalar Diyarıyla ilgili çılgınca şeyler söylüyordu. Artık onun deli olmadığını ispatlayabilirim. Çünkü bunların hepsi gerçek.”

Jeb’in yüzünde şüphe izleri oluştu. “Öncelikle buradan çıkmalıyız ve bu hiç kolay olmayacak.”

Haklıydı. Hiç kapı yoktu. Sanki bir şişenin içine düşmüştük ve tek çıkış yolu duman olup dışarı süzülmekti.

“Yardım çağırmalıyız.” Ceketinin cebinden cep telefonunu çıkardı ve birkaç tuşa bastıktan sonra yüzü asıldı.

“Sinyal yok mu?” diye sordum.

Cep telefonunu çantamın içine attı ve kararlı bir şekilde çantamın içindekileri inceledi. “Burada başka nelerin var?”

Üstümüzdeki delikten geldiğini düşündüğüm bir arı etrafımda dolaşmaya başladı. Ellerimi sallayarak onu uzaklaştırmaya çalıştım. “Birkaç şişe su, gofret ve okul eşyaları.”

Kalem kutusunu açmadığından emin olmak için Jeb’in yanma çömeldim ve kanepede bulduğum beyaz eldivenleri almak için Alisonın ***Harikalar Diyarı*** kitabını kenara ittim. Parmaksız eldivenlerimi çıkarıp beyaz eldivenleri giydim. Mükemmel uymuşlardı. Sonra da tokayı sol kulağımın hemen üstüne taktım. Geçmişime ait sisli anılarda yeraltı yaratığıyla birlikteyken bu eşyaları kullandığımı hatırladım. Şimdiyse karşı koyamadığım bir dürtüyle eşyaları yeniden kullanıyordum.

Jeb babamın çakısını buldu. Çakıyı havaya kaldırdı ve soran gözlerle bana baktı.

“Bir izciden ödünç aldım.” Gözlerimi hızlıca kırpıştırdım. Çakıyı smokininin pantolonunun cebine soktu. “Buna inanmamı mı bekliyorsun? Yedinci sınıfta onlarla defalarca kavga ettim ve her kavgadan ganimetler aldım, izciler asla bu kadar güzel çakılar taşımaz.”

Gülümsediğinde tedirginliğim biraz azaldı. Tüm bunlara inanıp inanmadığını veya hâlâ rüya görüp görmediğini düşündüğünü bilmiyordum ama en azından espri yaparak gerginliğini azaltmak istiyor gibiydi.

Çantanın fermuarını kapadığında çıkan metalik ses odanın içinde yankılandı. Arı yeniden etrafımda vızıldamaya başladı. Birden tek duyduklarımın bu sesler olduğunu fark ettim. Vızıltı yoktu. Ne bir fısıltı ne bir uğultu ne de tek bir kelime vardı.

^AUÇE

Altı yıldır ilk defa sessizliğin ne olduğunu anladım.

Gözlerimi kapayıp sessizliğin yumuşak ve hissizleştiren etkisinin içime işlemesine izin verdim.

Sessizlik. Büyük. Mutluluktu.

Bu düşünceyle canlanıp etrafı araştırmak için ayağa kalktım.

“Yakınımda kal, kaykaycı kız.” Jeb odanın ortasındaki yuvarlak masanın üzerine düşen el fenerini bulup getirdi. Onu buraya sürükledikten sonra bu şekilde düşünmemeliydim ama lakabımı duymak kendimi çok iyi hissetmemi sağladı.

Üzerinde şamdanların baş aşağı sarktığı mor çizgili duvarın yanında durdum. Yuvarlak zemin siyah-beyaz karolarla döşenmişti. Şamdanlardaki mumlar damlayarak yerde hoş kokulu, karınca yuvası büyülüğünde tepecikler oluşturmuştu. Mumların sönmeden nasıl durduğu ise muammaydı. Ayrıca mumlar eridiği halde küçülüyormuş gibi de görünmüyordu.

“Buna inanmıyorum,” dedi Jeb. Elinde kahverengi bir şişe tutuyordu. Şişenin uzun uç kısmına bağlanmış bir etiket vardı. “Iç beni,” diye yüksek sesle okudu.

“Olamaz.” Hemen yanma gittim.

“Seni küçülten veya benzeri bir şey, değil mi?” diye sordu.

“Rehber kitaba göre, evet. Masanın altında cam bir kutuda kek var mı?”

Su şişesini çantama sokmaya çalışırken Jeb de masanın altına bakmak için eğildi.

“Saten bir yastığın üzerinde bir pasta var ve pastanın üzerinde kuru üzümlerle ‘Beni Ye’ yazıyor.”

“Evet. Seni tekrar büyüten pasta.”

Smokin ceketinin kolundaki bandanayı çözdü ve içinde küçük pastanın durduğu kutuyu onunla sardı. “Kanıt olarak buna da ihtiyacın olabileceğini düşündüm.”

g.îfövv^g

Başımla onayladım ama biz aslında kanıt toplamıyorduk, içimden bir ses, Jeb’i

eve gönderdikten ve yalnız kaldıktan sonra bunları kullanmaya ihtiyacım olabileceğini söylüyordu.

Duvarlara dönüp bir çıkış aramaya başladım. Altın rengi iplerle tutturulmuş kırmızı kadife perdeler, duvarları kaplıyordu ve bir kapıyı saklayabilecek kadar uzundular. Boynumdaki anahtarın açabileceği gibi kilidi olan antika, süslü bir kapı bulma umuduyla ilk perdeyi hızla açtım. Arkasında sadece duvar vardı. Başka bir perdeyi daha denedim ama aynı sonuçla karşılaştım.

“Bunu görmelisin.” Jeb karşı duvara dayalı duran ahşap mekanizmanın üzerindeki örtüyü çekti. İpler, çarklar ve devasa bir saatin yüzü mekanizmanın karmaşık yapısını oluşturuyordu. Bir levhada “Gevekilidin Fare Kapanı” yazıyordu.

Harikalar Diyarı karakterleri, canlı bir şekilde resmedilmiş olarak ön yüzünü kaplıyorlardı. En altta çarklara bağlı uzun bir platform dışarı doğru çıkıyordu.

“Rube Goldberg işi gibi duruyor.” Mekanizmayı daha yakından incelemek için başını eğdi.

“Ne?”

“Rube Goldberg, karikatürist ve mucit. Basit görevleri yerine getirmek için, anlaşılması güç şekilde çalışan karmaşık aletler çizerdi. Bu bir fare kapanı.”

Gözlerimi ona diktim.

“Ne oldu?” diye sordu.

Bir kahkaha attım ve başımı salladım. “İnek tarafın su yüzüne çıkıyor. Yedinci sınıfta bu yönünden kurtulduğunu sanıyordum.” Garajlarında babasıyla beraber labirentler ve tuzaklar yaratmak gibi bir takıntısı vardı ve ikisinin anlaşıyor gibi göründükleri tek zamanlar, bunları yaptıkları zamanlardı.

Yüzünden üzgün bir gülümseme geçti ve onun da hatırladığını anladım.

^ALjÇE

“Platformun üstündeki şey de ne?” diyerek konuyu değiştirdim, geçmişi hatırlattığım için kendime kızarak.

Bir parça peynir gibi duran şeye dokundu. “Sünger. Tuzağın çalışıp çalışmadığını merak ettim.”

“Öğrenmenin tek yolu var.” Üzerinde kırmızı büyük harflerle ***“Bas Bana”*** yazan kola uzandım.

“Bekle.” Jeb örtüyü bıraktı ve beni aletten uzaklaştırdı. “Neden burada bir fare kapanı olsun? Ya bu kapan daha büyük avlar için kurulduysa, mesela zorla içeri girenler için?”

Arı geri döndü ve yeniden etrafımda vızıldamaya başladı. Elimi sallayıp uzaklaştırdım. Bir süre havada tembelce asılı kaldıktan sonra benim dokunacağım kolun üstüne kondu. Makineden mekanik sesler geldi ve zincirleme bir reaksiyon başladı, ilk olarak saatin büyük kolu, Roma rakamıyla dördü gösterecek şekilde yerine oturdu. Bu bir çarkı çalıştırdı ve dönerek ona bağlı bir tirbuşonun bir deliğe girmesini sağladı. Tirbuşonun sivri ucu, bir sonraki aşamadaki sallanan levhayı itti ve dengesini bozdu. Jeb’le el ele tutuşup birkaç adım geriledik.

Bu süreci daha önce görmüştüm. Internet sitesinden aldığım ***Harikalar Diyarı*** notlarını cebimden çıkardım ve “Akşamöz” açıklamasına tekrar baktım.

Jeb omzumun üzerinden bakarak okumaya çalıştı. “Bunları nereden buldun?”

“Şişşt...” Hepsi oradaydı. Saat dört, yuva ve tirbuşon. Keskin bir ıslık sesinden sonra makine sarımtırak süngeri havaya fırlattı. Sünger odanın diğer tarafına, arkasını daha önce kontrol ettiğim bir perdenin önüne kadar uçtu.

“Al onu.” İngiliz aksanlı ses, buraya neden geldiğimi hatır-latırcasına kafamın içinde yankılandı. Harikalar Diyarıyla ilgili kanıt toplamak için değil, ailemin üzerindeki laneti kaldırmak için buradaydım. Hatıralarımdaki adamı bulmam gerekiyordu.

O bana, büyük büyük büyükannemin yaptığı hataları nasıl düzeltebileceğimi gösterecekti. Süngeri aldım ve eteğimin cebine koydum.

Makine tekrar çalışmaya başladı. Jeb’in durduğu yerde, makaralar ve çarklar orijinal pozisyonlarına geri döndü. Makineye görünmez iplerle bağlıymışçasına, yanımdaki perde kalktı ve iki dakika önce orada olmayan bir kapıyı ortaya çıkardı.

“Af kapıyı.”

Sanki yeraltı rehberim tarafından kontrol edilen bir kuklaymışım gibi kapıyı açmak için uzandım.

“Al, hayır!” diye bağırdı Jeb.

Jeb’in bana ulaşmasına fırsat vermeden kapıyı açtım.

Önümde uzun ve karanlık bir koridor uzanıyordu. Kafamı içeri uzattım. Tünelin ileride gittikçe daraldığını görmemi sağlayacak kadar ışık odadan tünele yansıyordu. Karanlıktaki bir hareketlenme benim geri geri gidip Jeb’e doğru sendelememe sebep oldu. İki ayağının üzerinde duran, tavşan görünümlü bir yaratık aniden kapıda belirince Jeb ellerini belime doladı ve beni iyice kendine doğru çekti.

“Geç kaldınız,” dedi yaratık ince sesiyle.

Çığlık atmamak için dişlerimi sıktım. İnanamıyordum. Beyaz Tavşan ***gerçekti.***

“Geç kaldınız dedim Alice Hanım, siz var çok geç kalmak.” Tavşan titrek mum ışığında onu görebileceğimiz bir yere zıpladı. Düğmelenmemiş, kuyruklu kırmızı ceketi açıldı ve göğüs kafesi ortaya çıktı.

Jeb bir küfür savurunca ellerimle ağzımı kapadım.

Bu Beyaz Tavşan, hatta herhangi bir tavşan bile değildi. Sadece bir tavşan boyutlarında, minik, cüce bir yaratıktı. Kollan, bacakları ve gövdesiyle bir insanı andırsa da beyaz bir iskelet görünümündeydi. Beyaz eldivenler iskelet ellerini kapatıyor, bağ-^RAUÇE

cıklı beyaz botlar ise ayaklarını koruyordu. İskelet görünümünün tek istisnası bir albino kadar beyaz ve solgun yaşlı yüzü ve kel kafasıydı. Bir tavşanınki kadar geniş gözleri merakla bakıyor ve pembe pembe parlıyordu. Küçük insan kulaklarının arkasından, uzun beyaz boynuzları gözüküyordu.

Genç Alice’in yaratığı bir tavşanla karıştırmış olduğu çok açıktı. Karanlıkta boynuzları gerçekten de kulak gibi gözüküyordu.

“Beyaz Tavşan?” diye cesaretle sordum, Jeb onaylamayan bir şekilde

homurdandı ve belimi daha sıkı kavradı.

“Beyaz, Davşan,” dedi minik iskelet. “Liddell, Alice... değilsin sen. Ama onun elleri olmak var sende.”

Eldivenlerime baktım. “Ben onun büyük...”

“Hiçbir şeyisin.” Jeb benimle yaratığın arasına girerek konuşmamızı böldü. Arkasından çıkmama izin vermeyecekti. Jeb’in cebindeki bıçağı alacağını hissettim ve bunu engellemek için kolunu tuttum. Sonra da omzunun üstünden bakmaya başladım.

“Büyük Hiçbir Şey mi senin ismin?” diye sordu yaratık beni daha iyi görebilmek için boynuzlarını sağa sola oynatarak. “Hayır, benim ismim bu değil. Senin ismin Davşan mı?” Yaratık masaya göz attı ve ardından yine bize döndü. Eldivenli ellerini gerginlikle ovuşturuyordu.

“Davşan benim. Soy ismim Beyaz.” Bizden tepki göremediği için rahatsız olduğunu gösterircesine reverans yaparak kendini tekrar tanıttı. “Kızıl Saray’dan Davşan Beyaz ben. Sen kim?” Sesim çıkmadı. Hatıralarım ve internetteki hikâyeler doğruydu. Yeraltı diyarına inmiştik ve bir yeraltı yaratığıyla yüz yüzeydik. Çocukluğumdaki unutulmuş oyun arkadaşım tarafından içime yerleştirilmiş o tuhaf melodi kalbimin içinde çalıyordu. Bazen hissettiğim o yoğun duygudan bile güçlüydü. Bana kimliğimi sahiplenmemi ve onunla gurur duymam gerektiğini söylüyordu.

Düşünmeden bir anda dudaklarımdan dökülüverdi. “Alyssa Gardner ben, insan diyarından.”

Jeb’in omuzları gerildi ve rahatsızlığını belli etti ama gözlerini ziyaretçimizden ayırmadı.

“Ahhh.” İskelet yaratık, kemiklerden yapılmış bir çan gibi garip bir çıtırdama sesi çıkararak kendinden geçti. Dudakları iğrenç bir şekilde bükülünce iki uzun dişi ortaya çıktı. “Eldivenleri bunlar onun. Sen var hırsız olmak!”

Jeb bir koluyla beni arkasında tutarken hızla çakıyı çıkardı ve seri bir şekilde bıçağını açtı.

“Sen her şeyi mahvedecek.” Ziyaretçimizin pembe gözleri öfkeyle kıpkırmızı

parlıyordu. Ağzı tükürüğüyle köpük köpük oldu. “Hoş gelmediniz diyor Kraliçe Narözü, hoş gelmediniz!” İnce çığlığı havada asılı kaldı ve yaratık karanlık koridorda gözden kayboldu.

“Kraliçe Narözü diyerek ne demek istiyorsun?” diye bağırdım Davşan’ın arkasından. “Ne zamandan beri yeni bir kraliçe var? Kraliçe Kızıla ne oldu?”

Jeb çakıyı tekrar cebine koydu ve ben yaratığı takip etmek için koridora girmeden beni yakaladı. “Bu da neydi?” Ben kurtulmaya çalışırken omuzlarımdan sıkıca kavradı. “Cidden bu da neydi Al? Bu şekilde gözüken canlı bir tavşan olamaz!”

“Jeb! Uzaklaşıyor!” Vahşi bir hayvan gibi kurtulmaya çalıştım. “Nereye gittiğini biliyorum... Anahtarımın açacağı kapıya gidiyor. Lütfen Jeb!” Gözlerinde korku vardı ve ben neden bu korkuyu paylaşmadığımı merak ediyordum. Tek bildiğim kendi dünyamda hep farklı biri olduğumdu. Böyle bir yerde ise aslında tamamen sıradan biriydim.

“Hayır.” Jeb kollarımı göğsümün üzerinde birleştirdi ve beni havaya kaldırıp panoya iğnelediğim kelebekler gibi perdeye yapıştırdı. “Hiçbir yere gitmiyoruz. Ağzından köpükler saçan o

^RAUCE

yaratık, senin o eldivenleri çaldığını düşünüyordu ve şimdi ismini de biliyor. Çok zekice bir davranıştı bu arada.”

“İsteyerek söylemedim.” Beni yere indirmesi için bacaklarımı salladım.

“İsteyerek söylemedim mi? Bu ne anlama geliyor?”

Daha önce konuşmam için cesaret veren içses; gece kelebeği, gizemli adam ve müzikle ilgili bir şey söylememem konusunda beni uyardı.

“Bu yer hakkında bildiğim kadarıyla, burası sihirli bir diyar ve az önce gördüğümüz bir yeraltı yaratığıydı... burada yaşayanlardan biri.”

“Sihirli mi?” Jeb sanki kafayı yemişim gibi bana baktı. “Lewis Carroll’n versiyonunda, yürüyen küçük iskeletlerle ilgili bir şey hatırlamıyorum.”

“Alice ne gördüğünü anlamayacak kadar küçükmüş herhalde. Belki de beyni karanlık detayları gizlemiştir.” Eldivenli ellerime baktım. Sadece birkaç insanın yapabileceği şekilde, kötü anılardan saklanabilme arzusunu anlayabiliyordum.

“Eğer haklıysan,” dedi Jeb, “ o zaman rehber kitabımız tamamen berbat olmalı.” Üzerimizde iğne deliği kadar görünen girişe baktı. “Giriş hâlâ açık.” Beni yere indirdi ama dirseğimden tutmaya devam ediyordu.

Smokininin yakasına yapıştım. “Anlamıyor musun? ***Harikalar Diyarının,*** Carrollın yazdıklarından farklı olmasının bir önemi yok. Tüm bu yıllar boyunca, Alison bir akıl hastanesinde yok yere kilitli kaldı. Bu ***gerçek.*** Sen bugün orada değildin. Ona bir zavallı gibi davranıyorlardı. Şok tedavisi uygularlarsa tamamen âciz bir hale gelebilir. Ona yardım etmeden buradan ayrılmayacağım!” “Ona yardım edebileceğimiz eşyalar var artık. Pasta ve şişe mesela.”

“Bunlar yeterli olmayacaktır. Alice’in geçmişte yaptığı bazı hataları düzeltmeliyim. O bana dedi ki...” Kendimi çok geç dur-durabildim.

“Kim ne dedi?”

“Ben... ben bir internet sitesi buldum.” Ağzımı sıkıca kapadım. Şimdiden çok fazla konuşmuştum.

“Bir sapık, sihirli bir internet sitesi aracılığıyla senin buraya gelmeni mi sağladı?” Jeb kolumu çekmeme izin vermedi.

“Tam olarak öyle değil”

“Burada işimiz bitti.” Artık beni dinlemiyordu bile. “Seni güvenli bir yere götüreceğim.” Arkamdaki perdenin püsküllü iplerinden birini hızlıca çekti ve yere düşmesini sağladı. “İlk olarak, bir kement yapmak için bulabildiğimiz tüm ipleri birbirine bağlayacağız. Sonra tünelin duvarındaki mobilyaları kullanarak yukarı çıkacağız. Tıpkı birkaç yaz önce kanyonda yaptığımız kaya tırmanışı gibi olacak.”

Beni hangisinin daha çok korkuttuğunu bilmiyordum; planının işe yarayacak kadar iyi olmasının mı yoksa benim bunu istemiyor olmamın mı?

Rehberimin sesi geri geldi. Bu kez daha sert, hatta neredeyse kızgın geliyordu. ***“Bu oyunlardan sıkıldım. Şişeden iç! Bir yudum... Bul beni!”***

Kendimi Jeb’den kurtarmaya çalıştım ama çok kuvvetliydi. Daha şimdiden dördüncü ipi perdeden çekerken, üstümüzden bir sürtünme sesi geldi. İkimiz de iğne deliği kadar görünen güneş ışığının kararmasını izledik. Heykel bizi içeri kapattı.

Jeb şaşırmış bir vaziyette hem kolumu hem de elindeki ipi bıraktı. Yerden sırt çantamı aldım ve yolumun üzerinden bir mum alarak kendimi koridora attım. Karanlığa adımımı attığım anda Jeb’in kızgın bağırışları arkamdan geliyordu.

^RALjÇE

Neredeyse çizmelerimin bağcıklarına basıp düşmemden sonra mumu ağzımla tuttum ve böylece bir elimi boşa çıkarmış oldum. Sırt çantamdaki kahverengi şişeyi aradım. Mumun alevleri duvarda titrek gölgeler yaratıyordu.

Jeb hemen arkamdaydı. Benim pis işlerimin içine daha fazla girmesini istemiyordum ama onu güvende tutabilmenin tek yolu yanımda olmasıydı.

Geçit küçülmeye başladıkça daha çok eğilmek zorunda kalıyordum. Zinciri boynumdan çıkardım ve anahtarı boşlukta sallanabilecek şekilde bileğime bağladım. Bir şekilde anahtarın da küçülmemesi için bana değmemesi gerektiğini biliyordum, ileride, geçidin iyice küçüldüğü bir noktada minyatür kapı gözüktü.

Sırt çantam bir omzumda asılıyken kahverengi şişeyi çantadan çıkardım, mantarını açtım ve mum ağzımdayken şişeden bir yudumu ağzıma döktüm. Acı tadı boğazımı ve geçtiği yerleri yaktı. Mantarı yerine takıp şişeyi çantanın içine geri koydum ve Jeb’in alması için yere bıraktım.

“Sadece bir yudum!” diye arkama doğru bağırdım ve mumu ona bıraktım.

Kaslarım seğirmeye, kemiklerim çatırdamaya başladı. Tüm vücudum kurutma makinesine girmişim gibi ısındı ve gerildi. Her adımda daha da küçüldüm ve geçit etrafımda büyürken midem bulandı.

Arkama baktığımda Jeb’i yüzüstü yere uzanmış, beni yakalamak için bir elini ileri uzatmış halde gördüm. Parmaklarının arasından sıyrıldım ve artık elim kadar büyük anahtarla mücadele ederken ileri doğru hamle yaptım. Kapının kilidini açtım ve hiç düşünmeden Harikalar Diyarına adımımı attım.

gö^YAşı okyaSIusu

Ayağa kalktım. Tekrar tekrar gördüğüm kâbusumda olduğu gibi bir çekirge kadar küçüktüm. Sadece bu kez Alice değildim ve başım henüz omuzlarımın üzerinde duruyordu.

Bir toprak yığınına tırmanıp etrafa göz attım. Bir çiçek bahçesi, muazzam büyüklükte gölgeler yaratarak hemen önümde yükseliyordu. Devasa gövdelerin arasından görünen açıklıktan uçsuz bucaksız okyanus boyunca uzanan bir kumsal gözüküyordu. Kıyıda, benimle kıyaslandığında çok büyük görünen boş bir sandal duruyordu. Tuz kokusu ve polenler havayı doldurmuştu.

“Bu gerçek olamaz,” diyen Jeb’in gök gürültüsü gibi çıkan sesini duydum.

^AUÇE

Kulaklarımı kapadım ve Jeb’i görebilmek için topuklarımın üzerinde geri döndüm. Kocaman bir göz, tavşan deliğinin kapısından bana bakıyordu.

“Kahverengi şişeden iç,” diye cevap verdim.

“Seni duyamıyorum.” Mırıldanması bile toprağın titremesine sebep oldu. Elimle su içer gibi yaptım ve işaretparmağımı ileri çıkartarak bir numaralı şişeyi içmesi gerektiğini anlatmaya çalıştım. Sonra Jeb ortadan kayboldu.

Değişim esnasında çantayı sırtına takmış olmasını umdum. Kıyafetlerimden yola çıkarak dokunduğu her şeyin küçüleceğini görebiliyordum.

Birkaç saniye sonra Jeb, sırtında çantayla kapıdan içeri girdi. Kapı arkasından hızla kapandı. Anahtar kapının diğer tarafında, kilidin üzerinde kalmıştı.

Beni belimden yakaladı ve kendine doğru çekti. “Sen ne yaptığım sanıyorsun?”

“Üzgünüm.”

“Üzgün olmak bu durumu düzeltmez. Bir böceğin boyutla-rındayız ve tek çıkış yolumuz da artık kapalı.”

“Anahtarı kapının arkasında unutan şendin, ben değil!” Yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. “Şimdi ne yapmamız gerekiyor?” “Pastadan bir parça yeriz ve tekrar eski

halimize döneriz.” Sahte bir tepkiyle elini alma vurdu. “Tabii ya. Yüz yıllık sihirli bir pastayı yiyeceğiz.”

“İstersen sen bu boyda kalabilirsin. Seni cebimde taşıyabilirim.” Jeb öfkeyle çantayı sırtından indirdi. “Her neyse. Hadi şunu yapalım. Şu berbat kokan çiçeklerden bile daha küçüğüz ve...” “Çocuk bizim berbat koktuğumuzu düşünüyor, Ambrosia.” Nereden geldiği belli olmayan büyülü bir ses Jeb’in konuşmasını kesti.

Bahçede sanki rüzgâr çiçekleri sallıyormuşçasına bir hareketlenme oldu.

Telaşla geri geri birkaç adım attık. Neredeyse yerdeki çantaya basıp düşüyorduk.

Dev papatyalardan biri uzun, mavi bir gölge yaratarak aşağı doğru eğildi. Çiçeğin ortasındaki sarı bölgede çarpık bir ağız açıldı ve yaprakların üzerinde sıra sıra bir sürü göz açılıp kapanmaya başladı. “Evet, koktuğumuzu düşünüyor Rayiha. Küstahlık bu,” dedi dev papatya. “Ayrıca berbat kokan biri varsa bu o olmalı, ne de olsa bizim ter bezlerimiz yok.”

Jeb yönümüzü diğer tarafa çevirdi ve beni arkasına sakladı. “Eee, Al? Konuşan bir çiçek gören tek ben değilim, değil mi?” Beline daha sıkı sarıldım, kalp atışlarım onun göğüs kafesine vuruyordu. “Zamanla alışırsın,” dedim beni ele geçiren panik havasından kurtulmaya çalışırken.

“Bu da ne demek oluyor?”

Cevap verme şansı bulamadım çünkü Jeb bir çiçeğin kocaman gövdesine çarpmamıza sebep oldu.

Bir güngüzeli üzerimize doğru eğildi. Parlak turuncu yapraklarının üzerinde yüzlerce gri gözü vardı. Öfkeyle söylendi. “Nereye gittiğinize dikkat edin, tamam mı?”

Birçok karahindibanın başlarındaki tüyler azarlar gibi hareket etti. Minik gözbebekleri, salyangozların antenleri gibi bir araya kümelenmiş tohumlardan dışarı sarkıyordu.

Hep bir ağızdan konuşmaya başladıklarında çığlığımı bastırdım. “En son ne zaman bu kadar lezzetli misafirlerimiz olmuştu?” “Bizim geriye doğru giden yıllarımıza göre mi yoksa onların ileriye doğru giden yıllarına göre mi?”

“Önemli değil, gerçekten. Ben sadece önemli bir noktaya temas etmek istemiştim.”

^RAİİÇE

Jeb bizi gevezelik eden yaratıkların arasındaki küçük bir açıklığa sürükledi “Onlar bize ‘***lezzetli'*** mi dedi?”

Arkamızda bir karahindiba hapşırdı. Tohumları, kafasından öbek öbek etrafa saçılırken arkasında kel noktalar bıraktı.

“Gözlerim! Birileri gözlerimi yakalasın!” Karahindiba, yapraklarıyla gözlerini yakalamaya çalışıyordu.

Biraz aşağıda bir sardunya, gövdesinin ortasından eğildi ve yere bir kova koydu. Kovanın üstünde kırmızı boyayla ***“yaprak-biti***” yazılıydı. Fare büyüklüğünde pembemsi bir böceği yakaladı, kıvranan kurbanını ağzına attı ve çiğnedi. Salyaları çenesini oluşturan yapraklardan akıyordu. Ağzının suyu akarken zevkten gözlerini yumdu.

Jeb’in yüzündeki ifade vahşileşti. “Yaprakbiti yiyen bir çiçek. Avcı av olmuş! insanlar bazen çiçek yerler, Al. ***Lezzetli...”***

Bu tedirginlik bir anda içinde bulunduğumuz durumu fark etmemizi sağladı. “Sanırım bizim...”

“Koşmamız gerekiyor!” Jeb elimi tuttu ve tavşan deliğinin kapısına doğru koşmaya başladı.

“Nasıl içeri gireceğiz?” Her adımda bacaklarım biraz daha geriliyordu.

“Lanet olası kilidi kırarız.”

Birbirine dolanan ayaklarım yüzünden az kalsın yere kapaklanıyordum. Jeb yavaşlamadan beni de yanında sürüklüyordu. “Bu kadar hızlı koşmamıza gerek yok. Sonuçta toprağa bağlılar!” “Ben olsam bu kadar emin olmazdım.”

Omzumun üzerinden bakışlarını takip ettim. Tıpkı bir zombi filmi gibiydi. Çiçekler inleyerek köklerini topraktan çıkardılar. Ağızları uzun, ince dişlerini ortaya çıkaracak şekilde açılmıştı. Başı kelleşen karahindiba kendini topraktan

ilk kurtaran çiçek oldu, insana benzeyen el ve ayaklarını yerde sürümeye başladı. Daha fazla hız için köklerini kullanıyordu ve sanki yılanlar tarafından

taşınıyormuş gibi görünüyordu. Bir parça sarmaşığı kement gibi kullanarak Jeb'i ayaklarından yakaladı ve tek bir sert çekişle yere düşürdü.

"Jeb!" El bileklerinden yakaladım ve tıpkı halat çekme oyununda olduğu gibi tıslayan çiçekle mücadele etmeye başladım.

"Geldiğiniz yerden dışarı çıkış yolu yok," diye homurdandı başka bir çiçek, birkaç metre ötedeki toprak mezarından çıkarken. Bu sayede onların gerçekten çiçek olmadıklarını anladım. Karahindiba gibi topraktan çıktıkları anda kolları ve bacakları ortaya çıkıyordu.

Onlar yarı insan, yarı bitki, çok gözlü mutantlardı.

"Tavşan deliği sadece ***bizim*** diyarımıza açılır. Sizinkine açılan portallar ise Harikalar Diyarının atan kalbinin içinde, okyanusun öteki tarafındaki kalelerde korunuyor," dedi kollarını sallayan bir çiçek. Sarmaşıklar, çıplak kollarındaki yeşilimsi etlere sarılmıştı. "Orası tek kaçış yoludur. Delikten bir çıkış olsaydı, bizim de çoktan buradan ayrılacağımızı düşünmedin mi?"

Tünel boyunca sarmaşıklarla sabitlenmiş tüm o mobilyaları düşündüm. Yani bizim dünyamıza bir çıkış yolu mu hazırlıyorlardı? Korkudan ürperdim.

Jeb bileklerini saran sarmaşıkla mücadele etmeyi sürdürüyordu. "Al, kaç," diye mırıldandı.

"Evet, kaç," diye alay etti mutant karahindiba. Yosun tutmuş parmak uçlarıyla çenemi tuttu ve kalan üç gözüyle beni daha iyi görebilmek için başını eğdi. "Kaç ya da yem ol."

Yeni bir korku dalgası tüm vücudumu sardı. Aklıma gelen bir düşünce sayesinde korkuyu uzaklaştırdım. Hatıralarımdaki yeraltı arkadaşım bir keresinde bana bu çiçeği nasıl alt edebileceğimi öğretmişti.

Hatırladığım kadarıyla çok kolaydı.

^AljÇE

Uzandım ve içgüdüsel olarak kalan tohumlarını yerlerinden söküp onu kör bıraktım. Beyaz, yapışkan bir sıvı açılan gözyuva-larından elime aktı. Karahindiba acıyla çığlık attı ve hareketsiz kalarak yere düştü.

Bu sırada Jeb'in onu yakalayan yeşil bitkinin altından, cebindeki bıçağa ulaşabildiğini gördüm. Dikkatlerini başka yöne çekersem Jeb bizi buradan kurtarabilirdi.

Karahindiba tohumlarını havaya kaldırdım, ince uzun gözbe-bekleriyle bana bakabilmek için kıvrandılar. Onları yere fırlattım ve ayağımın altında ezdim. "Sırada kim var?" Sesime sert bir hava vermeyi umuyordum ama titremesine engel olamadım.

Zombi çiçekler uğuldadılar ve sarmaşıklarını ayak bileklerime doğru fırlattılar. Bacaklarıma ve vücuduma dolanan sarmaşıklar, beni yapraklarla kaplı bir kozanın içine hapsetti. Koza o kadar sıkıydı ki sadece kafamı ve kollarımın üst kısmını hareket etti-rebiliyordum. Sonra iki sarmaşık bileklerimi birbirine bağladı ve ani bir çekişle yere yüzüstü kapaklandım. Artık hareket dahi edemiyordum.

Diğer çiçekler etrafımı sardığında Jeb ve etkisiz hale getirdiğim karahindiba aklımdan çıktı. Şekilsiz yeşil eller, fırtına sonrası yerlere saçılmış soğuk ve sert yapraklar gibi tüm vücudumda dolaşıyordu. Başım dönüyordu. Sarmaşık ipler koparamayacağım kadar kalın ve sıkıydı. Oyle ki çığlık atmama yetecek kadar bile nefes alamıyordum.

Üstümden sıcak rüzgârlar esti. Gözlerim sıkıca kapalıydı ve çaresizlikten hıçkırarak ağlamaya başladım. Ağızlarından enseme doğru akan salyaları saçlarımı yapış yapış yapıyordu.

"Bir dakika!" Bir tanesi kulaklarımın çınlamasına sebep olacak kadar yakınımda bağırdı. "Elinde o eldivenler var!"

Çakıllı toprakta yüzümü yana çevirdiğimde, yüzlerce gözün hızlı hızlı göz kırparak bana baktığını gördüm.

"Bu doğru!" Beyaz gül kafalı bir yaratık nefes nefese konuştu. "Yelpaze de sende mi?"

Boynumu uzattım ve başımla onayladım ama bunu yaparken burun deliklerime

toprak kaçtı.

“Bunu kutlamalıyız!” Yaprakbitleriyle dolu kovayı elden ele dolaştırdılar.

“Sence bu, o mu? Bunca zamandan sonra?” diye sordu pembe yapraklı bir çiçek, yaprakbitlerini gürültüyle yerken.

“İsmi lazım değile benziyor.”

“Bunun içinde daha çok kötülük var gibi sanki,” diye ekledi pembe çiçek. “Zambağın gözleri var onda.”

“Düşünsenize,” dedi kova elden ele dolaşırken çığlık atan yaprakbitlerinden birini ağzına atan bir çiçek. “Yakında tekrar Harikalar Diyarının kalbine bağlanmış olacağız!”

Gül şeklinde kafası olan yaratık niyetimi anlamak istercesine üzerime doğru eğildi. “Yani sen işleri düzeltmek için mi buraya geldin?”

Bakışlarım çiçeklerin üzerinde hızla dolaştı. Jeb neredeyse kendini sarmaşıklardan kurtarmak üzereydi. Ona biraz daha zaman gerekiyordu. İçimde büyüyen korkuya rağmen konuşmak için kendimi zorladım. “Evet. İşleri düzeltmek için.”

“Zamanı gelmişti. Köklerimizi topraktan çıkartabiliriz ama bir teknede olsak bile suyun üstünde gidemeyiz. Toprağa bağlı kalmalıyız. Harikalar Diyarının kalbine giden yol bizim için açılmalı. Bunun olabilmesi için Alice’in gözyaşlarının kuruması gerekir. Bu senin görevin!”

“Aynen öyle!” Hep bir ağızdan uyum içinde bağırdılar. “Senin görevin onun yaptıklarını düzeltmek.”

Gül, bahçedeki diğer çiçekleri susturmak için dikenli parmaklarını şıklattı. “Okyanusu geçip kara kumlu adaya gitmen gerekiyor. Harikalar Diyarının kalbinde, Bilge Olan bekliyor.

^RAUÇE

O her şeyin başladığı zamanlardan beri buradaydı. Bilgelik piposundan içer. Ne yapılması gerektiğini bilir.”

“Pipo mu? Tırtıl’ı mı kastediyorsunuz?” diye sordum. Etrafımı saran çiçekler hep bir ağızdan şeytani bir kahkaha attılar.

“Tırtıl mı?” Pembe çiçek alay etti. “Sanırım onu bu şekilde adlandırabilirsin. Diğeri de onu bu şekilde çağırıyordu.”

“Diğeri mı}” diye sordum.

“Senin diğerin,” dedi gül. “Gözyaşı okyanusu oluşturarak bizi türümüzün geri kalanından ayıran. Onun soyundan birinin gelip olanları düzeltmesi için zaman geldi de geçiyor.”

Karşılık verene kadar, turuncu bir yaratık konuşmak için öne çıktı. Uzun ve ince otlar salyasına karışarak ağzından düşüyordu. Tırnaklarından ısırgan otları sarkıyordu. “Ahtapotus’a onu karşıya geçirip geçiremeyeceğini sorabiliriz. Elf şövalyesini pazarlık için kullanabiliriz. Sadece kanı, Fildişi Kraliçenin sarayındaki tüm beyaz altınlar kadar değerli. Ahtapotus biraz istiridyeyle takas edebilir ve bir daha hiç aç kalmaz. Böyle bir teklifi reddedemez.” “Bu çocuk şövalye değil. O sadece kızla beraber geldi,” dedi gül. Turuncu çiçek, yapraklarını salladı. “O, kızı korumak için gönderildi. Zümrüt yeşili gözleri var ve dudaklarından damlayan kan değerli taşa dönüşmüş. Şüphe bırakmayacak ve inkâr edilemeyecek şekilde Beyaz Saray’ın elf şövalyelerinden.”

Konuşmalarını analiz edebilmek için kafamın içinde dolaşan düşünceleri durdurmaya çalıştım. Jeb’in dudağındaki lal taşı pir-singden dolayı onu bir yeraltı yaratığı sanıyorlardı. Konuşmaları duyup duymadığını anlamak için ona bir bakış fırlattım ama artık asmalar tarafından sarılı değildi.

“Evet ama üniforması yok!” diye çığlık attı pembemsi çiçek. “Bakalım kulakları sivri mi?”

Bakmak için hepsi arkaya döndü. “Kaçmış!”

Sırt çantasının fermuarından gelen sese doğru yöneldiler ama Jeb çoktan pastayı eline almıştı.

Göz açıp kapayıncaya kadar büyüdü. Vücudu gergin ve sıkı görünüyordu ve devasa botunu bahçedeki çiçeklere doğru savurdu. Çiçekler çığlık atarak bir araya gelip titreşen yapraklarıyla bir buket oluşturdular.

Jeb bir Yunan tanrısı kadar zarif ve görkemli ama aynı zamanda dehşete düşürecek kadar hiddetli görünüyordu. Beni havaya kaldırdığında parmaklarındaki sarmaşıklarla aşağı sarkıyordum ve hareket edemediğim kozanın içinde çaresiz bir yoyoya benziyordum.

Uzuvlarımda gergin bir enerji dolaşıyordu. Buradan kurtulmam gerekiyordu. Sarmaşıklar o kadar sıkıydı ki akciğerlerime baskı yapıyordu.

“Nefes alamıyorum!” diyerek sarmaşıklarla boğuştum ama bu hareketim sadece daha hızlı sallanmama sebep oldu. Çiçek yaratıklar bağırıp çağırmaya ve bana ulaşmaya çalışıyorlardı ama Jeb parmaklarını kapadı ve beni rahat bir karanlığın içinde güvene aldı.

“Şşşt. Seni tuttum Al...” Avcunu açtığında fısıltısının oluşturduğu rüzgâr üzerime esti.

Yeni oluşan klostrofobim, yükseklik korkuma ağır bastı. Beni nazik bir şekilde durduran başparmağına ulaşana kadar avuç içinin sıcaklığında yuvarlandım. Hiç hareket etmeden sırtüstü yattım ve sarmaşıkları gevşetmesini bekledim. Nasır tutmuş parmakları devasa boyutlarda olmasına rağmen oldukça yumuşak ve nazikçe hareket ediyordu.

Serbest kalır kalmaz neredeyse benim kadar büyük başparmağını yakalayıp burnumu sürttüm. Parmağı çimen, pasta şekeri ve daha yoğun şekilde Jeb gibi kokuyordu. Kalbim başparmağının boğumunda atıyordu. Beni duyamayacağını bildiğim halde, “Teşekkür ederim,” dedim.

^RAljÇE

Beni dikkatlice yüzünün hizasına getirdi. Sık ve gölgeli çalılıklara benzeyen kirpikleriyle çevrelenmiş gözleri çay tabağı büyüklüğündeydi. “Dayan biraz,” diye fısıldadı.

Beni omuzlarına kaldırdı. Tek elimle tutunarak çanta kayışının üzerine oturdum. Düşmemek için bir elimi ve iki ayağımı altına soktum ve Jeb’e el salladım.

işaretimi alan Jeb yaprakbiti kovasını devirerek onları özgür bıraktı. Bizi esir alan çiçeklere kükredi, onlar da köklerini tekrar toprağa geçirdiler ve yeniden etrafımızı çeviren çiçek tarlasını oluşturdular. Bir adımda üzerlerinden atladı. Onları ezmediği için çok şanslılardı.

Kayığa ulaştığımızda Jeb beni en yakın yere oturtmak için avcunu uzattı. Tahtaların damarları çöldeki kumların dalgalanmasına, kıymıkları ise kirpi oklarına benziyordu. Yumuşak ve pürüzsüz bir alan buldum ve bekledim.

Jeb sırt çantasını kayığın içinde yere koydu. Elleriyle içini taradıktan sonra parmak uçlarına pasta bulaşmış şekilde tekrar göründü. Ona göre sadece kırıntıydı. Ayağa kalktım, parmağına bulaşmış pastadan yedim. Kemiklerim ve derim lastik gibi genişleyip kasılırken gözlerimi kapadım.

Tekrar gözlerimi açtığımda, kayığın içinde tüm vücudum eski haline gelmiş şekilde oturuyordum. Jeb hemen önümde endişeli bir şekilde beni izliyordu.

“İyi misin?” Avuçlarıyla bacaklarımı okşadı.

Midemi tuttum. “Iyyy.”

“Evet. Umarım tekrar yapmak zorunda kalmayız. İç organlarımız için hiç de iyi değil.” Ceketi buruşmuş bir şekilde kayığın içinde duruyordu, kolları terden parlıyordu. Elini saçlarına götürdü ve dağınık bir şekilde bıraktı. “O eldivenler hayatını kurtardı,” dedi. “Onları giymek nereden aklına geldi ki?”

g.⟮iîow/$g

Çocukluk anılarımı veya o duyguyu kelimelere dökemeyeceğim için yaptığımın önemini azaltmak istedim. “Şanslı bir tahmin.” Çiçeklerin gözlerimizin önünde canavarlara dönüştüğünü hâlâ görebiliyordum. Jeb’in de söylediği gibi, burası Lewis Car-roll’ın yarattığı ***Harikalar Diyarı*** değildi. Yine de içgüdülerim şu ana kadar bize çok yardımcı olmuştu. Kayıp yeraltı rehberime teşekkür etmeliydim.

Onu bulmak zorundaydım. Burada kaldığım her an ona doğru daha güçlü çekiliyordum. Çiçeklerin de söylediği gibi Tırtıla gidecektik. Onun bilgeliği, rehberimi bulmam ve laneti kırmam konusunda yardımcı olabilirdi.

Jeb aklımı okumuşçasına aşağı atladı ve kayığı parlayan dalgalara doğru iterken kayığın altında kalan kumlar hışırtılı sesler çıkardı. Suya ulaştığımızda tekrar kayığın içine atladı.

“Okyanusun diğer tarafında bir çıkış yolu olduğunu söylediler. Sanırım bu bizim tek şansımız.” Karşımdaki sıraya oturdu, kürek çekmeye başladığında kol kasları gerildi.

“Sence bunlar gerçekten Alice’in gözyaşları mı?” diye sordum. “Onları bir şekilde yok etmem mi gerekiyor?”

“Bu soruyu soracağın doğru kişi ben değilim. Daha az önce boynuzları olan bir iskelet ve yaprakbiti yiyen zombi çiçeklerden oluşan bir orman gördüm.”

Dirseklerimi dizlerimin üstüne dayadım. “Orada sarmaşıklarla sarılı haldeyken çok korktuğum için özür dilerim.” Sonunda bir kâbusun içine hapsolmuş Alison gibi olmanın ne demek olduğunu anlamıştım.

“Şaka mı yapıyorsun?” dedi. “Ben kaçabileyim diye kendini onlara yem ediyordun. Kendini bu şekilde ateş hattına atman hoşuma gitmese de çok iyi dikkat dağıttın. Hey.” Botlarıyla beni dürttü. “Biraz dinlen.”

ŞALİCE

Ağrıyan kaslarımı rahatlatmak için arkama yaslandım. Kayığa çarpan dalgaların sesi gözlerimin kapanmasına yardımcı oldu. Jeb’in ıslığını duymadan önce sadece birkaç saniye dinlenebilmiştim.

“Bak.” Arkamda bir yeri işaret ediyordu.

Biraz önce ayrıldığımız, gittikçe küçülen sahil yok olmuştu. Her tarafımız suyla kaplıydı. Bu durumdan bir anlam çıkarmaya çalışırken, güneş biri ışıkları söndürmüş gibi ortadan kayboldu. Oturduğum yere daha çok gömüldüm ve ellerimle kayığın kenarlarına sıkı sıkı tutundum.

“Bu da neydi?” diye sordu Jeb gergin bir sesle.

“Karanlık çöktü. Burada alacakaranlık olmaz,” diye cevapladım, anılarımdaki kanatlı genci bulmak için doğru yöne gittiğimizden emin olduğum kadar emin bir şekilde.

Jeb gözlerini bana dikti ve kürek çekmeye devam etti.

Yıldızlar eflatun gökyüzünde titrek ışıklar gibi görünüyor, etrafımızda girdap gibi dönen karanlık suları aydınlatıyordu. Kayığımız da suyla gökyüzünü ayırmamızı imkânsız kılacak şekilde yavaşça dönüyordu.

Jeb kürekleri yerlerine bıraktı. “Kürek çekmem bizi bir yere ulaştırmayacak.

Kendimizi akıntıya bırakacağız ve en iyisini umacağız.” Yıldızların ışığı dudağındaki takıdan yansıyordu.

“Sırt çantasını uzatabilir misin?” Alice’in kitabındaki çizimlere bakmak için ani bir dürtü hissettim.

Jeb çantadan iki gofret ve bir şişe su çıkardı. Küreklerin üstünden geçip yanıma gelirken kayık hafifçe sallandı. “Yemelisin.” Gofreti ve sırt çantasını bana verdikten sonra karşımda bağdaş kurdu.

Gofreti kenara koydum, suyu açıp büyük bir yudum aldım. Sonra ***Harikalar Diyarı*** kitabını çantadan çıkardım. “Senin Beyaz Saray’ın bir elf şövalyesi olduğunu sandılar.”

Gofretinin paketini yırtarak açtı. “Evet, bu her ne demekse.”

Çizimleri incelemeye başladım, “işte.” Resimdeki, Jeb’in ikizi olabilirdi. Koyu saçlar, köşeli bir çene, kaslı bir vücut ve şakaklarıyla dudaklarını ön plana çıkaran kırmızı mücevherlerden noktalar. Yaprakların alt tarafı kadar koyu kadife yeşili gözler. Tek fark sivri kulaklardı.

Jeb gofreti yerken resmi inceledi.

“Fildişi Kraliçeye hizmet ederler,” diye açıkladım. “Onun sırça sarayında. Havayla temas ettiğinde kanları kristalize olur. Bu, onların kendilerini işaretleme yöntemleridir. Vücutlarında delikler açarlar ve kanları değerli taşlara dönüşür. Sadece içgüdüleriyle hareket etmek ve duygularını göstermemek üzere eğitilmişlerdir. Bu kadar kendine hâkim olmaları onları korku duyulan koruyucular yapmış ama aynı zamanda yalnız bir kraliçe yaratmıştır.” Gofreti yutarken Jeb bana baktı. “Ansiklopediden okuyor gibisin. Tüm bunları nereden biliyorsun?”

iskelet tavşana gelene kadar sayfaları çevirmeye devam ettim. “Davşan Beyazın derisini kemiklerinden ayırarak ona işkence eden kötü büyüyü bildiğim yerden biliyorum. Ama Kraliçe Kızıl, yüzüne ulaşamadan kötü büyüyü durdurarak onu kurtardı. O da ölene kadar Kraliçe Kızıla hizmet edeceğine yemin etti. Peki ama neden şimdi Narözü isimli birine hizmet ediyor?”

“Ne?”

Kafamı salladım. “Boş ver. Bak, beni orada gördün. Karahindiba yaratığını nasıl durduracağımı biliyordum. Bir aynadan nasıl geçebileceğimi biliyordum. Çünkü tüm bunlar bana öğretildi.” Jeb gofret paketini buruşturup çantanın içine tıktı ve açıklamamı bekledi.

“Nasıl olduğunu bilmiyorum ama Alison akıl hastanesine gitmeden önce ben buraya gelmiştim. Birçok defa gelmiş olmalıyım çünkü daha çok şey hatırlamaya başladım. Sanırım çoğunlukla bizim dünyamızda gece iken, ailemin uyuduğu zamanlarda geldim.”

^AUÇE

Jeb kımıldamadı, gökyüzüne bakmaya devam etti.

Bir an durdum. “Deli olduğumu düşünüyorsun, değil mi?” Suratını astı. “Etrafına baktın mı hiç? Sen deliysen ben de senin hemen yanında muzdan bir trene binmiş gidiyorum.” Rahatlayarak kahkaha attım. “İyi bir nokta.”

“Tamam, benimle açık açık konuşmanın zamanı geldi.” Kanepeden çıkardığım diğer hâzineleri ortaya çıkarıp ayaklarımın dibine koydu. “Annenden başla. Neden Soul’a gönderildi?” Duraksadı. “Ve tüm bunların yaralarınla ne alakası var çünkü bu yaraların araba kazasında olmadığı çok açık.”

Biraz daha su içtikten sonra bahçe makasından kanayan nergise kadar tüm hikâyeyi anlattım ama gece kelebeği veya karanlık rehberimle ilgili detayları anlatmaya hazır değildim. Bu anıların bir şekilde özel olduğunu hissediyordum.

Benim gibi, Alisonın da duyduğu konuşan böcekler ve bitkilerle ilgili kısma geldiğimde daha dikkatli bakmaya başladı.

Çizmelerimin bağcıklarıyla oynuyordu. “Yani sen sanatın için böcekleri seçtin çünkü onları susturabilmenin...”

“Tek yolu bu muydu? Evet.”

Başını salladı. “Ben de kendi çocukluğumun tuhaf olduğunu sanırdım. Sonunda Soul’a gideceğinden korktuğuna şaşırmamalı.” Dirseklerinin üzerinde geriye yaslandı. “Şimdi anlıyorum. Gözlerinde gördüğüm o mücadele. Aydınlık ve karanlık. Benim gotik perilerimde olduğu gibi.” Bir sanat eseriymişim gibi beni inceliyordu.

“Peki, beni çizdiğin eskizler... resimlerinin kaynağı onlar mıydı?”

Kaşlarını kaldırdı.

“Bana boya paletiymişim gibi her baktığında yakaladığım bakışlar.”

Kayığın kenarında parmaklarıyla tempo tutarken suratı asıldı. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Taelor’ın bulduğu çizimleri biliyorum.”

Gözlerinde utanç ve şaşkınlık karışımı bir şey belirdi. Parmaklarımı birbirine kenetledim. “Haklı, değil mi? Hastalıklı ve korkunç şeyler çok ilginç konular.”

Söylemek de en az duymak kadar canımı acıtmıştı.

“Sana böyle mi söyledi?”

Bir ***omzumu*** kaldırarak sessizce onayladım.

Tekrar dik oturdu ve elini bacağıma koydu. “Bak, tehdit edildiğini düşündüğünde sert tepkiler verebiliyor. Çizimleri bulduktan sonra... bir bakıma kendini kaybetti. Söylemek istediğim, çıktığı çocuğun başka bir kıza estetik bir takıntısı var. Onun bakış açısını görebiliyorsun, değil mi?”

“Belki.” Estetik veya başka bir şekilde birinin saplantısı olacağımı tahmin edemezdim. Sanatına esin kaynağı oluyorsam neden Taelor, hayatında olması için seçtiği kişiydi? “Jeb... neden ona tahammül ediyorsun?”

Bir an durdu. “Sanırım onun hayatındaki tek istikrarlı şey benim.”

“Yani onun problemlerini çözerek babanın Jen’e ve annene yaptıklarını telafi edebileceğini mi düşünüyorsun?”

Cevap vermedi. Sessizliği evet sayılırdı.

Jeb’in babasının zayıflıklarına ve vahşiliğine nefret içimde tekrar büyüdü. “Onun hatalarının sorumlusu sen değilsin. Sadece kendi hatalarından sorumlusun. Mesela Taelor’la Londra’ya gitmek gibi.”

“Bu bir hata değil. Kariyerim için de iyi olacak.” Çizmelerime baktım. “Doğru.

Tıpkı ‘cenaze levazımatçısı stilimin’ benim kariyerime fayda sağlayacağı gibi.” Kahkaha atmak istedim ama bana bile yanlış geldi.

“Hey.” Sesindeki ısrar tekrar ona bakmamı sağladı. “Tae hatalıydı, bunu biliyorsun. Bu konuya değinmişken... Resimlerimin çirkin veya anormal olduğunu düşünüyor musun?”

Suluboya tablolarını düşündüm: Karanlık ama güzel dünyalar ve insan cesetlerinin üzerine siyah gözyaşı döken gotik periler. Jeb’in gizem ve kayıp tasvirleri o kadar dokunaklı ve gerçeküstüydü ki insanın kalbini kırıyordu.

Eldivenli ellerimi birleştirdim. “Hayır. Çok güzeller ve akılda kalıcılar.”

Bacağımı hafifçe sıktı. “Bir sanatçı yalnızca eseri kadar iyi olabilir.”

Bitmeyecek gibi gelen bir süre sessiz kaldık. Ardından beni tutmayı bıraktı.

Bacaklarımı ısıtmak için dizlerimi ovuşturdum. “Onları bir gün görebilir miyim?”

“Çizimleri mi?”

Başımla onayladım.

“Bak ne diyeceğim. Bu işten tek parça kurtulabilirsek sana özel bir tur düzenleyeceğim.” Bakışlarını bir dakika boyunca benden ayırmadı ve bu, damarlarımdaki kanın daha hızlı akmasına sebep oldu. Daha kendi vücudumun verdiği işaretleri bile anlayamazken, başka şeyleri nasıl çözebilirdim ki?

“Tamam.” Kucağındaki ***Harikalar Diyarı*** kitabına bakmaya başladı. Alice’in fotoğraflarını çıkarıp daha yakından inceledi. “Bu fotoğraflarda ne var?” El fenerinin düğmesine bastı, sarı ışığı fotoğrafların üzerine tuttu. Bu, beni yorgun duygularımdan uzaklaştırmaya yetti.

Solmuş ve sararmış fotoğraflar, elbisesi ve önlüğü lekeli; üzgün ama sevimli bir kız çocuğunun fotoğraflarıydı. Arkasına elyazısıyla ***Alice, yedi yaşında, tavşan deliğinden henüz çıkmış*** kelimeleri yazılmıştı. Diğeri ise Alice’in seksen iki yaşındaki halinin fotoğrafıydı.

İkisini yan yana koydum. Alison ne demişti? “***Fotoğraflar bir öykü anlatır ama***

insanlar satıraralarım okumayı unutuyor

Doğum izime dokunurken de aynı şeyleri söylemişti ve hikâyede insanların fark ettiğinden daha fazla şey olduğu konusunda ısrar etmişti.

Fotoğraflara daha yakından bakarak genç Alice'in yüzünü ve vücudunu inceledim. Sol dirseğinde Alison'da ve bende de olan labirent şeklindeki izden vardı. Aynı noktayı yaşlı Alice'te de aradım ama doğum izi onda yoktu.

"İşte bu!" Fotoğrafları işaret ettim. "Burada ve burada. Alice küçükken, Alison'ınkine ve benimkine benzeyen bir doğum izi varmış ama yaşlandığında iz kaybolmuş."

Jeb iki fotoğrafı da ışığa tuttu. "Fotoğrafların üzerinde oynanmış olabilir mi?"

"Neden böyle bir şey yapsınlar ki?"

Jeb yanımda duran gofrete uzandı, paketini açtı ve elime tutuşturdu. Sessiz ısrarına karşı koyamadım ve yedim. "Kitapta hiç cevap var mı?"

Gofretimden bir parça çiğnerken sayfalan hızla taramaya devam ettim. Jeb'in tuttuğu fener ışığının aydınlığında Alisonın kenarlara aldığı notları inceledim. "Olabilirdi, biraz daha okunaklı olsalardı."

Çizimleri ve son sayfaları da geçip kitabı kapamak üzereyken Jeb defteri hızla çekip elimden aldı.

"Şuraya bak."

Göstermeseydi, arka kapaktaki boş bir sayfa katlanarak oluşturulmuş cebi fark etmeyecektim. İçinden, katlanmış kâğıt parçasını çıkardım. Kâğıt oldukça eski, sararmış ve buruşuktu. Arka tarafına bir sürü soru işareti konularak ***Ölüm Fısıltısı*** kelimesi yazılmış ve ardından elyazısıyla tanımı yapılmıştı. ***Ölüm Fısıltısı: Ölenlerin dili. Biri bunu sadece, ölümcül kaderine sebep olana fısıldayabilir. Bu***

ŞALİCE

son bir hesaplaşmadır. Diğerine ya yerine getireceği ya da onun yerine öleceği bir görev verir.

Jeb'le birbirimize baktık, içinde ne yazdığım görebilmek için kâğıdın katını açtım, ilk satırı okuduktan sonra bunun kesinlikle görmemem gereken bir şey olduğunu anladım ama yine de gözlerimi alamadım...

14 Kasım 1934: Akli değerlendirme gününde, seksen iki yaşındaki minyon bir kadın olan Alice Liddell Hargreaves, endişeli aile fertleri tarafından getirildi.

Akrabalarının söylediğine göre akli dengesi aylar önce, bir sabah uyandığında nerede olduğunu hatırlamadığı ve kim olduğuyla ilgili sınırlı bilgi sahibi olduğu zaman bozulmaya başladı.

Görüşmeleri yürüten psikiyatrların belirttiğine göre hasta, iç dünyasıyla meşgul oluyor, çoğunlukla odanın boyutlarından şaşkına dönüyor ve derin düşüncelere dalıyordu. Ara ara görüşmeler esnasında bir köşeye çömeliyor veya bir sandalyeye tünüyordu. Dikkatsiz ve dalgındı, cansız nesnelerle iletişime geçiyor ama insanlarla bağlantı kurmuyordu.

Hasta fiziksel ve duygusal olarak zamandan kopmuştu. Yedi yaşlarında "heykel bir çocuk tarafından tavşan deliğinden içeri girmesi için kandırıldığını" ve yetmiş beş yılını "Harikalar Diyarında" bir kuş kafesinde geçirdiğini iddia ettiği, bitmez tükenmez konuşmaları vardı.

Alice'i inceleyen psikiyatr bunun sebebini Liddell ailesinin yakın arkadaşı Charles Dogson, diğer adıyla Lewis Carroll'ın beslediği muazzam hayal gücüne bağlıyordu. Hasta, seçici hafıza kaybını açıklamak için bu sanrıların içine girmişti.

Tüm bunlara göre hasta şu semptomları gösteriyordu: (1) Muazzam hayaller ve seçici hafıza kaybı, (2) Böcekler ya da bitkiler haricinde diğer sosyal etkileşimlere azalmış ilgi ya da zevk, (3) İştah kaybı; sadece meyve, tatlı tercih etme ve dikiş yüksüğünde ya da kuş kafesi

o\. g.î?owA¸R$_s$g

tepsisiyle servis edilmedikçe beslenmeyi reddetme. Mani ve şizofreni teşhisi koymuşlardı.

Önerilen tedavi: Günde iki kere başına yılanbalığı bağlayarak doğal voltajla elektroşok verilmesi. Hastanın tüm sanrıları sona erene, hafızasına kavuşana ve ruhsal durumu dengelenene dek psikiyatrik danışmanlıkla desteklenecekti.

Raporu Jeb’e gösterdim.

Beni izliyordu. “Sen iyi misin?”

Bunu nasıl cevaplayabilirdim ki? Benim büyük büyük büyükannem öyle bir ruh halindeydi ki ne geçmişini ne de yaşadığı anı hatırlıyordu. Yüksük ve kuş kafesi tepsisi Alisonın çay fincanı fetişine çok benziyordu. Bu benzerlik beni rahatsız etti.

Başka bir şey olabilir miydi? Bir sanrı değil... ama bir mani-pülasyon? Alison bu yüzden mi Alice’in maskaralıklarını devam ettiriyordu? Bu her neyse, Alison da diğer atalarım gibi aynı kadere doğru ilerliyordu.

“Bu şekilde tedavi edilmesine neden izin vermeyeceğimi anlıyor musun?” Kâğıdı işaret ettim. “Alice’in ölüm günü. Rapordan sadece iki gün sonra ölmüş. Şok tedavisi onu öldürmüş olmalı!”

Kendi saçlarımın da kopmasına aldırmadan saçımdaki postişleri çekip çıkardım ve okyanusa fırlattım. Alison’a olan benzerliğimle savaşmaktan bıkmıştım. Bu tuhaf oyunda takım arkadaşı olduğumuza göre, birbirimize de benzeyebilirdik.

Jeb beni yanına oturtmak için yerimden kaldırdı ama kayık sallanınca kendimi kucağında buldum, ikimiz de hareketsiz kaldık. Kucağından kalkmaya yeltendiğimde beni durdurdu. Kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. Ona bu kadar yakın olmanın muhteşem olduğunu inkâr edemezdim. Kafamın içinde çalan alarmı göz ardı ederek pes ettim ve yanağımı yumuşak, temiz tişörtüne bastırdım. Kollarım ikimizin arasında kaldı. Bacaklarımı cenin pozisyonunda topladım ve çenesinin altına doğru sokulduğum sırada Jeb saçlarımı okşadı.

“Korkuyorum,” diye fısıldadım. ***Söyleyebileceğimden daha çok sebep yüzünden.***

“Korkmakta sonuna kadar haklısın,” diye yumuşak bir ses tonuyla cevap verdi. “Ama eve geri döneceğiz. Babana her şeyi anlatacağız, ikimizin sözüne ve bu laboratuvar raporuna dayanarak bize inanmak zorunda.”

“Hayır. Bu sadece Alice’in de Alison kadar deli olduğunu düşünmesine neden olur. Sonunda evlendiğini ve bir ailesi olduğunu bile hatırlamıyordu. Hatta etrafında çocukları ve torunları gibi canlı kanıtları olmasına rağmen hâlâ hatırlayamıyordu.”

Jeb sessiz kaldı.

“Bir deli gömleğinin içinde son bulmak istemiyorum,” dedim hıçkıra hıçkıra ağlama isteğimi bastırarak. “Biriktirdiğim tüm anılar kaybolacak... veya başka birinin anılarıymışçasına anlamsız olacak.”

Jeb bana sıkıca sarıldı. “Geleceğin böyle olmayacak, Alyssa Victoria Gardner.” Bana daha önce tam ismimle hitap etmemişti. Tıpkı babam gibi, her heceyi bastıra bastıra vurguladı ve bu, şu anda en çok ihtiyaç duyduğum şeydi.

“Peki, ne olacak?” Paylaşacağı her bilgi kırıntısına ihtiyacım varmışçasına sordum.

“Meşhur bir sanatçı olacaksın.” Sesi kadife gibi yumuşak, rahatlatıcı ve kendinden emin çıktı. “Zengin kocanla Paris’teki gösterişli ve lüks dairelerden birinde yaşayacaksın. Zengin kocan, kaderin bir cilvesi olarak ünlü bir böcek imhacısı olacak. Öyle ki böcekleri senin yakalamana bile gerek kalmayacak. Bu da sana, beş harika çocuğunla daha çok ilgilenmen için zaman kazandıracak. Ben her yaz sizi ziyarete geleceğim. Bir şişe Teksas

barbekü sosu ve Fransız ekmeğiyle kapınızı çalacağım. Ben tuhaf Jeb Amca olacağım.”

Jeb Amca mı? Her zaman hayatımda olması fikri hoşuma gitti. Ama yırtılmış atletine bakarken ve göğsündeki yuvarlak izleri -yanlışlıkla üstüne bir şey döktüğünde ya da babasının takılacağı bir oyuncağını yerde bıraktığında oluşan trajik noktaları- hayal ettiğimde eski duygularımın ne kadar hızla geri geldiğine şaşırdım. Kıyafetleri yaralarını saklasa da hepsinin yerini tüm kalbimle biliyordum. Yüzmeye gittiğimizde veya garajında çalıştığımızda yaralarını defalarca görmüştüm. Altıncı sınıftayken tüm o yaralara parmağımla dokunduğumu hayal ederdim.

Şu anda da aynı şeyi, dokunuşlarımla yaralarını iyileştirebil-menin nasıl hissettireceğini düşünüyordum.

Ensemde hızla atan nabzıma rağmen hiç düşünmeden, “İmhacı değil,” diye ağzımdan kaçırdım.

“Efendim?”

Durdum. “Ben bir sanatçıya âşık olacağım. İki çocuğumuz olacak ve taşrada yaşayacağız. Sakin bir hayat olacak, böylece ilham perilerimiz geldiğinde onları duyabileceğiz.”

Bakışlarını görebilmek için başımı yana eğdim. İçimi tuhaf yapan yumuşak ve aydınlık bir gülümsemeyle konuştu. “Senin versiyonunu daha çok sevdim.”

Dudakları benimkine çok yakındı. Nefesi sıcak, tatlı ve cezbediciydi ama Taelor ve Londra düşüncesi aklıma geldi. Kalbimi başka bir kızdan hoşlanan bir erkeğe kaptıramazdım veya başka bir kızın erkeğini çalan tiplerden olamazdım. Taelor’dan para çalmıştım ve bu durumun çok ileri gitmesine izin vermiştim. Kucağından kalkarken tül eteğim smokininin pantolonuna sürtündü.

^RAÜÇE

Jeb transtan uyanır gibi arkasına yaslandı ve dalgalı denize bakmaya başladı.

“Sence yarın ne olacak?” diye sordum, sesim de vücudumun geri kalanı gibi titriyordu.

“Ne olursa olsun, bensiz hiçbir olayın içine girme. Her şeyi beraber yapacağız. Anlaştık mı?” Benden cevap beklerken ellerimden birini havaya kaldırdı, eldivenimdeki kırışıkları düzeltti ve parmaklarımı kapayarak yumruk haline getirdi.

“Anlaştık,” dedim.

“Güzel.” Yumruk yaptığı elini benimkine yavaşça vurdu. Hafifçe titredim... hem serin rüzgârdan hem de sıcak tavrından.

“Al bakalım.” Jeb ceketini çıkardı ve giymeme yardım etti. Sonra da her şeyi çantanın içine koydu. “Haydi, biraz uyumaya çalışalım.”

Sırtımı göğsüne yasladı ve sallanan kayığın içinde bana arkadan sarıldı. Burnunu saçlarımın içine soktu. Bir yanımızda spiral şeklinde bir grup beyaz yıldız tüy gibi kıvılcımlarla birbirlerinin içine geçip sonra ayrılıyordu. Bugün Yeraltına kaykay yapmaya gitmeden önce üzerinde çalıştığım örümcek ve böcekli mozaiğe çok benziyordu. İçimi yeni bir ürperti kapladı. Aynı takımyıldızları yıllar önce yeraltı rehberimle de izlediğimi hatırladım. Sanatım yoluyla bunu dışavurmama şaşırmamak gerekirdi.

“Umarım fırtına gelmiyordur,” diye enseme doğru fısıldadı Jeb, kolları etrafıma dolanmış bir şekilde. “Bu kayık sert dalgalara dayanmayacaktır.”

Ellerimi eteğimin ceplerine soktum, rehberimin saklamamı istediği süngeri elimde hissettim.

“O sadece bir takımyıldızı,” diye cevapladım ve Jeb, bunu nasıl bildiğimi sormadı.

Konuşmadan, gökyüzünde parlak ışıklardan oluşan sessiz havai fişek gösterisini izledik. Bittiğinde geride sadece normal yıldızlar kaldı.

“Vay canına,” dedik ikimiz birden.

Sessiz birkaç dakikadan sonra Jeb rahatladı ve başımın arkasında yavaş ve sakin nefesler almaya başladı. Beni sıcak tutan Jeb’in vücudu olmasına rağmen, uykuya dalmadan önce son hatırladıklarım mürekkep siyahı gözler ve satene benzeyen açık kanatlardı.

Alice kâbusum uyuduğum sırada beni buldu...

Bu sefer yalnız değildim. Jeb çalman kılıcı taşıyordu ve patikadan Tırtılın yuvasına doğru koşuyorduk. Daha önce önlüğümü yırtan dikenler, yapraklı yılanbalıklarına dönüşmüştü.

Yılan gibi ipler bacaklarımıza dolandı ve bizi satranç tahtasının üstünde baş aşağı döndürdü. Vücutlarımız donarak satranç taşma dönüştü. Siyah bir eldiven giyen bir el belirdi ve bizi kare kare oynattı. Şah mat yapmak için beni ilerletti ama Jeb canlanarak kılıçla parmakları kesti ve beni serbest bıraktı. Kanlı parçalar teker teker düştü ve tırtıllara dönüştü.

Jeb’le patikaya geri koştuk. Mantar tam ortadaydı, örümcek ağlarıyla kaplanmıştı. Tırtıllar bizi orada yakaladı. Kozanın içine girdiler ve yaşayan, nefes alan bir şeye dönüşerek kıvrılmaya baş-

layana kadar içini doldurdular. Çok keskin, siyah bir bıçak, ağla kaplı kozayı içten dışa kesmeye başladı, içeride ne varsa dışarı çıkıyordu.

irkilerek uyandım ve parlak gün ışığında gözlerimi kırpıştırdım. Ellerim yumruk halini almıştı.

Beni uyandıran neydi? Kozanın içinde, yıllardan beri görmeyi beklediğim yüzü görmeme çok az kalmıştı.

Esneyerek buraya ve şimdiye odaklandım. Gece bir ara Jeb e doğru dönmüş olmalıydım ki beni kendine çekip çenesinin altına yaslamıştı. Şimdi tek görebildiğim gömleğinin yakın çekimiydi. Hâlâ uyuyordu. Ağır nefesi yavaş ve ritmik şekilde saçlarımı uçuşturuyordu. Elleri belime sarılıydı.

Dün yaşadıklarım parça parça gözümün önüne geldi: Tavşan deliği, mutant çiçek bahçesi, gözyaşı okyanusu...

Parmaklarımı smokin ceketinin yakasına geçirip boynuna biraz daha sokuldum. Sadece birkaç dakika boyunca her şey basit ve mükemmelmiş gibi davranabilirdim.

Kayık sallanınca bu yüzden uyandığımı fark ettim. Nazik, sakin bir hareketle değil daha çok, ağır-bir şey-kenara-oturmuş-ve-bi-zi-izliyor gibi bir hareketle...

Altımızdaki tahta gibi kaskatı kesildim.

Gırtlaktan gelen soluk sesleri havayı doldurdu, sanki astımlı bir köpek nefes alıyordu. Üstümüze gölge çökerken, omuzlarıma vuran güneş ışığının sıcaklığı yerini soğuğa bıraktı. Daha ben çığlık atamadan Jeb harekete geçti, bizi kayığın ön tarafına yuvarlayıp ayağa kaldırdı. Tüm bu süre boyunca uyanıktı demek.

“Yok artık,” dedi.

Kayığın hareketiyle sallanınca bir elimle Jeb’in beline sarıldım, diğeriyle de arkamdaki oturma yerini tuttum. Yaratığa dikkatlice baktım.

İlk bakışta işgalcimiz morsa benziyordu. Devasa dişlerine kızgın alevler ve yılan motifleri oyulmuştu. Ama kat kat yağlı gövdesinin alt kısmı, vantuzları olan kaygan ahtapot kollarıyla doluydu. Sanki birisi iki ayrı yaratığı birbirine yapıştırmış ve bir ahto-mors yaratmış gibiydi. İki yüz elli kilonun üstündeydi ve gövdesi kayığın çoğunu kaplıyordu.

Büyüklüğüne ve sağdan soldan sarkan ahtapot kollarıyla, kayığın çoktan alabora

olması gerekiyordu. Kayığa çıktığı anda Jeb'le benim sapandan fırlayan taşlar gibi uçmamız gerekiyordu. Onun yerine sanki yaratığın hiç ağırlığı yokmuş gibi dengeli bir şekilde parlayan suyun üzerinde süzülmeye devam ediyorduk. Buradaki değişik fizik kuralları üzerine Isaac Newton'ın ne söyleyeceğini merak ettim.

Jeb beni iterek arkasına oturttu ama kendisi, vücudundaki her kas gerilmiş biçimde ayakta durmaya devam etti. "Nesin sen?" Davetsiz misafirimiz, yüzgeçlerinin ucundaki insan parmaklarıyla gözlerinden akan yapışkan maddeyi kazıdı. "Güzel soru elf şövalyesi. Ben bir ahtapotusum. Şimdi dur da ikinci sorunu tahmin edeyim. Ne istiyorum? Bunun için basit bir cevabım var. Midemdeki bitmeyen açlığı durdurmak istiyorum." Tarçın renkli postunun üstündeki sarı, uzun bıyıkları burun deliklerinin altından sarkıyordu. Kollarından bazıları suya çarpıyor, bize su fışkırtıyordu.

Boynundaki zincire asılı puro kutusu büyüklüğündeki madalyonu açıp içinden bir şey çıkardı.

Avcuna kabuğunu kapalı tuttuğu bir istiridye koydu. "Günaydın küçük denizlahanası," diye dalga geçti. "Hâlâ ailen için endişeleniyor musun?"

İstiridye cevap vermek için ağzını açmaya çalıştı. Ahtapotus istiridyenin sessiz kalması için pozisyonunu değiştirdi. "Bak ne diyeceğim? Açlığımı dindirebilirsen, ben de hepsini serbest bırakacağım. Denemek ister misin?"

cP^ljÇE

İstiridye konuşmak için ağzını yeteri kadar geniş açamadığı halde pembemsi, baltaya benzeyen bir kas -şekli bozuk bir kol ya da bacak gibiydi- çatlaktan dışarı süzüldü ve hayatı için son pazarlığı yaparak devasa yaratığın yanağını okşadı.

Boğazımdan bir inilti kaçtı. Jeb arkaya uzandı ve elini açtı. Parmaklarımızı birbirine kenetledim.

Ahtapotus ağzının salyaları akarak kabuğu açtı, ağzını dayadı ve berbat bir emme sesiyle içindeki her şeyi içine çekti. İstiridyenin acı veren çığlığı kafamın içinde yankılandı ve yerini ürkütücü bir sessizliğe bıraktı. Öğürmemeye çalışarak Jeb'in elini sıktım.

"Hayır. Hâlâ açım. Sanırım şimdi de çocuklarını yiyeceğim." Davetsiz misafirimiz çirkin bir sesle güldü ve boş istiridye kabuğunu ahtapot kollarından biriyle vurarak denize fırlattı. Bu hareketle kayık sallandı.

Jeb dengede durmaya çalışarak parmaklarını bileğime sardı.

"Bu sümüksü avlar söz konusuysa hızlı olmalısınız," dedi Ahtapotus. "Her zaman sizi Ölüm Fısıltısıyla yakalamaya çalışan düzenbazlar olur. Bir istiridyenin son dileğine köle olduğunuzu hayal edebiliyor musunuz?" Tekrar güldü.

Ölüm Fısıltısı... Bu söz Alice'in psikolojik değerlendirmesinde de yazıyordu. Morsa benzeyen yaratık, sulanmış gözüne tek camlı gözlük sıkıştırırken Jeb'in arkasından dolaştım.

"Şimdi," dedi, "nezaket gösterip yana kayarsan elf, ben de koruduğun kıza rahatlıkla bakabilirim."

Jeb'in duruşu dikleşti. "Kesinlikle olmaz."

Ahto-ucube tek gözlüğünü indirdi. "Şu beceriksiz çiçekler, kanının bana doyana kadar istiridye satın alacak gücü vereceğini düşündüklerini söylediler!" Balık ve ölüm kokulu bağırışı tepemizde çınladı. "Gerçi onları ***satın almak*** hiçbir zaman mesele olmadı. Ben bir avcıyım. Onları yakalamam gerek. Bu benim doğamda

var. İstiridyeler çok yetenekli yaratıklar ve her zaman minik kollarıyla

kayarak okyanusun dibindeki yataklarının altına kaçıyorlar. Keşke aşağısı çok karanlık olmasaydı ve gözlerim de gittikçe kötüleşme-seydi... Hepsi saklanmadan, yarım düzinesini yakalayabilirsem şanslıyım." Kalın bir yüzgeciyle ağzını sildi. "Ama Bilge Olan, benim çağrımı duyarak yuvalarından çıkmalarını sağlayan sihirli bir flüte sahip. Ve şimdi onunla takas yapacak bir şeyim var." "Karşılığında benim kanımı önererek," diye tahminde bulundu Jeb.

Bu olamazdı. Evdeyken ne kadar çok dövüştüğü umurumda değildi. Hele de elinde bir çakıyla iki yüz elli kiloluk bir deniz canavarını yenmesi mümkün değildi.

"O mücevherli bir elf değil!" diye bağırdım Jeb'in arkasından. "O bir insan. Kulaklarına bak."

Jeb parmaklarımı sıktı, sessiz kalmam için bir yalvarıştı bu. "Hangisi olursa olsun fark etmez. Mücevherler ya da zenginlikler Bilge Olan için bir anlam ifade etmiyor. Ama sen küçük lahana, senin yardımına çok ihtiyacı var. Ah evet. Yıllardır, bir yol bulup buraya gelmeni bekliyor."

Açıklaması başımın içinde yankılandı. Çiçekler, ***Bilge Olarim Tırtıl*** olduğunu söylemişti. Yani... beni mi bekliyordu? Belki de Tırtıl, gece kelebeğini beni bulup buraya getirmek için yollamıştı.

Yaratığın ahtapot kolları kayığın kenarları boyunca piton yılanları gibi salındıkça ahşap çatırdıyordu.

"Seni rehine olarak götürüp flütle değiştirebilirim. Sağ salim teslim edilmen karşılığında istediğimi ayaklarıma serecektir." "Onu alabilmen için beni öldürmen gerek," dedi Jeb. Bileğine asıldım ama beni görmezden geldi.

Ahtapotus yüzgeç-ellerini ovuşturdu. "Ah, sadık bir arkadaş. Yıllar önce bende de böyle bir tane vardı. Dişlerimi oyup istiridyelerimi saklamam için güzel bir sandık yapmıştı. Sonradan erzaklarımı yürüttüğünü öğrendim. Böylece ben de bir gece uyu-

^AljCE

duğu sırada onu yakaladım," nasıl yaptığını gösterircesine kollarını kayığın

çevresine doladı “ve onu boş kabuklarla birlikte sandığa kilitledim. Çığlıklarını boğmak için sandığı okyanusa attım. Kemikleri balık yemi olmuştur çoktan.”

Çığlık atmamak için dudağımı ısırdım, işgalcimiz güldü. “Üzücü, değil mi? Gördüğünüz gibi bir arkadaşa karşı bile bu kadar duygusuzsam, sizi öldürmemem için beni ne durduracak? Midemin istediğinin önüne hiçbir şey geçemez.” Ahtapot kollarından biriyle salyalı uzun dişlerinin ucuna dokundu. “Kızı alacağım!”

Kollarından birini savurdu ve Jeb’i belinden yakaladı. “Hayır!” Jeb’i tutmak için hızla kollarımı uzattım ama onu havaya kaldırdı.

“Solunda... kara parçası var!” diye bağırdı Jeb yaratıkla boğuştuğu sırada. Sivri dişlerinden birinin ucundan zorlukla uzaklaştı. Boğuşma, botu da sallıyordu.

Daha fazla çığlık atarken düşmemek için oturma yerine tutundum. Jeb haklıydı. Ufukta bir şey vardı. Siyah pullar gibi parıldıyordu. Çiçeklerin bize bahsettiği ada olmalıydı.

“Git!” diye bağırdı Jeb. “Onu elimden geldiğince oyalayacağım!” Canavarın boynundaki zinciri kavradı. Kaçabilmem için, ahtapot kollarından birkaçını hızla tuttu. Dişlerden biri pantolonunun dizini yırttı. Yırtılan kumaşın sesi bana istiridyenin korkunç ölümünü anımsattı. Bunun Jeb’in başına gelmesine izin veremezdim.

Ahtapotustan suyun içinde asla kaçamazdık. Onunla nasıl savaşacaktık? Görünen hiçbir zayıf noktası yoktu. Azgın iştahı dışında...

“Bekle!” Aniden aklıma gelen ve işe yaramasını umduğum bir fikirle dizlerimin üstüne çöktüm. “Lütfen arkadaşımı serbest bırak. Ben de sana gönüllü olarak yardım edeyim.”

“Al!” diye bağırdı Jeb.

“Bana söz ver yeraltı kızı,” dedi canavar küçümseyerek. “Kuralları biliyorsun... Senin türünden birinin yemini bozulamaz; yoksa tüm güçlerini kaybedersin.”

Beni neden yeraltı kızı diye çağırdığını bilmiyordum ama bunu kendi yararıma kullanacaktım. “Sana yardım etmeye söz veriyorum.”

“Yeteri kadar iyi değil,” dedi Jeb’i inletene kadar kaburgalarını sıkarak. “Düzgün bir şekilde yap. Elini kalbine götür... Yaşam büyün üzerine yemin et. Ve daha açık ol.”

Jeb’in morarmaya başlayan dudaklarına baktım ve titreyen yumruğumu göğsüme bastırdım. “Yaşam büyümün üzerine yemin ederim ki açlığını bastırmana yardım edeceğim.”

Bıyıklarını öfkeyle titreterek kollarını çevirip Jeb’i bırakınca, Jeb kayığın içine düştü.

Yapış yapış kıyafetlerinin üstünden Jeb’e sarıldım. Birlikte ayakta dururken beni kayığın içinde dengede tuttu. Çok sert öksürüyordu o yüzden sesini zorlukla duydum. “Kaçmalıydın...” “Hayır,” diye fısıldadım. “Birbirimize bağlıyız, unuttun mu?” Sonra canavara döndüm. “Bay Ahtapotus, karnınızı nasıl doyuracağınızı biliyorum. İstiridyelerinize pasta verebiliriz.”

Jeb kaşlarını çatarak bana baktı ama sonunda anlayarak nefesini tuttu.

Yaratık kavgada sarf ettiği çaba yüzünden soluk soluğa, ahtapot kollarından yaptığı mindere oturdu. “Yani bana bir çeşit istiridye pastası mı öneriyorsun?”

“Hayır. Pasta istiridyeleriniz için,” diye cevapladım. “Flütü alana kadar açlığınızı bastırması için, istiridyelerinizi yemek tabağı boyutuna getirecek bir şeyimiz var.” Yüzümü Jeb’e döndüm ve dudaklarımı hareket ettirerek kelimeleri söyledim. ***Avcı, av olacak.***

^AljÇE

Anlayınca yüzü aydınlandı. Sırt çantasını bize doğru uzattı. Jeb’in ölümden dönmesine karşın bu kadar sakin kalabilmesi inanılmazdı.

Mutant mors merakla izliyordu.

Jeb bandanasını açıp üstünde üzümlerle ***Beni Ye*** yazan keki çıkardı.

Ahtapotus sevinçle bağırdı. “Büyütücü pasta! Böyle bir ganimeti nereden buldunuz? Nasıl çalıştığını daha önce hiç görmemiştim. Alice olayından sonra yasaklanmıştı. Her neyse...” Kolyesindeki kutuyu tekrar açtı. Yeni istiridye öfkeyle kıvranıyordu.

“Onu bana ver,” dedi Ahtapotus. “Bu işe yaramazsa ölümlü arkadaşının bağırsaklarını çıkarır, balıklara yem yaparım.” Dişlerindeki oyuklar salyalarıyla doldu.

“Ah, işe yarayacak.” Jeb kayığın tabanından pastayı ona doğru itti. “Hayatım üzerine bahse girerim.”

“Zaten girdin,” dedi mutant mors, pastayı almak için eğilirken. Bir parçasını koparark istiridyenin kabuğundan içeri soktu.

Jeb, “Bundan daha fazlasını vermelisin,” dedi elindeki sırt çantasıyla bizi kayığın kenarına yaklaştırırken. “Ağzına sokabildiğin kadarını sok.”

“Evet, evet. Düşünsene! Yemek tabağı boyutunda istiridyeler. ..” Bize bakmadan kendi kendine güldü ve daha büyük bir parça kopardı. Ardından kabuğu zorla açarak pastayı içine itti ve tekrar kapadı.

Saniyeler içinde istiridye botla birlikte sallanmaya başladı.

“Şimdi!” Jeb elimi tutarak kayıktan aşağı atladı. Ahtapot kollarından bir tanesi bacaklarımı tutmaya çalıştı ama ardından ılık su üstümüzü kapladı ve dibe battık. Jeb önümde köpekleme yüzüyor, mavi derinlikte saçları yosunlar gibi kıvrılıyordu. Bileğimi çekiştirdi. Yukarıya doğru atıldım, çizmelerim ve kıyafetlerim suda ağırlaşmıştı.

Yüzeye çıktığımızda derin nefesler aldık ve kayıkta olan biteni görebileceğimiz kadar uzağa yüzdük, istiridye, makyaj pamuğu kadarken çöp konteynırı boyutuna kadar büyüdü.

Ahtapotus yanlış bir adım attığının farkına vardı ve kayıktan suya kaymaya çalıştı. Çok geçti. Devasa istiridye açıldı ve balta şeklindeki bir uzuv dışarı çıktı ama bu sefer anakonda gibi büyük ve güçlüydü. Ahtapotus un beline dolandı ve onu ağzına attı. Ahtapot kollarını şapırdatarak içine çekerken, sanki devasa bir spagetti yiyormuş gibiydi.

Kayık yarıldı. Dakikalar içinde istiridye, arkasında sadece köpükler ve tahta parçaları bırakarak okyanusa daldı. Ürkütücü bir sessizlik içinde enkazın çevresi hafifçe dalgalanıyordu. Böyle vahşi bir sahne için çok sessiz bir sondu.

Jeb bir eliyle sırt çantasını ve beni tutuyor, diğeriyle kurbağalama yüzerek bizi

siyah kumsala götürmeye çalışıyordu.

Bir şey beni dibe çekti.

Suyun üstünde kalabilmek için, baldırlarıma kramp girene kadar bacaklarımı çırptım. Bir faydası yoktu. Jeb'i de benimle dibe çekmekten korkarak elini bıraktım.

Suyun altını tarayarak beni neyin dibe çektiğini görmeye çalıştım ve bunu yapanın bir deniz yaratığı olmasından korktum ama hiçbir şey yoktu. Ağırlık belimde gibiydi ama çok hızlı battığım için onu bulamazdım. Kollarımı ve bacaklarımı sallayarak dibe batma hızımı yavaşlatmaya çalıştım. Ciğerlerim oksijen için çığlık atıyordu.

Jeb üstümde belirdi. Sırtındaki çantayı karanlık derinliğe doğru bıraktı. Ellerimi ve bacaklarımı çırparak suda debelendim. Jeb kollarımın altından tutarak beni yukarı çekmeye çalıştı. Onunla savaşarak elinden kurtuldum. Ya da belki kendimle savaşıyordum. Korkularımla savaşıyordum...

^RAUCE

Beni tekrar kavradığında yüz ifadesi kararlıydı. Vazgeçmeyi reddediyordu ve bu beni her şeyden daha çok korkutuyordu. Başımı salladım.

Kendim kurtar! dedim gözlerimle ama beni dinlemeyecek kadar inatçıydı.

Onu bunların içine sürüklediğim için özür dilemek istedim. Onun yerine aramızda baloncuklar oluştu.

Sıcak ve ağır bir acı ciğerlerime baskı yaptı. Suya yumruk attım, belki kırıp bir şekilde yok olmasını sağlayabilirmişim gibi. Gözyaşlarını Alice'inkilerle karıştı ve düşüncelerimin hepsi karanlığa dairdi. Jeb hâlâ beni yukarı çekiyordu ama faydası yoktu, batmaya devam ediyorduk.

Tam kendimden geçmek üzereyken ağırlığın, eteğimin cebinden geldiğini fark ettim. Hissizleşmiş bir şekilde tavşan deliğinde bulduğum süngeri cebimden çıkardım.

Peynir parçası büyüklüğündeki sünger şimdi golf topu kadar olmuştu ve gittikçe de büyüyordu. Elimden kayıp okyanusun dibine düştü ve girdap oluşturarak

suyu çekmeye başladı.

Serbest kalmıştım.

Birbirimize tutunarak ve girdap bizi içine çekmeden Jeb'le suyun yüzeyine doğru yüzmeye başladık. Sünger şimdi greyfurt kadar olmuştu ve altımızdaki okyanusun tabanını görebiliyordum.

Çığlık attım ve can havliyle Jeb'i tuttum.

Sert bir şeye çarpana kadar gözlerimi kapalı tuttum.

"Al," dedi Jeb ve o zaman nefes alabileceğimi fark ettim.

Hevesle derin bir nefes alıp gözlerimi açtım. Okyanus gitmişti. Yassı deniz yosunları ve ıslak kum tepecikleri etrafımızı sarmıştı. Bazı yerlerde ufak gölcükler oluşturan su güneş ışığını yansıtıyordu. İleride sırt çantamızı gördüm. Adanın siyah kumları tepemizde uçurum gibi yükseliyordu ve oraya tırmanmamız mümkün değildi.

Birkaç metre ileride devasa istiridye, kayık enkazının yanındaki yosunlu, çürümekte olan bir sandığın yanına oturmuş kanlı dudaklarını şapırdatıyordu. Sonunda Ahtapotusun hayatı, arkadaşının yanında son bulmuştu.

Balık ve tuz kokulu hafif bir rüzgâr esti. Süngerin dağ kadar olacağını zannettim ama sırılsıklam çizmelerimin yanında duruyordu ve basketbol topundan büyük değildi. Elime aldım. Tüm okyanusun süngerin içinde olduğuna inanmak zordu.

Jeb ayağa kalkmama yardım ederken süngeri düşürdüm. Bir şapırtıyla yere düştü.

Zayıf ve yorgun olmama rağmen içimde bir sevinç yükseldi. "Başardık," diye mırıldandım, kelimelerin anlamını zorlukla kavrayarak. "Okyanusu kuruttuk. Tıpkı çiçeklerin bizden istedikleri gibi."

"Sen başardın," diye cevap verdi. Alnıma yapışan saçları geriye itti. "Ve bunu yaparken nerdeyse ***boğuluyordun." Ben*** daha cevap veremeden ılık, yumuşak dudaklarıyla alnıma, şakaklarıma ve çeneme dokundu. Her seferinde dudağındaki takısı tenimi nazikçe sıyırıp geçiyordu. Çenemin altına geldiğinde durdu ve beni kendine çekerek sarıldı. Burnunu boynuma gömmüştü. "Beni bir

daha asla böyle korkutma.”

Islak olmamız önemli değildi, sırılsıklam kıyafetlerimizin altından ateş yükseliyordu. Eldivenli ellerimi saçlarının arasından geçirdim. “Benim için geri geldin.”

Çeneme doğru biraz daha yaklaşınca, duygularım ona doğru güçlü bir şekilde aktı.

“Senin için her zaman geri gelirim, Al.” içimde minik bir ses Taelor ı ve Jeb’in onunla yalnız kalabilmek için Londra’ya gideceğini hatırlatarak beni uyardı. Ama adrenalin çok daha güçlüydü. Dudaklarımla kulağına dokundum ve teninde Alice’in gözyaşlarından kalan tadı aldım. “Teşekkür ederim.”

^RALjÇE

Kollarıyla beni daha da sıktı. Sanki saçımın düğümlerinde kendini kaybediyormuş gibi burnunu ensemdeki saçlara daldırdı. Kalp atışlarımız aramızda gümbürdüyordu. Bacaklarım heyecandan titriyordu.

“Jeb,” diye fısıldadım. Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanınca titreyen ellerimle boynuna uzandım.

Boğazından bir inilti kaçtı. Saçlarımdan tuttu ve geri çekilip yoğun bakışlarla baktı. Tam bana doğru eğilirken takır takır bir kakofoni başladı.

Kendi etrafımızda döndük. Binlerce istiridye kumun altından çıkmıştı. Yuvalarını mahvettiğimiz için bize saldırmalarından korkarak Jeb’in eline sarıldım. Onun yerine tiz sesli çığlıklar attılar.

Jeb’in omzunun üstünden bakınca ağzım açık kaldı. “Ar-kandalar.”

Uçurum gibi olan duvarın yanında tonlarca istiridye birbirinin üstüne çıkmış ve canlı bir merdiven oluşturmuştu.

“Onların düşmanlarını yendik,” diye fısıldadım. “Bize yardım etmek istiyorlar.”

Jeb tereddüt etmeden elimi tuttu ve yolumuzun üzerinden sırt çantasını da alıp beni merdivenin yanına götürdü. Birlikte adanın parıldayan siyah kumlarına doğru tırmandık.

Tepeye ulaştığımızda altımızdaki okyanus yatağında kaybolan istiridyelere el salladım.

Jeb eşyalarımızı kontrol etmek için sırt çantasını açtı. “Buradaki her şeyin kuru olmasına belki de hiç şaşırmamalıyım.” Onu durdurmaya fırsat bulamadan kalem kutusunu açtı. Çenesi gerildi. “Bu ne?”

“Onlar benim... birikimlerim.” Harika. Kendimi yalnızca Taelor ın erkek arkadaşının kollarına atmakla kalmamış, bir de ondan çaldığım para hakkında yalan söylemiştim.

g.ʕîföw/0g

Jeb parayı sayarken bana baktı. O kalın kirpiklerin altında anlaşılmaz bir ifade vardı. “Farklı görünüyorsun,” dedi parayı kutuya geri koyup saçlarındaki ıslak damlaları silkelerken.

“Öyle mi?” Gözlerimin çevresindeki deriyi ovaladım. Tüm sırlarım fosforlu tabelalar gibi yüzümden okunuyor muydu? “Makyajım her yerime dağılmış olmalı.”

“Parıldıyorsun... her yerin.”

“Ah. Herhalde tuz kalıntısıdır.” Smokin ceketini çıkardım ve suyunu sıkıp ona geri uzattım.

“Hah,” dedi bana hâlâ yoğun bir şekilde bakarken. “Peki... şu konuyu konuşalım mı?”

“Hangi konuyu?”

“Aşağıda aramızda olanlar.”

Yanaklarımı ateş bastı. Pişman olmuştu. Belki de Taelor’a söylememden korkuyordu. Her ikisinde de sonuç olarak pisliğin tekiydim. “Adrenalin yüzünden. Hepsi bu kadar. Hayatta kaldığımız için sevinçliydik. Endişeye gerek yok. Harikalar Diyarında olan Harikalar Diyarında kalır, değil mi?”

Azıcık bile gülümsemedi. Sadece gözlerime baktı ve başını salladı. Dudakları çizgi haline geldi ve tüm dikkatini çantanın fermuarını kapamaya verdi.

Benim hissettiklerimi hissettiğine inanmak istedim... aslında hissetmemem gereken şeyleri hissettiğine. Ama bu nasıl doğru olabilirdi ki? Biriyle birlikte yaşamak için başka ülkeye giden ben değildim.

Başka bir şeye, mesela çizmemin içindeki suyun parmaklarımın arasında nasıl vıcık vıcık olduğuna ya da çoraplarımdaki bozuk para büyüklüğündeki deliklere konsantre olmaya çalıştım.

“Peki, şimdi nereye?” diye sordu.

Fiziksel olarak nereye gideceğimizi soruyordu muhtemelen ama yanılıyor olma ihtimalimden çok korktum. Bu yüzden nerede olduğumuza odaklandım.

Kumsal göz alabildiğince uzuyordu. Sonu olmayan parlak, kapkara bir çöldü. Harikalar Diyarının merkezi gerçekten böyleyse bu hiç de görmeyi beklediğim şey değildi. Birkaç metre ilerideki sekoya ağacından daha uzun ve geniş bir ağacın dışında ne bitki ne de hayvan vardı.

Yoğun bir aşinalık hissiyle ağaca yöneldim. Ağacın yıpranmış gövdesinden, yerden yüzlerce metre yükseğe uzayan dallarına kadar tamamı değerli taşlarla kaplıydı. Güneşin altında milyonlarca elmas gibi parıldıyordu. Her dalın ucundan yakutlar fışkırıyor ve sanki ağaç mücevher kanıyormuş gibi yerlere damlıyordu. Fondaki siyah kumlarla karşımdaki manzara bana cırcırböcekli mozaiğimi anımsatıyordu. Aynı zamanda hem büyüleyici hem de tuhaftı. Duvarımda en son gördüğümde cırcırböceklerinin canlı gibi göründüklerini ve kıpırdandıklarını hatırlayınca içimde yükselen panik hissini bastırdım.

“Kışın Kalp Atışları" dedi Jeb yanımdan.

Başımla onayladım. “Sen de benzerliği gördün mü?”

Çenesi kasıldı. “Daha önce de burada bulunmuşsun.” Huzursuzluğumu üzerimden atıp yolumun üzerindeki yakutları tekmeleyerek ağaca yaklaştım. Ağacın elmas kabuğunun altında zemine yakın bir nokta, kalp gibi atıyordu. Her vuruşunda bileğimdeki doğum izimle aynı şekilde kırmızı çizgiler yanıp sönüyordu. Bu görüntü bana kanatlı çocukla ilgili puslu ama yine de kesin bir anımı hatırlattı.

Jeb yanıma gelince ona dönüp dengemi sağlamak için omuzlarına tutundum ve sol bacağımı kaldırıp çizmemin bağcıklarını çözmeye başladım.

“Ne yapıyorsun?”

“Talimatları izliyorum,” diye cevap verdim çizmemi ve çorabımı çıkarıp bileğimi açarken. Çömeldiğim sırada Jeb dirseğimi tuttu. Bileğimdeki labirenti ağaçtaki parlayan çizgilerin üstüne bastırdım.

Ağaçtan bana statik elektrikle yüklü bir şok dalgası sıçradı ve ardından gürültülü bir kırılma sesi sessizliği böldü.

Ağacın parıldayan kabuğu ikiye ayrılıp bir giriş açığa çıkarırken Jeb beni geri çekti. Kalp gibi atan yumuşak kırmızı bir ışık bizi içeri çağırıyordu.

“Harikalar Diyarının atan kalbi,” diye fısıldadım çizmemi tekrar giydiğim sırada.

Kırmızı ışık Jeb’in lal taşlı takısından yansıyordu. “Tamam, buraya çocukken geldiğine ve bastırılmış hatıralarının bir şekilde yüzeye çıktığına inandım. Ama vücudunda nasıl buradaki şeyleri açan bir iz olabilir?”

Önce tereddüt ettim ama ardından ona böceklerle konuşan yeraltı yaratıkları hakkında okuduklarımı ve aile lanetimle ilgili şüphelerimi açıkladım. Buradaki yaratıklarla vücutlarımızdaki acayip sihirli işaretler de dahil olmak üzere benzer bazı özellikler taşıdığımızı anlattım.

Jeb bana bakakaldı ve kafayı üşütmeden bunların daha ne kadarına katlanabileceğini merak ettim.

“iyi misin?” diye sordum dudağımı ısırarak.

Yutkundu ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Benim endişelendiğim şey sensin. O halde, bu ‘laneti’ nasıl kıracağız?” “Biz” dediği zaman kalbim yerinden zıpladı. Sonuna kadar bu işte benimle birlikteydi. Sadece buraya sıkışıp kaldığı için değil, birlikte büyüdüğüm Jeb olduğu için. ***Benim Jeb’im.*** “içeride birini bulmam gerekiyor. Geçmişimden birini... beni buraya getirmiş olan kişiyi.”

^RAUÇE

Jeb kaşlarını çattı. “Tamam. Çiçeklerin söylediğine göre burası aynı zamanda portalların da olduğu yer. Doğru mu? Bizi eve gönderecek kapıların yani?”

“Evet,” diye yanıtladım, kendisi gidip bir şeyleri araştırırken benim dışarıda beklememi söyleyeceğinden korkarak. Onun yerine sadece feneri almak ve çantayı sırtına yerleştirmek için beni bekletti ve öne geçti. Sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görünen karanlık bir merdivenden dönerek inmeye başladık.

“Aşağıya bakma,” dedi Jeb.

Neden insanlar bunu söylerdi ki? Bu sadece bakmamayı imkânsız hale getiriyordu. Gözlerim ayaklarımızın altında çatırdayan basamaklara kaydı. Basamaklar birbirine geçirilmiş ve altın renkli parlak bir iple bağlanmış kemiklerden oluşuyordu. Çoğu kemik boyut ve şekil olarak deforme olmuştu. Diğerleri insan kemiği gibi görünüyordu. Yumruğumu ağzıma bastırdım.

“Nereden gelmişler ki?” diye fısıldadı Jeb. “Eski insanlar mı? insan esirler mi?”

Sisli anılarımı taradım. “Bununla ilgili bir şey öğrendiğimi hatırlamıyorum...”

Jeb adımlarını hızlandırdı. Son basamaktan indik ve sarmaşıklardan bir perdenin altından eğilerek geçtik. Kendimizi yeraltında bulacağımız yerde, önümüzde koyu mor bir gökyüzünün altındaki manzarayla karşılaştık.

Güneş ve ay karışarak bir bütün olmuş, ay daha parlak kardeşinin yanında mavi bir iz gibi kalmıştı.

Birbirine geçmiş ışıklar her şeyi ultraviyole bir tona çevirmişti. Her çeşit bitki - çalılar, çiçekler, ağaçlar ve otlar- karışık ışınların altında neon pembesi, kırmızısı, yeşili ve turuncusuna dönüşmüştü.

Giysilerimizin daha solgun renkleri bile parlıyordu. Yeraltının oyun merkezinde kendimi evimde hissetmeme şaşmamalıydım. Bilinçaltımda bir yerde bana burayı anımsatıyordu.

TV. G.ÇFOVV/^G

Serin bir rüzgâr toprak, yeşillik ve çiçek kokularını taşıyarak bize doğru esti. Ardından bize doğru esen meyveli bir tütsü kokusu daha hissettim. Bu kokuyu tanıyordum.

“Dumanı takip et,” diyerek patikadan ayrıldım.

Jeb elimi tuttu ve fosforlu kadifeçiçeklerinin üstünden atlamama yardım etti. Minnettarlıkla parmaklarını sıktım. Vücudum suda geçirdiğimiz çılgın yolculuğun etkisini hissetmeye başlıyordu. Her yerimde şişlikler ve morluklar oluşmuştu.

Ağır ağır ilerlerken suda benim için geri dönüşünü düşünmeden duramıyordum, vazgeçmeyişini, kendi güvenliğini düşünmeden arkamdan yatak odamdaki aynanın içine atlamasını. Belki de aramızda neler olduğunu konuşmalıydık çünkü benim tarafımda bir şeyler kesinlikle değişiyordu. Dilimi sinirle damağımda dolandırdım. Bu sırra çok uzun zamandır sıkıca sarılmıştım.

“Jeb, dinle.” iki kere yutkundum. “Okyanusun dibinde olanlar hakkında... ben...”

“Sonra.” Arkama bakarak omuzlarımdan tuttu. “Misafirimiz

var.

Tepemizden ateşböcekleri gibi parlayan bir bulut geçerken beni eğilmeye zorladı.

“Bu o!” dedi ince bir ses, kanat çırpma seslerinin uğultusu arasında. “Evet, o!” Çekirge boyunda ve bezelye renginde, insana benzeyen bir sürü yaratık tepemizde dönüyordu. Hepsi de dişiydi, çıplak vücutları, göğüslerini ve bedenlerini saran parlak pullarla kaplıydı. Sivri kulakları ve uçuşan saçları parlıyordu; yuvarlak gözleri yusufçukların gözleri gibi metalik renkliydi ve sanki güneş gözlüğü takmış gibi görünüyorlardı. Süt beyazı ve kuştüyü gibi yumuşacık kanatlarıyla yanaklarımın yanında kanat çırpıyorlardı.

Bir tanesi Jeb’in alnına vurmak için yaklaştı, yumrukları uğurböceğinden daha büyük değildi.

^AUÇE

“Onu ben buldum. O benim ödülüm!” “Benim!” diye bağıran diğer üç tanesi Jeb’in saçlarının içine daldı. Jeb sırt çantasının saplarına sıkıca tutundu. “Hayır, peri kız kardeşlerim,” dedi müzik gibi sesi olan. Diğerleri gibi büyülenmiş bir şekilde Jeb’in önünde uçtu. “Efendimiz onun benim gözetimimde olacağım söyledi.”

Diğerleri homurdanıp geri çekildi.

Havada asılı kalan minik galip, kanatlarını çırparken reverans yaptı. “Benim adım Bürümcük. Sizi aradığınız kişiye ben götüreceğim.” Benden tarafa baktığında yusufçuk gözleri sanki kızgınlıkla parladı. “Ve ***sizi*** arayan kişiye.” Sözlerindeki imayla midem tersine döndü.

Ardından Jeb e dönerek, “Elf şövalyesi, arayışınız sırasında zevk almak ister misiniz? Eğer arzu ederseniz size bunu sağlayabilirim,” dedi.

Jeb parmağıyla dudak takısını ovalayarak sevimli bir şaşkınlıkla bana baktı. “Hımm. Hayır teşekkürler. Ben böyle iyiyim.”

Peri kıkırdadı ve kanat çırparak diğerlerine katıldı.

Sık ormanın içinde uzun, fosforlu otların arasından geçerek ışıldayan rehberlerimizi takip ettik. Sonunda limon yeşili kara yosunları, açık sarı likenler ve parıldayan mantarların olduğu bir açıklığa çıktık. Çember şeklinde bir grup ağacın dalları tepemizde birbirine geçmiş ve kubbeli bir çatı oluşturmuştu. Mor gökyüzünden süzülen ışıklar sadece gölgeler oluşturacak kadar içeri giriyordu.

Her peri, dalların içindeki yerlerine geçince ağaçlar sanki mumlarla aydınlatılmış gibi oldu.

Işıltıları etrafımızdaki her şeye yumuşak bir pırıltı katmıştı. Bürümcük bize doğru geldi ve açıklığın ortasında, ultraviyole çizgileri olan ve güzel kokulu bir dumanla kaplanmış devasa mantara kadar onu takip ettik.

İçimde kesin bir tanıdıklık hissi oluştu. Burayı Alice kabuslarımdan hatırladım. Şu anda Tırtılın -Harikalar Diyarının bilge kişisinin— inindeydik.

“Kız özel biri gibi görünmüyor, efendim.” Bürümcük mantarın tepesini kaplayan ve üstünde oturan şeyi gizleyen kalın dumanın üstünde uçuyordu. “Çamurla ve leş gibi istiridye kokusuyla kaplanmış.”

“Daha az önce okyanusu kuruttuğu için öyle, gözdem. Oldukça yorucu bir başarı olmalı, öyle değil mi?”

O derin aksam duyunca tüm varlığım titredi. Akıcı, erkeksi ve duygusal. Bu ***oydu.*** Yeraltı yaratığı rehberim. Keşke dumanın arkasını görebilseydim.

“Kıyafetleri bulaşıkhane hizmetçilerininki gibi,” dedi Bürümcük beni

onaylamayan gözlerle süzerek. “Belki de bunu eve gönderip başka bir tane beklemelisiniz. Daha uygun birini.”

“Çıplak biri görünüşü yargılayamaz,” dedi o tanıdık ses. “Sen de iyi bilirsin ki kıyafetler birini leydi yapmaz.”

Bürümcük aşağılanmış bir şekilde diğer perilerin yanına gitti. Sonunda duman aralandı ve bir nargile ile karga büyüklüğünde bir kelebek açığa çıktı. Siyah kanatlar ve parlak mavi gövdesiyle çiçeğin üzerine konmuş bir kelebek gibi mantarın üstünde duruyordu.

Nargilesinden bir nefes çekti ve dumanını havaya üfledi. Bazıları kuş, bazıları da çiçek şekli aldı. Dumanların bir kısmı bir kadın yüzüne dönüşmek üzere diğerlerinden ayrıldı. Hafifçe dağılırken beş yaşındaki bir kız görüntüsü aldı. ***Benim beş yaşındaki görüntümü...***

“Seni yeniden görmek çok güzel, küçük aşkım. Seni çok özlemiştim.”

Soluğum kesilerek dizlerimin üstüne düştüm. Tırtıl, gece kelebeği ve kanatlı çocuk. Hepsi tek ve bir kişiydi. Tüm bu süre boyunca...

ŞALİCE

“Bu böceği görmüştüm,” dedi Jeb. “Arabanda. Aynaya asılıydı.” Sırt çantasını bıraktı ve omuzlarımdan tutup ayağa kalkmama yardım etti. Bacaklarım tutmuyordu.

“Yoo yoo. Bana asla reverans yapma sevgili Alyssa.” Sesi gri dumanların arasından süzülerek bana ulaştı. Dikkati Jeb’e döndü. “Buna karşılık sen ***ona*** reverans yapacaksın.”

Duman havada Jeb e doğru süzüldü ve bir ağ şeklini alıp üstünü kapladı. Ağırlık Jeb’i dizlerinin üstüne düşürdü. Bir çubuk, pantolonunun dizini kesti ve Ahtapotusun açtığı yarayı ortaya çıkardı. Kan akmaya başladı.

“Hah! Elf değilmiş. Sadece bir ölümlü.” Kelebek, sanki çok büyük bir keşif yapmış gibi kanatlarını çırptı.

“Ölümlü bir adam!” diye bağırıştı periler sanki ziller çalı-yormuş gibi ahenkli seslerle. Jeb duman ağla boğuşurken ışıyan kar taneleri gibi ağaçlardan atlayıp

çevresinde toplandılar. Jeb'in elindeki bıçağa vurarak düşürdüler ve şekere üşüşen karıncalar gibi ağın içine girdiler.

Onları savuşturmak için yerimden fırladım. "Uzaklaşın!" "Ah, eğlenceyi durdurma," dedi kelebek alçak sesle. "Oyuncak askerini kırmayacağız."

Bıçağı aldım ve ağı kesmeye çalıştım ama ipler sürekli ellerimin altında yok oluyordu. O kadar meşguldüm ki neredeyse mantarın üzerinde gerçekleşen değişimi kaçırıyordum.

Kelebek güldü ve kanatlarının vücudunun çevresinde kapandığını görebilmek için tam zamanında yukarı baktım. Saten gibi kanatları büyüyerek melek kanatları boyutuna geldi ve açılarak aynanın kırık yansımasında gördüğüm adamı -hatıralarımda olan çocuğun tamamen büyümüş halini- ortaya çıkardı.

Bıçak elimden kayıp düştü. Zihnen geçmiş ve geleceğim arasında kapana kısılmıştım.

Jeb'in boyuna ve yaşına yakındı. Siyah deri bir takım ve asker botları giyiyordu. Mantarın tepesine yayılmış, iki parmağının arasında zarifçe nargileyi tutuyordu. Deri pantolonu biçimli bacaklarını kaplıyordu. Jeb'den daha zayıftı ama muhteşem bir vücudu vardı. Neredeyse karnına kadar açık ceketinden dümdüz, süt beyazı ve tertemiz göğsü görünüyordu.

Periler bıçağımızı çaldılar ve efendilerine koşmak için bizi yalnız bıraktılar. Cilveleşerek ve gülüşerek onun saçlarını, kıyafetlerini düzelttiler.

Persephone'nin film afişinin bu kadar tanıdık gelmesine şaşmamak gerekirdi. Yeraltı yaratığı arkadaşım, büyüyünce tıpkı o kahramana benzemişti. Omuzlarına gelen parlak mavi saçları ve taktığı kırmızı saten maske dışında. Bunun haricinde neredeyse aynısıydı: porselen beyazı bir ten, makyajla belirginleştirilmiş gibi duran simsiyah gözler, koyu renk ve dolgun dudaklar.

Siyah kanatlarının çevresindeki gri dumanlarla bana aynı zamanda Jenara'nın vitrin mankenini de anımsatmıştı: kara bir melek.

Aslında daha çok bir şeytandı.

Bunu biliyordum çünkü çocukluk hatıralarım dalga çarpıyor-muş gibi geri döndü ve beni on bir yıldır konuşmadığım isimle yere serdi.

TvlORpÇfİLfS

“Morpheus.” Bunu bir açıklamadan çok suçlama gibi söylemiştim.

Kanatlı şeytan çekici bir şekilde güldüğünde görünen beyaz dişleri beni tedirgin etti. “Mmm.” Bir elini keman çalar gibi nargilesinde gezdirdi. “Sesin melodi gibi. Bir daha söyle.” Nargilesinden bir nefes çekti.

Onu gerçek ve canlı olarak gördüğüm için büyülenmiş gibiydim, söylediğine karşı çıkamadım bile. “Morpheus.”

“Çok güzel. Annen beni hayatından kesip atmak için bahçe makasından daha fazlasının gerektiğini bilmeliydi. Ama anlaşılan bir müddet beni anılarından çıkarabilmeyi başarmış.” Halka şeklinde dumanlar üfledi. “İncindim, Alyssa. Beni bulman bu kadar uzun sürmemeliydi.” Bir parmağıyla duman halkalarını yakalayıp havaya attı ve onları dumanlı yıldızlara dönüştürdü.

CAMİCE

Jeb dibimdeki ağın içinden çıkmak için çabalıyordu. “Aradığın soytarı bu muydu? Internet sitesindeki?” diye sordu.

“Ondan biraz fazlası,” diye cevap verdim, kullandığım kelimelerin tutarlı olduğundan emin değildim. “Bir şekilde biz birlikte büyüdük. Ben küçükken rüyalarıma girerdi. Bu doğru, değil mi? Benim rüyalarıma gelirdin ve... beni buraya getirirdin. Bir şeyler anlatırdın.”

“Daha doğrusu, bir şeyler ***öğretirdim.*** Ah ama aynı zamanda hoş da vakit geçirirdik. Bu geleneğimizi sürdürdüğümüzü görmek isterdim.” Morpheus zarif, beyaz elleriyle nargilesini birkaç periye uzattı. Gözlerimi kapayıp çocukluğumuza ait görüntüleri, Morpheus’la kayaların üzerinden uçarak geçerken beni koltuk altlarımdan nazikçe güvende tuttuğunu hatırladım. Gözlerimi tekrar açtığımda, dün gece yatak odamda bana dokunduğu zaman hissettiğim farklılık aklıma gelince kızardım. Mantarın üstünde ayağa kalktı, ellerini çenesinin altında kenetlerken kanatları arkasında yay gibi duruyordu.

Konumuzdan tamamen uzaklaşarak, “Konukseverlik Şapkası!” diye bağırdı birden.

Yardımcılarından birkaçı uçarak siyah kadifeden bir kovboy şapkası getirdi ve

kafasına yerleştirdi.

Morpheus şapkayı hafifçe yana yatırdı. Kadifenin üstü bir sıra kurumuş beyaz gece kelebeğiyle çevrelenmişti ve bu da genç adamı hem hoş hem de vahşi gösteriyordu.

“Müdahale etmeye hiç hakkı yoktu.” Işaretparmağını şapkanın kenarında gezdirdi. Uzun mavi saçları omuzlarına değiyordu. “Bu onu hiç ilgilendirmezdi.”

Konunun Alison’a döndüğünü anlamam bir dakika sürdü. “Onu tanıyor musun?”

“Evet. Onun zihni bana diğer tüm adaylardan, senin atala-rınınkilerden çok daha fazla açıktı. On üç yaşında ilk kez yeraltı çağrısını duyduğu zaman birbirimize bağlanmıştık. Ama ***bezelye parmakla*** tanıştığı anda sorumluluklarına sırt çevirdi.” Babamın lakabına dudak büktü. Sonra kendini toparlayarak ceketini düzeltti.

“Tüm bunları boş ver. Eldivenleri taktığını görüyorum. Yelpazeyi de yanında getirdin mi?”

“Sakladığı diğer her şeyle birlikte.”

“Ve sakladığı hâzinelerin seni buraya gelmekten alıkoyacağım düşündü. Uçlardayken söylediği kelimelerin anlaşılmaz olması çok kötü, değil mi? Belki de ağzını kapalı tutmalı ve karanfilleriyle oynamaya devam etmeliydi.”

Karanfiller mi? Anlaşılmaz sözcükler mi? Söylediklerinin anlamı üstüme kara bir bulut gibi çöktü. “O şendin. Okuyamamam için notlarını ıslatan. Ve hastanede... onu neredeyse öldürecek olan ***şendin***!”

“Bu söylediklerinin hiçbirini kabul etmiyorum. Kontrolü kaybetmesinin dışında. Kendi iyiliği için sakinleştirilmesi gerekiyordu/'

“Tabii ki senin kontrolünün dışına çıkmıştı! Hayatının yarısı boyunca aklıyla oynadın!” Dişlerimi sıktım. “Orada olması senin suçun.”

Morpheus, parlak perileri görüş alanımdan çıkarıp beni bir gölgenin içine alacak şekilde saten gibi kanatlarını açtı. “Bunun için kendine teşekkür etmelisin. Sen gelene kadar her şeyi gayet iyi idare ediyordu. Babana sor istersen. Sen doğmadan önce asla çiçeklere ve böceklere cevap vermezdi. En azından herkesin

içinde.”

“Hayır,” diye fısıldadım.

“Onu dinleme Al.” Jeb beni rahatlatmaya çalıştı. “Annen seni seviyor.”

Morpheus ellerini başının üstüne kaldırarak alkışladı. “Bravo centilmen şövalye. Herkes bunu gördü, değil mi?” Diğer periler de sahte övgüye katılarak mantarın çevresinde zıplamaya başla-^AljÇE

dılar. Bir tek Bürümcük, nargilenin üstünde oturuyor ve saygın bir sessizlikle olanları izliyordu.

“Gerçek asillik,” diye devam etti Morpheus, mantarın üstünde çalımla yürüyerek. “Bağlı ve güçsüz durumda ama yine de tek düşünebildiği bakiresinin hassas hisleri. Ve söylemek zorundayım ki, o haklı.” Alay etmeyi kesip sessizleşen perilerin aklı karışmıştı. Kanatlarının tek bir hareketiyle Morpheus aşağı kaydı ve önüme zarifçe indi. “Annen seni seviyor. Hem de çok, çok fazla seviyor.”

Bacaklarım titredi ama küçümseyici bir bakışla gözlerimi onunkilere sabitledim.

“Ondan uzak dur.” Jeb ağın içinden ev sahibimizin bacağının yakınından geçen bir yumruk savurdu.

Morpheus yana çekildi. “Ah, ah, ah.” Dumanı yönlendirerek ağı kaldırdı ve yine dumanla Jeb’i boynundan, el ve ayak bileklerinden mantarın dibine bağladı. “Eğitimli bir maymun gibi davranmaya devam edeceksen öyle davramlmayı da hak ediyorsun.”

“Pislik!” Tokat atmak için üstüne atıldım ama Morpheus bileğimi havada yakaladı. Çarpışmamızla tüm kemiklerim titredi.

“işte o tanıdık ateş.” Morpheus başını yana eğdi, yüzündeki ifade eğlenmek ile etkilenmek arasındaydı. “Hâlâ yandığını görmek güzel.”

“Çek ellerini, böcek çocuk!” Jeb duman kelepçeleriyle boğuşup bize ulaşmaya çalışırken harcadığı çabadan yüzü kızarmıştı.

Morpheus kahkaha attı. Sonra bileğimi tutmaya devam ederken bana doğru

eğildi. “Ah, onu sevdim,” diye mırıldandı. “Tam bir kelime ustası.” O kadar yakınımdaydı ki dumanlı nefesi içime işliyordu. Bal kadar tatlı ve örümceğin ipekten ağı gibi bağlayıcıydı. Çocukluğumdan kalan bir huzur. “Sana gelince... eski bir

-A, g. ÇfoWjª^R>D

arkadaşa böyle mi davranılır? Tüm paylaştıklarımızdan sonra?” Ağzından onaylamadığını belli eden bir ses çıkardı.

Ona yaslanmak ve daha fazla baştan çıkaran duygulara kapılmak istiyordum. Ama bu istek benim değildi.

Beni bir şekilde manipüle ediyordu. Öyle olmalıydı.

Ondan kurtulmaya çalıştım. Eldivenimin üstünden batan tırnaklarıyla bileklerim zonkluyordu.

Maskenin arkasındaki siyah gözleri parlak, soğuk ve haşindi. “Direnmeyi bırak ve dinle! Annen bana sırtını dönmek zorunda değildi. Seni korumak için tımarhaneye de girmek zorunda değildi.”

“Bekle.” İçimde alarm zilleri çalmaya başladı. “Oraya girmeyi ***kendisinin istediğini*** mi söylüyorsun?”

“Tek ihtiyacı olan, senden sadece birkaç kilometre uzaklaşma-sıydı. Boşanabilir ve senin velayetini babana bırakıp şehrin diğer ucuna taşınabilirdi. Ama sizi bu şekilde incitemeyecek kadar çok seviyordu. Hayatlarınızın bir parçası olarak kalmak istedi ama hâlâ seni güvende tutması da gerekiyordu. Böylece ***kendini*** feda etti. Bu sevginin en saf halidir.”

“Yalan söylüyorsun,” diye suçladım cılız bir sesle.

“Öyle mi? O kadar küçük yaşta ulaştığım tek kişi sensin. Annen ve senin bir bağınız vardı, şimdiye kadar hiç karşılaşmadığım kadar güçlü bir bağ. Sana ulaşmak için onun rüyalarını kullanabiliyordum. Ne yaptığımın farkına vardığında çıldırdı. Ama bu sadece geçici bir delilikti. Hiç şüphen olmasın; Alice kostümü, çay partisi takıntısı, dil şaklatmaları, böceklerle konuşması; bunların hepsini bilerek yapıyor. Böylelikle senden uzak tutulabilecekti. Yaptığı fedakârlığa saygı duymamın dışında ona senin yanma yaklaşmayacağım üzerine

yemin ettim.”

“Yeminini bozdun demek ki.”

ŞALİCE

“Hayır. Gördüğün gibi bir boşluk vardı.” Boştaki eliyle şakaklarımı okşadı. Dokunuşu ılık ve hassastı. ***“Sen beni buldun.*** Beni arayan ilk sen olduğun için beni yeminin bağlayıcılığından kurtardın. Zeki kız. Ve şimdi de işleri yoluna koymak için buradasın, değil mi minik eriğim? Alice’in yanlışlarını düzeltmek için. Harikalar Diyarını eski haline getirip ailenin üstündeki laneti kırmak için. Konuşan böcekler ve çiçekler... Bu dünyayla olan bağlar... Bir daha bu büyünün etkisinde olmayacaksın. Sonunda annen de çılgın bir akıl hastası rolü yapmayı bırakabilir çünkü bir daha sizin soyunuza ihtiyacım kalmayacak.”

Biri kalbimi kum torbası olarak kullanmış gibi göğsüm ağrıyordu. Demek bu yüzden Alison bahçede o sözleri söylemişti. Tavşan deliğini aramak için planımı gerçekleştirirsem tüm yaptıklarının boşa gideceğini... Beni buradan uzak tutabilmek için kendini yıllar boyunca aşırı doz ilaçların içinde, aşağılanma ve korkulara maruz bırakmıştı. Ama sonra ben gidip Morpheus’u aramıştım.

Bu da babamın ve doktorların yapmayı planladıkları şeyi daha korkunç hale getiriyordu.

“Benim hatam,” diye fısıldadım, ağlamamaya çalışarak. “Başına gelen her şey... benim hatam.”

“Al, kendini suçlu hissettirmesine izin verme!” Zorlukla seçilen kelepçelerini zorlarken elbiseleri hışırdadı.

Morpheus bir parmağıyla çenemi kaldırdı. “Evet, suçluluk hissetme. Çünkü tavşan deliğini kendin keşfettin ve içine atlayacak kadar cesursun. Alice’ten beri bu cesarete ve beceriye sahip ilk kişisin. Ve daha şimdiden Alice’in arkasında bıraktığı okyanusu kurutmayı başardın. Annen için her şeyi düzelteceksin. Hepimiz için. Sen çok özelsin, Alyssa. Çok, çok özelsin.” Bileğimden çekerek burnum maskesinin altına değene kadar beni parmak ucuma kaldırdı. O kadar yakınımdaydı ki neredeyse meyankökü kokan dudaklarındaki tadı alabilecektim.

Yüksek sesli bir çatırtı duyuldu ve Morpheus beni tutmayı bıraktı. Topuklarımın üstüne geri düştüm. Jeb’i mantara bağlayan kelepçeler çözülürken periler çığlık

çığlığa bağırdı.

Jeb yere yuvarlanırken bacağını savurdu. Arkasından gelen, bilekleri ve boynunda hâlâ asılı duran kırılmış kelepçeleri bir akrebin kıvrılan kuyruğuna benziyordu ve Morpheus u dönerken yakalayıp yere çarptılar. Çarpmanın şiddetiyle şapkası düştü ve dumanlar yok olunca, iki genci yerde kanatları ve bacaklarıyla boğuşurken bıraktı.

Jeb, Morpheus un üstüne ata iner gibi oturmuş, parmaklarını boğazına dolamıştı. “Sana, ona dokunmamanı söylemiştim.”

Derinden gelen kısık ama sakin sesini duyduğumda ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Morpheus gülme hatasına düştü ve o anda Jeb öfkeyle patladı. Bir eliyle Morpheus’un boynunu tutarken diğer eliyle de yüzünü yumrukluyor, kırmızı saten maskeyi buruşturuyordu. Morpheus yumruklardan kaçmak için başını çevirdi. Kanatları katlanmış ve çaresiz bir halde altında kalmıştı.

Kaskatı kesilmiştim. Kendi içimde bir savaş veriyordum. Bir yanım Morpheus’u savunmak, davasını Jeb’e açıklamak istiyor; diğer yanım ise Jeb’in onu iyice bir dövmesini istiyordu. One eğildim, çarpıtılmış hatıralarımın ve darmadağın duygularımın denizinde boğulurken şakaklarım zonkluyordu. Tepemdeki ağacın dallarına doluşan periler hıçkıra hıçkıra ağlıyorlardı. Efendilerine birinin saldırdığını daha önce hiç görmedikleri belliydi.

Morpheus, Jeb’i itmek için dizlerini kaldırdı ve ikisi neon otlarda yuvarlanarak arkalarında ezilmiş çimlerden oluşan bir iz bıraktılar. Bu sefer Morpheus üste çıkmıştı. Kanatları çadır gibi

^AUÇE

üstlerini sarıyordu. Siyah satenin içinde Morpheus un bastırdığı Jeb’in yüz hatları belirdi. Ağzının olduğu yerde emme hareketi oldu.

Boğuluyordu.

Akıl karışıklığımdan hızla kurtulup Morpheus’a doğru atıldım ve onu yana devirdim. Yerde yuvarlanırken kanatları çevresine koza gibi dolandı.

Dizlerimin üzerine çöküp yüzümü Jeb'in yüzüne yaklaştırdım. Ilık nefesi burnuma değiyordu, yavaş ve sakindi ama gözlerini açmadı. "Jeb! Uyan, lütfen..." Omuzlarından çekerek başını bacaklarımın üstüne yerleştirdim.

Morpheus ayağa kalktı ve üzerindeki tozları silkeledi.

"Ne yaptın?" diye bağırdım.

Buruşmuş maskesini düzeltti, ardından omzunun üstünden uzanarak kanatlarında bir hasar var mı diye kontrol etti. "Sadece bayıldı."

Şapkasını taktıktan sonra boynundaki el izine dokunurken gözleri karardı. "Nazik bile davrandım. Onu öldürebilirdim." Homurdandı. "Aslında öldürmeliydim. Bu kararımdan pişman olacağıma hiç şüphem yok."

Başını kaldırıp haremine baktı ve perileri yanma çağırdı. "Şu sahte elfı malikâneye götürün. Uykusundan da uyandırın. Elinizden geldiği kadar kendini evinde hissetmesini sağlayın."

Bürümcük ağaçtan inen ilk peri oldu. Şimdi çok daha fazlalaşmışlar gibi görünüyorlardı. Onun talimatıyla, parlayan bir yağmur gibi hepsi aşağıya geldi.

"Hayır!" Kendimi Jeb'in önüne attım. Yumruklarımla onlara rastgele vuruyordum. Bürümcük'ün emriyle tüm hızlarıyla kollarıma ve kaburgalarıma çarpmaya başladılar, üstüme dolu yağıyormuş gibi batıyorlardı. Morpheus beni yakamdan tutup zorla çekene kadar kımıldamadım.

oV. g.?îow/$_{t}$R$_{s}$D

Kucağından kıvrılıp kurtulma çabalarım onu yalnızca daha da kararlı hale getirdi. Belime doladığı kolu, metal bir kelepçe kadar güçlü ve sertti. Sırtımı kendine sımsıkı bastırmış, ayaklarım havada kalmıştı.

Elli veya daha fazla peri Jeb'i elbiselerinden tutarak havaya kaldırdı. Başı arkaya düştü ve tişörtüyle pantolonu sanki ipe asılmış gibi buruştu.

"Jeb!" diye bağırdım. Cevap vermediğinde gözyaşları görüşümü bulandırdı. "Ona dikkat edin."

Minik dişi yaratıklar onu yerden yalnızca birkaç santim yukarıda

taşıyabiliyorlardı ve geçtikleri yerlerde Jeb'in altında kalan uzun çimenler eğiliyordu. Geride kalan perilerden bazıları da sırt çantasını taşıyordu. Son peri de gözden kaybolduktan sonra Morpheus'u ittim ve serbest kaldım. Gerçi sadece o beni bıraktığı için olmuştu bu.

"Birlikte geçirdiğimiz zamanın senin için birazcık anlamı varsa onu incitmezsin." Sıcak gözyaşlarını yanaklarımdan süzülüyordu.

Morpheus uzanarak parmak ucuyla bir gözyaşımı yakaladı. Yukarı kaldırarak üstümüzde uçan birkaç perinin solgun ışığına tuttu. Dudaklarında meraklı bir gülüş belirdi. "Onun için ağlıyorsun ama benim için kanamıştın."

Boğazım kurudu. "Neden bahsediyorsun? Senin için ***kanadım*** mı?"

Gözyaşımı tenine losyon sürer gibi sürdü. "Her şeyin bir zamanı var. Oyuncak askerine gelince, onun için üzülmene gerek yok. Büyük miktarda ilgi görecek. Ve bir kez zevkin doruklarında kendinden geçtiğinde nerede olduğunu ve buraya kiminle geldiğini unutacak. Yine de beni rahatsız etmemesi için onu Harikalar Diyarının başka bir bölümüne göndermem gerek."

Dehşete kapıldım. Ufak tefek orman perilerinin Jeb'i taciz etmeleri zaten yeterince kötüydü, bir de ona kim olduğunu unutturacaklardı ve burada sonsuza dek kaybolacaktı. Jeb benim yüzümden buradaydı. Böyle bir sonu hakketmiyordu. "Lütfen, onu sadece bizim dünyamıza geri gönder."

Morpheus omuzlarını silkti. "Mümkün değil. Burada, yeraltı krallığında biraz ulaşım sorunları yaşıyoruz da."

"Bu doğru olamaz."

Bir adım yaklaştı. "Olamaz mı?"

iki adım uzaklaştım. "Beni evde ve işyerimde ziyaret ettin, izledin. Alison'ı neredeyse rüzgârla boğuyordun..."

Başını geriye atıp gülmeye başladı. Kollarıyla da sanki büyük bir piyano çalıyormuş gibi hareketler yapıyordu.

"Düşünebiliyor musun? Ben havayı ve rüzgârı kontrol edebiliyorum. Bir çeşit tanrı olmalıyım."

Dik dik baktım. “Ne gördüğümü biliyorum.”

Gömleğinin manşetlerini düzeltti. “Seni ziyaret etmek için yansımaları kullandım. Hastanedeki küre, mağazadaki aynalar... evindeki aynalar. Onlar aracılığıyla bir illüzyon yarattım ama tamamen maddeleşemem çünkü portallar kapanmıştı. Benim sahnem senin zihnindi. Başka hiç kimse beni göremez, duyamaz ya da hissedemezdi. Sadece sen. Ve sen de beni hissettin, değil mi aşkım?”

Ensemde mırıldanırken boynumu gıdıklayan alaycı ve sıcak hayalet nefesini düşündüğümde, kemiklerime kadar ürperdim. Üzerimdeki etkisini gizleyebilmek için yavan bir çabayla çenemi dikleştirdim. “Annemin örgüsünün üzerinde... büyü vardı. Hareket etti, parmaklarımı boynunun çevresinde kenetledi. O şendin.” Tırnaklarını ceketinin yakasına sürerek parlattı. “O büyüydü. Kabul ediyorum. Yanlış yönlendirilmiş bir büyü. Ama ben değildim.” “Bu da ne demek oluyor?”

“Vereceğim cevaba henüz hazır değilsin.”

Bu laf oyunlarından artık yorulmuştum. Onu sertçe itip dengesini bozdum ve perilerin Jeb’i götürdükleri açıklığa doğru hızla koşmaya başladım. Jeb’i çaresizce bulmaya çalışırken neredeyse topuklularımın üstünden yuvarlanacaktım. Tepemde sert kanat çırpma sesleri duyuyordum ve bir müddet sonra da Morpheus yolumun üzerine indi. Kayarak durdum.

Kanatları yere paralel bir şekilde açık olarak önümde durdu. Yırtıcı bir kuş gibi, karanlık ve tehlikeli gözlerini dikerek dikkatle bana baktı. Bu yanını biliyordum... sinirli, karanlık hallerini. Elimde bir koz yoksa onunla anlaşabilmem mümkün değildi.

Ayağa kalktı ve ben tekrar kaçamadan omuzlarımı yakaladı.

“Bu kadar oyun yeter,” dedi. “Artık kaderinde ne varsa yapmanın vakti geldi. Hayatının ilk yıllarını seni boşu boşuna eğitmek için harcamadım. Alice bizim dünyamızda sadece senin düzeltebileceğin kırışıklıklar bıraktı. Yetmiş beş yıldan fazla süredir bu günün gelmesini bekliyorum... Her şeyin boşa gitmesini izleyemeyecek kadar çok fedakârlık yaptım. Onun bozduğunu düzelteceksin ve bu, senin laneti kırmanın yolunu açıp eve dönmeni sağlayacak. O zamana kadar, kuralları ben koyacağım.”

Alice bizim dünyamızda sadece senin düzeltebileceğin kırışıklıklar bıraktı. Zombi çiçekler de buna benzer bir şeyler söylemişti. Sadece Alice'in soyundan birinin düzeltebileceğini. Ve Ahtapotus da Bilge Kişinin -yani Morpheus'un- benim yardımıma muhtaç olduğunda ısrar etmişti.

Yardımıma muhtaçtı.

Süngeri almam için beni yönlendiren oydu, beni yıllar boyunca Harikalar Diyarıyla ilgili eğiten oydu. Neden? Bundan şahsi bir çıkarı olmalıydı.

"Bana ihtiyacın var." Tahminimin üzerine gidip sesimi yükselttim. "Sorun sadece atalarımın burayı bulamamış olmaları değildi.

Onları zorlayamıyordun. Aksi takdirde şimdiye kadar çoktan bir tanesini kaçırıp tüm bu pisliği temizleyebilirdin. Gönüllü olarak bu kadar ileri giden sadece ben oldum ve söylediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilim. Burada tıkılıp kaldıysam ne olacak? Zaten her zaman dışlanmış biriydim. Bununla yaşamayı çoktan öğrendim. Alison da... her zaman yaptığı gibi başının çaresine bakacaktır."

Morpheus şu gerçeği bilmiyordu: Alisonın yaşam kalitesi, benim başarıma bağlıydı. Ama sonuna kadar blöf yapmaya devam ettim.

"Bu senin tek şansın." Ellerimi göğsümde kavuşturdum. "Benimle uğraşırsan kendini yetmiş beş yıl daha beklerken bulursun."

Çocukluk arkadaşımın suratından garip bir ifade geçti. Maskesi olmasaydı daha net anlayabilirdim ama bir gurur kıvılcımı gibi duruyordu.

Omuzlarımdaki parmaklarının baskısını azalttı. "Taleplerin neler?"

"Jeb'le bugün tekrar yollarımız kesişecek. Perilerini geri çağıracaksın ve anılarını tek parça halinde bırakmalarını söyleyeceksin. Ona, senin rehinenmiş gibi değil, eşitinmiş gibi davranılacak. Ve ***açık*** olmanı istiyorum... birlikte büyüdüysek nasıl Alisonın da arkadaşı olabiliyorsun ve benim yaşımda olduğun halde atalarımı nasıl tanıyabiliyorsun? Ve tüm bunlardan çıkarın ne?"

Beni tutmayı bıraktı. "Tüm istediklerin bu kadar mı?"

Ahtapotus un yeraltı yaratıklarının yeminleri hakkında söylediklerine dayanarak,

ki bu durum Morpheus ın Alison'a benimle iletişime geçmemek için ettiği yemini tutmasıyla doğrulanmıştı, son bir şey daha ekledim. "Bana söz vermeni istiyorum. Yemin etmeni."

"Pekâlâ, lanet olası." İçini çekti, bağlılık yemini eder gibi bir avcunu göğsüne koydu. "Sana ve değerli davamıza sadık olduğu sürece, kıymetli erkek arkadaşına zarar vermeyeceğime ve onu uzaklaştırmayacağıma yaşam büyüm üzerine yemin ederim. Ama ona her fırsatta karşı çıkma hakkımı da saklıyorum. Ah ve tüm sorularını da yanıtlamaktan mutluluk duyarım." Ardından bir centilmen gibi reverans yaptı.

Deri kıyafetler, buruşmuş maske ve ürkütücü bir şekilde seksi şapkasıyla kendini rock yıldızı sanıyordu. Belki de burada öyleydi. Ama yemin etmişti ve tutmak zorundaydı, aksi takdirde kanatları büzüşecek ve tüm büyüsünü kaybedecekti.

Doğruldu ve büyükçe bir adım atarak dibime geldi. Botlarının uçları benimkilere değiyordu. "İşte. Aramızdaki tatsızlığı da hallettiğimize göre devam edebilir miyiz? Artık ikimiz de yetişkin olduğumuz için yeniden kaynaşmamız için bir şeyler yapmamız gerek."

Gözlerimle ağaçları taradım. Periler gitmişti. Tenimin altındaki tüm sinirlerim zıpladı. "Herkes nerede?"

"Malikânede bizim için bir şenlik ziyafeti hazırlıyorlar. Şu anda hiç refakatçimiz yok. Belki de bu fırsatı değerlendirmeliyiz." Panikleyerek bir adım geriledim ama kanatlarıyla çevremi sarıp uzaklaşmamı engelledi ve onun dışında her şeyi dışarıda bıraktı. Sanki yalnızca ikimizin olduğu bir mağaradaydık.

Loş ışıkta teni şeffaf gibiydi. "Beni içeri almanın zamanı geldi sevgili Alyssa."

Cevap vermeme fırsat kalmadan maskesini çıkarıp ayaklarımızın dibindeki çimlere attı. Gözlerinin çevresindeki makyaj sandığım izler aslında kalıcı işaretlerdi, doğumla gelmiş dövmeler gibiydi. Uçlarında gözyaşı şeklinde safirleri olan fazla açılmış kirpiklere benziyorlardı. Bir nevi sirk çalışanlarına benzese de güzel ve ölümcül bir etkisi vardı. Uzanıp parlayan gözyaşlarına dokunma isteğime karşı koyamadım. Mücevherler çeşitli renklerde parıldayarak en sonunda mavi safirden ateş gibi turuncu ve sıcak topazlara dönüştü. Sonra gözlerini açıp mürekkep gibi bakışlarıyla beni hapsetti.

"Benim yaşım yoktur " Dudakları kımıldamadığı halde, sesi kafamın içinde

yankılandı. ***“Büyümü kullanarak istediğim her yaşta görünebilirim. Bu gücü kullanmak bizi fiziksel, duygusal ve zihinsel olarak etkiler. Her yönüyle o yaşta oluruz. Yani, esasında şimdiye kadar yaşadığım tek çocukluk, rüyalarında seninle birlikte olduğum zamandı. Anılarım serbest bırak, sen de göreceksin”***

Şarkı bir kere daha duyulmaya başladı. Morpheus ın ninnisi. Bu sefer onunla savaşmadım. Zihnimi akıcı notaların etrafına sardım ve her düşüncemin içine sızmasına izin verdim ta ki...

Geçmişimden parça parça görüntüler siyah kanatlarının üzerinde film şeridi gibi akmaya başladı. Yeni doğmuş bir bebektim, beşiğimde yatıyordum. Kenarına beyaz kurdele geçirilmiş kırmızı, yumuşak satenden bir battaniyeye sarılmıştım. Pencere açıktı ve tül perdenin altından yaz meltemi süzülüyor, başımın üstündeki oyuncağı sallıyordu.

Tepemde atlıkarıncalar ve balerinler dans ediyordu.

Beni uyandıran şarkı olmuştu. Tepemde dönen oyuncağın değil, onun şarkısı. Ay parladı ve işte oradaydı, perdenin arkasında görünen bir gece kelebeği silueti. Derin sesi içeri süzüldü, nazik ve sevgi doluydu. “***Kırmızı ve beyaz küçük çiçek, minik başını dinlendirecek; uyu ve büyü, güçlü ve zeki ol, bir gün..”***

Dizenin sonunu getiremeden başka bir hatıranın içine itildim. Bu seferki sanki kirli bir camın ardı'ndan bakıyormuşum gibi biraz bulanıktı. Bunun rüya gördüğüm için olduğunu fark ettim. Yeni yeni yürümeye başladığım zamanlardı, üç yaşımdan daha büyük değildim ve yanımda altı yaşlarındaki Morpheus’la siyah, pırıl pırıl bir kumsalda yürüyordum. Küçük kanatlarını gölge yapsın diye üstümüzde açmıştı. Önümüzde duran, mücev-

g. ÇTow/$_{t}$R$_{s}$g

herlerden yapılmış bir ağacın parlak görüntüsünden korkup elini tuttum. Morpheus yanımda diz çökerek ağacın dibindeki labirenti işaret etti. Ardından gömleğinin dantelli manşetlerini kıvırarak kolundaki labirentle aynı izi ortaya çıkardı. Ben de bağlantıyı anlayıp ayak bileğimi açtım.

Ağacın gövdesine işaretimi bastırmam için bana yardım etti. Giriş yolu açılırken ayaklarının üstünde zıplayarak dans etmeye başladı. “Anahtarlarımız var! Anahtarlarımız var!” İnce sesi çocuksu bir neşeyle doluydu. Kıkırdadım, peşinden ben de zıplamaya başladım.

Ardından kendimi iki yıl sonra, evimde gördüm. Cumartesi sabahıydı ve Morpheus'un, artık yatağımdaki pembe güllü çarşaflarım kadar aşina olduğum ninnisiyle bahçe kapısına doğru çekildim. Tel kapının ardında ilkbahar fırtınasının kokusu esiyordu. Gece kelebeği formunda kapının arkasında bekliyordu. Bu bizim alışkanlığımız olmuştu. Çocukluk arkadaşımla oynadığımız bir oyundu. Geceleri rüyamda birlikte büyülü dünyamızı keşfederdik, gün içinde de onu belli zamanlarda böcek haliyle görürdüm. Şimşek çaktı ve ben de fırtınadan korkarak kapının Önünde titredim. Ama bana öğrettikleri zihnime işlemişti, o yüzden heyecanlı bir kendime güven hissiyle dışarı çıktım. Sonrasında gece kelebeğimle bahçede dans ediyordum. Annem gördü.

Elinde uzun ve keskin bahçe makasıyla dışarı koşarken bir yandan çiçeklerin yapraklarını koparıyor bir yandan da, ***"Kafanı keseceğim!"*** diye bağırıyordu. Neyin peşinde olduğunu anladığımda içimde garip bir huzursuzluk oldu. Bıçakların arasında çiçeklerin nasıl parçalandığını gördüm. Benim gece kelebeğimin güzel kanatlarını mahvetmesini istemiyordum. Onu durdurmak için ellerimi makasa doğru kaldırdım. Kelebeğim zarar görmeden kaçabildi. Ama ben o kadar şanslı değildim...

Transtan çıkınca yere çöktüm ve sızlayan avuç içlerimi göğsüme bastırdım. Yaralarım sanki yeni kesilmiş gibi acıyordu. Morpheus bana doğru eğilerek saçlarımı okşadı. "Sana özel olduğunu söylemiştim Alyssa," diye fısıldarken avuçlarının ağırlığı başımın üstünde garip bir şekilde rahatlatıcıydı. "Daha önce hiç kimse benim için kanamamıştı. Bir çocuğun diğerine sadakati ölçülemez. Sen bana inandın, benimle yeni deneyimler yaşadın, benimle birlikte büyüdün. Bu da sana benim en içten bağlılığımı kazandırdı."

En sonunda anladım. Diğer hatıram -tüm bu geçen yıllarda gerçek olduğunu düşündüğüm hatıram- babamın yaşandığını düşündüğü şeydi aslında. Krep yaparken mutfak camından tanık olduğu görüntülerden çıkarmıştı. Ben arkadaşımı korumaya çalışırken aslında benim, Alisonın arkasında dans ettiğimi düşünmüştü.

Arkadaşım olduğunu ***düşündüğüm*** biriydi. İnsanın arkadaşı o kanarken ve kalbi kırılmışken onu bırakıp uçup gider miydi?

Bitap düşmüştüm. Tüm açıklananlar, itiraflar zihnimde birbirine girmişti,

özümsemesi zordu. Son birkaç saattir vücudumun yaşadığı travma kendini gösteriyordu. Yaralarım zonklamaya, kol ve bacaklarım taş gibi ağırlaşmaya başladı.

Hâlâ dizlerimin üzerindeyken, sağlam bir destek almak için Morpheus ın bacaklarına yaslandım. Pantolonunun serin deri kumaşı yanaklarımı rahatlattı. Gözlerimi kapadım. Evet... Daha önce de buradaydım, ona güvenle yaslanmıştım.

İlk başta eğilip beni kollarına almasını hayal ettiğimi sandım. Ama meyankökü kokusunu alınca ve ılık teni beni sarınca gerçek olduğunu anladım.

“Gittin,” diye suçladım onu, uyanık kalmaya çabalarken. “Ben yaralıydım... ve sen beni terk ettin.”

“Bir daha olmaması için sihrim üzerine yemin ettiğim bir hataydı.” Beni daha da sıkı kucaklarken, verdiği cevabı çok uzaklardan duydum. Ama uzaklık fark etmezdi, yemin etmişti. Buna tutunabilirdim.

Üzerimizde beliren gölgeyi görmek için gözlerim hafifçe açıldı. Ya da kanatları mı demeliydim?

Bir an Jeb için duyduğum endişe aklıma geldi ama ardından derin ve rüyasız bir uykunun içine sürüklendim.

ACASİP,

DAçdjA DA ACAYÎP

Sıcaktım... çok sıcaktım. Güneşin dalgalarda yansıması gibi mavi bir pus parıldayıp söndü. Yakında, çok yakınımda su damlacıklarının sesini ve kıyafet hışırdamaları duydum.

“Jeb?”

“Sakin ol, aşkım.” Morpheus meyan kökü kokulu teni, vahşi mavi saçları ve uçlarında mücevherler bulunan dövmeli gözleriyle yanımda oturuyordu. Neler olduğunu hatırladım. Mantar sığınağından buraya kadar beni taşımıştı. Yükseklik korkumdan tekrar bayılmadan önce, uçuşun ortalarında bir ara uyanmıştım, beni yatağına yatırdığı sırada da bir anlığına gözlerimi açmıştım.

Mavi pus aslında yatak çerçevesine bağlı şık gölgelikten aşağı akan sudan geliyordu. Sıvılaştırılmış perdeler.

Morpheus un kanatları şelalenin içinden geçiyor, arkaya doğru kıvrılarak onun kuru kalmasını sağlıyordu. Her hareket ettiğinde, sanki aralarında görünmez bir bariyer varmış gibi sulu perde de onunla birlikte hareket ediyordu.

Kalkmaya çalıştım ama üstümdeki battaniye yığını çok ağırdı. Klostrofobi kalbimi hızla çarptırdı.

“Morpheus?” Sesim sanki tuzlu kraker yemişim gibi çatlak ve pürüzlü çıktı. Okyanusta yuttuğum gözyaşları yüzünden olmalıydı.

Yatakta yanıma uzanıp bir dirseğinin üzerine yaslandı. Parmakları, yastığıma yayılmış platin rengi saç tutamlarımla oynuyordu. “Uykunda ağlıyordun. Ağrın mı var?”

Başımla onayladım, battaniyelerin altından elimi kurtarıp boğazıma dokundum. “Jeb,” diye mırıldandım.

Kaşlarını çattı. “Arkadaşın güvende ve misafir odasında dinleniyor. Bu da demek oluyor ki şimdilik benimsin.” Battaniyeleri kaldırmaya başladı.

Az önce bağlanmışım gibi hissettiren battaniyeler şimdi soyulmakta olan zırhımmış gibi hissettiriyordu. Bunların altında ne giydiğimden emin olamadığım için son kalan battaniyeyi göğsümün çevresinde sıkı sıkı kavradım.

Morpheus eğilerek yaklaştı. Yumuşacık saçları çıplak omuzlarımı okşuyor, gıdıklıyordu. “Küçük, utangaç çiçek,” diye fısıldadı, tatlı nefesi beni sararken. “Tamamen birbirimize karışınca acın son bulacak.”

Birbirimize karışmak... bu babamın onaylayacağı bir şey gibi durmuyordu, hatta Jeb’in bile.

Morpheus’u itmeye başladım ama solgun, zarif parmaklarıyla battaniyemi vücudumdan aşağı kaydırdı, ince askılı, şampanya rengi dantelli, saten, uzun bir gecelikle kalakaldım. Gerekli olan tüm yerleri kapıyordu ama ben yine de kendimi açıkta hissediyordum. Bana bunu giydirmesi için Morpheus un beni çıplak görmüş olması gerekiyordu. Yanaklarım kızarırken kollarımı göğsümün üstünde kenetledim.

Gülümsedi. “Merak etme. Kıyafetlerini yakmaya götürdükleri zaman gözdelerim seni giydirdi.”

“Yakmaya mı? Ama... giyecek başka bir şeyim yok...”

“Şimdi sessiz ol ve sakinleş.”

“Ziyafetle ilgili bir şeyler söylemiştin. Bunu giymem kesinlikle mümkün değil.” Kollarımı kendime sıkıca doladım.

Kafasını salladı ve ardından geceliğimin eteğini hafifçe kaldırıp bileğimdeki doğum izini ortaya çıkardı. Bacağımı ondan uzaklaştırmak için doğruldum ama derin, siyah gözleri bana döndü. “Güven bana.”

Zihnimde titrek bir ses onu dinlememi söylüyordu. Burada, beni rahatsız eden seslerden, vızıltılardan hiçbiri yoktu ve yıllar sonra ilk defa kendi düşüncelerimi açıkça duyabiliyordum. Zihnimdeki o vuruşları anlayabiliyordum. O kanat çırpma hissi benden geliyordu. İyi ve söz dinleyen kızın dışında başka bir tarafım, vahşi ve içgüdüleriyle hareket eden bir yönüm daha vardı.

O yönüm, garip geçmişimize rağmen... ya da o geçmiş yüzünden, ona güvenmeyi seçti.

Morpheus gömleğinin kolunu dirseklerine kadar kıvırarak rüyalarımdan da hatırladığım, kolunun iç tarafındaki doğum izini meydana çıkardı. Benzerliğimizden büyülenmiş bir halde tek elimle bileğini kavrayıp diğeriyle de çizgilerin üstünden geçtim. Labirent dokunuşumun altında parıldıyordu. Yüz ifadesi değişti ve boğazından hırıltıyla karışık boğuk bir ses kaçtı. Sanki ben merakımı giderirken kollarını hareket ettirmemesi çok fazla konsantrasyon gerektiriyormuş gibi kolları gerginleşti.

Zıtlıklardan oluşuyordu: çarpmaya hazır gergin bir büyü, savaşırken şiddetle dolu bir nezaket, kırbaç gibi keskin bir dil ve yine de bulutlara sarılmış gibi yumuşacık bir ten.

Gözlerine bakarken ***karışmanın*** ne anlama geldiğini hatırladım. Ne demek istediğini kavrayıp doğum izlerimizi birbirine bastırdım. Alison bileğimi ve dizimi iyileştirirken olduğu gibi birbirine dokunduğu anda bir sıcaklık yükseldi. Isı tüm bedenime yayılırken başımdan ayak parmaklarıma kadar kızardım.

Morpheus beni hafifçe geri yatırdı ve battaniyeyi çeneme kadar çekmeden önce geceliğimin eteğini düzeltti. Şapkasını başına hafif eğik bir şekilde yerleştirdi. Ayağa kalkarken kanatları arkasında yükseliyordu ve su perdeleri, çevresinde hafif bir yay çiziyordu.

“Boğazın için bir şey getirene kadar sen yerinden kımıldama.” Sesinde, tüm vücudumu daha da ısıtan müstehcen bir ton vardı.

Arkasını dönüp çıktığında su perdesi, etrafı göremeyeceğim şekilde kapandı. Oda kapısının kapandığını duyduğum anda örtülerin altından çıktım. Soğuk hava bana çarparken titreyerek sırtımı yatağın başlığına dayadım ve bacaklarımı çenemin altına yerleştirdim.

Gözlerimi kapayıp bana hissettirdiklerini, teni tenime değerken parmağımın ucunda nabız gibi atan büyüsünü düşündüm. Doğum izimi ovalayarak üstümdeki mutluluk hissini uzaklaştırdım.

Morpheus ve burayı ne kadar hatırlarsam o kadar kendimi unutuyordum... ya da olduğumu düşündüğüm kişiyi.

Alison neden bana anlatmamıştı? Sadece dürüst olsaydı, Jeb başka bir odada kilitliyken aklım bu kadar karışmazdı.

Suçluluk içimi kemirdi. Hayır. O sadece beni korumayı düşünmüştü. En kısa zamanda laneti kırıp geri dönmezsem gereksiz şok tedavileriyle acı çekecekti.

içgüdüsel olarak bir elimi sudan perdeye uzattım ve bana da Morpheus’a verdiği tepkiyi vermesini diledim. Su, sanki canlı bir şeymiş gibi geri çekilip beni ıslatmadı. Battaniyeyi alıp omuzlarıma pelerin gibi örttüm ve ileri doğru sıçrayıp pelüş bir halının

rK g. ^{C}tÎbw/0$_{s}$g

üstüne indim. Kaslarım eskiden kalma bir ağrıyla sızladı ama bunun dışında hiçbir ağrım kalmamıştı.

Arkama döndüm. Odanın dekorasyonu tanıdık geliyordu. Sahibi gibi vahşi ve çarpıcıydı. Hiçbir yerde ayna ya da cam yoktu. Kubbe şeklindeki tavandan sarkan devasa avizeden kehribar renkli yumuşak bir ışık süzülüyordu. Altın ve mor kadife kumaşlar, sarmaşık dalları, denizkabukları ve tavuskuşu tüyleriyle iç

içe geçerek duvarları süslüyordu.

Solumdaki duvarı sıra sıra cam raflar kaplıyordu. Yarısında her şekilde ve büyüklükte, ölü kelebeklerle süslenmiş şapkalar asılıydı. Diğer yarısını ise ilk bakışta cam oyuncak bebek evi olduklarını düşündüğüm şeyler kaplıyordu ama sonra onların teraryum olduklarını fark ettim.

Bu teraryumların içinde gece kelebekleri bir uçtan bir uca uçuyor, yaprakların ve dalların üzerine konuyordu. Alice kâbusumda gördüklerime benzeyen kalın örümcek ağları cam bölmelerin bazılarını kaplamıştı. Kelebeklere dönüşmek için koza yapmış tırtıllar vardı. Suyun sesini dinlerken az önce Morpheus'un kanatlarının suyu nasıl kestiğini düşünüp kayıkta gördüğüm, siyah bir kılıcın örümcek ağını keserek dışarı çıktığına dair rüyamı hatırladım.

Aslında kılıç değildi.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve kalbim hızla atarak arkamı döndüm.

Morpheus eşikten geçti ve arkasından kapıyı kapadı. "Ayağa kalkmışsın. Ve üstünde bir damla bile su yok." Üzerinde çaydanlık ve onunla uyumlu porselen fincanlar olan bir tepsi taşıyordu. "Aferin."

"Sen." Titreyen parmağımı kozalara uzattım. "Yıllardır gördüğüm kâbuslar. Onları benim zihnime sen yerleştiriyordun, değil mi?"

Tepsiyi cam bir masaya koyarken çenesi kasıldı. "Hangi kâbus acaba bu? Annen intihar edene dek... yani daha düne kadar se-

ninle zihinsel bağlantı kurmamıştım." Bir fincana çay doldurdu. Çaydan süzülen buharla odayı bal ve limon kokusu sardı.

"Ben Alice'im ve Tırtılı arıyorum. Başımı kesecekler. Tırtıl benim tek dostum." Boynumu ovaladım. "Bekle, hayır. Chesire Kedisi de var. Ama ikisi de bana yardım edemiyor. Kedi vücudunu kaybetmiş ve Tırtıl ise..." Cam kutulara baktım. "O sensin, kozanın içinde sıkışıp kalan."

Morpheus çaydanlığın kapağını beceriksiz bir şekilde gürültüyle kapadı. Bana döndüğünde gözleri kısılmıştı. "Hatırlıyorsun. Bunca yıl sonra, bütün detayları aklında tutmuşsun."

“Hangi detaylar?” Bacaklarım titredi, omuzlarımdaki battaniyeye daha sıkı sarındım.

Morpheus yanındaki sandalyeyi işaret etti. “Otur.”

Ben hareket etmeyince elimden tutup beni yönlendirdi. Şimdi, kayıkta gördüğüm rüyadakileri anımsatan siyah eldivenler giyiyordu. Tam bunu söyleyecekken elime bir fincan tutuşturdu.

“Biraz çay iç, ardından hikâyeyi tekrar ziyaret ederiz. “ ***Tekrar ziyaret etmek mi***?

O da kendine bir fincan hazırlarken ben kendiminkinden yudumladım. Sıcak, tatlı içecek boğazımı yumuşattı. Çay tabağımın altındaki masaya parmağımı sürttüm. Yüzeyi siyah ve gümüş renkli bir satranç tahtasıydı. Üzerindeki cam, çizik ve kırıntılardan koruyordu. Yeşim taşından yapılmış satranç taşları - piyonlar, kaleler, atlar ve diğerleri- farklı bir şekilde dizilmişlerdi. Üç gümüş karenin üstünde sihirle havaya yazılmış, minik parlak cümleler süzülüyordu. Okuyabilmek için hafifçe eğildim. Tam okyanus ve palmiye kelimelerini seçmiştim ki Morpheus eldivenli elini camın üstünden geçirip kelimeleri sildi.

“Onlar neydi?” diye sordum.

“Senin başarılarının izini böyle sürüyorum.”

“Başarılarım mı? Açıklayabilir misin acaba?” Çayımdan bir yudum daha aldım.

Karşıma oturup şapkasını masanın üstüne koyduğunda kanadan sandalyenin arkasında genişçe yayıldı. “Göstermeyi tercih ederim.” Masanın kendi tarafındaki çekmecesinden pirinç bir kutu çıkardı. Kapağı kendiliğinden açıldı ve Morpheus kutuyu hafifçe yana eğdi, içindekiler, başka bir oyunun minik parçalan, satranç tahtasının üstüne dağıldı. Bunlar da yeşim taşından oyulmuştu. Nargile içen bir tırtıl, kocaman sırıtan bir kedi, elbisesinin üstüne önlük takmış küçük bir kız çocuğu. Ayrıca çok tanıdık diğer karakterler de vardı. Rüyalarıma girdiğinde Morpheus’la birlikte bunlarla oynardık.

Alice heykelciğine uzanıp elime aldım. Bir parmağımla önlüğünün çizgilerini takip ettim. Yeşile çalan mermer yüzeyiyle birlikte fotoğraflardakilerden çok farklı, çok daha kırılgan görünüyordu. Yapıldığı taş gibi değerli ve nadirdi.

Morpheus fincanını kaldırdı ve çayını içerken bardağın üstünden bana dikkatle

baktı, ardından şıngırdatarak tabağına geri koydu. “O elindeki her zaman en sevdiğindi.”

Hem gururum okşanmıştı hem de yüzünü kaplayan hayranlık ifadesinden ürkmüştüm, içimde nostaljik bir his kabardı. “Bana bunlarla hikâye anlatırdın.”

“Evet, anlatırdım. Bazen de izlerdik.”

“İzler miydik?”

Gözlerinin altındaki mücevherler parıldayıp huzur veren bir maviliğe döndü. “Nasıl hissediyorsun Alyssa?”

Sorduğu soruya şaşırıp kaşlarımı çattım. “İyi. Neden bunu soru..Daha fazla konuşamadan oda etrafımda dönmeye başladı, satranç taşları da odayla birlikte dönüyordu. Fincanım devrildi ve içindekiler yukarı doğru saçıldı. İki elimle boğazımı kavradım. “Çayıma bir şey koydun...”

“Sadece zihnini temizledim. Başlangıç aşamalarında büyünü kontrol edebilmek için rahatlamış ve tüy kadar hafiflemiş olmalısın. Aksi takdirde patlamalar ve krizler halinde gelir, akıl hastanesinde olduğu gibi kontrol edemezsin.” Morpheus’un ruhani sesi, avize yanıp sönerek titreşirken, çevremde süzülüyordu.

“Yani şunu mu söylüyorsun...” Hayır, bu mümkün olamazdı. “Oradaki sihrin kontrolü bende miydi?” Alisonın neredeyse boğulacak olmasında payım olduğunu düşünmek bile midemi bulandırdı.

“Daha çok kontrolsüzlüğü diyebiliriz,” diye tersledi beni. “Düzgün çalışamayacağı kadar çılgına dönmüştün.”

Bu kargaşanın içinde onu bulmaya çabaladım, yüzünü görmek ve ciddi olup olmadığını anlamam lazımdı. “Ama nasıl?”

“Aklın, Harikalar Diyarı’nın gerçek olabileceğini kabullendiği anda seni tutsak eden şüpheleri serbest bıraktı,” dedi üzerimde bir yerlerden. “Şimdi, bir insan gibi düşünmeyi bırak. Yeraltı mantığı anlam ve anlamsızlığın arasındaki belirsiz sınırda yer alır. O mantığa tutun, satranç taşlarının canlandığını hayal et, gözünün önüne getir, canlanacaklardır.”

Şüpheyle, diğer her şeyin arasında -cam rafların, şapkaların, masanın ve satranç tahtasının- yerçekiminden kurtulmuş olarak hafifçe döndüm. Yatağın su perdeleri çevremizi bir girdap gibi sardı, etrafımızda hızla sallanarak dönüyor ama hiçbir şeye değmiyordu. Suyla dolan odanın içinde dengemi sağlamaya çalışırken, Alice biblosu elimden kaydı, isteksizce, bana uzanıp elimi tutabileceğini düşündüm ama gözden kayboldu.

“Bir zamanlar Alice adında bir çocuk varmış,” dedi Morpheus sakinleştirici bir sesle. Onu hâlâ göremiyordum. “Masumiyet ve tatlılıkmış, mutluluk ve ışık. Belki de tek kusuru çok...”

“Meraklı olmasıymış,” diye tamamladım onun yerine. O anda satranç taşları insan boyutuna geldi. Canlı olduklarını düşünmek için kendimi zorladım, kıvrımlı vücutlarında kanın pompalan-

oV, g.ᶜ?îow/^g

dığmı, ciğerlerinin genişleyip taş kalplerinin atmasını sağlayacak oksijeni gönderdiğini gözümün önüne getirdim.

O kadar konsantre olmuştum ki bir elinde nargilesini tutan tırtıl, bileğimi çimdiklediğinde irkildim. “Bir zamanlar tanıdığım bir kıza benziyorsun. Adı A harfiyle başlıyordu. Belki seninki de öyledir.” Tırtılın yeşim taşı parlaklığına benzer yeşilimsi dumanı yoğun, hoş kokusuyla etrafımı sardı.

Yanımızda kedi süzüldü. Dumanın bir kısmını tuttu ve pençelerini makas gibi kullanarak dumanlı yedi harf kesti: ***Alegori.*** Harfleri kâğıt kar taneleri gibi etrafa yaydı. Yeşilimsi yüzündeki gülümsemesi genişledi.

“Ah,” dedi tırtıl, tütününden gelen dumanlar etrafımızda bulutlar oluştururken, “kız sembolik bir karakter. Benim yanımda oynamalı, böylece ben de eğitmeni olurum.”

Kedi başını iki yana sallarken gülümsemesi silindi. Halat çekme oyunundaki gibi beni kollarımdan öne arkaya çekiştirmeye başladılar.

Acıyla ciyakladım. Kollarım kopacak gibi oldu. “Bırakın!”

“Burada sembolik olan tek şey sizsiniz şapşallar.” Morpheus beni bırakmalarını sağladı ve bir kolunu belime dolarken diğeriyle de tırtılın nargilesini kaptı.

“Şimdi, yerlerinize geçin.”

Bunun üzerine, canlanan satranç taşları diğerleriyle birlikte su tünelin içine daldı.

Morpheus bizi yukarı, yukarı, en yukarı uçurarak odanın değişmeden kalan tek yerine, kubbeli tavandaki avizenin yanına götürdü. Ampuller en az bizim kadar büyüktü ve baş döndürücü yükseklik midemi bulandırıyordu. Pirinç yüzeye tüneyene kadar kollarımı boynuna doladım ve yüzümü pürüzsüz göğsüne gömdüm. “Tüm bunlar yaşanmıyor,” dedim. Ama yaşanıyordu çünkü bunların daha önce de, yıllar önce de olduğunu hatırlıyordum.

“Cesaretini topla. Aşağı bak. Gösterin başlamak üzere.” Gözlerim sımsıkı kapalı halde başımı salladım. “Çok yüksekteyiz. .. midem bulanıyor.”

Güldü ve nargileden bir nefes çekip rahatlatıcı kokulu dumanını üzerime üfledi. “Canlı olduğunu bu şekilde biliyorsun Alyssa. Bulantıyla.”

Daha cevap veremeden, güçlü bir ayak sesi duyunca cesaretimi toplayıp aşağıya şöyle bir göz attım.

Altımızdaki sular bir perdeye ve sahneye dönüşerek şekillendi. Morpheus un yatak odası değişti. Görüntüyü canlı satranç taşları kapladı, pürüzsüz yeşil vücutları, yeri kaplayan siyah ve gümüş rengi satranç tahtasının üstünde parıldadı. Her şey, sirklerdeki ringleri anımsatacak şekilde büyük bir çember halinde sıralandı.

Kraliçenin kocası, Kızıl Sarayın kralı, kadife bir tahtın üzerinde uzanıyordu. Sağ tarafında her parmağına kırmızı fiyonklar bağlamış, kraliyet giysileri içinde bir kadın duruyordu. Aynı fî-yonklardan kadının çıplak ayak parmaklarında da vardı. Kadın sürekli, fıyonkları sanki sessiz duramıyorlarmış gibi susturmaya çalışıyordu. Kraliçe Kızıl önlerinde zincire vurulmuş bir halde ayakta duruyordu. Jüri masası -ki aslında sivri dişli kaplanlar ve koca kafalı foklarla dolu bir kafesti — sağ tarafta duruyordu. İskambil kartı muhafızlar duvar kenarına sıralanmıştı.

Tanık sandalyesinde küçük Alice oturuyor, buruşmuş elbisesinin etekleriyle oynuyordu.

Davşan Beyaz arkasında duruyor, boynuzları eğik, omuzları düşük, bitkin ve zavallı görünüyordu. Ceketi ve botları da tıpkı kel kafası gibi parlıyordu. Açık

tribünlerde çeşitli yaratıklar oturuyor, fıstık ve patlamış mısır atıştırıyorlardı. Hatta Fildişi Kraliçe ve elf şövalyeleri bile kalabalığın arasındaydı.

Kürsünün arkasında yargıçtan çok çete lideri gibi giyinmiş kurbağa suratlı bir yaratık duruyordu. Önündeki tokmağa vurdu.

“Kızıl Saray duruşması başlıyor!” Başındaki tüylü peruğu sallandı. Ancak uzun çubuk gibi bacaklarının üstünde yükseldiğinde onun bir leylek olduğunu anladım. Yeşim rengi tüylerini kabartıp düzelttikten sonra tekrar konuşmaya başladı. “Kraliçe Kızıl, Alice, Kırmızı Bölgenin içindeki tavşan deliğinden diyarımıza girdiği ve sen de onu tüm Harikalar Diyarına ölümcül zararlar vermeden önce yakalayamadığın için, ağır ihmalkârlıkla ve hasara ortaklık etmekle suçlanıyorsun. Kendini nasıl savunacaksın?”

Kraliçe Kızılın kanatları arkasında bükülmüştü. Krala ve yanındaki fıyonklu kadına baktı. “Savunmam, kalp kırıklığı sebebiyle geçici dalgınlık. Kocam beni Narözü için terk etti... Onun ihanetiyle, ölümlü bir çocuğun aramızda olması gibi önemsiz bir konuyu fark edemeyecek kadar şaşkına dönmüştüm.”

Jüri masasından homurtular yükseldi. Narözü pişman gibi görünerek ayaklarındaki fiyonklara baktı.

Kral kadife yastıkların üstünde doğruldu.

“Zincirlere bağlı olması gereken sensin,” dedi Kraliçe Kızıl, kocasına. “Babamın ölmeden önce o sıska küçük piçi, kendi kanından olan benim yerime tercih etmiş olması yetmez miydi? Ama senin ihanetin çok daha kötüydü. Benim aptal aptal sırıtan üvey kız kardeşim, geveze fıyonkları dikkatini çekmediği sürece, hangi gün olduğunu bile hatırlamaz. Ve kesinlikle aslında kimi sevmesi gerektiğini de hatırlamıyor. Ona kur yaparak benim dikkatimi dağıtıp görevlerimi yapamamamdan sorumlusun.”

Yargıç, perdeli elleriyle tutunup kürsüden eğildi. “Belki de sana en ağır cezanın verilmesi kararından vazgeçirmek için saray maiyetiyle görüşen asil kocana minnettar olmalısın. Suçlu bulunursan yabana sürgün edileceksin. Kafanı kaybetmenden daha iyidir diyebilirim.”

“Peki ya ***Alice}"*** Kraliçe Kızıl tanık sandalyesine sert bir bakış attı. “Onun cezası ne olacak?”

^AUÇE

Yargıç tokmağıyla Alice'i gösterdi. "Yazılı itirafını sesli olarak okuması karşılığında, bir daha geri dönmemeye ve gördüğü her şeyi unutmaya söz vererek eve yollanacak." Çocuğa başını sallayarak kalkmasını işaret etti.

Daha iyi görebilmek için öne eğildim. Mahkeme sonucunun ne olacağını o kadar merak etmiştim ki artık ne kadar yüksekte olduğumuzu umursamıyordum ve Morpheusun beni avizenin üstünde tutmak için belime sardığı koluna güveniyordum.

Alice önlüğünün cebinden bir kağıt çıkarmadan önce reverans yaptı. Kibarca iki kere öksürdükten sonra sesli olarak okumaya başladı: "Belki de benim ilk yanlışım arkadaşım olarak seçtiklerim oldu. Ya da onların beni seçmesi mi? Gülümseyen kedi ve nargile içen tırtıl... ah, çok güzel dolaplar çevirdiler!"

Omzumun üstünden, ağzındaki dumanı öksürerek çıkarıp ardından utangaç bir şekilde sırıtan Morpheus'a baktım.

Altımızda yargıç tokmağını salladı, tepesindeki leyleği rahatsız etti. Kuş gıdaklanmış gibi bir ses çıkardı ve gagasıyla tokmağın sapını kaptı. "Planların ayrıntılarını söyle, zahmet olmazsa!" diye bağırdı tiz bir sesle, bir yandan da ödülü için kuşla boğuşurken.

Alice boğazını temizleyip derin bir nefes aldı. "Çay partisine uygunsuz bir şeklide girdik ve düşesin üstüne çorbayı devirdik. Böylece onu hapşırtacak, eldivenleriyle yelpazesini çalabilecek-tik ve yanlışlıkla okyanus yaratıp aç bir ustanın hileyle morsa benzeyen arkadaşını kandırmasına sebep olup çok ses çıkaran istiridyelerinden ettik. Teşekkürler."

Seyircilerin arasındaki birkaç kabuklu, tanığa patlamış mısırlarını fırlatıp, "Skandal!" diye bağırdı.

Alice sandalyesinin arkasına saklanarak mısır yağmurundan kurtuldu. Yargıç - peruğunu ve saygınlığını kaybetmiş olsa da tokmağını kurtarmıştı- elini sallayarak kalkmasını işaret etti. "Fildişi Kraliçenin sarayında nasıl saklandın?"

"Aslında saklanmıyordum. Chessie Kedisi ve Bay Tırtıl, Fildişi Kraliçe yi ziyaret etmem için ısrar ettiler ve Kraliçe Kızıl'dan daha nazik olduğu için, ondan beni eve göndermesini rica ettiler." Kızıla dik dik baktı.

Tutuklu kraliçe hırladı ve zincirleri sanki canlıymış gibi hareket edip neredeyse Alice sandalyesine oturmadan önce onu bileklerinden yakalıyordu.

Tokmağını kürsüye vuran yargıç sessiz olmalarını emretti. “Kraliçe Kızıl ın kraliyet danışmam, lütfen öne gelip zincirlerini tutar mısınız?”

Davşan Beyaz ilerleyip metal zincirleri aldı ve sıkıca tuttu.

“Devam et,” dedi yargıç.

Eldivenli ellerini ovuşturan Alice başını öne eğdi ve itirafını ezberden okur gibi devam etti. “Fildişi, konukları olmasına sevinmiş görünüyordu. Esasen kendisi Bay Tırtıla çok düşkündü ki aslında o da kendine özgü iğrençliğiyle nazik sayılabilir. Tam şövalyeleri takip edip sarayın, özlediğim evime kavuşabileceğim portalın olduğu en yüksek kulesine çıkmak üzere hazırlanıyordum ki Kraliçe Kızıl’ın sarayından bir kroket karşılaşması için davet geldi. Ama bu bir tuzaktı. Böylece beni hapsedip bu duruşma için zorla ifademi alacaktınız.” Bir kere daha reverans yaptı. “Sebep olduğum sorunlar için gerçekten çok üzgünüm. Şimdi lütfen evime gidebilir miyim?”

“Bir daha asla eve gidemeyeceksin sefil yaratık!” diye haykırdı Kraliçe Kızıl.

Neredeyse daha sonra olanları kaçırıyordum. Davşan’ın elleri bir şimşek kadar hızlı hareket etti ve aniden ortaya çıkan bir kılıçla, sihirli bir şekilde Kraliçe Kızılın metal zincirlerini kesti. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki Kraliçe kanatlarını çırpıp Alice’i omzundan kavrayarak havaya yükselene kadar kimse ne olduğunu anlamadı. Yargıcın leyleği yerdeki kılıcı kaptı ve Kraliçe Kızıl

^RAIJÇE

Alice’le birlikte mahkeme salonunun kapısından uçarak çıkarken diğer herkes gibi onları takip etti.

Gittikleri anda Morpheus’un kolunu çekiştirdim. “Onları takip et!” diye emrettim.

“Kendin takip et,” diyerek beni serbest bıraktı. Çığlık attım ve taklalar atarak havada dönerken midem ağzıma geldi. Kürek-kemiklerimin arasında bir batma hissettim, sanki bir şey dışarı çıkmak istiyor gibiydi ama geldiği hızla kayboldu. Kafa üstü yere çakılmama çok az kala ters döndüm ve bir elimde çay fincanımla

sandalyemin üstüne kondum. Satranç taşları masanın üstüne saçılmıştı, sanki az önceki sahneler hiç yaşanmamış gibiydi.

İşin aslını biliyordum.

Morpheus karşıma oturdu ve midem eski yerine dönerken Kraliçe Kızılın satranç taşıyla oynadı.

“Nasıl sonuçlandı?” diye sordum.

“Kâbusun biliyor.”

Alice biblosunu siyah bir karenin üstüne yerleştirdim. “Leylek ve Kraliçe havada dövüştüler. Alice kurtuldu ve seni aramaya geldi.”

“Ama onun için maalesef hiçbir şey yapamadım çünkü dönüşümüm çoktan başlamıştı. O kozanın içinde yetmiş beş yıl boyunca kilitli kaldım.”

“Peki, Alice nasıl kazandı?”

Morpheus Kraliçe Kızıl biblosunu tahtanın üzerinde yuvarladı ve Alicee çarpıp devirdi. “Kazanamadı. Çok iyi bildiğin gibi, tüm soyu lanetlendi.”

“Ve sen de bu yüzden beni buraya getirdin.”

Başıyla onayladı. “Aileni kurtarmak ve evine giden portal-ları yeniden açmak için, Kraliçe Kızılın tacını kaybedip sürgün edilmesine sebep olan tüm karışıklıkları düzeltmelisin. Okyanusu kurutman, eldivenler ve yelpazeyi düşese geri götürmen, istirid-

yelerle ve çay partisinin konuklarıyla barışman gerek. Sadece sen Kızılın büyüsünü bozabilirsin.”

Morpheus’un sözlerini ağır bir sessizlik takip etti. Sessizliği, yalnızca yatağın çevresindeki şelaleden gelen suyun sesi bozuyordu. Tırtıl biblosuna uzandım ama Morpheus ıu eli benimkini yakaladı. Eldiveninden süzülen sıcaklık kemiklerime kadar işledi.

Bir an onu çok net bir şekilde, rüyalarımda birlikte vakit geçirdiğim şakacı çocuk olarak gördüm. O zaman neden kelebek ölüleri topladığını anladım çünkü

onların kanatları, kozasının içinde hapis kaldığı zamanlarda sahip olamadığı özgürlüğü temsil ediyordu. Özellikle de fırtınalı havalarda uçmayı neden sevdiğini anladım çünkü şimşeklerden hızlı kaçmak ona güç hissi veriyordu. Tıpkı onun da benim acayipliklerimi -yükseklik korkumu, güven açlığımı— anladığı gibi. Ama burada acı çekiyordu, anlaşılmaz ve baştan çıkarıcıydı. Anlaşılan ikimiz de kendi yüklerimizle büyümüştük.

“Bu yüzden ilgileniyorsun,” diye mırıldandım fikrimi test etmek için. “Alice’i yüz üstü bırakmaktan duyduğun suçluluk hissini yatıştırmak amacıyla...”

Tıslayarak hızla ayağa kalktı. Hareketinin hızından saçlarım uçuştu. “Alice’e olanlarla ilgili suçluluğum asla yatışmayacak.” Cheshire Kedisi biblosunu kaptı ve halının üstünde hızlı adımlarla yürümeye başladı. Etkileyici uzun boyuna rağmen siyah bir kuğu kadar zarifti. “Ve sakın kendini kandırma. O kadar da kendini düşünmeyen biri değilim.”

“Aksini düşünmeyecek kadar iyi tanıyorum seni.” Bir kaşımı kaldırıp fincanımı ona doğru uzattım.

Bana neredeyse gülümseyerek kısa bir bakış attı. “Leylekle kavgası sırasında Kızıl, kılıcı almayı başardı. Ben kozamın içinde ulaşılamaz olabilirdim ama Chessie oradaydı. Kızıl, Alice’in kafasını uçurmak üzereyken araya girdi. Çocuğa gelen darbeyi o aldı.” Morpheus kedi biblosunu parmak ucunda dengeleyip ışığa doğru kaldırdı. “Chessie nadir bir soydandı. Bir kısmı ruh bir kısmı beden değildi, aynı anda ikisiydi. Bir anda yok olabilir ve havada tekrar belirip kendini bambaşka bir şekle dönüştürebilirdi. Böyle bir şeyi öldürmek imkânsıza yakındır. Kızıl onu ölümcül kılıçla -yeraltı diyarında her büyüyü kesebilen tek kılıçla- kestiği zaman büyüsünü ikiye ayırdı. İkiye bölündü ama hâlâ yaşıyor.” “Yani ölmedi mi?” Fincanımı kenara koydum.

“Tam değil. Kafası Alice’in saklandığı çalıların arasına yuvarlandı. Ölümcül kılıcı ağzıyla yakalamayı başarmıştı ve onun ayaklarının dibine tükürdü. Chessie’nin alt kısmı, Kraliçe Kızıl tarafından yakalandı ve yakalanıp sürgün edilmeden önce son meydan okuması olarak, evcil hayvanı Cangaver’e yedirdi.”

Morpheus eskiden satranç taşlarının içinde durduğu kutuyu salladı. İçinden tüm biblolardan daha büyük bir parça düştü. Ejderha pençeleri ve dikenli kuyruğu olan acayip bir yaratıktı. Açık ağzını ve sivri dişlerini görünce omurgamdan yukarı dehşet dolu bir korku yükseldi. Küçükken, diğer parçaları

canlandırdığımız zamanlarda bu parçayı hep saklardım.

Morpheus kediyi havaya attı, sonra avcuyla yakalayıp parmaklarının arasında sıktı. “Sana Cangaver’le ilgili ne öğretmiştim?” diye sordu beni test ederek.

“Yük vagonundan büyüktür. Yemeğini tek parça halinde yutar; böylece kurbanı, karnının karanlık boşluğunda yavaşça ayrışır, neredeyse gerçekleşmesi bir yüzyıl boyunca süren bir ölüm olur.” Gözlerinde gurur parıltılarıyla bana baktı. “Doğru. Chessie gibi ölemeyen bir cins için güneşin, ayın ve yıldızların olmadığı ıssız bir adaya sürülmek gibi bir şey. Ya da rüzgârın veya suyun... Tüm çevrende sadece ölümün olduğu... Orada, vücudunun yarısı hapsolmuş ve başıyla bir kere daha bir arada olabilme özlemi içinde bekliyor.”

İçimde yükselen acıma hissi kalbimi sızlattı. “Benden Ches-sie’nin, Cangaver’in karnından kurtulmasına yardım etmemi istiyorsun, böylece başını tekrar bulabilecek.”

Morpheus benimle yüzleşmek için arkasına döndü. “Tek istediğim ölümcül kılıç. Sadece onun bıçağı Cangaver’i kesebilir. Alice kılıcı güvenli olduğunu bildiği tek yere sakladı. Son derece saçma ve sıradan bir yere, kimsenin onu orada aramayacağı bir yere.” Bakışları önümdeki biblolara döndü ve garip, kafes gibi şapkası olan bir tanesini eline aldı.

“Çay partisi. Kılıç Çılgın Şapkacı’da,” diye tahmin yürüttüm. “Unutmuşsun. Bu aslında Carroll Lewis’in kurmaca hikâyesinde ona verdiği isimdi. Onun gerçek adı Herman Şapka. Ve hiç de çılgın değil. Daha çok neşeli diyebiliriz, tabii ayık olduğu zamanlarda.”

Bir açıklama bekleyerek biblonun kafasını tuttum.

“Alice çay partisinin konuklarını bir uyku büyüsünün etkisi altında bırakıp gitti,” diye devam etti Morpheus. “Onları uyandır, onlar da sana kılıcın yerini söylesinler. Daha şimdiden okyanusu kuruttun ve istiridyelerle barışı sağladın. Bu akşamki ziyafete katılacak bir konuğum var, eldivenler ile yelpazeyi düşesin kendisine bizzat götürecek. Ondan sonra da bir tek çay partisi konukları için işleri düzeltmen kalıyor.”

Alice biblosunu tekrar ayağa kaldırıp yanına da dikkatlice tırtılı koydum.

Morpheus masaya döndü ve kediyi kutuya attı, ardından diğer karakterleri eliyle

süpürerek yanma koydu. Tepemde durarak elini uzattı. “Ne diyorsun Alyssa? Kendine yardım ederken bana da yardım etmek ister misin? Çocukluk arkadaşına bir iyilik yapmak için?”

Jeb’le birlikte eve döndüğümüz zaman Alison’a kâbusun sonunda bittiğini ve bir daha Harikalar Diyarıyla bağımız kalma-

^RAUCE

dığmı söyleyebilirdim. Sadece gülümsemesini düşündüğümde bile kalbimde bir sıcaklık oluştu. Derin bir nefes alıp Morpheus’un elini tuttum ve gözlerine baktım.

“Yapacağım.”

Elimi kaldırdı ve parmak eklemlerime yumuşak öpücükler kondurdu. “Yapacağım her zaman biliyordum.” Ardından gülümsediğinde, mücevherleri yaldızlı parlak ışıklar saçıyordu.

gEV^İLİT

Soğuk, aynalarla kaplı boş bir salonda cam masa ve sandalyelerin yanında bekledim. Jeb'in benimle burada buluşması gerekiyordu. Onu tekrar görmek için can atıyordum ama bir yandan da onunla konuşmadan Morpheus'a yardım etme kararıma nasıl tepki vereceğini düşünüp geriliyordum.

Gözlerimi kapadım, çevremdeki hareketlilikten rahatsız olmuştum. Duvarlar, tavan ve hatta zemin bile aynalarla kaplıydı. Aynaların yansımalarında gölgemsi şekiller süzülüyordu. Bizim dünyamızda aynalar cam bir levhanın arkasına gümüşi alüminyum yapıştırılarak yapılırdı ve insan kendi yansımasından başka bir şey görmezdi. Burada ise aynanın içinde gölgeler görüyordum, sanki katmanların içinde sıkışmışlar gibiydi. Morpheus onların

gece kelebeklerinin ruhları olduğunu söylemişti. Bunun üzerine evdeyken öldürdüğüm böcekleri düşünmüştüm.

Görünüşe göre Harikalar Diyarı'nda herkesin ya da her şeyin bir ruhu vardı. Mezarlık tüm yaratıkların saygı gösterdiği kutsal bir yerdi. Mezarlık koruyucuları İkil kız kardeşler dışında kimse içeri adımını atmazdı.

ikizlerin elinde ölülere, hayaletlerden oluşan gerçek bir bahçe gibi bakılırdı, ekilir, sulanır, tırpanlanırdı. Bir kardeş yeni gelenlere özenle bakar, şarkı söyleyip ruhani bitki örtüsünü hoşnut ederdi. Diğer kardeş ise çürümüş, acılaşmış ya da kızgın ruhları ayıklar, onları sonsuzluğun başka biçimlerinde kilit altına alırdı.

ikil kız kardeşlerin şu anda Morpheus'la araları pek iyi değildi çünkü ölen gece kelebeklerini onlara göndermeyi reddediyordu. Onların ölüm ve yaşam arasında bir yerde özgürce uçmalarını, toprağın altında hapis kalmalarına tercih ediyordu. O yüzden de onları aynalarının içinde saklıyordu.

Bazıları bunun hastalıklı bir düşünce olduğunu söyleyebilir. Bense bu davranışında, onlara saygınlık verme çabasında yoğun bir hassasiyet görüyordum. Aynı hassasiyeti geçmişimizde ve az önce benim yaralarımı tedavi ederken de görmüştüm.

Bileğimdeki doğum izi, Harikalar Diyarı yaratıklarının evrensel işaretiydi. Dünyalarına giriş için anahtar, bir diğerini iyileştirmek için bir yol ve tabii ki

Liddell lanetinin de bir parçasıydı. İleri yaşlarında Alice'in bu izinin nasıl kaybolduğunu hâlâ bilmiyordum. Ya da gerçek dünyada yaşadığı zamanları unutarak evlenip bir aile kurması yerine, burada bir kuş kafesinde yaşadığına yeminler ettiğini. Ama en azından bir şey çok netti: Laneti bozmadığım sürece, ben de bu diyarın bir parçasıydım.

Aynalı zeminde ağır botların çıkardığı sesi duyduğumda kafamı kaldırıp baktım. "Jeb!" Hızla ona doğru koştum. Yerler

çok kaygandı ve zorlukla dengede duruyordum. Aniden ayağım kayınca Jeb sırt çantasını bıraktı ve öne uzanıp beni yakaladı.

Alınlarımız birbirine değene ve ayaklarım yerden yükselene kadar beni kucaklayarak kaldırdı. Hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırmasından etkilenmem hiç bitmeyecekti.

Tertemiz tıraşlı yüzünü ve lal taşı pirsingini okşadım, kokusunu içime çekerken iyi olduğuna kendimi ikna ediyordum.

"Sana dokundu mu? Canını yaktı mı?" diye fısıldadı sessizliğin içinde.

"Hayır. Tam bir beyefendiydi."

Kaşlarını çattı. "Sanırım ***böcekefendi*** demek istedin." Kahkaha attığımda öfkesi geçti ve gülümsedi. Beni çevresinde döndürerek, "Seni özledim," dedi.

Çenemi geniş omuzlarına yasladım ve ona sıkıca sarıldım. Vücudumla sıcaklığını sünger gibi çektim. "Gitmeme asla izin verme, tamam mı?" Başka bir zaman bu söylediğim çok saçma gelirdi ama şu anda şimdiye kadar yaptığım en içten ricaydı.

"Asla," diye fısıldadı, nefesi kulağımı okşayıp geçerken, ağzı çok yakınımdaydı. Göğsünden uzaklaştığım sırada, gözü çevremizde hareket eden gölgelerdeydi.

"Bürümcük bana onlardan bahsetti," dedi. "Ona inanmamıştım. Herif tam bir gece kelebeği delisi."

Kollarımı omzuna koydum, ayaklarım hâlâ havada sallanıyordu. "Asıl odasını görmen gerek. Canlı kelebeklerle dolu camdan evleri var. Kozadan çıkana kadar onları orada tutuyor ve yeteri kadar güçlendiklerinde de serbest bırakıyor."

“Seni odasına mı götürdü?” Karanlık bir bulut geçti yüzünden. “Hiçbir şey yapmayı denemediğine yemin eder misin?”

“İzci sözü veririm.”

Belimi sıkıp beni gıdıkladı. “Hiç izci olmaman çok kötü o zaman.”

Gülerek kıpırdadım. “Hiçbir şey olmadı.” Bu yalandı. Morpheus bana, içimde olduğuna zorlukla inandığım -Jeb’in kabulleneceğinden çok da emin olmadığım- bir yönümü göstermişti. Ama belki de kafamdaki sesleri ve garip güçlerimi bilmesi gerekmiyordu. Belki de buradan kurtulana ve ben tedavi olana kadar lanetli eğilimlerimi ondan saklayabilirdim.

Parmaklarımı Jeb’in boynuna dolayıp kısa atkuyruğunu çektim. Ziyafete uyum sağlamamız için ikimiz de kostüm giymiştik. Onun elf şövalyesi olması gerekiyordu, o yüzden periler kulaklarının yuvarlak uçlarını kapamak için saçlarını kulaklarının üstüne örtmüşlerdi. Bu şeklini sevmiştim. Güçlü çenesi ve etkileyici yüz hatları ortaya çıkmıştı.

“Sana şapka giydireceklerini sanmıştım,” diye dalga geçtim.

“Hayır. Onlar kanatlı solucanlar için ayrıldı.”

Güldüm ve hafifçe omuzlarını sıkıp beni indirmesini işaret ettim.

Beni yere bıraktı. “Muhteşem görünüyorsun.”

“Teşekkürler.” Ona kıyafetimin Morpheus’un kreasyonu olduğunu söylemedim. Şeftali rengi, kolsuz, göğüslerimin altından başlayıp kalçamın hemen altına kadar uzanan dökümlü fırfırları olan bir tünik giymiştim. Kırmızı danteller fırfırları süslüyor ve belimdeki kemeri parlak yakutlar tamamlıyordu. Tüniğimin altındaki gri bluzla uyumlu beş tane sağlam gümüş halka kemeri güzelleştiriyordu. Bluzun kabarık kolları bileklerime kadar uzanıyor, ardından kırmızı dantel eldivenlerim başlıyordu. Gri ve şeftali rengi çoraplarım bacaklarımda şeker çubukları gibi duruyordu ve dizlerime kadar uzanan kırmızı kadife çizmelerin altında kayboluyordu.

Tüm kıyafetlerim beni vahşi ve yabani göstermek için özenle seçilmişti; böylece akşam yemeğinin ilginç konukları beni daha fazla dikkate alacaktı. Bu amaçla periler, kırmızı böğürtlenler ve çiçeklerle saçımı garip bir stilde örmüş ve

Alisonın hâzineleri arasında bulduğum tokayı sol şakağımın üstüne tutturmuşlardı. Nedense Morpheus o tokayı takmam konusunda çok ısrarcıydı.

Jeb'in giydiği elf üniformasını işaret ettim. "Bunu daha önce de görmüştüm. Şu haç, elflerin soylu ve değerli olanlarını temsil ediyor." Bacaklarını saran siyah pantolonu fazla giyilmiş bir kot pantolona benziyordu. Belindeki kemer halkalarının birinden girip diğerinden çıkan gümüş zincir, sol bacağının üstündeki parlak beyaz elmaslardan yapılma haçın üstünden sarkıyordu. Parmaklarımı mücevherlerin üstünde dolaştırdım. "Sen sadece şövalye değilsin... kraliyet muhafızlarından birisin."

Jeb avcum kaslı baldırının üstündeyken beni durdurdu. Gözleri okyanus zemininde sarıldığımız zamanki gibi koyulaşmıştı. Elimi çekip kurtardığımda çenesini sıktı.

Utandım ve üniformasının geri kalanına yoğunlaştım. Uzun kollu gömleği, üzerine sımsıkı yapışan bir şeyden yapılmıştı. Şeffaf gümüş renkli kumaşın üstünde siyah dikey çizgiler vardı. Üzüntüyle sigara yanığı izlerine bakarken birden göğsündeki kılların olmadığım fark ettim. "Göğsünü tıraş mı ettin?"

Başını eğip şeffaf siyah çizgilere baktı. "Aslında odamda hiç ayna yoktu. Banyodan sonra Bürümcük yüzümü tıraş ederken yaptı. Elflerin saçları dışında hiçbir yerlerinde kıl olmadığını söyledi." ***Hiçbir yerinde mi?*** Gözümün önüne Jeb'in çıplak hali ve Bü-rümcük'ün onun karın kaslarına ve diğer yerlerine dokunurkenki görüntüsü geldi. "O peri seni çırılçıplak mı gördü?"

Boğazını temizledi. "Sadece o değildi. Sanırım bir noktada üstüme otuzdan fazlası tırmanıyordu."

içimden yakıcı bir kıskançlık hissi yükseldi. Yumruklarımı sıktım. "Otuz peri senin çıplak vücuduna mı dokundu?"

"Periler hakkında rahat ol, tamam mı? Uçan yeşil bezelyeler ilgi alanıma girmiyor. Şimdi, gel buraya. Sana göstermek istediğim

ŞALİCE

bir şey var." Beni aynalı duvara döndürdü ve arkamda dururken çenesini başıma yasladı. Elleriyle yüzümün yan taraflarını tuttu. "Gözlerine baksana."

Kelebek gölgeleriyle yer değiştiren yansımama baktım. Salona ilk geldiğimde makyajım dikkatimi çekmişti. Periler gerçek görünecek kadar mükemmel bir iş çıkarmışlardı. Siyah göz farı alt kirpiklerimin altında kaplan çizgileri gibi kıvrılıyordu. Morpheus'un dövmelerinin daha kadınsı bir versiyonu gibiydi.

"Tüm bu zaman boyunca böyleydin. Tavşan deliğinden girdiğimiz ilk anda fark etmiştim ama makyajının aktığını düşünmüştüm. Fakat okyanustan sonra hâlâ yüzündeydi. Birkaç dakika önce Morpheus u maskesiz görene kadar da bağlantıyı kuramamıştım." Jeb duraksadı, kusacak gibi görünüyordu. Parmak uçlarıyla siyah desenlerin uçlarını ovaladı. "Çıkmıyorlar. Ve teninin her yerindeki parlama? Bu tuz kalıntısı değil. Benim peri çizimlerime benzemeye başladın, gerçekten de."

Midemin bulandığını hissediyordum. Elbisemin fırfırlarını parmaklanma doladım. Bunlar Ahtapotusun, neden benim yeraltı diyarından olduğumu düşündüğünü açıklıyordu. "Neden bir şey söylemedin?"

"Tüm bu olan bitenle çok meşguldük."

Yansımama arkamı döndüm. "Demek ki lanet kötüleşiyor." "Tahmin ettiğinden daha fazla hem de." Jeb bana sarılarak ellerini omuzlarımın arkasında dolaştırdı. "Kostümünde yırtmaçlar var... daha sonra da kanatlar mı çıkacak?"

Nasırlı parmak uçlarıyla çıplak kemiklerimi okşadı. Cevap veremedim. Şimdiye dek gördüğümüz kadarıyla, sadece bazı yeraltı yaratıklarının kanatları vardı. Derimden dışarı bir şeylerin çıkacağı düşüncesi beni sersemletti. Aslında geçirdiğim tüm değişiklikleri düşünmek son hızla dönen bir atlıkarıncadaymışım gibi hissettiriyordu.

Jeb aynadaki yansımamdan bana kaşlarını çatarak bakıyordu. "Bu lanet neden ailende sadece kadınları etkiliyor?"

"Alice bir dişiydi," diye yanıtladım hâlâ kanat sorusunu düşünürken. "Sadece başka bir dişi onun karışıklıklarını düzeltebilir." "Karışıklıklar," dedi Jeb, çattığı kaşlarının arası derinleşirken. "Perilerle birlikteyken Bürümcük okyanusta yaptıklarından söz açtı. O bunu bir karışıklığı düzeltmek olarak adlandırmadı. Onun bir ***sınav*** olduğunu söyledi. Daha da garip olanı neydi biliyor musun? Bunu başardığın için üzgün görünmesiydi... her şeye rağmen burada olmana. Bir şeyler akla yatkın değil. Morpheus bizimle açık konuşmadığı sürece onun için, böcek işlerine yardım etmek için hiçbir şey yapmıyoruz."

“Bana çoktan gerçeği söyledi. Atmam gereken adımları anlattı.” Jeb e Morpheus’un odasında öğrendiklerimi anlattım, yine de yakınlaştığımız anın detaylarını ya da sihirli satranç taşı kukla şovunu anlatacak kadar cesur değildim.

“Yani onun söylediklerini öylece kabul mu edeceksin?”

“Asil bir sebebi var. Arkadaşının başı dertte.”

“Adamı insanlaştırmayı bırak Al!” Jeb yandaki aynalı duvara avcunu sertçe vurdu. Kelebek gölgeleri ürkerek kaçıştı. “O bizim dünyamızdan değil, tamam mı? Ve senin kafanın içine girebilmek gibi bir gücü var. Dışarıda seni onunla birlikteyken izledim... o etrafındayken düzgün düşünemiyorsun.”

Yaptığı suçlama Londra’yla ilgili kızgınlığımı su yüzüne çıkardı. “Şimdi de bu kartı mı oynayacaksın? Kendimi düşünecek kadar güçlü olmadığım kartını mı?”

“Bu farklı. Sana neler olduğuna baksana!”

“Ama sadece bir şey daha yaparak tüm bu olanları durdurabilirim. Hepsi bu kadar.”

“Ah, gerçekten mi? Benim durduğum yerden, onun için ne kadar çok şey yaparsan o kadar ona benzemeye başladığın görünüyor.”

^AUÇE

“Hayır. Yanılıyorsun.” Örgülerimden birini çekiştirirken kelimelerin ağzımdan çıktığı kolaylıkla kendimi de ikna edebilmeyi diliyordum. Burada ne kadar uzun kalırsam, bu yerin kanıma işleyeceğini ya da Morpheus un damarlarıma sımsıkı dolanacağını inkâr edebilmeyi diliyordum.

Jeb dişlerini o kadar sıktı ki çenesi titredi. “Bu konuda tartışmayacağız Al. Onun istediği de bu ve ona izin vermeyeceğim.” ***“Ne için*** izin vermeyeceksin?”

Oynadığım örgüyü bileğine dolayıp beni kendine çekti. Başını eğdiğinde kaşlarımız birbirine değiyordu. “Aramıza girmesine.” Sesindeki yoğun sahiplenmeyle tüm vücudum yumuşayıp ısındı ama buna hakkı yoktu. “Unuttun mu? Zaten aramızda birisi var. Ve sen onunla Londra’ya taşınıyorsun.”

“Aptallık ettim. Bir anlığına okyanusun öteki yakasında olmamın, bana kontrol

sağlayacağını düşündüm.”

Göğsümde sert bir düğüm oluştu, bir adım geriledim. ***“Kontrol mü}*** Neyin üzerinde? Hayatımın mı? Gerçek dünyaya dön Bay İlgisiz: Ben artık senin ‘küçük kız kardeşin’ değilim. Senin diğer sorumlulukların arasında -ayak tırnaklarını kesmen ve kirli çoraplarını değiştirmen arasında- yer almaktan sıkıldım.” Onu kenara ittim ve Morpheus’u beklemek üzere kararlılıkla cam sandalyeye yöneldim.

Jeb tek kelime etmeden kemerimdeki halkalardan birini çekti ve beni döndürdü. Tek bir yumuşak hareketle beni kaldırarak düz, hilal şeklindeki masanın üstüne oturttu. Beni duvara doğru iterken tenim dokunuşunun altında titredi, kalçası uyluklarımın arasındaydı. Aynı hizada, yüz yüzeydik. Kafamın içine pır pır eden hisler doldu ve karanlık tarafımın gölgesi, sapkın bir heyecanla onun bu derin tepkisini ortaya çıkarmamdan tatmin oldu.

Ellerimi omuzlarına koyarak aramızda mesafe bırakmaya çalıştım ama bu sadece göstermelikti. Blöfüm bileklerimi tutup

indirmesi ve neredeyse burunlarımız değene kadar yaklaşmasıyla zayıf bir gayrete dönüştü.

“Sen de gerçek dünyaya dön o zaman,” dedi, serin odada nefesi ılıktı. “Artık çocuk olmadığını biliyorum. Kör olduğumu mu sanıyorsun?” Parmaklarını benimkilere doladı, soğuk aynalara omuzlarımı yasladığında kalplerimiz küt küt atıyordu. “Asıl dikkatsiz olan sensin. Çünkü bana hissettirdiğin hiçbir şey kardeşçe değil.”

Beynim kendini kapadı. Buradaki bütün kelebek ruhlarını yutmuş olmalıydım. Midemde dalgalandıklarına yemin edebilirdim.

Jeb parmaklarımı bıraktı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. Sanki kırılacakmışım gibi usulca dokundu.

“Kontrolü kaybeden benim. Yüzlerce çizim yaptım ama hâlâ yüzüne doyamıyorum.” Başparmağıyla çenemdeki çukuru okşadı. “Boynuna.” Elleri boğazımda hareket etti.

“Senin...” İki eliyle belimden tutup beni masadan indirdi, böylece parmak uçlarımız birbirine değerken ayakta durduk. “Seni çizerek bir saniye daha

harcamayacağım," diye fısıldadı dudaklarıma, "sana dokunmak dururken." Dudaklarını benimkilere bastırdı.

Aramızda sıcak ve elektrikli bir kıvılcım oldu. Tadı ve sıcaklığıyla birlikte bir şok ve heyecan dalgasına kapıldım. Altı yıl boyunca onu gizlice arzulamak, altı yıl onun hayatımın merkezi olmasını inkâr etmek ve onun da benden kaçtığını düşünmekle geçmişti.

Zevk ve kuşku dalgasına kapılıp donakaldım. Kollarım yana düşmüştü, yumruklarım açılıp kapanıyordu. Jeb'in ağzı dudaklarımın üstündeyken inledi. Ellerimi tutup nazikçe boynuna sararak beni kendine çekti.

Tadı çikolata ve tuz gibiydi, harikaydı. Yeni ve heyecan verici olduğu kadar tanıdıktı da. Bastırdığım tüm duygularım çözülüyor ve beni elektrikli yılanbalıkları gibi kamçılayarak hayata döndürüyordu. Tüm sinir uçlarımın uğuldadığını hissediyordum. Onu tattım, kokusunu içime çektim, hissettim.

Sadece onu.

Dudaklarım yavaş, yumuşak ve ılık bir şekilde onunkileri takip etti. Haşin ve seksi bir karşılık olarak dudağındaki pirsing çenemi çizdi.

Elleriyle çenemi yönlendirip bana başımı nasıl eğeceğimi gösterdi. Dudaklarıyla dudaklarımı araladı. Dilimi dişlerine sürtüp onun dili benimkini yakalamadan yamuk dişini buldum.

Belki çok derin nefes alıyordum. Belki çok tükürük üretiyordum. Belki de hiçbir zaman onun birlikte olduğu diğer kızlarla boy ölçüşemeyecektim. Ama hiçbir şey fark etmiyordu çünkü bu yolculukta yaşadığım onca şeye rağmen - küçülmek, büyümek, uçan periler, canlanan satranç taşları- hiçbiri şu an kadar büyülü değildi.

Öpücükleri solarak yüzüme ve boynuma hafifçe ama yakıcı bir şekilde burnunu sürtmesine dönüştü. "Al," diye fısıldadı, "çok güzel kokuyorsun... hanımeli gibi."

"Yapma," diye mırıldandım sersemlemiş bir halde.

Geri çekildiğinde gözleri yoğunlukla kararmıştı. "Durmamı mı istiyorsun?"

“Hayır.” ***Bana böyle bakman için dua ederken uyuyakalırdım. Bana böyle dokunman için.*** “Kalbimi kırma.”

Tepesindeki aynalı tavanda hareket eden gece kelebeği ruhları dikkati sertçe çattığı kaşlarından uzaklaştırdı. “Önce kendimin-kini kesip çıkarırım.”

Öyle yapacağına inandım. Parmak uçlarına yükselip atkuy-ruğunu kavradım. Bu sefer onu ben öptüm. Omurgamı titreten bir inlemeyle karşılık verdi, parmakları kalçama sımsıkı gömüldü. Eldivenli avuçlarımı göğsüne indirdim ve yara izlerini aradım. Belindeki zincire geldiğimde durdum ve metal, parmaklarıma batana kadar sıkıp ikimizi duvara ittim. Aynadan gelen serinlik omuzlarıma değdiğinde ürperdim ama vücudunun benimkine mükemmel uyumuyla kanımda binlerce ateş varmış gibi yanıp tükendim.

ikimiz de o kadar kendimizden geçmiştik ki öfkeli bir hırlama bizi ayırana kadar ayak seslerini fark etmemiştik. Arkamızı döndüğümüzde Morpheus un gözlerinde öyle bir öfke vardı ki şeytanı cennete kaçırabilecek yoğunluktaydı.

Jeb parmaklarını kemerimin deliklerinden çıkardı ama bir eliyle belimden tutmaya devam etti. Dudaklarıma dokundum, zonkluyor ve daha fazlası için yanıp tutuşuyorlardı.

“Ne kadar da samimisiniz...” Morpheus’un sesi bu kez akıcı değildi. Daha çok kulak zarımda parçalanan paslı çiviler gibiydi. Eldivenlerini çıkardı ve avcunun içine vurmaya başladı. Kanatları arkasından sarkıyor, pelerin gibi yere uzanıyordu. “Belki de Alyssa’ya rujunu geri vermek istersin. Akşam yemeğinden önce bir tane daha bulabilmek için zamanımız yok.”

Jeb dudaklarına bulaşan parlatıcımı sildi. Anlaşılır bir suçluluk hissiyle sarsılırken dudaklarımı yaladım. Morpheus un ninnisi zihnimde usulca çalıyordu, hüzünlü ve yaralıydı. Şarkının sözleri şu anki ruh haline uyması için değiştirilmiş gibiydi:

“Şeftali rengi ve kırmızı küçük çiçek, güzel yüzüyle erkekleri tuzağa düşürecek; alay et ve oyna, cilveli ve zeki ol, onun kalbini kıracağın bir gün gelecek.”

Ninni kulaklarımda acı acı çığlık atan notalara dönüştüğünde irkildim.

Göğsünden gelen bir homurtuyla Morpheus aynaya döndü ve eldiveniyle

kıyafetlerini sildi.

Uyluklarına kadar uzanan kırmızı brokar ceketinin altına farbalalı beyaz bir gömlek giyiyordu. Ceketinin göğüs kısmında, iki sıra altın rengi düğme vardı. Kırmızı kadife pantolonu tayta benziyordu. Baldırlarına kadar uzanan bağcıklı siyah botlarıyla Shakespeare'in oyunundan fırlamış Romeo olabilirdi, tabii mavi saçlarını ve kanatlarını saymazsak.

Kanatlarını tüm ihtişamıyla açtı. Gözünün kenarındaki mücevherler öfkesiyle bağlantılı olarak kırmızıdan yeşile renk değiştiriyordu. "Elf şövalyesi," bize arkasını döndü, "bir muhafızın masum vazifesine uygunsuz davranmaması gerekir."

Somurttum. Ne yani, alnımın ortasında damgalanmış bir ***iffetli*** kelimesi mi vardı? "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun." Morpheus un ağzı çarpık bir gülüşle kıvrıldı. "O zaman sadece öyleymiş gibi mi davranıyorsun? Taze bir şeftali gibi kızarıyorsun?" Jeb beni arkasına itti. "Seninle bu tartışmaya girmeyecek." Morpheus içini çekti. "Şövalyelik için biraz geç oldu. Deminki sahnenizi gören olduysa şövalye kılığındaki maskeli balon daha başlamadan biterdi. Bir şövalyenin ilk emrinin ne olduğunu ona söylemeyi unuttun mu gözdem? Ellerini ve duygularını kontrol altında tutması gerektiği hakkındakini?" Morpheus dikkatini sağ omzuna verdi. Bürümcük saçlarının arasından uçarak çıktı ve Jeb'e baktı.

Morpheus un bana dönen bakışları oniks bıçaklar kadar keskindi. Tek istediğim ilk öpücüğümün anısıyla baş başa kalmaktı ama onun yerine yıllardır görmediğim yeraltı diyarından bir çocuğa ihanet etmemin ve nedense onu incitmiş olmamın katlanılmaz olduğu Fikriyle boğuşuyordum.

Jeb'in duruşu sertleşti. "Planlar değişti," dedi. "Al, sana bu küçük oyunun her neyse, onu oynamanda yardımcı olmayacak. Bizi geri gönderiyorsun. Hemen."

Morpheus dudağının bir kenarını alayla kaldırdı. Bakışlarını benden ayırmadan Bürümcük'ü işaret etti. "Görünüşe göre yanılıyorsun. Bana ölümlünün tehdit olmadığını söylemiştin. Belki de bizim kurnaz Alyssa'mızın cazibesini küçümsemişsindir."

Bürümcük minik ayaklarını inceledi. Kanatlarını dinlenen bir kelebek gibi usulca çırpıyordu. "Onun başka birini tercih edeceğini düşünmüş..."

“Sus! Bu senin açıklayabileceğin bir sır değil!” diye bağırdı Morpheus. Sesinin yüksekliğiyle Bürümcük tünediği yerden düştü. Havada kanatlarını çırparken elleriyle de sivri kulaklarını kapadı.

Morpheus bir parmağıyla ağzına dokundu. “Dudaklarımı oku, çenesi düşük küçük peri. ***Kahrolası. Kutuyu. Getir.*** Küçük bakiremize ve onun oyuncak askerine, tek dostuna sırtını dönerse neyle karşılaşacaklarını gösterme zamanı.”

Bürümcük koridorda hızla gözden kayboldu.

“Ve gelirken İkna Şapkamı da yanında getir!” diye arkasından seslendi. Bize bakmak için topuklarının üstünde döndüğünde sesi hâlâ yankılanıyordu. Kendinden memnun bir halde eldivenlerini giydi. “İsteğinle ilgili bir problem var sahte elf. Sizi kolayca geri gönderemem ve Alyssa da bunu biliyor.”

Jeb soru dolu gözlerle başını çevirip bana baktı.

“Ah, olur şey değil.” Morpheus şaşırmış gibi yaparak avcunu yanağına vurdu. “Önemli şeyleri konuşamayacak kadar meşgul müydünüz? Belki de masum bakiremiz, kız arkadaşının cüzdanından ‘ödünç aldığı’ para için suçluluk duyuyordu ve sen de şövalyelik yaparak onu rahatlatmaya karar vermiştin.”

Jeb bana döndü. “Bekle... kalem kutundaki o para... Tae çantasını senin mağazanda unutmuştu ve sen de ondan çaldın mı?” Morpheus aramıza doğru eğildi. “Peki, sence Alyssa beni bulmak için Londra’ya nasıl kaçacaktı?”

Jeb suçlama dolu bakışlarını benden ayırmadı. “Yüzüme karşı yalan söylediğine inanamıyorum. Başından beri sahte pasaport almak için para çalıp Londra’ya gitmeyi planlamıştın.”

“Şahane ikili,” diye dalga geçti Morpheus arkamdan. “Yalancı ***ve*** hırsız. Üstünde durduğun kaide biraz kayganlaştı değil mi küçük çiçeğim?”

Ona kanatlarını titretecek sertlikte dirsek attım. “Alison’a yardım edebilmek için ne yapmam gerekiyorsa onu yaptım.” Morpheus un bana doğru yürürken yüzünde beliren kendini beğenmiş gülümsemesini görmezden gelerek Jeb e doğru uzandım. “Parayı sadece ***ödünç*** almıştım. Geri ödeyecektim.”

Morpheus Jeb’in yanında durdu. “Alyssa’mn haklı olduğu bir nokta var. Sebep, her zaman suçu meşru kılar. Burada bu kanundur.”

“Bunu duydun mu?” diye sordu Jeb sesinde keskin bir alayla. “Yerel hamamböceği sana onay veriyor. Ve bir de neden tek başına gidemeyeceğin konusunda sana güvenmediğimi soruyorsun.” Boğazımın derinliklerinde kendimi haklı göstermek için asit gibi yükselen küçük bir ateş yandı. “Bir planım vardı.”

“Ah, harika planmış.” Jeb odada yürümeye başladı.

“Sanki tüm bu olanları önceden görebilirdim Jeb!”

Jeb cevap veremeden Morpheus aramıza girdi ve ikimizin de omuzlarından tuttu. “Müsaadenizle aşk kuşları,” dedi monoton bir sesle. “Tüm bunlardan ne kadar keyif alsam da ağız dalaşınız benim büyük açıklamamın yanında gölgede kalıyor.”

Bürümcük’ün yirmi kadar periyle geri döndüğü kapıya ilerledi. Beş tanesi tavuskuşu tüyü iliştirilmiş siyah, geniş bir bandı olan kırmızı bir şapkayı taşıyordu. Yanardönerli mavi gece kelebeği ölülerinden oluşan bir ip, şapkanın kenarından süs gibi sarkıyordu. Diğer periler ise taşımak için çok ağır olan siyah bir çantayı yerde sürükleyerek getiriyordu.

“Tüm konuklar geldi efendim,” dedi Bürümcük, ince sesi titreyerek. Diğerleri çantayı bizim sırt çantamızın yanma bırakırken o da yanındakilerle birlikte şapkayı Morpheus’ın başına koydu.

“Aperatifleri takdim edin ve arp çalmaya başlasın.” Başındaki şapkaya hafif bir eğim verdi. Hareketle birlikte ölü gece kelebekleri hareketlendi, sanki kaçmak için çırpınıyor gibilerdi. “Biz de az sonra orada olacağız.”

Bürümcük başıyla onaylayıp diğerlerini takip etti ama koridora çıkmadan son bir kez omzunun üstünden baktı.

Morpheus çantayı kaptı. Cam masaya doğru ağır ağır yürüdüğü sırada saten gibi kanatlan sol çizmeme sürtününce doğum izimden başlayıp dizlerime kadar ulaşan ve ardından uyluklarıma kadar çıkan ılık ve gıdıklayan bir titreşim yükseldi. Kaşlarımı çattım ve bacağımı geri çekip bu hissi durdurmak için çizmemi yere sertçe vurdum.

Jeb onaylamayan gözlerle bana bakıyordu.

Morpheus beyaz kadife kaplı gümüş bir şapka kutusunu ortaya çıkarmak için çantayı yere bıraktı. Böyle bir şeyi hayatımda görmemiştim, rüyalarımda bile. Merakla masaya doğru yürüdüm.

Morpheus centilmen ev sahibi rolüne tekrar bürünerek sandalyeyi gösterdi.

“Ayakta duracağım,” diye mırıldandım. Öpücük yüzünden bizi cezalandırabilmek için Jeb’le aramı bozmaya çalıştığından zaten siyah gözlerini iyice karartmak istiyordum. Aslında garip bir biçimde beni kıskanacak kadar önemsemesi de ilgimi çekmişti.

Jeb yanıma geldi ve omuzlarımı hafifçe sıktı. Bana kızgın olsa da hâlâ koruyucumdu. Minnettar olarak onun vücut sıcaklığına yaslandım.

Morpheus bize iğrenir gibi baktı, ardından kutuyu masanın ortasına koydu. Aslında kurşun ve kalay karışımından yapılmıştı. Beyaz kadife güller, yan taraflarını kaplıyordu ve üst tarafındaki oymalar, açma yerinin üstünde kıvrılarak garip bir çeşit antik dile dönüşüyordu. Kelimelere ne kadar uzun bakarsam o kadar anlam kazanıyordu. Bu da Liddell lanetinin başka bir sonucu muydu? Bu dilin bana çok tanıdık gelmesi?

Ben ilk cümlenin anlamını çözemeden, “Tanışma zamanı geldi,” dedi Morpheus ve kapağı açtı. Yağlı ve siyah bir sıvı kutunun içinde dalgalandı. Cam bir levha, sıvının dışarı taşmasını önlüyordu.

Morpheus kutuyu hafifçe salladığında beyaz bir nesne yüzeye çıktı. Bu bana bir zamanlar bir garaj satışında gördüğüm topu hatırlattı. Siyah plastik topun yüzeyinde küçük bir pencere vardı ve içi mavi sıvıyla doluydu. Her yüzünde sözler yazan beyaz bir zar, sıvının içindeydi. Tek yapmanız gereken topa bir soru sormanız, ellerinizin arasında yuvarlamanız ve çevirmenizdi. ***“Büyük İhtimalle Olacak***” ve ***“Tekrar Sor”*** arasında değişen bir cevap, pencereden görünen zarın üstünde beliriyordu.

Ancak bu yüzen nesne olgun bir kavun büyüklüğünde ve ovaldi. Ona bağlı beyazımsı tutamlar etrafında süzülüyordu. Morpheus kutuyu bir daha salladı. Küre dönerek bir yüzü ortaya çıkardı.

Bu bir kafaydı!

Ciyakladım ve boğazımdan yükselen safrayı zorlukla yutkundum.

Jeb küfretti ve beni kendine çevirmeye çalıştı ama gözlerimi alamıyordum. Sıvı, bir çeşit formaldehit olmalıydı. Neden Morpheus bir kutunun içinde, turşusu kurulmuş bir kafa saklıyordu ki? Ne tür bir psikopattı?

“Uyan bakalım dostum,” diye fısıldadı Morpheus, sesinde yapmacık bir nezaketle. Parmağıyla camı tıklatıp yüzdeki kristalleşmiş kapalı kirpiklerin üzerinden geçerken ben şok olmuş bir halde izledim.

Gözler bir anda açıldığında neredeyse yerimden zıplayacaktım.

Bu şey canlıydı.

Satranç taşlarında yaşadığım tanıdıklık hissi etrafımı sardı. Karşımdaki, kız kardeşinden çok daha güzel, narin ve ay ışığı kadar solgun Fildişi Kraliçeydi. Şakaklarında, damarlarının toplandığı yerde siyah dövme gibi işaretler vardı, sanki bir damganın üstüne yusufçuk kanatları işlenmiş ve sonra da derisine transfer edilmiş gibiydi. Gözleri o kadar açık maviydi ki renksiz görünüyorlardı ve her göz kırpışında uzun kirpikleri yukarı kıvrılıyordu. Onlar da tıpkı kaşları gibi buzla kaplı görünen gümüş kristallere benziyordu. Dış köşelerinde yanaklarına uzanan ve uçları gözyaşı şeklinde kıvrılan iki siyah çizgi vardı, sanki mürekkep ağlıyordu. Açık pembe dudakları -hafif kıvrımlı ve kalp şeklindeydi- Morp-heus’a bakarken, sevgi dolu bir gülümsemeyle açıldı. Konuşmaya çalışıyordu.

Morpheus yakınına eğildi ve eldivenli avcuyla camın üstünden yanaklarını okşadı. Fildişi Kraliçe tekrar konuşmayı denedi ama sıvının ve camın ardından ne dediği duyulmuyordu.

Jeb’le sessizlik içinde donakalmıştık.

Morpheus sessizliği böldü. “Bu bir gevekilit kutusu. Bir insan, içine tamamen sığabilir ancak sadece yüzü görünür. Yanında taşıdığın kitaptaki ‘kafasını koparacağım,’ cümlesini duymuşsunuzdur.”

Eldivenli ellerime bakarak yaralarımı düşündüm. Bu kelimeleri sadece kitapta duymamıştım ve Morpheus da bunu biliyordu. Alison benim başımı kaybetmememi istediğini söylediğinde, bunu mu kastediyordu?

“İşte, bu deyişin kökeni buradan geliyor,” diye sözünü bitirdi Morpheus. “Küçük Alice bunu çok ciddiye aldı. Gerçi bugünlerde barbarca diye nitelendirilse de

burada, Harikalar Diyarında bu standart bir cezalandırmadır. İçindeki için görülebilmek ama duyulmuyor olmak, herhangi bir hapishaneden daha kötüdür. Tüm gevezelikleri içeride kilitli kalıyor.”

^RAIJÇE

Kutu, Morpheus’un ellerinde titredi. Kraliçenin yüz ifadesi sevecenlikten çaresizliğe döndü. One arkaya kıvrandı ve yüzeye baloncuklar yükseldi. Saçları beyaz yosunlar gibi süzüldü. Morpheus masadan aşağı düşmemesi için kutuya kollarını sardı. Kraliçenin dudakları sessiz bir çığlıkla gerildiğinde ise kutunun kapağını kapadı. Yüzü solmuştu. Ben yazıyı tekrar göremeden kutuyu çantaya geri koydu.

Titreyen parmaklarla, eldivenlerinin üstüne düşen gömlek kollarını düzeltti ve içini çekti. “Onu üzmek istemiyordum. Yalnız kaldığı zamanlarda huzurlu ama kısa süre içinde serbest kalmazsa yakında tüm anılarını sonsuza dek kaybedecek.”

“Onu önemsiyorsun,” dedim sesimde beklenmedik bir kıskançlıkla. Uzun zamandır unuttuğum çocukluk hatıralarımda her zaman yalnızca ikimiz vardık. Her zaman birbirimize “sahiptik”. Morpheus beni beğeniliyormuşum gibi, özel ve önemli hissettirirdi. Onun erkek olarak başka birine aynı şeyleri yaptığını asla düşünmezdim. “Morpheus, o senin için ne ifade ediyor?”

Cevap vermedi. En azından sesli olarak, ifadesi anlaşılmaz ve üzgündü. Gözünün çevresindeki mücevherler gümüşten siyaha dönüyor, fırtına sonrası gökyüzünde yanıp sönen yıldızlara benziyordu.

Alice’in duruşmadaki itirafı aklıma geldi: “Esasen ***Fildişi, Bay Tırtıl’a çok düşkündü***.” Az önce Morpheus’un Fildişi Kraliçeye olan bakışlarını ve onun da Morpheus’a olan bakışlarını görünce Morpheus un dönüşümünden sonra Kraliçenin sarayına döndüğünü anlamıştım.

Morpheus’un zarif parmaklarının teninde dolaştığını, yumuşak dudaklarının onunkilere dokunduğunu hayal ettim. Kıskançlık hissim başka bir şeye dönüştü, daha çirkin, anlamlandıramadığım daha istekli bir şeye. Benim neyim vardı? Jeb’le bunca yıl sonra

nihayet öpüşmüşken, neden Morpheus’un aşk hayatını bu kadar önemsiyordum?

Morpheusun kanatları genişleyerek açılıp kapandı. Hayal meyal bir sis, bastırılmış öfke dolu ifadesini örttü. “Bu gerçeklikte, aynalar portallardır. Ama içinde bulunduğumuz salondakiler, sadece Harikalar Diyarının diğer bölümlerine açılıyor. Sizin dünyanıza açılan portallar, yalnızca Kırmızı ve Beyaz sarayların içinde ve kraliçelere bağlılar. Fildişinin portalı, Kraliçenin durumundan dolayı donmuş durumda ve Kraliçe, onu bu kutuya hapseden kişi tarafından serbest bırakılana kadar da öyle kalacak. Çıkışlar şu anda sadece Kızılın sarayındaki portaldan yapılıyor. Davşan Be-yaz’la çoktan tanıştığınızı varsayıyorum.”

Yutkunup başımla onayladım.

“O zaman, Kırmızı Bölge’de ne kadar iyi karşılanacağınızı biliyorsunuz. Adımınızı attığınız anda, kendinizi bunun gibi bir kutunun içinde bulabilirsiniz.”

Zihnimde Jeb’le benim karanlık bir sıvının içine hapsedilmiş görüntümüz belirdi. Jeb ürpermemi hissetmiş olmalıydı çünkü omzumu tutan eli gerilmişti. “Peki, Fildişini oraya kim koydu?” diye sordu.

Morpheus şapkasını çıkararak çantanın yanma bıraktı. Mavi saçları, karışık bukleler halinde parlıyordu. “Kraliçe Kızıl sürgün edildikten sonra bir daha hiç görülmedi. Üvey kız kardeşi Narözü, Kral’la evlendi ve kraliçe oldu. O kadar unutkan bir kadın, taç giymenin asla üstesinden gelemezdi. Ve şimdi kral ona iki tacı da vermek istiyor.” Morpheus çantadan, parlak elmaslarla kaplı bir taç çıkardı. “Kızıl Saray’da görevli bir casusum var. Birkaç hafta önce Beyaz Hükümdarlık’takiler bana Fildişi Kraliçenin kaderiyle ilgili haberleri vermeye geldiğinde casusuma haber gönderip kutuyu çalmasını söyledim. Onu ve tacını burada saklayarak Narözü ve Kral Kızıl’dan koruyorum. Eğer Kırmızı ve Beyaz portalla-

rın ikisini de kontrol etmeye başlarlarsa, bir daha eve dönmek için size bol şanslar dilerim.” Tacı tekrar yerine kaldırdı. “Alyssa ölümcül kılıcı bulduğunda tüm bunlar düzelecek. O, Harikalar Diyarındaki en güçlü silahtır. Fildişinin özgürlüğüne kavuşması için kılıcı kullanarak onları zorlayabilirim. O zaman da sizin için portal açılacaktır.”

Jeb bakışlarını Morpheus’a dikti. “Şunu iyice anlamama izin ver. Tüm bu zaman boyunca garip kız arkadaşını kurtarmadan eve dönemeyeceğimizi bildiğin halde,

Al’in annesini kurtarma vaadiyle bizi kandırıp buraya getirdin.”

Morpheus bir parmağım kaldırdı. “Madem gerçekleri ortaya seriyoruz, şunu unutma ki ilk başta zaten sen davetli değildin. Tüm bu olanlar hassas yapma fazla geliyorsa ölümlü pislik, her şey olup bitene kadar misafir odamda rahatlıkla tıkılıp kalabilirsin.” “Al nereye giderse ben de onunla giderim böcek kafalı. Ve sadece şunu bil, ona bir şey olursa seni kanatlarından mantar bir panoya iğneleyip üzerinde dart oynarım.”

Morpheus ve Jeb’in atışmaları sadece arka plan sesleriydi. Burada yalnızca Alison için laneti kırmak amacıyla bulunuyordum ve tek önemli olan tek şey de buydu.

Sadece tüm bunların içine Jeb’i asla sürüklememeliydim. Baştan alabilme şansım olsaydı keşke.

Zombi çiçeklerin söylediği bir şey aklıma geldi. Harikalar Diyarında zamanın geriye doğru ilerlemesiyle ilgili bir şey. Bununla ne demek istemişlerdi? Açıkça görülüyordu ki bu gerçek değildi. Alice’in ziyaretinden beri, zaman ileri doğru işliyordu yoksa her şey bu durumda olmazdı.

Acele etmem gerektiğini hatırladım. Alison’a pazartesi günü elektroşok verilecekti. “O çay partisine gidip konukları uyandırmam gerekiyor.”

Jeb dönüp bana baktı. “Peki bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun? Budala şapkacıya sihirli bir öpücük vererek mi?”

Morpheus şapkasını başına geçirip hafifçe eğim verdi. “Budala mı? Herman Şapkanın becerileri olağanüstüdür. Kimse onun yaptığı gibi kişiye özel şapka tasarlayamaz. Ve onu uyandırmak için öpmek mi? Yanlış masaldasın Beyaz Atlı Prens. Aslında sana şunu garanti edebilirim,” Morpheus başparmağıyla şakağımı okşadı, “küçük aşkımız bize sonsuza dek mutlu yaşama hayalini geri getirecek.”

Jeb, Morpheus un bileğini havada yakaladı. Bakışları buluştu. “Dokunmak yok,” diye hırladı Jeb.

Morpheus ellerini çekip kurtardı. “Akşam yemeği konuklarımız, Alyssa’nın neden burada olduğunu biliyor, insan dünyasında gezintileri özlediklerinden, beyaz portalı serbest bırakmasını dileyerek onu hoş karşılayacaklar. Ama senin davet edilmeden gelen bir yabancı olduğunu fark ettiklerinde, o kadar

kabullenici olmayacaklardır. Kendi iyiliğin için, elf koruma olarak çok ikna edici olman gerekiyor. Elf şövalyeleri soğukkanlı ve sakindir. Şimdi biraz erdemlerin varmış gibi davranma zamanı.”

Jeb öfkesini zapt etmeye çalışırken artan gerginliği hissettim. Birbirini yere sermeye hazır iki kişi, ikisinin arasına kolumu uzattım. “Ziyafete katılmamız gerekmiyor mu?”

Morpheus kaşlarım çatarak cebinden Alice’in beyaz eldivenlerini çıkardı. Çim ve çamur lekeleri yıkanmıştı. “Dantel yelpazeye ihtiyacımız var.” Emrini doğrudan Jeb’e verince, Jeb onu yum-ruklayacakmış gibi durdu. Sessiz bir yalvarışla dirseğini tuttum.

Jeb sırt çantamı getirmek için koridorda ilerledi. Morpheus’la birbirimizi gergin bir sessizlik içinde süzdük. Beni en çok neyin üzdüğünü bilmiyordum: Gittikçe gelişen yeraltı özelliklerim mi?.. Alison’ın tedavisi için hızla ilerleyen zaman mı?.. Gevekilit kutusu mu?.. Morpheus un başkasıyla ilişkisi olduğu halde benim

^RAUÇE

Jeb’le öpüşmemi önemsemesi mi?.. Ya da hepsinden kötüsü onun Fildişine duyduğu aşkın beni bu kadar üzmesi mi?

Jeb geri dönerken düşünceler kırık camlar gibi etrafıma saçıldı. Morpheus yelpazeyi de eldivenlerle birlikte cebine koydu. “Çantanızı burada bırakın. Yemekte bir şeyler ters giderse hemen buraya dönün. Burası izole edilmiştir. Gizli girişi bilmediğiniz sürece, buraya giriş hemen hemen imkânsızdır. Bürümcük, beklenmedik misafirlerimiz olursa sizin çay partisine gönderildiğinizden emin olacak.”

“Beklenmedik misafirler mi?” diye sordum.

“Ölümcül ya da şeytani niyetleri olan misafirler. Sen sonuçta Kırmızı Hükümdarlık’a göre bir kaçaksın.”

Morpheus bela düşüncesinden hoşlanmış gibi ellerini birbirine sürttü. “Açlıktan ölüyorum. Haydi, kendimize ziyafet çekelim.”

Yar at Iklar ıSf^{3}

Siyah beyaz çizgiler, camları olmayan yemek salonunun tüm duvarlarını kaplamıştı. Duvarların nerede bitip yerin ve tavanın nerede başladığını anlayamıyordum. Neredeyse, hareket eden gece kelebeği ruhları kadar dikkat dağıtıcıydı. Hatta, odanın uzak ucundaki uzun yemek masası ve sandalyeler bile kamuflaj etkisi yaratmak için aynı şekilde boyanmışlardı. Konuklar, çizgili bir arka planın üzerinde süzülüyor gibi görünüyorlardı. Kendimi kaybolmuş ama yine de garip bir şekilde evimde, sanki bir zebranın üstünde yaşayan bir pire gibi hissediyordum.

Yüksek tavana asılı devasa bir avize, salman ışıklarla çevre-mizdekileri aydınlatıyordu. Sağımda Morpheus'la eşikten adımımı attım, bir elimi hafifçe kaldırarak onunkinin üstüne koymuştum.

ŞALİCE

Jeb iki adım arkamda, sol tarafımda bekliyordu. Elf kurallarında, şövalyenin koruduğu kişinin hayatını kurtarmak için gereken zamanın dışında, herhangi bir iletişime girmesi uygunsuz bulunurdu. Dokunamazdık, bakışamazdık, hatta birbirimizle konuşamazdık bile; aksi takdirde kimliğini açığa çıkarırdık.

"Lütfen, dikkat," dedi Morpheus konuklara. Bürümcük tekrar saçlarının altından uçarak çıktı ve kendi kendine çalan arp, yemekteki tüm konuşmalarla birlikte sessizleşti. "Öte diyardan Bayan Alyssa." Bana döndü ve kolumu ileri doğru uzattı. "Bunlar da türümüzün yalnız yaşayanları, ne Beyaz ne de Kırmızı sarayda doğmuş olanlar. Bizler, Harikalar Diyarının vahşi ve asileri, seni Yaratıkların Ziyafetinde ağırlamaktan mutluluk duyarız."

Burunlarından yemekler damlayan konuklar bana bön bön bakarken Morpheus un kolunda duran elim gerildi. Uzun masanın çevresinde toplanmış kimi giyinik, kimi çırılçıplak yaratıkların oluşturduğu karışık bir topluluk vardı. Aynı zamanda boyut ve tür olarak da birbirlerinden farklıydılar ve insandan çok hayvana benziyorlardı. Bir tanesi serçe yüzüne sahip olması dışında dikenleri ve diğer şeyleriyle bir kirpiyi andırıyordu. Utangaç olmalıydı çünkü girişimiz sırasında yuvarlanarak top haline gelmişti ve zıplayarak masanın altına kaçmıştı. Flamingo gibi uzun boyunlu pembe bir kadın eğilmiş ve başıyla kirpiye vurarak onu masanın altından odanın diğer tarafına yuvarlamıştı.

Başka yaratıklar da vardı: Bazıları kanatlıydı, bazıları ise derilerinden kıvrılan sarmaşıkları fırlamış yarı kurbağa yarı bitki yaratıklardı; diğerleri maymun

vücutlu ve fok gibi tüysüz ama kafaları koyuna benzeyen yünlü yaratıklardı.

Tek ortak noktaları bana olan ilgileriydi. Elli çift gözün tek odak noktası bendim.

Sessizliği birkaçının mırıltısı bozdu.

“Bu kız...”

“Tıpkı ona benziyor.”

“Bir süngerle okyanusu kuruttuğunu duydum. Süngerle. Kurnaz ve yaratıcı değil mi?”

Hepsi de benim Alice’le olan akrabalığımı ve ne için burada olduğumu biliyordu. Başaramama ihtimalimin yüksekliğini düşünmek istemiyordum.

Tüm duyularım yemeklerin iğrenç kokusu, hayvan kepeği ve misk kokusuyla dolmuştu. Sersemlemiştim ve tüm oda gözümün önünde dönüyordu. Jeb tam arkamdaydı ve bayılırsam beni tutacağını biliyordum. Ayrıca bayılırsam her şeyi mahvedeceğimin de farkındaydım. Alison için güçlü kalmalıydım. O yüzden kendimi toparladım ve düşesin adına eldivenleri ve yelpazeyi hangi yaratığın almaya geleceğini merak ederken birer birer garip suratlarına baktım.

Morpheus beni masaya yönlendirdi ve en baştaki kendi yerinin sağındaki sandalyeyi benim için çekti. Masanın ayağının yanına dayanmış kocaman bir çekiç vardı ve aynısından bizim sıramızdaki her sandalyenin altında da bir tane vardı. Beni bembeyaz bir dağ gelinciğine benzeyen ve başına siyah bir miğfer giymiş, yılan gibi gözleri ve çatallı diliyle hiç de şirin olmayan küçük, sıska bir yaratığın yanma oturttu.

Jeb hemen arkamda yerini aldı. Morpheus sandalyesinde doğruldu, kanatları açık bir halde şapkasına dokunarak konukları selamladı. “Geciktiğim için özür dilerim. Ama iyi yönünden bakacak olursak intikam meleğimiz sonunda geldi. O zaman kutlamalar başlasın!”

Konukların çekingen alkışlarından sonra Morpheus şapkasını Bürümcük ve diğer perilere uzattı. Onlar şapkayı sandalyenin koluna astıkları sırada o da kanatlarını siyah bir pelerin gibi arkasında katlayarak yerine oturdu. Bürümcük omzuna konduğunda diğerleri de ahşap çatırtıları, kürk ve kumaş hışırtılarıyla yerlerine oturdular. Konuşmalar yerini ağız şapırtıları, yutkunmalar ve höpürtülere bıraktı.

“Tadına bak, aşkım.” Morpheus tabağımı işaret etti. Daha sonra, masada solunda oturan, domuza benzeyen yeşil yaratıkla sessizce sohbet etmek için döndü. Domuzun üstünde kürklü manşetleri olan gri, ince çizgili bir takım elbise vardı. Ceketin kolları uçlara doğru daralıyor ve ıstakoz kıskaçlarını ancak örtüyordu. Gülümsediğinde çekilmemiş biber tanelerine benzeyen siyah ve yuvarlak dişlerini görünce, korkuyla büzüldüm.

Tabağımın ortasında birkaç japonbalığı çırpınıyor, nefes almaya çalışıyordu.

“Parlak?” diye sordu yanımdaki gelincik incecik sesiyle. Kıskaca benzeyen parmağıyla balığı gösteriyordu.

“Çiğ olarak mı yiyeceğiz?” diye sordum. “Oldum olası suşi sevmemişimdir.”

“Suu-şii?” diye sordu.

“Boş ver,” dedim. Japonbalığından bakışlarımı ayırıp ona döndüm, dikkatimi dağıttığı için minnettardım, “Demek adın Parlak?”

Başını eğdi, tabağındaki balık iskeletlerini işaret ederken, başındaki miğferi ışıldadı.

“Parlak.”

Midem bulanarak kendi iğrenç yemeğime baktım.

Yuvalarında çökmüş balık gözleriyle doğruca bana bakıyorlardı. Acıma ve tiksinti hisleri midemde birbirine geçti. Evcil yılanbalık-larımın suyun dışında ve nefes alamaz durumda olduklarını hayal bile edemezdim. Acaba mozaiklerimde kullandığım kelebekler ve böcekler de ölmeden önce böyle acı mı çekiyorlardı? Neden hiç sormak için zahmet etmemiştim ki?

“Parlak,” diye tekrarladı yanımdaki yaratık. Neredeyse kendisi kadar büyük gümüş bir kaşığı kaldırmış, sandalyesinde doğrulup balıklarımın bazılarının kafalarına vurarak öldürmek için harekete geçmişti. “Parlak onlar, gördün mü?” Çatallı dili dudaklarının arasında oynuyordu.

“Ah, hayır! Lütfen...” Ani bir dürtüyle kadehime uzandım ve tekrar nefes alabilmeleri için balıklardan henüz ölmemiş olanların üstüne içindeki sıvıyı döktüm. Karışım yavaşça dışarı aktı, tarçın ve elma suyu kokulu tortulu topaklar,

balıkların üzerini örttü. Boğulan balıkları umutsuzca karışımın içinden çıkardım, yapışkan madde tırnak aralarıma ve eldivenimin dokumasının içine girdi.

Yeniden herkesin gözü üzerimdeydi ama ben umursamayacak kadar çok iğrenmiştim.

"Bu nedir?" diye Morpheus'a patladım.

Gözleri parlıyordu. "Geldiğin yerde elma şarabının içine kum koymaz mısınız?" Sırıtıyordu. Aynı alaycı gülümsemeyi çocukluk rüyalarımdan hatırlıyordum. O zamanlar tehlikeli ve eğlenceli bir şeyler yapacağımız anlamına gelirdi ama şimdi arkasında bir hinlik görünüyordu. Ne olmuştu da o zamanki eğlenceli çocuk bugünkü tehlikeli adama dönüşmüştü?

"Şarabı denemeyi mi tercih edersin?" diye sordu.

Masanın diğer ucunda, maymunumsu yaratıklar şarap şişelerini elden ele geçiriyor, kuzuya benzeyen kafalarından kopan ve havada uçuşan tüyler, şişenin ağzından içeri giriyordu. Sonra da şarabı kadeh kaldırmak için başkasına veriyorlardı.

Burnumu kırıştırarak teklifi reddettim.

"Ah, zavallı, hassas, küçük çiçek." Morpheus bir peçete aldı ve nazikçe elimi tuttu. "Seni temizleyelim mi?" Bürümcük sağ elimin yanında masaya kondu ve gereksiz bir kabalıkla yardım etmeye girişti. Eldivenlerimi hızla çekti, bana yüzünü ekşitirken parmak boğumlarımı çimdikledi. Morpheus ise onun aksine, elimdeki kumlu karışımı parmak uçlarımdan nazikçe siliyordu. Dokunduğu yerlerden ateş yükseliyordu.

^AUÇE

Jeb'in bakışlarıyla sırtımı da ateş basmıştı. Görmem gerekmiyordu. Hissediyordum. Ziyafet sırasında bana dokunmaması için Morpheus u uyarmıştı.

"Daha önce Aynalar Salonu'nda çok oyalanıp aperatifleri kaçırmamız yazık oldu," dedi Morpheus, Jeb e kendini beğenmişçe bakarak. "Böcekleri yaralamakta uzman olduğun için, örümcek çorbasına bayılırdın."

İrkildim.

“Daha da yazık olansa,” eğildi ve sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldadı, “başka kızlar hakkında fanteziler kuran bir adamla öpücüklerini harcaman. Minik Bürümcük, insanlar uyurken zihinlerindekileri görür. Jeb’in rüyalarındaki genç ve güzel hanım sen değildin. Ne ilginç ki gizli’ duyguları hakkında harekete geçmek için bu zamanı seçti. Burada aşağıda, diğerlerinden uzakta ve konuşarak seni arayışından uzaklaştırmayı en çok istediği zamanda.”

Göğsüme keskin bir his saplanıp kalbimi bıçak gibi doğradı. “Ah ama tabii ki tüm bunlarda samimi,” diye iğnelemeye devam etti Morpheus. “Senden asla bir şey saklamamış, her zaman dürüst olmuştur.”

Jeb’in Taelor’la Londra’ya taşınması aklıma geldi ve ev sahibimizin gözlerinin arkasındaki karanlık bulutlar gibi içimi kararttı.

Morpheus tepkimi izlerken gülümsüyordu. “Evet. Hiçbir zaman yalan söyleyemeyen bir adam, hiçbir zaman kalbini de kırmaz.” Eldivenimin üstüne hafif bir öpücük kondurdu, peçeteyi attı ve beni serbest bıraktı.

Bürümcük omzuna geri konmadan önce bana öfkeyle baktı. Gözlerimde yaşlar birikti. Akmalarına izin vermeyecektim ama midemdeki korkunç acıyı yok edemiyordum. Morpheus haklı olmalıydı. Jeb gerçek hayatlarımızda benimle ilgili duygularından

hiç bahsetmemişti. Yukarıda hâlâ Taelor’la birlikteydi ve aşağıda da rüyasında onu görüyordu.

Morpheus ayağa kalkıp şapkasını başına taktı ve ciddi haline büründü. “Bu lezzetsiz lokmalarla bu kadar oyalanmak yeter. Garsonlar, ana yemeği getirin!”

Duvarlardaki hareketlilik, dikkatimi bir anlığına kalp ağrımdan başka yöne çekti. Sanki alçının içinden bacaklar çıkmaya başlamıştı. Ne zaman ki yerlerinden ayrılıp bitişikteki odalara sıvıştılar, onların insan boyutunda ve vakumlu parmakları olan bir grup bukalemun olduğunu fark ettim.

Zebra çizgili, yuvarlak gözleri her yöne dönen kertenkeleler geri geldiğinde, üstünde kurutulmuş meyvelerle süslenmiş ve ördeği andıran bir şeyin olduğu bir servis tabağı taşıyorlardı. Yolunmuş ve kızartılmıştı ama kafası hâlâ duruyordu. Ilık, sebzeli bir koku burnumu gıdıkladı. En azından pişmişti.

“Hepinizi ana yemekle tanıştırabilir miyim?” Morpheus dramatik bir zarafetle

bir kolunu öne uzattı. “Akşam yemeği, değerli rakiplerinle, aç konuklarla tanış.”

Kuşun gözleri bir anda açılıp yağla parlayan kahverengi etiyle perdeli ayaklarının üstüne kalkmak için çabaladığında dilim zımpara kâğıdı gibi kurudu. Boynunun çevresinde asılı bir çan vardı ve ördek herkesi selamlamak için eğildiğinde şıngırdadı.

Bu gerçek olamaz.

Vücudumdaki her sinir ayaklanmış ve beni Jeb’e bakmam için teşvik ediyordu. Ama bakamazdım.

Morpheus sandalyesinin yanındaki ağır çekici alıp bir yargıç tokmağı gibi masaya koydu. “Artık hepimiz tanıştığımıza göre dövüş başlasın!”

Toplu kargaşa patlak vermeden önce Bürümcük Morpheus un omzundan indi ve diğer perilerle birlikte odayı terk etti. Tüm ko-

nuklar ellerinde çekiçlerle, şıngırdayan ördeği masanın çevresinde kovalamak için ayağa fırladılar.

Ördek şaşırtıcı derecede çevikti ve servis tabakları, yemekler ve çatal bıçakların arasında manevra yapıp kaçıyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum Morpheus’a. “Hayatımda böyle vahşi bir şey görmedim!”

“Vahşi mi?” Yeşil domuz homurdanarak onun yerine cevap verdi. “Sanki bir grup hayvanmışız gibi davranıyorsun.”

Siyah dişleriyle küçümseyerek güldü.

“Başınla düşünmeyi bırak, Alyssa.” Morpheus masanın ucundan eğildi, mavi saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. “Onun yerine, şununla düşün.” Göbek deliğimin üstünde bir noktaya parmağıyla dokundu.

Arkamda durduğu açıdan Jeb’in bunu görmemesi iyi olmuştu, yoksa Morpheus’un elini kırardı.

“Midemle mi?” diye sordum nefes nefese.

“içgüdülerinle. Hislerinle. içindeki en derin parça, tüm bunların,” etrafımızdaki kargaşayı gösterdi, “nasıl olması gerektiğini biliyor. Beni aramak için seni harekete geçiren ve aynadan içeri girmeni sağlayan parçan. Evdeki mozaiklerini canlandırma gücünü sana veren de aynı parçan.”

Kelimeleri, beni koridordaki ölü cırcırböceklerinin bacaklarının hareket ettiği ve cam boncukların parıldadığı o dakikaya geri götürdü. Benim lanet/sihrimin bunlara sebep olduğunu mu söylüyordu?

“Mantıksızlığın altındaki mantığı anlıyorsun Alyssa. Çılgınlığın ortasında huzuru bulmak doğanda var. Ve burada yaptığımız da tam olarak bu. Yemeğimize dövüşme şansı veriyoruz.” Bana göz kırptı. “Şimdi bize izin verirsen, dostumla yapacağımız bir değiş tokuş var.” Domuzla birlikte masadan kalktı. Uzaktaki duvara ilerlerken Morpheus başını korumak için eğildi.

“Parlak!” diye bağırdı beyaz gelincik. Elinde bir kaşıkla masaya tırmandığı anda, kızarmış ördek tarafından aşağı itildi. Tepe üstü yere çakılmadan önce tüylü arkadaşımı yakaladım.

Kaşığı da miğferinin yanma şıngırdayarak düştü. Miğferi gidince kel kafası meydana çıkmıştı ve derisi o kadar inceydi ki beyni görünüyordu. Kafatası bile yoktu.

Kucağıma kıvrılıp yattı. “Bilgi. Çok fazla bilgi, melek ışığı!” Ürkütücü bir hayranlıkla yumuşacık bakan boncuk gibi pembe gözleriyle beni inceledi. Yaratığın tuhaflığıyla o kadar büyülenmiş gibiydim ki ödül için çekiçlerini gelişigüzel sallayan kalabalığın üstümüze doğru geldiğinin farkına varmadım.

Jeb ezilmemem için sandalyemi çekerek masadan uzaklaştırdığı sırada gelincik de kıymetli hayatı için elbiseme sıkı sıkı tutunmuştu. Ardından çaprazımdaki yerine geri döndü ve mesafemizi korudu. Benimle göz teması kurmamak için sarf ettiği çabayla yüz ifadesi kaskatı olmuştu.

Yılana benzeyen bir kurt, “Kuralları biliyorsunusssssss!” diye tısladı dövüşün ortasında, tam da son hızla bir yemek tabağının yanından fırlayan ördeği ıskaladığında. “Zilini ilk önce çalan yemeği hak edersssss!”

Birisi ördeğin bacaklarından birini kopardığında, tüyler ürpertici bir uluma kalabalığı yardı. Takipçilerinden bazıları kopan bacağı kemirmeye başladığında kendini onlardan kurtardı.

Tüm bunlar olurken çılgın gibi kıkırdayan ördek, şarap şişelerinden birinin üstüne çıktı ve havaya zıpladı. Etinden parçalar koparıp diğerlerine atıyor ve onu yakalamaları için kışkırtıyordu.

Onu yemelerini ***istiyordu.***

Karnımda, onlara katılmam için beni teşvik eden, kovalama-canın heyecanıyla kışkırtan şiddetli bir sancı vardı. Bacaklarım zıplama arzusuyla seğiriyordu. Bu dürtüyü bastırdım.

^AUÇE

Uçabilen her yaratık, elinde çekiciyle diğerlerinin üstünde uçarak ördeği takip ediyordu. Yerdekiler ise ya masanın üstüne çıkmışlardı ya da yerde koşuşturup ellerine geçen tabakları, sandalyeleri yukarı atıp ana yemeği kendi hizalarına düşürebilmeyi umuyorlardı.

Histerik bir biçimde çığlık atmamak ya da gülmemek için elimle ağzımı kapadım. Şu anda ikisini de yapabilirdim. Bu çılgınlık hoşuma gitmeye başlamıştı.

Bu iyi değildi. Hem de hiç.

Yeni gelincik arkadaşım hafifçe parmaklarıma vurdu, minik pembe patileri tenimin üstünde yumuşacıktı.

“Işılda melek ışığı,” diyen flüt gibi ince sesi beni sakinleştirdi. “Işılda ve uzlaşmacı ol. Sınıflandır ve şarkı söyle. Bana asil gülücükler ver.” Sırıttığında keskin dişleri avizenin ışığı altında parladı. Köpek dişleri çıngıraklı yılan dişleri kadar uzundu.

içgüdülerim uyandı ve Morpheus’un önerdiği şeyi yapıp içgüdümü izledim. Yaratığın sol kulağını sanki köpek yavrusuymuş gibi gıdıkladım. Cevap olarak zevkle mırladı.

Morpheus’un yelpaze ve eldivenleri domuza vermesini izlerken her şeyi — yemek avını, hayvansı konukların vahşi çığlıklarını, sevecenliği, kucağımdaki tüylü yaratığı— dışarıda bıraktım. Karşılığında domuz da Morpheus’a siyah kurdeleyle bağlı küçük, beyaz bir kese verdi ve ardından çekicini kapıp mutfağa doğru ilerlemiş şenliğe katılmaya gitti.

Diğer odadan gelen tabak çanak sesleri, terk edilmiş sessiz yemek salonunda yüksek sesle çınladı. Gelincik yüzümü iki yanından kavradığında irkildim. “Şeker tozu, melek ışığı.” Soğuk ve çatallı diliyle çenemi yaladı ve ardından yere atlayıp miğferini ve kaşığını aldı. “Parlak! Fırtına ol, gözden kaybol!” Bunu söyledikten sonra miğferini kafasına geçirdi ve mutfağa koştu.

Gelincik gittikten sonra odada sadece Jeb, Morpheus ve ben kaldık. Çevremizde meraklı gözler olmadığından, oturduğum yerden Jeb e baktım ve o da duvarın önünde durduğu yerden bana baktı. Hiçbirimiz hareket etmedik.

Gelinciğin yılan gibi diliyle çenemi yalayıp ıslak bir iz bıraktığı noktada hafif bir basınç hissetmeye başladım. Islaklık derime işleyip ağzımın içine yayıldı, aynı anda hem soğuk hem de sıcaktı. Yutkunduğumda tadı hem acı hem de tatlıydı, sanki gözyaşlarından yapılmış şekerleme gibiydi.

Garip his ilerlemeye devam etti. Boğazıma aktı ve ardından derin, yoğun bir üzüntü vererek göğsüme doldu. Önce Jeb’le aramızda halletmemiz gereken çok fazla şey olduğu için Jeb’le kendime acıdım. Ardından ikisinin de kaybettiği yıllar için Alison ve babama acıdım. Kraliçe Kızıl ve kırık kalbine, Fildişi Kraliçe’nin daimi yalnızlığında acı çekmesine ve şu anda da şapka kutusuna tek başına hapsedilmiş olmasına üzüldüm. Sanki dünyanın tüm kederi tek bir noktada, tam kalbimde birleşmiş gibi üzüntüm gittikçe artıyordu. Ağlamak istiyordum... deli gibi ağlamak, soluğum kesilene kadar ağlamak.

Jeb bana doğru koşup ayağımın dibinde çömeldi. “Al, sakin ol. Geçti artık.” Elini alnıma götürdü. “Buz gibi olmuşsun. Bir şeyler söyle lütfen.”

Kontrolsüzce ağlamaya başlamaktan korktuğum için cevap veremedim.

“Morarıyor!” diye bağırdı Jeb Morpheus a. “Şu gelincik yaratık ona bir şey yapmış!”

“Vah vah. İyice huysuzlaşma sahte elf.” Morpheus şapkasını sandalyeye fırlattı ve yanımıza geldi. Bana doğru eğildiğinde Jeb gönülsüzce kenara kayıp ona yer açtı.

Morpheus çenemi havaya kaldırıp başımı sağa sola döndürdü ve sanki bir doktor gibi muayene etti. “Senden hoşlandığı için şanslısın, küçük çiçek. Mustela yaratıkları öfkeleriyle meşhurdur ve köpekdişlerinin bir ısırığında binlerce engerek yılanının zehrine sahiplerdir. Kafaları yumuşak ve hassastır. Kulağından

başka bir yerine dokunsaydın bunu tehdit olarak algılardı ve sen de şu anda yerde acıyla kıvranıp işkence dolu son nefesini veriyor olurdun.” Konuşmaya çalıştım ama yapamadım. Mutsuzluğum güçlü bir şekilde giderek artıyordu. Kalbimin her atışı göğüs kafesimi sıkıyordu. Yere yatıp top gibi kıvrılmak ve sonsuza kadar ağlamak istiyordum. Ama yerimde donakalmıştım.

“O ölümcül şeyin yanma onu bilerek oturttun, değil mi?” diye sordu Jeb neredeyse bağırarak. “Beni öptüğü için onu cezalandırmak istedin! Seni hasta piç...” Morpheus un üstüne atladı ve onu kanatlarından tutup masaya fırlattı. Tabak çanaklar darbenin etkisiyle titredi. Kolunu ev sahibimizin boğazına bastırıp onu masaya sabitledi. ***“Hemen. Düzelt. Onu***.”

“Düzeltecek bir şey yok. Ona bir hediye verdi.” Jeb’in kolu boğazına bastırdığından sesi hırıltılı çıkmıştı. Kurtulmaya çalıştı ama Jeb onu kanatlarından yakalamıştı ve hareket edemiyordu. “Kalkmama izin verirsen,” kelimeleri dişlerini gıcırdatarak söylüyordu, “sana göstereceğim.”

Jeb homurdanarak geri çekildi ve tekrar benim yanımda diz çöküp gevşek elimi tuttu. Parmaklarını benimkilere dolayıp, “Hadi kaykaycı kız. Benimle kal, tamam mı? Kafanın içinde neler dönüyorsa, sakın kazanmasına izin verme,” dedi.

Yüzündeki endişe ifadesi, çoktan ağırlaşmış kalbime işledi ve beni nefes alamayacak hale getirdi. Ona cevap vermeme ihtiyacı vardı. Ama cevap vermek için ağzımı açarsam en sonunda boş bir kabuğa dönüşene kadar, susmadan deli gibi ağlamaya başlayacaktım.

“Bana biraz yer aç.” Morpheus yere çömeldiğinde Jeb parmaklarımı bırakmadan hafifçe geriye çekildi. Morpheus kumaş bir peçeteyi yüzüme yaklaştırdı. “Serbest bırak, aşkım. Bir baraj patlayacakmış gibi hissettirdiğini biliyorum ama güven bana, sadece bir damla gözyaşı ve sonra yağmur damlaları kadar iyi olacaksın.”

Bu mümkün değildi. Bir damla gözyaşı asla yeterli değildi. İki büklüm oldum. Boğazımdan ağıt gibi bir çığlık yükseldi, o kadar derindi ki ses tellerimi zorladı ve içimde yankılandı. Çığlık bir hıçkırıkla sona erdi. Ve ardından tek bir gözyaşı damlası sol yanağımdan aşağı süzüldü.

Sadece bu kadardı ve yine kendim olmuştum. Jeb’in elini sıktım.

Morpheus şeffaf cam bilyeye benzeyen ama yumuşak ve banyo yağı boncukları gibi esnek bir şeyin etrafına mendil sardı. “Bu senin.”

“Bu benim gözyaşım mı?” diye sordum.

“Bu bir dilek. Yeni, küçük arkadaşının böyle bir yeteneği var. Hayatları boyunca bunu sadece bir kere yapabiliyorlar ve o da seni seçti. Bunu şimdilik güvende olması için saklayacağım. Bu kadar büyük bir gücü kullanmak için henüz hazır değilsin.” Mendili ceketinin cebine sokuşturdu ve tam ayağa kalkacağı sırada Jeb dirseğinden yakalayarak onu tek dizinin üstündeyken durdurdu.

“Kesinlikle olmaz. Onu hemen şimdi geri veriyorsun. Geri ver ve o da ikimizin eve geri dönmesini dileyebilsin.”

Morpheus silkelenerek kurtuldu. “Ve laneti de kırmamış olarak bıraksın, öyle mi? Ayrıca, ne yazık ki her şey o kadar basit değil. Bu dilek hakkı sadece ve sadece onun için. Onu elde etmek için ağlayan o olduğuna göre, dileğin konusu da o olmak zorunda. Başka biri bu gücü kullanamaz. Yani aynı şekilde seni de eve geri gönderemez. İkiniz de geri dönmek istiyorsanız, portallardan başka seçeneğiniz yok.”

Kaşlarımızı çatarak Jeb’le birbirimize baktık.

“Daha çok dilek hakkı dileyebilirim,” diye önerdim.

Morpheus güldü. “Ah, tabii ki yapabilirsin. Tıpkı Alice’in de yaptığı gibi. O da bitmeyen dilek hakkı olmasını dilemişti. Ardından da gözyaşları durmadan akmaya başladı. İlk başta karşılaştığınız okyanus böyle oluştu. Neredeyse o şelaleyi asla durduramayacaktık. Büyüyü kurnazlıkla yenmeye çalışırsanız her zaman ödenecek bir bedel olur,” diyerek ayağa kalktı.

Bileğini yakaladım. “Beni gelinciğin yanma bir sebeple oturttun. Buna sahip olmamı istedin. Neden?”

Sessizce, gözlerini benden ayırmadan boynundaki kravatı rahatlamış bir tavırla gevşetti. Ağzının sol tarafı yarım bir gülüşle kıvrılmıştı.

“Hey...” Jeb birleşmiş ellerimizi kaldırdı ve dikkatimi çekmek için başparmağını göğüskafesime bastırdı. Elinin baskısıyla kalp atışlarım hızlandı ve aynalı salondaki öpüşmemizi hatırladım.

“Morarmaya başlamıştın, Al. Aynı gelincik-yılan yaratık seni kolayca öldürebilirdi de. Bu pislik tamamen kendi eğlencesi için senin hayatınla kumar oynadı. Asil sebepler yüzünden değil.” “Mustek yaratıklarının fevkalade bir karakter tanıma özellikleri vardır,” dedi Morpheus düz bir sesle. “Alyssa’nın bunun üstesinden geleceğini biliyordum. Başının çaresine bakabileceğine güvenim tamdı. Buna karşılık, senin bu fikirde olmadığın anlaşılıyor.” Jeb sandalyeden kalkmama yardım etti ve bana sarıldı. Bunu yapma sebebinden tam olarak emin olamasam da kollarının arasında olmak kendimi iyi hissettirmişti.

Ev sahibimiz şapkasını kafasına taktı. “İyi ki yemek yememişim yoksa bu iğrenç gösteriden midem bulanabilirdi.”

Jeb, Morpheus’a inat alnımdan öpünce geri çekildim çünkü “benim için” beni öpmesini tercih ederdim.

“Domuz,” dedim konuyu değiştirmek için. İkisinin arasındaki bir güreş maçının hakemi olacak havada değildim.

“Evet,” diye cevapladı Morpheus, Jeb’le sert sert bakışmalarını kesmeden. “Domuz, aslında düşesin doğurduğu bir cin.”

Lewis Carroll’ın hikâyesindeki parçalar yerlerine oturmaya başladı. Biri, düşes için bol baharatlı bir çorba hazırlıyordu. Bu yüzden eldivenler biber gibi kokuyordu. Ve düşes sonradan domuza dönüşecek bir bebek doğuruyordu. “Peki, sana eldivenler ve yelpazenin karşılığında ne verdi?”

Morpheus minik beyaz keseyi çıkardı. “Çay partisindeki Herman Şapkayı uyandıracak anahtarı verdi. Hem de bedava.” Keseyi bana uzatınca Jeb kurdeleyi çözmeye başladı.

Morpheus parmağım fıyongun üstüne koydu. “Bunu yapmak istemezsin. Bu diyardaki en güçlü ve en pahalı karabiber bu. Ve sadece bir doz yetecek kadar var.”

Jeb’in alnı kırıştı. “Karabiber mi? Ne vasat bir büyü bu?” Morpheus’un cevap vermesine fırsat kalmadan bir grup peri yemek salonuna uçarak girdi ve ana kapının önünde toplandı.

“Ziyaretçilerimiz var efendim,” diye bağırdı Bürümcük. “Kötü ziyaretçiler!”

Morpheus bir çekiç kapmak için eğilirken Jeb’e, “Gidin!” diye bağırdı.

Jeb biber kesesini cebine atıp elimi tuttu. Gizli çıkışa doğru iki adım atmıştık ki bir deste iskambil kâğıdı -her birinin çubuk gibi altı tane kol ve bacağı vardı- ana kapıdan içeri girdi. Kâğıt askerler tüm duvarları kaplayana kadar içeri dolmaya devam etti.

Yakından incelendiğinde, bu askerlerin yüzleri titreşen antenleriyle böceklere benziyor, kâğıt inceliğindeki gövdeleri köşeleri sivriltilmiş yassı kabuklardan oluşuyordu ve iskambil kartlarını andırmaları için siyah ve kırmızı renklerle boyanmışlardı. Garip bir şekilde birleştirilmiş kol ve bacakları, çenelerine çarpı şeklinde eklenmiş ağızlarıyla kartondan çok böceği andırıyorlardı.

^AUCE

Tüm bu yıllar boyunca böcekleri öldürmüştüm ve şimdi karma bana bunu ödetmek için gelmişti.

Böcekler takımlara ayrılmıştı: Beş kupa ve beş sinek bir tarafta, beş maça ve beş karo diğer taraftaydı. Ortalarında da Davşan Beyaz duruyordu. Minik ve çaresiz periler avizenin etrafında toplanmış, durdukları yerden aşağı bakıyorlardı.

Kırmızı bir yelek ve ona uygun eldivenler Davşan’ın kısa, iskelet gibi vücudundan sarkıyordu. Bir elinde trampet, diğerinde kıvrılmış bir parşömen tutuyordu. Elindeki enstrümanı üç kere uzunca öttürmek için boynuzlu kafasını eğdi. Ardından kemiklerini tıkırdatan bileğinin tek bir hareketiyle parşömeni sonuna kadar açtı.

“İnsan diyarından gelen Alyssa Gardner, Kızıl Saray’ın Kraliçesi Narözü tarafından çağırılıyor.” Parlak pembe gözlerini bana çevirdiğinde üstümden korku dolu bir şok dalgası geçti.

Jeb ile Morpheus aynı anda beni arkalarına ittiler. Kendimi korumam buraya kadardı.

“Seninle hiçbir yere gitmiyor Davşan,” dedi Morpheus çekicini kaldırarak.

“Kraliçe Narözü dedi ki,” diye eklerken tavşanın ağzının kenarından köpükler çıkıyor, gözleri yanmış kömürler gibi kıpkırmızı parlıyordu, “gelmezse ordusu zorla getirecek.”

İşaretiyle birlikte duvar dibindeki kartlar iç içe geçti ve sanki görünmez bir el tarafından dağıtılmışlar gibi üstümüze doğru gelmeye başladılar.

Periler müdahale etmek için yukarıdan indiler. Morpheus, Jeb ile beni saldırıdan korumak için kanatlarını genişçe açtı. Mızrakları kanatlarına çarpıyor ama içinden geçemiyordu. Avuçlarımı Morpheus'un sırtına yaslamıştım ve çekicini her salladığında gerilen kaslarını hissediyordum. Hırlamaları, askerlerin yere düşerken çıkardığı sesleri bastırıyordu.

TV. G.?FOW/$G

Bizi aynalı odaya çıkan gizli çıkışa yönlendirirken, "Onu buradan çıkar!" diye bağırdı omzunun üstünden, kanatlarını hâlâ bariyer gibi kullanıyordu.

Jeb dirseğimden yakalayıp beni eşikten geçirdi.

Ona karşı koydum. "Hayır! Yalnız başına savaşması için onu burada bırakamayız. Sayıları çok fazla!"

Jeb dişlerini gıcırdattı ve beni kaldırıp omzuna attı. "Onları idare ediyor. Ve en önemli şey sensin." Kollarıyla bacaklarımı sardı, başım ve gövdem sırtından sarkıyordu. Koşarak sarmal, siyah mermer merdivenlerden çıkarken başıma kan hücum etti.

Gözlerimi sıkıca yumdum ve yemek salonundaki çarpışmanın gittikçe uzaklaşan seslerini dinledim.

Çocukluğumuzda Morpheus'la oynadığımız oyunlar, bugün yaralarımı nasıl iyileştirdiği, güzel ninnisinin sesinin anıları, içimde şaşırtıcı duygularla yükseldi. Ceketindeki dilek hakkımı düşündüm. Bir nedenle elde etmemi istediği dilek hakkımı... Şimdi yanımda olsaydı, yemek salonunda bulunmayı ve Morpheus'a savaşında yardımcı olmayı dilerdim.

Tam kaçmak için hamle yapacaktım ki tabak ve çanakların seslerini işittim.

"Parlak! Hepsi parlak!"

Ardından, ziyafette duyduğum vahşi çığlıklar ve kükreme-lerden oluşan bir gürültü yükseldi. Yaratıklar takiplerinden geri dönmüş olmalılardı ve artık Morpheus savaşında yalnız değildi.

Jeb'le gizli geçidin açıldığı başka bir merdivene geçtik. Kısa süre içinde, aynalı yüzeyde sadece botlarının sesi duyulacak kadar uzaklaşmıştık.

"Artık beni indirebilirsin," diye söylendim.

"Bilmiyorum. Omzumun üstündeyken kıçını kurtarmam çok daha kolay."

"Beni kurtarmana gerek yok."

A^{RA1}-'cı.

Jeb alaycı bir kahkaha attı. "Kendi savaşında düşüncesizce riskli durumlara atlamaya devam ettiğin sürece, çok da fazla bir seçeneğim yok. Şimdi de gittin ve bizi büyülü bir savaşın tam ortasına attın."

Omuzlarının arasındaki boşluğa tüm gücümle yumruk attım.

"Hey..." Ayaklarımı yere indirince yüz yüze geldik. Sırtını ovalarken kaş çatmasına rağmen etkilenmiş görünüyordu.

Parmak boğumlarım zonkluyordu. Adam kayaları bile utandırırdı. "Zaten seni tüm bunların içine soktuğum için kendimi kötü hissediyorum, tamam mı? En başa dönebilseydim, buraya hiç gelmezdin bile." Parmaklarımı salladım. Bürümcük ayna geçidi açmak için henüz gelmemişti ve ben de bir an önce çay partisine gitmek için sabırsızlanıyordum.

Jeb elimi tuttu ve sızlayan eklemlerimin üzerine dudaklarını bastırdı. "Yeniden başlayabilseydik bile, hâlâ burada seninle birlikte olmak isterdim. Ama bunu birlikte başaracaksak güve-a-damın konuşmalarını, sanki bir aziz söylemiş gibi algılamaktan vazgeçmen gerekiyor."

"Onun adı Morpheus." Üç kat aşağıda yaşananları hatırlayınca boğazım sıkıştı. "Sence kaybediyor mudur? Sence onu incitmişler midir?"

"Neden onun için bu kadar endişeleniyorsun?"

"Onunla birlikte büyüdüm. Önemsiyorum."

"Bu saçmalık. Sadece rüyalarındaydı ve arkadaşlığınız gerçek değildi."

“Gerçekmiş gibi hissediyorum. Çünkü o bana inanıyor. Benim risk almama ve bunlardan bir şeyler öğrenmeme izin veriyor. Bu, bir arkadaşın yapacağı bir şeydir.” Çenemi sıkarak Jeb e baktım.

Sanki yüzünden bir gölge geçmiş gibi ifadesi karardı. “Yani ucube, senin egonu pohpohladığı için tüm yalanlarına göz yummaya

kararlısın, öyle mi? Buraya geldiğimizden beri her şey hakkında yalan söyledi.”

“O zaman tam da sana uygun biri desene, ikinizin de yalancı olduğunuzu düşünürsek.” Sesimdeki suçlayıcı tondan nefret etmiştim ama kendimi frenleyememiştim. Elimi elinden çekerken masada içinde gevekilit olan çantayı fark ettim. “Bu neden hâlâ burada?” Çantanın içinden kutuyu çıkardığım sırada Jeb kaşlarını çatarak yanıma geldi. “Belli ki en güvenli yer burası. Onu kur-calamamalısın.”

“Yazıya tekrar bakmak istiyorum.” Kraliçeye de tekrar bakmak istiyordum. Onda ne vardı da Morpheus’u kendine böyle bağlayabilmişti?

Jeb kapağı avcuyla kapladı. “Birine yalancı deyip sonra da öylece bırakamazsın. Londra hakkında dürüst davranmamış olabilirim. Ama sen de yalan söyledin.”

Gözucuyla gördüğüm kelebek ruhları hızla atan nabzımla yarışır gibi aynalarda kayıyorlardı. “Duygularım hakkında söylemedim. Bana olan sözde aşkını itiraf etmek için buraya gelene kadar bekledin. Ama gerçek dünyaya döndüğümüzde -ki asıl orası sayılıyor- Taelor ı seçtin.”

Şapka kutusunu masanın arka tarafına itti ve beni kendisine bakmam için zorladı. “Bu da nereden çıktı? O hamamböceği yine beyninin içinde mi yüzdü?”

“Hayır. Ama bayıldığın zaman Bürümcük seninkinin içine girmiş. Ve senin başka bir kızı hayal ettiğini görmüş. Beni öptüğün zaman... bu, sadece tüm bunlardan vazgeçip eve gitmemiz için beni ikna etmek amacıylaydı; böylece sen de Tae a geri dönecektin.” “Ne?” Kolumu tutan parmaklarının sıcaklığı ve gerginliği, kumaşın üstünden bile hissediliyordu. “Gördüğüm rüya Jen ve annem hakkındaydı. Onları merak ediyorum.”

“Tamam,” dedim ona inanmak isteyerek ama tam ikna olmamıştım.

Beni bıraktı, sessiz ve sabırlı bir ifadeyle salonun diğer ucuna

Kollarım dokunuşunun kaybıyla ürperdi. Acı, eziciydi ama bir şeyler söylediğim için memnundum. Aksi takdirde sonsuza dek başka bir kızın öpücüklerini çaldığımı düşünecektim. Şapka kutusunu tekrar yanıma çektim ve gözkapaklarımın arkasında akmak için bekleyen sıcak gözyaşlarımı tutarak kapaktaki yazıya yoğunlaştım. Bulanık şekillere odaklanırsam harfler hareket ediyor ve anlamlı bir metne dönüşüyordu. Harfleri parmağımla takip ettim ve kelimeleri fısıldadım:

“Gevekilit kutusu bu, adil olan içinde dinleniyor. Ama kadım kurtar ve kendi akıntısına kapılması için acısını dindir. Sevgi bağlarından kırmızı bir okyanus-, ressamın ellerinin yol göstermesiyle en iyi telleri bağla ve güllerin kalplerini boya. Ruhların değişimi kapıyı kapayacak ve kan onu sonsuza dek mühürleyecek.”

“Kraliçe yi hapseden kişi sen değilsen, onu kurtarmanın anahtarı bu.” Bürümcük’ün çınlayan sesi konsantrasyonumu dağıttı. “Kutudaki kişiye özeldir.” Omzuma konunca onu yakından görebildim. Bir kadının mükemmel hatlarına sahipti, yeşil ve çıplaktı ama stratejik yerleri parlak pullarla kaplıydı. Ellerini kalçasına dayamıştı. “Sevgi bağlarından kırmızı bir okyanus.” Yusufçuğa benzeyen gözleri parıldıyordu. “Güller, asil sebeplerle Kraliçe’yle yer değiştirmek isteyen birinin kanıyla boyanmak zorunda. Aşk, yer değişimini başlatacak.”

Lewis Carroll’ın ünlü sahnesi gözümün önüne geldi: kafalarını kaybetmemek için bahçedeki gülleri kırmızıya boyayan kâğıt askerlerin görüntüsü. Kutuda yazanlara göre, bu Harikalar Diyarında ise gülleri boyamak için birinin kafasını kaybedecek olması ne kadar da ironikti.

-A. g.'îîbwy^D

“Yani Morpheus tamamen dürüst değildi,” dedim. “Onu kurtarmanın ve geçidi açmanın bir yolu daha var. Bu, sadece Kraliçe yi kutuya hapseden kişiye bağlı bir şey değil.” Jeb aynadaki yansımamın arkasında duruyordu ve yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı. Gözlerindeki bakıştan, “Sana söylemiştim,” dediğini neredeyse duyuyordum.

“Bu kolay bir karar değil,” diye terslendi Bürümcük ve kanatlarını çırparak omzumdan uçtu. “Değişim bir kere gerçekleşirse bir daha hiç kimse içerideki yeni ruhu serbest bırakamaz. Kan, mührü sonsuza dek kalıcı yapar. Ruhların bir

kez değişimi kapıyı kapar ve kan onu ebediyen mühürler.”

“Yani demek istediğin,” diyerek bir adım öne çıktı Jeb, “bunun bencil olmayan bir aşk olması gerektiği. Ki bu da Morpheus’un veremeyeceği bir şey. Böyle bir cesaretten yoksun.”

Bürümcük havada kanatlarını çırparken kollarını göğsünde kavuşturdu. “Efendim çok cesurdur. Bir keresinde benim hayatımı kurtarmıştı.” Salonun girişine göz attı ve tekrar bize döndü. “İşler çok kötüleştiğinde kimin neyi yapıp yapamayacağını kimse bilemez. Bu yüzden kutuyu açan anahtar, içinde dünyanın en etkili gücünün saklı olduğu, kalbin özünden oluşuyor.” Gizemli sözleri havada asılı kaldı.

Masanın altına uçtu ve babamın çakısını çıkarıp Jeb’in ayağının dibine bıraktı. Jeb çakıyı cebine attı. Periye kalbin özünün ve işlerin kötüleşmesinin ne anlama geldiğini ya da aşağıdaki Morpheus ve yaratıkların durumlarım sormak istiyordum. Ama kutudaki şiirle ve Jeb’in benim sorularıma verdiği tepkiyle dilim tutulmuştu.

Bürümcük bizi aynalardan birine döndürdü ve parmağının ucuyla cama dokundu. Kelebek ruhları aradaki yüzeyden kaybolup duvarlardaki diğer aynalara uçtular.

Perinin avcunu yansıyan yüzeyin üzerinden geçirmesiyle yatak odamdaki boy aynasında olduğu gibi bir parçalanma etkisi oluştu. Aynada, kulak şeklindeki bacaları ve kürklü çatısıyla tavşan kafası şeklindeki bir kulübe ve önündeki ağacın altında duran, üzeri pastalar ve çay takımlarıyla dolu uzun bir masa belirdi. Bu sefer güneş, ayı alt etmiş gibiydi çünkü gün ışığı etrafı pırıl pırıl aydınlatıyordu. Neredeyse kolu büyüklüğünde bir anahtarla Bürümcük portalı açtı ve camı düzleştirdi.

Bitişik salondan ayak sesleri yaklaşmaya başlamıştı. Kavga buraya kadar ulaşmıştı.

“Hemen gidin!” dedi Bürümcük telaşla.

Jeb sırt çantasını omzuna asarken bana bakmadı bile, yüzü neredeyse Bürümcük’ün yüzü kadar yeşildi. Davşan Beyaz ve kırmızı ordudan daha çok acım ve kafa karışıklığımdan kaçmak için her şeyi göze alarak aynanın içine atladım.

ŞAPSVACIK

Çizmelerimle, pastalarla dolu bir tabağın içine girdim. Baş dönmem geçince tek ayağımı kaldırıp şekerli tabakayı silkeledim.

Masayı incelemeden önce ayağa kalkmaya çalışırken bir şey arkama hızla çarptı. Sulu mor böğürtlenlerin olduğu bir pastanın üstüne yüz üstü uçtum.

“Al... Çok üzgünüm.” Jeb dirseklerimden tutup beni kaldırdı ve omuzlarımdan kendine çekerek göğsüne bastırdı, “iyi misin?” Fiziksel olarak mı duygusal olarak mı, açıkça belirtmediği için sorusunu cevaplamadım. Onun sayesinde yağlı ekmek tabağı ve şekerli menekşelerin arasındaki yerimi geri kazanmıştım. Pastanın üstündeki süslerden bazıları ağzıma dolmuştu.

Dudaklarımdakileri yaladım, ardından parmaklarımı sallayarak yapışkan şeyleri atmaya çalıştım.

Masanın sonunda durduğumuz yerden, aynadan bir kısmını gördüğümüz manzaranın tamamı görünüyordu. Tavşan şeklindeki kulübenin bulunduğu gür yeşilliklerle kaplı tepe, çölün ortasında bir vahaydı.

Uzaktan görünen kum tepecikleri satranç tahtası gibi görünüyordu. Tıpkı kâbusumda takılıp düştüğüm siyah beyaz kareler gibiydi. Karşımdaki çarpık manzarayı sonsuza kadar elimde tutabilmek için tuval ve malzemelerimin yanımda olmasını diledim.

Ilık bir rüzgâr saç örgülerimi salladı, ilerideki dut ağacında kuşlar şakıdı ve gün ışığı omuzlarımı ısıttı. Tüm bunlar bana Pleasancei anımsatınca, birden içime ev özlemi doldu. Babamla konuşmak hatta daha da fazlası, ona sarılmak istedim.

Bugün cumartesiydi. En azından öyle olduğunu düşünüyordum. Babam ızgarada biftek pişiriyor olmalıydı. Ben de meyve salatası hazırlıyor olurdum çünkü onun dengeli beslendiğinden emin olmak benim görevimdi.

Ya bunu başaramaz ve eve dönemezsem ne olurdu? Alison sonsuza kadar kendini suçlardı ve bu kez gerçekten darmadağın olurdu. Şok tedavileri onu daha kötü yapardı. Sonra da babam mutfakta yapayalnız oturup hüznünden başka eşlik eden kimsesi olmadan soğuk mısır, gevreği yerdi. Ve bir de Jeb’in annesi ile Jenara vardı. Yeraltı’ndaki işiyle faturaları ödemelerine yardım ediyordu. Ona bel bağlamışlardı.

Onsuz ne yaparlardı?

Bunu batırırsam, herkes için batıracaktım.

Hâlâ arkamda duran Jeb bir mendil uzattı. Yüzümü silerken mırıldanarak, "Neden masanın diğer ucuna inmedin ki?" diye sordum.

"Orası doluydu," diyerek beni döndürdü.

Çay partisinin konuklarını görünce neredeyse boğulacaktım: Herman Şapkacı, Mars Tavşanı ve Fıstık Faresi. Hepsi de masanın diğer ucunda kalın tabakalar halinde parlayan gri mavi buzla kaskatı donmuş bir şekilde oturuyordu.

"Kelebeğin ***uyumak*** için çarpıtılmış bir tanımlaması var," dedi

Jeb.

Morpheus un her şey için çarpıtılmış bir tanımlaması var. Başımı sallayarak onlara doğru yürümeye başladım. Tam çaydanlığın yanına geldiğimde buhar baldırlarıma değip çoraplarımı ıslattı. Şapkacı ve ekibi buzullar gibi dondurulmuş olsa da yemekler taze görünüyordu ve çay hâlâ sıcaktı.

"Şu biber nerede?" Elimi uzattım. Birlikte çalışıyor gibi davranmak garip geliyordu. Kendimi bildim bileli ailem altüst olmuş haldeydi ama en azından son birkaç yıldır arkadaşlığına güvenebileceğim Jeb yanımdaydı. Şimdi ise garip duygusal iplerin ucunda sallanıyordum; ona mı yoksa Morpheus'a mı güvenmem gerektiğini bilmiyordum. Gerçek dünyada onun Taelor'ı seçtiğinden kesin emin olup sinirlenmek çok daha kolaydı.

Jeb keseyi cebinden çıkardı. Ağzımdan nefes alırken kurdeleyi çözdüm, bu biberin birazını bile solumayı göze alamazdım. Yelpaze ve eldivenlerdeki hafif biber kokusu bile neredeyse beni hapşırtmaya yetiyordu.

Hapşırmak...

Morpheus un bu küçük baharat kesesiyle planladığı bu olmalıydı.

"Şapkacı herifi hapşırtmayı deneyerek bunu boşa harcamayacaksın, değil mi?" diye sordu Jeb. "Adam buzdan bir heykel. Burun deliklerinin olması gereken yerde ufacık bile bir açıklık yok ve sadece bir doz kullanımlık biber var. Kesin

emin olmalıyız.”

Bazen beni bu kadar kolay okuyabilmesi inanılmazdı, gerçi bu diğerleri için de geçerliydi.

Keseyi kapayarak ona uzattım. Haklıydı. Şapkacıyı biberle uyandırmayı asla başaramazdık. Burnu bile yoktu. Yakınına gittim.

Dumanı tüten bir fincan çayı havaya kaldırmış, sanki onunla bir noktayı vurguluyormuş gibiydi.

“Jeb, yüzünde yanlış olan bir şeyler var. Sadece bomboş bir yüzey gibi.” Parlak mavimsi gri boşluğun benim yüzümü yansıtması bir yabancının donakalmış konuşmasından daha huzursuz ediciydi.

“Belki de buz çok kalın olduğundan yüz hatlarını da kaplamıştır,” diye bir açıklama getirmeye çalıştı Jeb.

“Bilmiyorum. Ama şapkasına baksana.” Ortaçağdan kalan bir işkence aleti olabilirdi -yarısı silindir şapka/yarısı kafesti- ve tepesinde menteşeli kanatları kapak gibi açılan metal iğnelerden yapılmıştı. Dikkatli bakıldığında metalin kafasından kemik gibi uzadığı görülüyordu. Kafes, tıpkı Morpheus’un odasındaki satranç taşında olduğu gibi, derisindeki deliklerden içeri giriyordu.

“Bir konformatör,” dedi Jeb gergin bir sesle. “Kafasından çıkan bir konformatör var.”

Çoğu insan, özel kafa şekillerine göre şapka uyarlamak için on dokuzuncu yüzyılda kullanılan bu aleti bilmezdi ama Jenara’nın odasında bunlardan bir tane vardı. Persephone ona ev satışlarından birinde denk gelmişti ve Jen’in modayla ilgisi olan her şeye tutkusunu bildiğinden, düşük bir teklif vererek satın alabilmişti çünkü oradaki hiç kimse bu parçanın değerini bilmiyordu.

Yivli metal çerçeve müşterinin başına, şapkanın siperliğinin oturacağı yere yerleştirilir ve iğneler kafatasının girinti ve çıkıntılarına göre ayarlanırdı. Oval bir karton, hareketli kapağa yerleştirilir, ardından bu kapak tepeden bastırılarak iğnelerin kafanın şekline göre delikler açması sağlanırdı. Bu delikler şapkacının kişiye özel şapka tasarlayabilmesi için bir şekil oluştururdu.

Önümdeki ise Herman’ın kafatasına fiziksel olarak neden sabitlenmişti ve bunu

işinde nasıl kullanıyordu hayal etmek dahi istemiyordum.

Dikkatimi şapkacının yüzünden, iğrenç görünümlü ***tavşana*** çevirdim. Daha çok içi dışına döndürülmüş gibi görünüyor, hiç kürkü olmadığı gibi incecik derisiyle tüyleri yolunmuş bir tavşana benziyordu. Ama en azından bir yüze sahipti. Beyaz gözlerindeki vahşi bakışla delirmiş gibi bir ifadesi vardı. Bir çay fincanı, tabağındaki pastaların üstünde duruyordu. Patisi bileğinden bükülü halde sanki içine bir şey bandırıyormuş gibi, bardağın içindeydi.

Uç konuğun içinde en normal görüneni fareydi. Tabii kapıcı ceketi giyen bir fareye normal diyebilirseniz.

“Bunu nasıl çözeceğimi bilmiyorum,” dedim. “Hepsi de donmuş. Sadece bir kullanımlık biberle hepsini aynı anda nasıl hapşırtacağız?”

Jeb başını salladı. “Hadi kitaba bakalım.” Servis takımlarının arasından ilerledi ve masadan inip boş sandalyenin üstüne çıktı. Üç katlı, çürük bir servis arabasını yana iterek çimlere atladı. Masaya oturup sırt çantasını da yanına koyarken, “Buraya gel,” diyerek bana elini uzattı.

inmeme yardım etmesine izin verdim ama yere bastığım anda elimi çektim. Kumaş peçeteyle yüzümdeki böğürtlen suyunu kurularken kıyafetlerimi kontrol ederek temiz olduklarından emin oldum. “Acıktım.” Az bile söylemiştim. Açlıktan ölüyordum. Ve en son ne zaman bir şey yediğimi hatırlamıyordum.

“Tamam ama bunlardan yememeliyiz.” Jeb çay partisinin yiyeceklerini işaret etti. “Kim bilir bize neler yaparlar.” Çantadan bir gofret çıkarıp yarısını bana uzattı. Oturmam için yanındaki boş sandalyeyi işaret etti ama ben ona değil, iki sandalye uzağındakine oturdum. Gofretlerimizi yerken bana ters ters baktı, aramızda sadece hışırdayan kâğıdın, kuşların ve rüzgârın sesi vardı.

Bakışlarını görmezden gelerek çorabımdaki şeftali rengi ve gri çizgileri saymaya yoğunlaştım. Bacaklarım bana çubuk şekerleri andırmaya başladı. Lezzetli, kıvrımlı çubuk şekerleri.

Ağzım sulandı.

Benim neyim vardı böyle? Tüm bu olanları çözmesi için Jeb e yardım ediyor olmam gerekirken, tek düşünebildiğim yemekti.

Gofreti aç kurtlar gibi yedikten sonra bile açlığım dinmemişti. Mor şeyin tadının ne kadar güzel olduğunu hatırladığımda, ilk başta o pastanın içine hiç düşmemiş olmayı diledim.

Diğer taraftan, bunu izlemesi çok eğlenceli olmalıydı. Kendimi pastanın içine yuvarlanırken hayal edince kıkırdamamı bastıramadım.

“Bu kadar komik olan ne?” diye sordu Jeb. Kucağında ***Harikalar Diyarı*** kitabı açıktı ve gofretinin son parçasını ağzına atıyordu.

“Hiçbir şey.” içimden başka bir kahkaha dalgası yükseldi. O kadar güçlüydü ki gülmemek için yanaklarımın içini ısırmak zorunda kaldım.

Jeb bunu fark etmeden birkaç sayfa çevirdi. “Yedinci bölümde Uykucu Farenin uyuyakaldığını ve Şapkacının da onu uyandırmak için burnuna sıcak çay döktüğünü yazıyor. Bu cümlenin altı çizilmiş, belki de bir ipucudur. Ne düşünüyorsun?”

“Farenin burnunun, çay için iyi koku alması gerektiğini düşünüyorum.” Verdiğim anlamsız cevaptan utanarak bir elimle ağzımı kapadım.

“Tamam. Her şey yolundaymış gibi davranmak buraya kadar.” Jeb elindeki kitabı kabıyla birlikte çantaya attı. Yanıma geldi ve çenemden tutup gözlerine bakmamı sağladı. “Gerçekten de seni öpmek istiyormuş numarası yaptığımı mı düşünüyorsun?”

içimden, durumumuzun ciddiyetine tamamen uygunsuz, garip bir oyunbazlık hissi yükseldi. “Şişşt, elf şövalyesi.” Tutuşundan kurtuldum ve zıplayarak ayağa kalktım. Cilveli, hoppa ve kesinlikle kendim gibi değildim... “Benim kıymetli popoma dokunmayacaktın, hatırladın mı? Beni baştan çıkarma Jeb,” diyerek ona sırtımı döndüm.

g.Çîow$_J$\3$_<$g

Dirseğimi yakaladı. “Lütfen bana bakar mısın?”

Kolumu hızla çekip kurtardım ve servis arabasının yanından dolanarak masanın diğer ucuna geçtim, böylece aramıza barikat kurmuş oldum. Solumda Fıstık Faresi oturuyordu, ince kuyruğu tıpkı bir sincabınki gibi tüylüydü ve buzla kaplanmıştı. Masaya uzanabilmesi için sandalyesine üst üste yastıklarla destek yapılmıştı. Başı, yarı dolu bir çay fincanının yanındaydı. Uyuduğu sırada donmuş olmalıydı.

Buzdan parlayan minik kulaklarına doğru eğildim. “Uyuyarak hayatından uzaklaştığın için seni suçlamıyorum,” diye fısıldadım. Jeb bana Mars’tan gelmişim gibi şaşkın şaşkın bakıyordu. “Ben de son birkaç saatimde uyumuş olmayı dilerdim.”

Jeb’in suratı asıldı. Onu incittiğimi biliyordum ama niyetim bu değildi. Kendimi kindar hissetmiyordum. Aç olmamın yanında tuhaf, hoppa ve serbest hissediyordum. Bu çok özgürleştiriciydi.

“Al, hadi ama. İşlerin böyle olmasını istemiyorum... ikimizin arasında olmamalı.” Jeb masanın yanma gelmek için yürümeye başladığında tüymeye hazırlandım. Birinin burnunu çektiğini duyana dek sıkı bir kovalamacanın eğlenceli olacağını düşünüyordum. O kadar yumuşaktı ki ilk başta tepemizdeki yaprakların hışırdadığını sandım. Ama sonra farenin burnunun kıpırdadığını gördüm. Çilekli dondurmanın içindeki minik topçuklar gibi parlak, ıslak ve pembeydi. Jeb arkamda durduğunda tam da onu koparıp yemek üzereydim.

Fare tekrar burnunu çekti.

“Ne dersin Jeb? Bence biberi kullanıp onu uyandıralım. Yardımcımız olur ve ona Skittles deriz.” Ağzımdan çıkan kelimeler saçmalıktı ama onlara engel olamıyordum. Ardından gelen gürültülü mide gurultumu durduramadığım gibi.

Endişeli bir kaş çatışla beni izleyen Jeb yanımdaki sandalyeyi aldı ve çantayı üzerine bıraktı. “Burnunun buzu çaydan dolayı çözülmüş olmalı.”

Vücudum dışında başka hiçbir şeye konsantre olamıyordum. Bir şey yapmam gerekiyormuş gibi tenim karıncalanıyordu. Önce sandalyeye, ardından da

masaya tırmanıp birkaç tabak çanağa tekme attım.

“Al, ne yapı...”

Müzik kafamın içinde çalmaya başladı... Morpheus un ninnisi değildi. Daha şehvetli, bağımlılık yapıcı bir temposu vardı. Kalçamı öne arkaya salladım. Kemerimdeki zümrütler parıldadı ve üzerindeki ziller dansözlerinki gibi şıngırdadı. Böyle hareketler yapabildiğimi bilmiyordum. Yıllar boyunca Jen’le hulahop çevirmemizin sonucu olmalıydı.

Jeb’in gözleri yerinden fırlayacakmış gibi görünüyordu. Boğazındaki damarlar da öyle. Sallanan kalçam karşısında büyülenmiş gibiydi ve öksürükle inleme arasında bir ses çıkardı. Ayağa kalktı. “Aşağı iner misin? Bir yerini inciteceksin.”

“Hayır. Yukarı, yanıma gel.” Kollarımı başımın üstüne kaldırdım ve kalçamı ayartıcı bir şekilde kıvırdım. “Bu Skittles için uyanma dansı. Kızılderililerin yağmur dansı gibi.”

Jeb şaşkınlıkla bakakaldı. “Kızılderililerin böyle hareket ettiklerinden ciddi şüphelerim var.”

Nabzımın her atışında vücudumda yükselen bir hisle, Jeb’in kemerindeki zincirlerin müzikle dans ettiğini ve zincirlerin içinden geçerek hareketi başlatan enerji dalgalarını gözümün önüne getirdim. Parmağımın ucuyla bu dalgalan kendime çağırdım.

“Hey... hey, bekle!” Jeb’in kemerindeki zincirler sallanıp onu sandalyeden kalkmaya zorladı. Zinciri elleriyle kavramaya çalıştığındaysa zincir serbest kaldı ve masanın üstünde benim yanıma çıkarana kadar Jeb’i çekmeye devam etti.

Onu kalçasından yakaladım ve benimle birlikte sallanması için onu tatlılıkla kandırmaya çalıştım. Kendimi ona kuvvetlice yaslayıp burnumu boynuna sürttüm, parmaklarımı saçlarının arasından geçirirken yumuşak tenine öpücükler konduruyordum. Atkuyruğu serbest kaldı. “Tadın yiyecek kadar güzel,” diye fısıldadım.

Zincirler uyluklarının çevresine dolanıp sıkıştırdı. Gerginleşerek zincirleri kavrayan Jeb, “Bunu nasıl yapıyorsun?” diye sordu.

Ellerimi göğsünde ve kaslarının üstünde dolaştırırken güldüm. “Morpheus bana eşyaları hareket ettirebileceğimi gösterdi. Bu muhteşem, değil mi?”

Kaslarına dokunmanın hissettirdiği mükemmelliğe o kadar konsantre olmuştum ki metal zincirlerle olan bağlantım koptu. Serbest kalır kalmaz Jeb yere atlayıp beni de yanma çekti. Sandalyeme oturtup iki elimi de göğsümün üstünde çaprazlamasına kavuşturduğunda kıkırdıyordum.

“Beni korkutuyorsun Al. Hadi ama.”

“Hadi ama ne?” Bir elimi kurtarıp parmağımı simsiyah kumaşın üstünden enfes karnında gezdirip kemerini tutmak için durdum.

Çenesinde bir kas gerildi.

Zevkle mırladım. “Zavallı, kontrol delisi Jeb. Küçük Alyssa bekâret kemerini takmadığında dünyan ekseninden kayıyor. Değil mi, kötü çocuk?” Pantolonunun en üst düğmesine fiske attım.

“Ahhh...”

“Neden Skittles’ı hemen uyandırmıyorsun? Böylece eve gidip gerçek bir parti yapabiliriz.” O kadar çok gülüyordum ki yüzüm acıyordu. Kışkırtıcı, alaylı bir gülümsemeydi ve nedense kendimi durduramıyordum.

“Bana böyle bakmayı kesmelisin,” dedi Jeb boğuk bir sesle.

“Yoksa ne olur?” Tahrik olduğunu anlayınca içim tanımadığım bir güçle doldu.

Buna benim sebep olduğumu biliyordum.

Sertçe yutkunarak biber kesesini tekrar çıkardı. “‘Ev.’ Tamam. Belki fareyi uyandırırsak, diğerleri de uyanır.”

“Evet! Haydi, parti başlasın!” ***Ve nihayet ben de bir şeyleryiyebi-leyim.*** Masanın kenarında parmaklarımla tempo tutmaya başladım.

Jeb benim olduğum tarafa bir kere daha şaşkınlıkla baktı. Dengesini sarsabilmek mükemmeldi. Önceden Morpheus’a çok sinirlendiğinde olduğu gibi. Jebediah Holt un üzerinde bir kızın kontrol sahibi olabileceğini asla düşünemezdim. İlk

olmak harikaydı.

İçimde küçücük bir ses tüm bunlara son vermemi, bunun gerçek ben olmadığımı fısıldadı... Jeb'e böyle sözler söylemeyeceğimi, onun acısından keyif almayacağımı. Bir şeyler yanlıştı ve ona söylemeliydim, böylece bana yardım edebilir ya da en azından kendini savunabilirdi. Ama içimdeki açlık, vicdanımın sesini ezip geçti. Yiyecek için yanıp tutuşmaktan öte bir şeydi. Güce de açtım, istediğim erkeği dizlerinin üstüne çöktürmenin gücüne. Beni istememesinin bedelini ödemeliydi.

Bir gözünü benden ayırmadan, farenin burun deliklerine biberi doldurdu. Minik yaratık sertçe içini çekti ve patlarcasına hapşırdı. Hapşırığın kuvvetiyle buzdan kabuğu çatladı. Kahverengi kürkü ve kırmızı ceketinden buz parçaları dökülürken burnunu silmek için oturdu.

Bizi gördüğü anda çay fincanının arkasına saklandı. Bardağın kenarından bize bakmaya cesaret ettiğinde siyah çiy tanelerine benzeyen gözlerini kırpıştırdı. Gözleri tıpkı çikolatalı drajelere benziyordu. Şiddetli açlık hissim tekrar geldi.

Salyalarım aka aka masaya tırmandım.

"Viyyk!" Farenin saklandığı yerden çıkan sesi çok tizdi.

"Al, dur! Onun yardımına ihtiyacımız var." Jeb bileklerimi yakalamaya çalıştı ama çok hızlıydım.

Masadaki tabakları kenara iterek arkadaşlarının yanma koşan farenin peşinden emeklemeye başladım. Kıvırcık tüylerle kaplı kuyruğu arkasında titreşiyordu. Arkadaşlarının durumunu gördüğünde kayarak durdu. Bana bakmak için döndüğünde bıyıkları yere sarkmıştı.

"Bayan Alice, onları mutlaka uyandırmaksınız!" diye tiz sesiyle bağırdı. Minik ayağıyla tereddütlü bir şekilde geri adım attı. "Siz Bayan Alice değilsiniz." Gözlerini ovuşturarak bana dikkatle baktı. "Siz daha çok..

"Açım? Şimdi Ahtapotusun midesine dair endişesini çok iyi anlıyordum. Dudaklarımı yaladım ve Jeb'in belimi yakalamak için yaptığı hamleden kaçınmak için hızla yana döndüm. Avuçlarım bir pastanın içine girince, ezilmiş parçalardan kurtulmak için ellerimi hızla salladım. Gözüm canlı yemekteydi.

Fare gerginlikle viyaklayıp geriledi. Minik pençeleri bıyıklarına uzandı ve onları çenesinin altına doğru çekiştirdi. İlk geldiğimde yüzümün girdiği pastanın içine düşmek üzereydi ve ben de bunun olmasını dört gözle bekliyordum. Şu anda gerçekten de bir dilim fareli pastanın üstüne atlayabilirdim.

Jeb bir sandalyenin üstüne basarak masaya, yanıma tırmandı. “Dinle küçük adam,” diye nazikçe konuştu fareyle. “Diğerlerini uyandırmamıza yardım edersen seni yemesine engel olacağım. Alice’in sizi nasıl uyuttuğunu hatırlıyor musun?”

Fare, kuyruğunu kendi etrafına doladı. “Saati çay fincanına düşürmüştü.”

Masanın ortasından tedbirli bir şekilde beni izliyor ve mor pastaya adım adım yaklaşıyordu.

Dizlerimin üstüne çömelerek tırnaklarımı dizkapaklarıma geçirip dikkatimi midemin üstünden dağıtmaya çalıştım. Gözlerimi kapayıp kitaba yoğunlaştım. Detaylar bulanıktı ama Şapkacının cep saatinin çalışma mekanizmasıyla ilgili bir tartışmayı hatırlıyordum. Bir şeyleri yağlamakla ilgiliydi. Mmmm... yağlamak. Yağlı kurabiyeler, yağlı pastalar, yağlı börekler.

^RAUÇE

Homurdanarak yumruğumu sertçe masaya vurdum ve masadaki eşyaları şıngırdattım. Yumruğun etkisiyle kolumdan yükselen acı beynimdeki çarkların yeniden çalışmasını sağladı. Çarklar! İşte buydu, tavşan çarkları ekmek bıçağıyla yağlamıştı ve saatin içini kırıntılarla doldurmuştu. ***Harikalar Diyarı*** versiyonunda tavşan içini temizlemek için saati çayın içine atıyordu. Ama gerçekte belki de çayın içine atan o değildi. Belki de içinden çıkarmaya çalışıyordu. Alice saati çaya batırarak mekanizmayı bozmuş ve çay partisi konuklarını zamanın içinde dondurmuştu. İşte benim de düzeltmem gereken buydu. Çarklardı. Sadece onları kurulamam ve tekrar çalıştırmam gerekiyordu.

Gözlerimi açtığımda Jeb elinde kitapla ileride duruyordu. Çoktan Mars Tavşanının yanma gitmişti bile. Tavşanın donmuş patisini kırmamaya dikkat ederek fincanı hafifçe yana eğdi. İçindeki çay, tabaktaki yiyeceklerin üstüne dökülürken ben de o tarafa emekledim. Cep saati arkasından zincirini de sürükleyerek fincandan dışarı kaydı. “Saat altıda durmuş,” dedi Jeb saatin kapağını açarak.

“Çay saati!” neşeyle cıvıldayarak ellerini çırpan Uykucu Fare, aşırı heyecanlanınca arka üstü pastanın içine düştü.

Dikkatim sadece saati Jeb’in elinden alıp çarkları kurulamaya ve saatin kollarını altıdan bir dakika öncesine çevirip saati kurmaya yetecek kadar dayandı. Bundan sonra tüm düşünme yeteneğimi kaybettim çünkü fare, böğürtlenleri yiyerek ve mor şurubu damlatarak pastanın köşesinden dışarı tırmanıyordu.

Enfes mor şurup.

Dudaklarımın kenarından salyalarım aktı. Savaştığım doymak bilmeyen açlığım, birden durdurulamaz hale geldi. Etrafımdaki her şey yok oldu. Zihnimde fare, ziyafetteki o kızarmış ördekti ve bu da onu yememin adil olduğunu gösteriyordu.

Saati fırlattığımda çıkan metalik sesi zar zor işittim. Ayaklarımın üzerine fırlayıp farenin peşine düştüm. Tatlıların ve ekmeklerin arasına onu yakalamak için her daldığımda, elimden kıl payı kaçıyordu. Tabakların yanından kaydım, bardakların üstünden geçtim ve pastaların üstünden atladım. Beni yakalayıp indirene kadar Jeb’in peşimde olduğunu fark etmemiştim bile. Tüm ağırlığıyla arkamdan bastırıyordu. “Al, dur! Aklını mı kaçırdın?”

Bir hayvan gibi hırladım ve pençe gibi yaptığım tırnaklarımla masa örtüsünü çektim.

“Al.” Jeb’in sıcak nefesi boynuma değiyordu. “Bana geri dön. Yine benim kaykaycı kızım ol.”

Kaykaya kızım. Bu hassas yalvarış beni neredeyse geri döndürüyordu.

Neredeyse.

Belki adrenalinden belki de o mor şeyin içine düştüğümde beni nasıl bir iblis ele geçirdiyse artık o sebepten bilmiyordum ama bir şey bana Jeb’i ince bir dal parçası gibi kenara itecek yeterli gücü verdi. Homurdanarak masanın kenarından aşağı düştü ve ben de çığlık atan fareli, yapış yapış, leziz lokmayı yakaladım.

Mor şurup parmak uçlarımdan damlayıp eldivenimin içine sızdı. Tam ısırıp kafasını koparmak üzereyken arkamdan sıkıca çekilince fare de elimden kaçtı.

“Bırak beni!” diye hırladım. Bir anda ortaya çıkan insanüstü gücüm

kaybolmuştu.

Biri beni sırtüstü döndürdü ve masaya sabitledi. Görüşüm bulanıktı ama zar zor da olsa tepemde dikilen iki şekli seçebiliyordum.

“Tumtum ağacının meyvesinden yapılan şuruptan tatmış,” dedi tenor ve alto arası gidip gelen bir sesi olan ve şapka-kafes takmakta olan siluet. “Böğürtlenlerin hepsini yemek zorunda yoksa delirecek.” Konuşan kişi daha sonra gürültülü ve saçma bir şekilde kıkırdamaya başladı.

“Ah, şimdi... delirmek aslında o kadar da kötü değil,” diye ekledi düz bir sesle iki uzun kulağı olan gölge ve ardından o da kıkırdamaya başladı. “B***izi*** yemesine izin verebiliriz. Sen ağzını aç ben de içine gireyim. Her zaman midenin içini görmeyi istemişimdir.”

Bir pati ağzımdan içeri girdi ve ağzımı tıkayarak beni neredeyse soluksuz bıraktı. Tüm gücümle ısırdım. Davetsiz misafir elini kurtarınca ben de ağzımdaki et tadını tükürdüm.

“Beni ısırdı!”

Kahkahalar ve ulumalar her tarafta yankılandı.

“Ondan uzak durun!” Jeb’in haykırışıyla hepsi sessizleşti. Beni sakinleştirmek için saçlarımı okşadı ama bu hareketi tam tersi etki yarattı. Ona yakın olmak, içimi kavuran açlığın içeride kök salan bir diken gibi midemi delmesine sebep oldu.

Hissettiklerim şimdi hiç de komik gelmiyordu. “Jeb, lütfen! Çok açım! Beni besle yoksa öleceğim!”

“Tamam, tamam...” Sesi çatlıyordu ve en sonunda onu dizlerinin üstüne çöktürdüğümü gördüm. Sanki ateş karıncaları kemi-riyormuş gibi bağırsaklarımdan bir alev yükseldi. Işığı engellemek için gözlerimi kapadım ama hâlâ yemek kokusu alıyordum. Hem de her yerden.

Sonsuza kadar süren bir andan sonra soğuk ve yumuşak bir şey dudaklarıma dokundu. Ağzımı açtım ve açgözlülükle alabildiğim kadar böğürtleni ağzıma doldurdum. Sulu ve lezzetli meyveler dilimde patladı. Yutkundum ve daha fazlası için yalvardım.

Beş kere ağız dolusu böğürtlen yedikten sonra acı hissetmeden kendime gelebildim.

Doğruldum ve masanın diğer ucunda oturan çay partisi konuklarına göz attım. Tavşan saatiyle meşguldü. Bir peçeteyle kuruluyor ve Zaman Babaya özürlerini sunuyordu. Gülümsediğinde beyaz gözleri mermerler gibi parlıyor ve dudaksız ağzındaki kırılmış üç sarı dişini gözler önüne seriyordu. Fıstık Faresi ise kirlenmiş minicik üniformasını demliğin üzerine sermiş, çay fincanında banyo yapıyordu. Ve Şapkacı... gerçekten de yüzü yoktu. Yüzü bir fareninkini bir tavşanınkini yansıtıyor, sanki biri ikisinin arasında kanal değiştiriyormuş gibi hissettiriyordu.

Jeb masanın üstüne eğildi, “iyi misin?” diye sorarken yüzü endişeliydi.

Onu cezalandırmak istememi hatırlayınca keskin bir suçluluk hissine kapıldım. “Ben..

“Teklifsiz ve düşüncesizdin. Büyük oranda.”

Etrafımdaki kırık tabaklara ve ezilmiş yiyeceklere baktım. “Benim başka bir yönüm var Jeb. Ve bunun lanetle ilgisi olup olmadığından emin değilim. Belki de her zaman orada olduğunu düşünüyorum.”

Ellerimi tuttu, “içinde ufak bir kötü yanın olması sorun değil. Benim de var. Birbirimize mükemmel uyuyoruz.” Kollarını belime dolayarak masadan inmeme yardım etti. Alnımdan öptüğünde dudağındaki pirsing kaşlarımın arasına değiyor, serinlik ve rahatlık veriyordu.

Geri çekildim. “Yani Taelor’la değil de benimle birlikte olmak istiyor gibi görünmek için rol yapmıyor muydun? Bu... biz... gerçek miyiz?”

Parmaklarıyla kulağımı nazikçe sıktı. O kadar sessiz ve düşünceliydi ki cevap vermeyeceğinden korktum.

Derin bir nefes alarak yere baktı. “Tae’la flört ettim... seni düşünmemek için. Bu şekilde seni içimden atabileceğimi umdum. Sadece kalem ve eskiz defteriyle bunu yapamıyordum. Bir de senin aynı şeyleri hissettiğinden emin değildim. Ve hissetseydin bile...” Jeb gömlek kolunun siyah çizgilerinin altından görünen sigara yanıklarına baktı.

“Devam et...” diye üsteledim.

“Senin kadar tatlı birine kendi sorunlarımı yüklemekten korktum.”

Dudaklarımdaki gülümsememi bastıramadım. “Ah, vay be.” “Ne?”

“Sanırım ikimiz de etrafımızda olup bitenlerin farkında değiliz. Ben de duygularımı bu yüzden senden gizliyordum.”

“Çok tatlı olduğum için mi?” Yüzünde gamzesini ortaya çıkaran çocuksu bir gülümseme belirdi.

Parmaklarımı karışmış saçlarının arasından geçirirken kıkırdadım. “Seni ailemin çılgınlığının içine çekmek istemiyordum.” Masanın diğer ucunda fare ile tavşan bir kaşığı çekiştirerek kendi yansımalarını görebilmek için boğuşurlarken masadaki tabaklar sallandı.

Jeb çenemi tutarak dikkatimi tekrar kendine çekti. “Dinle, Taeı hiçbir zaman üzmek istemedim. Zaten babasından yeteri kadar çekiyordu. Ama beni balo için almaya geldiğinde ayrıldık. Ona bittiğini söyledim... ayrılmamız gerektiğini. Sadece dans sırasında bunu belli etmememi benden istemişti. Elbisesini çoktan almıştı ve ben de biliyorsun ki smokin kiralamıştım. Ama gerçeği biliyordu. Benim için bir tek sen vardın, Al. Sadece sen.”

Bunlar hayatım boyunca duyduğum en güzel sözlerdi. Tıpkı çocukken lunaparkta bindiğim atlıkarınca sonunda dönmeyi bıraktığında öylece yere yatıp dünya tekrar eski haline gelene kadar tepemde dönen gökyüzünü, başım dönerken çok büyük mutlulukla ve neşeyle izlediğim günkü gibi içim kıpır kıpır oldu. “Ah, Jeb.” Elimi kaldırıp parmak boğumlarımı öptü. Dudağındaki mücevher ışıkla parıldadığında bana Morpheus’ın mücevherli gözlerini anımsattı. Şimdiye kadar tanıdığım ve dünyadaki en sadık adamla ilgili aklıma şüphe tohumları ekmesine izin vermekten nefret ediyordum. Bir daha Morpheus’un beni öyle etkilemesine izin veremezdim. Asla.

“Benim için de sadece sen varsın.” Parmaklarımı onunkilere doladım. “Aynalar Salonunda sana söylediklerim için üzgünüm. Ve Taelor’ın çantası hakkında yalan söylediğim için de... ve çaldığım. ..”

“Şşşt.” Beni öpmek için eğildi. O kadar hassas ve tatlıydı ki bana dokunuşu dışındaki her şeyi unutturdu.

“Hadi bunların hepsini unutalım. Tek bir şey dışında,” diye fısıldadı dudaklarıma. “Eve gittiğimizde şu zincirli numarana devam eder misin? Masadaki o dans çok seksiydi.” Homurdandı. Göğsünden yükselen ihtiraslı titreşimi hissedip güldüm. O da güldü ve kalçamdan tutup beni kendine çekerek kulaklarımı, şakaklarımı, dudaklarımı öperek beni her biri birbirinden lezzetli binlerce değişik duygunun içine sürükledi. Neredeyse yapmam gereken şeyi unutuyordum.

Kucaklaşmamızı böldüm. Jeb yarı aralık gözkapaklarının arkasından bana sorarcasına baktı. “Hemen dönerim,” dedim. Kirlenmiş eldivenlerimi sıyırarak yana koydum ve masaya tırmanıp Şapkacının yanında durdum. “Ölümcül kılıç. Siz donmadan önce, Alice kılıcı sana getirmişti. Ona ihtiyacımız var.”

Yüzünün düz yüzeyi kırpıştı, benim ve Alice’in yüzlerini yansıttı. Sanki iki çağ arasında gidip gelen bir sinema ekranına bakmak gibiydi ve etkisi ürkütücüydü. Jeb yanıma gelip bekledi.

“Kılıç mı?” Şapkacı diğer iki arkadaşına baktı, “ikinizden biri kılıçla ilgili bir şey hatırlıyor mu?” Hepsi de kahkahalara boğulunca çıkan ses beni sinirlendirdi.

“Belki de onu yutmuşsundur Herman,” dedi tavşan kahkahalarının arasında. “Ağzını aç da bir bakalım.”

“İşaret fişeği kullanın,” diye ciyakladı fare. “İçerisi bir kanyon gibi karanlık ve geniştir.”

Daha fazla kıkırdama ve kahkaha...

Jeb tavşanı kulaklarından tutup masanın üstüne kaldırınca kahkahalar kesildi. Herman ile fareye işaret etti. “Biraz işbirliği yapmanız, ikinizin de derilerinizi daha uzun süre üstünüzde tutmanıza yardımcı olacak.”

Şapkacının yüzünde Jeb’in yüzü belirdi. “Yanlış kapıyı çalıyorsun, dağ sıçanı.” Tepedeki dut ağacına baktı. “Biri seni olmayacak bir işin peşine yollamış. Bil bakalım kim?”

Yapraklar hışırdadı ve Morpheus ağacın tepesinde ortaya çıktı. “O ben oluyorum,” diye cevapladı yüzünde bir sırıtmayla.

KAFESLER

Ellerimi gözlerime siper ederek Morpheus'a bakarken göğsümde öfkeli bir düğüm oluşuyordu. Jeb haklıydı. Tüm yaptığı bizi yanlış yönlendirmekti. "Yalan söyledin."

Bürümcük uçarak saçlarının arasından çıkarken Morpheus un gülümsemesi soldu. "Yanlış bilgilendirilmişim," dedi.

Jeb'in tüm vücudu gerildi. "Yanlış bilgilendirme mi? Al'i buraya, tehlikenin içine ***yanlış bilgilerle*** mi gönderdin?"

Sıçrayarak masadan indim. Parmak uçlarımı onu sakinleştirmek için sırtında gerilen kasların üstüne koydum.

Morpheus ağacın üstünde tünediği yerden tekrar sırıttı. Muhteşem ve görkemli bir şekilde açılmış kanatları solgun tenini güneşten koruyan pürüzsüz saten bir fon gibiydi. "Çok aptalcaydı, biliyorum. Bir söylentiyi gerçek gibi düşünmek. Küçük Alice

£RAÜÇL

kılıçla kaçtığında ben kozamın içindeydim ve neler olduğunu kendi gözlerimle göremedim. Dedikodulardan, kılıçla birlikte buraya geldiğini duydum. Ama şimdi gerçeği öğrendim. Tüm bu zaman boyunca kılıç, Kızıl Saray'daymış ve... Cangaver tarafından korunuyormuş."

"Tabii." Jeb'in sesi, kendini kontrol etmeye çalışması yüzünden boğuk çıkıyordu. "Ve bizim de şimdi senin bu sözüne inanmamızı bekliyorsun."

"Casusum bunu bugün öğrendi. Alyssa bana inanıyor, değil mi?" diyerek bakışlarını bana çevirdi.

Cevap vermedim. Gerçek şuydu ki ona güvenmiyordum. "Sessizliğini hayır cevabı olarak algıla böcek beyinli," dedi Jeb gözlerini Morpheus'tan ayırmadan.

"Sizi kurtarmak için verdiğim savaşı ikiniz de merak etmiyor musunuz? Nankörlük etmeyin."

Morpheus eldivenlerini düzeltirken Bürümcük de ceketinin etrafında uçarak dal parçalarını temizliyordu. Kıyafetleri buruşmuş ve zarar görmüş, hatta bazı yerleri yanmıştı. Şapkasını kaybetmişti ve saçları vahşi dalgalar halinde karışmıştı. “Onları dışarı çıkarabilmek için yemek salonunu yakmak zorunda kaldım. Ama yakında seni aramak için Harikalar Diyarının altını üstüne getireceklerdir. Kraliçe Narözü’nün planladığı bir akşam yemeği partisi var ve konuklarım eğlendirmek için yeni evcil hayvanını göstermeye çok kararlı.”

Jeb’in omuzları dokunuşumun altında gerginlikle kıpırdadı. “Evcil hayvanı mı?”

“Narözü onlarca yıldır Alice’in yerine koyabileceği bir şey arıyordu. Kafesteki bir kuş diyebiliriz.” Bu bombayı patlattıktan sonra zarifçe atlayarak masanın üstüne, Şapkacı ve çetesinin yanına indi. “Sizi yeniden görmek çok güzel, dostlar. Şekerlemeniz nasıldı?”

Üç yeraltı yaratığı da Morpheus’u kucaklamalar ve el sıkmalarla karşıladı.

Jeb’in elini tuttum, nabzım deli gibi atıyordu. “Psikiyatri raporunu hatırlıyor musun? Alice, terapistine yetmiş beş yıl boyunca Harikalar Diyarında bir kuş kafesinin içinde yaşadığını söylemiş. Ama bir şekilde geri dönmüş olmalı. Evlendi ve ailesi oldu. Aksi takdirde ben hiç doğmazdım, değil mi?”

Beni yanına çekti. “Neler olduğunu bilmiyorum ama seni bir an önce buradan çıkarmalıyız.”

“Artık lanet bozuldu,” dedim ama hiçbir değişiklik hissetmiyordum.

Morpheus bizim acelemize kayıtsız görünüyordu. Şapkacının başındaki kafese eliyle vurdu. Küçük adam onun yalnızca uyluklarına kadar geliyordu. “Seni tekrar yaşayanların arasında görmek harika Herman. Yeni bir ikna Şapkasına çok ihtiyacım var.” “Yaparım!” Şapkacının kafasındaki aletin kapakları kapandı. Morpheus’a tıpatıp benzer bir oyuncak bebek gibi görünene kadar metal iğneler gıcırdayarak başının etrafını sardı ve kafatasıyla kemiklerini çatırdatarak şekillendirirken yerlerine yerleşti.

İşte bu yüzden ülkedeki en iyi şapkacıydı. Bir şapkayı bitirip mükemmelleştirene kadar müşterisinin başına ve yüzüne dönüşüyordu. Bu neye benzerdi acaba? Hiçbir zaman kendine ait bir kimliğin olmadan yaşamak mı? Ona çılgın demelerine şaşmamak gerekiyordu.

“Belki melon şapka istersin bu sefer?” diye sordu Şapkacı geçici elmacıkkemiklerine dokunurken. “Evde çok güzel kırmızı keçem var.”

“Hımmm...” Morpheus ceketinin yakasındaki tozu silkeledi. “Bu seferki keten olursa daha iyi olur.”

“Hey!” Jeb masanın diğer ucunda durduğumuz yere yumruğunu vurdu. Karşımızdaki grup bize döndü. “Al, birinin muhabbet

kuşu olmak üzere. Yapması gerekeni yaptı. Laneti kırmak için gerekenleri yaptı. Şimdi ise kendi dünyamıza dönmemiz gerekiyor. Düne mesela.”

“Düne mi dedin?” diye sordu Şapkacı kalınlaşıp inceleşen sesiyle. “Dün, mümkündür.”

Kahkahalarla gülmeye başlayan tavşan da bacağına vurarak, “Buna karşın iki dün imkânsız olacaktır,” diye ekledi.

Üniformasını giymekte olan fare de kıs kıs güldü. “Hayır, hayır! İstediğiniz kadar dünde geri gidebilirsiniz. Sadece hayatınızın geri kalanında geri geri yürüyün.”

Hepsi iki büklüm olup karınlarını tutarak histerik biçimde gülmeye başladı. Ciddiyetsizlikleri beni şok etmişti ve Jeb her an patlayacak gibi görünüyordu.

Morpheus kanatlarının ufak bir çırpınışıyla yanımızdaki çimlere kondu. Bürümcük de saçlarının içine yerleşmişti. “Ayrılmanız konusunda biraz daha kötü haberim var.”

Jeb sertçe ona baktı. “Daha ne kadar kötü olabilir ki?” “Kırmızı ordu evime baskın yaptığında gevekilit kutusunu buldu ve benden çaldı. Artık benim korumam altında değil ve Fildişi Kraliçe olmazsa portalı da kapalı kalacaktır. Kılıcı alıp Narözü ve Kralı yenmemiz artık zorunlu hale geldi.”

Jeb, Morpheus’a doğru bir adım attı. “Peki, kılıç onların sarayında ve bir çeşit mutant bekçi köpeği tarafından korunurken onları nasıl yenmemizi önerirsin?”

Kontrolünü kaybetmemesi için kolundan tutup geri çektim. Taktikleri ne kadar

sinir bozucu olsa da Morpheus bizim tek müttefıkimizdi.

“Her şeyi kaybetmiş sayılmayız,” dedi Morpheus. “Chessie diğer yarısıyla Cengaver’i zapt edebilir.” Omzunda sallanan perinin minik ayağım parmağıyla gıdıkladı. “Bana Chessie nin başını getireceksiniz. O tüm kontrolü ele geçirince ben de kılıcı çalıp

Narözü’nü mağlup ederek sizi ister kırmızı ister beyaz hangi portalı kullanmak isterseniz, oradan evinize yollayacağım.”

“Hayır!” Jeb o kadar hızla hareket etti ki neredeyse kolumu yerinden çıkarıyordu. Morpheus’u dantelli gömleğinden yakalayıp parmak uçlarına kaldırınca, kanatları yere süründü. Bürümcük bir tutam mavi saçma asılı kaldı. “Bunların hepsi Al’in başka bir görevi’ yerine getirmesi için bir tuzak, değil mi? Başka bir ***sınav*** daha. Bilmek istediğim, ne için test ediliyor? Hepsini geçtiğinde ne olacak?”

Morpheus, kendini beğenmiş bir tavırla Jeb’in parmaklarını flüt çalarmış gibi tek tek kaldırdı. “Ah. Bürümcük minik, güzel ağzım yine tutamamış, öyle mi? Küçük kıskanç peri.” Bürümcük tepedeki ağaca doğru kanat çırparak uzaklaştı. “Bilirsin, asla yeşil renkli bir kadına güvenilmez. Absent içerek akşamdan kalmış herhangi bir adama sor yeter.” Morpheus bakışlarını bana çevirdi. “Tüm istediğim Alyssanın serbest kalması ve olması gereken yere dönmesi.”

“Orası neresi peki?” Jeb başını benim önüme eğince Morpheus ona bakmak zorunda kaldı.

“Evi tabii ki.” Gözlerinin kenarındaki mücevherler şeffaflaşıp parladı ve gerçek gözyaşları gibi içten göründü. “Chessie’nin başını istediğim kadar hiçbir şeyi istemedim. Ama benim sakladığım gece kelebeği ruhları konusundaki yanlış anlaşmamız yüzünden İkil kız kardeşlerle aramız bozuldu. Ayağımın ya da kanadımın, kapılarının yakınına bile yaklaşmasına izin vermezler.”

“Bekle,” dedim bir adım öne çıkarak. “Tüm bunların mezarlıkla ne ilgisi var?”

“Chessie’nin başı orada,” diye cevapladı Morpheus. “Çünkü teknik olarak ‘kısmen’ ölü ve orada teselli bulabiliyor. Yani çözüm basit: Cengaver’i zapt etmesi için kediyi kurtar, kılıçla birlikte Fildişi Kraliçeyi kurtar ve sonra birlikte eve dönün.”

“Bir sürü saçmalık.” Jeb, Morpheus u ileri doğru itti. Sandalyeye çarpmadan kanatları genişçe açılarak dengesini korudu. Bürümcük yapraklardan inip Morpheus’un tepesinde uçmaya başladı.

Jeb elimi tuttu. “Bırak kedinin peşinden başka biri gitsin. Al burada tehlikede. Eve dönene kadar saklanmamız gerekiyor. Söylediğin her şeyi yerine getirdi. Lanet kırıldı, değil mi?” Morpheus, Jeb’e değil bana bakıyordu. “Hiçbir zaman eve dönemeyeceksen laneti kırmanın ne anlamı var? Alison kızını bir daha göremezse, şimdi olduğundan daha kötü duruma düşer. Deliliği bu kez rol olmaktan çıkar.”

Ürperdim. Haklıydı. Onu kurtarmaya çalışırken kaybolursam Alison asla kendini affetmezdi.

Morpheus başını çevirip çay partisi konuklarına göz attı. Farenin banyo yaptığı suyu tavşanın çizmesinden kimin içmesi gerektiğiyle ilgili bir tartışmanın içindeydiler. Ağzının bir tarafı kıvrıldı. “Iç bahçe bizim türümüz için kutsaldır. O topraklarda yürümemiz yasaklanmıştır. Gönderebileceğim bir tek siz varsınız.” Söylemek üzere olduğum şeyden nefret ederek Jeb’in elini sıktım. “O zaman başka şansımız yok. Gideceğiz.”

Jeb elimi göğsüne bastırdı. “Hayır. Ben gideceğim. Sen böcek sümüğüyle geri uçacaksın.”

“Tabii ki,” diye söze girdi Morpheus, sesinde alay etmek ile davetkarlık arasında bir keskinlikle. “Alyssa’yı yanımda götürmekten mutluluk duyarım. Yatak odamda kaldığımız yerden devam edebiliriz, değil mi aşkım?”

Öfkeyle ona baktım.

Jeb beni kenara itti ve çakıyı çıkarıp Morpheus’un göğsüne bastırdı. “Daha iyi bir fikrim var. Ale dileğini geri ver... hemen!” Midem bulandı. “Jeb, sensiz gitmeyeceğim.”

“İş oraya gelmeyecek.” Bıçağı Morpheus’un boğazına kaydırdı. “Buraya hiç gelmemiş olmayı dileyebilirsin. Yine dilek seninle

T_. G.(îföw^D

ilgili olur ve ikimizi de bunlardan kurtarır. Seni aynanın içine atlarken

görmezsem ben de buraya hiç gelmemiş olurum.”

Haklıydı. Bu işe yarardı. Tek problem, tüm bunları bir hiç için yapmış olurdum. Alison hâlâ şok terapisine girecek olurdu ve bunları düzeltmek üzere buraya hiç gelmediğim için ailem tekrar lanetlenmiş olurdu.

“Dileği ona geri ver,” dedi Jeb. “Yoksa bir sonraki eseri için devasa bir kelebeği olur. Beni anladın mı?”

Bürümcük Jeb’in yüzüne doğru kanatlarını çılgınca çırparak uçtu. Dikkatinin dağılması, Morpheus’a Jeb’in bileğini yakalayıp onu zapt etmesi fırsatını verdi. “Dilek bende değil,” diye öfkeyle tısladı. “Sizin kahrolası hayatlarınızı kurtarmaya çalışırken düştü ve şimdi de Davşan Beyazın elinde.”

Jeb kolunu çekip kurtardı. “Yalan.”

“Fark etmez,” diye cevap verdi Morpheus dikkatle Jeb’i süzerken. “Alyssa dileğini öyle kolayca kullanmayacaktır. Aksi takdirde, bozmak için hayatını riske attığı lanet kalkmayacak ve ailesi sonsuza dek bu laneti yaşayacak.”

Morpheus’un bakışlarından yükselen ateş, Yeraltı’ndaki madenci baretlerine takılı spot ışıklardan binlerce kat kötüydü ve açığa çıkan ruhumu gizleyebileceğim hiçbir yer yoktu. “Haklı.” Jeb bana baktı. “Şaka yapıyor olmalısın. Annen tehlikede olmanı istemez!”

Gözlerimi indirip çizmelerime baktım. “Bunu neden konuşuyoruz ki? Zaten dileğin onda olmadığını söyledi.”

Jeb’in kahkahasının arkasında bir parça da zehir vardı. “Bu harika. Yine onun istediğini elde etmesini sağlıyorsun.” Yüzü taş gibi sertleşti. “Benim bir dileğim olsaydı ne yapardım biliyor musun? Eskiden olduğu gibi bana güvenmeni dilerdim. Şimdi ona güvendiğin gibi.”

Söyledikleri beni derinden yaraladı. Gerçekten buna inanıyor olamazdı. Olabilir miydi?

Jeb Morpheus’a dönerek bıçağı tekrar salladı. “Bir şey ters giderse, tek bir çizik bile alırsa, seni başından ayağına kadar kesip içini oyarım.” Kendini zorlayarak geri çekildi ve sırt çantamızı getirmeye gitti.

Tepeye doğru yürümeye başlamadan önce satranç tahtası çölün kenarında durarak bana, “Mezarlığın yol tarifini al,” dedi. Çakıyı kapadı ve Bürümcük çevresinde uçuşurken kafese kapatılmış vahşi bir hayvanın sabrı ve soğukkanlılığıyla uzaklara baktı.

“Erkek arkadaşının gerçekten de güven sorunları var,” diye bana laf attı Morpheus.

“Kes sesini. Zor bir çocukluk geçirdi.”

“En azından bir çocukluğu olduğu için minnettar olmalı.” “Sempati kazanmaya çalışmayı bırak. Senin de çocukluğun oldu. Ben de oradaydım, hatırladın mı?”

Gözlerinin çevresindeki siyah işaretler alaycı gülümsemesiyle kırıştı. “Hayır Alyssa. Benim kastettiğim zavallı Alice’ti.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bir silaha ihtiyacınız var,” diyerek soruyu geçiştirdi. Eldivenli elini ceketinin cebine sokarak iç cebini karıştırdı ve küçük, ince, silindir şeklinde bir tahta çıkardı. Döndürdüğünde gövdesinde delikleri ve ucunda da bir ağızlığı olduğunu gördüm.

“Flüt mü? Bunun bizi nasıl koruması gerekiyor?” diye sordum. Morpheus yaklaştı ve flütü bluzumun içine soktu. Göğüslerimin arasına rahatça sığana kadar çıplak tenimde kaydırdı. Bürümcük Jeb’i meşgul ediyor olmalıydı yoksa şimdiye kadar çoktan bu pisliği tepeden aşağı atardı. Şahsen ben de aleti burnundan içeri sokmayı düşünüyordum.

Bakışları beni durdurdu. Dipsiz siyah parlaklıklarının ardında bir yerlerde içtenlik hatta belki de endişe vardı. Kalbim, tenime değen flütün serin, pürüzsüz ahşabının altında hızla çarpıyordu.

“Umalım ki anneciğinin aldırdığı şu müzik derslerini hatır-lıyorsundur.” Morpheus kalçasını masaya dayadı. Kanatları arkasında gevşedi. “Çello tüm müzik gamını bilmek için yeterlidir. Bir enstrümanı çalabilirsen, hepsini de çalabilirsin, değil mi?” İlk defa her şeyi apaçık anladım. “Benim müzik aleti çalmamı istemesinin sebebi sensin.”

“Her ne kadar tüm kalbiyle senin buraya hiç gelmemeni dilese de, yine de seni

buraya hazırladı. Ve şimdiye kadar sen de kendini muhteşem bir yeterlilikte kanıtladın. Az önce masada yaptığın maskaralıklarla ne kadar gurur duyardı."

Yanaklarıma sıcaklık hücum etti. Dansımı mı görmüştü? Belki de Fıstık Faresini yemek için yaptığım barbarca kovalamacaya atıfta bulunuyordu. İki olasılık da rahatsız ediciydi. "İzliyor muydun?" "Sırası gelmişken..." Arkası dönük Jeb'e göz attı ve yanıma sokuldu. Sessizce mırıldanarak, "Tumtum suyu kişinin engellerini kaldırır, açlığını büyütür. Ama bu açlık sadece yemek için değildir. Yaşamayı çok istediği deneyimler içindir. Oyuncak askerin yerinde ben olsaydım, yırtıcı açlığını söndürmek için böğürtlenlere başvurmaktan başka yollar bulurdum," dedi.

Küstahlığı kanımı kaynattı. "Herhangi bir şeyi tatmin etmek için gerekli donanımın yok ***kelebek.*** Hatırladın mı?"

Karanlık ve yumuşak bir kahkaha attı. "Geçerli olan her şekilde erkeğim. Bazı insanların senin korkmuş ve korunmaya muhtaç küçük bir kız olduğunu düşünmelerine rağmen senin de kadın olduğun gibi."

iğneleyici sözlerini duymazdan geldim. "Tabii ki. Sen tam bir kadın uzmanısın." Fildişinin cam kutunun ardındaki karasevdalı

^AUCE

bakışları gözümün önüne geldi. Ardından tuhaf, sahiplenici bir sızı hissettim ama bunu bastırdım.

"Kıskançlık mı seziyorum?"

"Sen öyle san."

Gülümsedi ve bir kanadını omzunun üstüne getirip tüylerini düzeltti. "Bir süredir bu vücudun içindeyim. Biraz pratik kazanmam gerekiyor. Ama sadece her yönüyle bana eşit bir leydi var. Entelektüel olarak, Fiziksel olarak ve büyüsüyle."

"Bunların hepsi onun için değil mi?" Kıskançlığım elle tutulacak kadar belliydi. "Onu kollarına alabilmek için herkesi tehlikeye atabilirsin."

"Kesinlikle yaparım."

“Senden nefret ediyorum.”

“Sadece sana hissettirdiklerim yüzünden.”

Tırnaklarımı avuçlarıma gömmüştüm. “Sadece içimdeki kötülüğü ortaya çıkardığın için.”

“Ah, hayır aşkım. Ben senin içindeki ***yaşamı*** ortaya çıkarıyorum.” Yoğun bakışları beni içine çekti. Ninnisi kanımı titreterek ilerledi ve nabzımı ritmine uydurdu. “***Şeftali rengi ve gri küçük çiçek, büyüyüp güçlü ol ve kendi yolunu bul; daha görülecek iki şey kaldı, sonunda sen... ”***

Cümlesinin sonu -bulmacanın o son parçası- hâlâ ulaşamayacağım bir yerden çıkmaya çalışıyordu. Onu zihnimden atmak için şakaklarıma bastırdım. Parmak uçlarım saç tokama değince elime battı. “Kes şunu artık!” diye bağırdım. “Mezarlık nerede?” Morpheus parmağıyla işaret ederken Bürümcük de geri gelip omzuna kondu. “İşte orada... uçurumun arkasında.”

Kum tepeciğinin sınırındaki satranç tahtasının ilerisini işaret etti. Jeb’in durduğu noktadan çok uzak değildi. Buradan tam görünmüyordu ama toprağın üstündeki bir yarık gibi duruyordu. “Bir uçurum mu var?” diye sordum şüphelenerek.

“Çölü vadiden ayırıyor ve bir ölümlünün karşıya atlayamaya-cağı kadar geniştir. Mezarlık diğer tarafta. Ruhları gün ışığından korumak için sarmaşık ve dallarla örtülü durumda.”

Hayaletlerle dolu karanlık çalıların arasından geçme düşüncesiyle tüm cesaretim söndü ama korkumu dizginledim. Jeb orada olacaktı, yalnız olmayacaktım.

“Uçurumu geçmek için bir yol bulamazsanız,” diye devam etti Morpheus, “uzun süre yürümek zorundasınız. Etrafından dolaşan yüksek tepeyi kullanın.”

Tepenin kumları sonsuzluğa uzanıyor gibiydi. Çevresinden dolanırsak bir günümüzü alırdı. Belki de iki. Alison’ın tedavisini durdurmak istiyorsam bu kadar zamanımız yoktu.

Tam itiraz etmek üzere ağzımı açacakken Fıstık Faresi bağırdı: “Cubcub kuşları!”

Morpheus kanatlarını sertçe çırpıp göğe yükselirken, Bürümcük de saçlarının

içine saklandı. Arkalarından meyan kokulu bir rüzgâr esti. Çay partisinin diğer konukları tavşanın kulübesine koşarak kapıyı sertçe çarptılar. Uzaktan siyah beyaz tozlar havalandı.

Toz bulutu aralanınca, altından kuşlara binmiş bir kart ordusu gözler önüne serildi. Çok büyüklerdi, devekuşu gibi bedenlerinde tavus kuşu kuyrukları ve devasa bir çekirgenin kanatlan ile kafaları vardı. Aynı zamanda kuşlar uçamıyor gibi görünüyorlardı. Uzun bacaklarıyla aramızdaki mesafeyi kolayca aşıyorlardı. Sanki bizi yemeye gelen mutant bir çekirge sürüsü gibiydi. Yaşadığım sürece bir daha hiçbir böceği öldürmeyecektim...

Kalbim kaburgalarımı kıracak gibi atarken Morpheus'a bağırdım. "Bize yardım et!"

"Hareketli kumlardan uzak durun," diye seslendi. "İlerlemen gerekirse flütü kullan. Vadiye varabilirsen, mezarlık kapısına ulaşmak için düz git. Ordu seni orada takip edemez." Saldırganlarımızın tam tersi yönünde uçarak uzaklaştı. Gitti. Öylece.

Vadiye ***varabilirsem*** mi? Öfkeden deliye dönmüştüm, gözlerim yanıyordu. "Beni bir daha terk etmeyeceğine yemin etmiştin! Kanatların büzüşecek, seni korkak!" diye bağırdım.

Ama yaralanmadın... henüz.

Onun sesiydi bu. Anılarımdan mı geliyordu yoksa hâlâ zihnimde miydi, emin değildim. Her halükârda sihirli yemininin koşullarını unutmuştum. Detay uzmanıydı.

Bir çarpma sesi yükseldi. Jeb'e döndüğümde ahşap servis arabasını ağacın gövdesine vurduğunu gördüm. Ne yaptığını kavrayamadım ama iki parçasını gövdeden ayırmıştı bile. Yüzüne düşen saçlarını çekti ve elindeki tahtaları çevirerek uçlarını inceledi. Uçlarında hafif bir kıvrımı olan tahtalar düz ve kusursuzdu. Bir tanesini bana uzattı. "Haydi gidelim!"

Tahta parçasını aldım, aklım karışmıştı.

Jeb çantayı sırtına taktı ve koşup uçurumun kenarına birkaç adım kala durdu. Kumlu yokuşun başladığı yere tahtasını yerleştirdi. Bir ayağını üzerine koyup bana döndü. "Şimdi, kaykaycı kız!" Ona doğru koştum. Tahtayı yere koyarken

kollarım titriyordu. Kum sörfü yapar gibi tahtaların üzerinde kayarak aşağı inmemizi istiyordu. İyi de çöl ile vadi arasındaki uçurumu görmüyor muydu?

Yokuşun sonunda, fırlama rampası gibi yukarı doğru yükselen bir kıvrım vardı. Kesinlikle düşündüğü şey oradan...

“Bugün ollie hareketinde ustalaşacaksm,” dedi Jeb düşüncelerimi tamamlayarak.

Nabzım boynumda atıyordu. “Kesinlikle olmaz.”

“Başka şansın yok.” Elini uzattı. “Düşmeye başlarsak sihirli numaranı kullan. Tahtaların uçurumdan süzülerek geçmesini sağla.” “Peki ya yapamazsam? Laneti kırdım ve Alice’in tüm hatalarını düzelttim. Belki de tekrar kendim olmuşumdur.”

0.ʕîföwȷ\3ıg

“Hâlâ onlardan biri gibi görünüyorsun. O portaldan geçene kadar normale dönmeyeceğine bahse girebilirim. Şu anda kaybedecek neyimiz var ki?” Eli hâlâ havada beni bekliyordu.

Elini kavradım ve arkamıza baktım. Ordu tepeyi aşarsa yükselen toz bulutu uçurumu doldururdu. Platoya her an varabilirlerdi. Uçuşan iri kum tanelerinin arasında gözlerimi kıstım.

Yakından bakınca eğim, Yeraltı’ndaki kaykay pistinin en üst noktasından bile üç kat dikti ve ben onu bile denememiştim. Çok yüksekteydik. Görüşüm bulandı, bacaklarım titredi.

“Vay be.” Jeb beni dengede tutmak için bir kolunu belime doladı.

“Jeb,” diyerek bileğini tuttum. “Ayrı düşeceğiz.”

“Öyle bir şey olmayacak.” Kemer deliklerinden sarkan metal zincirin bir ucunu çözdü. Diğer ucunu pantolonuna takılı bırakmıştı. Belinin etrafından çözdüğü zinciri benim kemerime bağlayarak bir cankurtaran halatı oluşturdu. Gerildiğinde aramızda bir metrelik mesafe oluştururken aynı zamanda güvenliğimizi sağlıyordu.

“Hazır mısın?” diye sordu yaklaşan orduya bakarak.

“Evet.” Ama bulanan midem, “Hayır,” diye çığlık atıyordu.

Vücudumdaki her parça geri dönmem için bana yalvarıyordu... ve ters istikamette koşmam için. Ama cupcup kuşları arkamızdan tiz bir sesle bağırdı — kulak tırmalayıcı ses devasa bir dinozorun tarih öncesi ses kaydı gibiydi— ve ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Ayağımı tahtanın üstüne kaydırdım.

“Şimdi!” diye bağırdı Jeb.

Durduğumuz yerden fırlayıp birlikte damalı derinliğe doğru dimdik düşerken midem ağzıma geldi.

CASJKURJARÂ'N

m^ATlASh

Düşüşün ilk yarısı göz kamaştırıcı bir hızla geçti. Saldırganlarımızdan uzaklaşırken tahtalar kumun üzerinde düzgünce kayıyordu. Ayak ve bacaklarımızla baskıyı ayarlıyor, yönümüzü ve hızımızı kontrol ediyorduk. Kaslarım tanıdık bir uyumla hareket ederken, dikkatimi ne kadar yüksekte olduğumuzdan başka yöne çekiyordu.

Hızla esen rüzgârla saçımın örgüsü havalanıyor ve sırtıma çarpıyordu. Düzensiz atan nabzımın altında sessiz, rahat ve güçlü bir umut yükseliyordu. Çılgınlığın ortasındaki huzuru bulmak derken Morpheus bunu mu kastediyordu?

Jeb belli belirsiz tebessümümü fark edince bana cesaret vermek istercesine göz kırptı. Saçları başının çevresini siyah dalgalar gibi

dövüyordu. Güneş ışığı, tutamların arasından geçerek başının üstünde hare gibi parıldıyordu. Asi bir koruyucu meleğe benziyordu.

“Aynı anda zıplayacağız,” dedi. “Diğer tarafa geçtiğimizde zinciri çözeceğiz, böylece birbirimize takılmadan yere yuvarlanabiliriz.”

Başımla onayladım. Kemerimde hissettiğim çekiş beni güvende hissettiriyordu... birbirimize kenetlendiğimizi.

Arkamızdan çığlıklar ve nal sesleri yükseldi. Göğsüm endişeyle sıkıştı. Yaklaşan uçurumu görünce tozun içinde nefes aldım ve öksürdüm.

Diğer uçtaki vadide çalılar başlamadan önce uzun çimlerle kaplı bir alan vardı. Bu alan düştüğümüzde yastık görevi görür; biz ayağa kalkıp güvende oluncaya ve kaçıncaya kadar hızımızı yavaşlatırdı.

Büyü olmadan da bunu başarabilirdik. Tek yapmamız gereken, süratimizi ayarlamak ve boşlukta bizi taşıyabilecek bir ollie için yeterli hıza ulaşmaktı.

Bu demekti ki şu andan itibaren dümdüz gitmemiz gerekiyordu.

Tahtanın arkasına vurabilmek için topuğumu yerleştirdim ve zamanı geldiğinde kaldırmak için ayak parmaklarımı hazırladım. Tahtam küçük bir tümseğe çarpınca hafifçe zıpladım ve bir parça dönünce çok değerli hızımı kaybettim. Jeb

beni rotama yönlendirmek için hafifçe bana döndü ve aynı şey onun da başına geldi. Tahtası sertçe zıpladı ve neredeyse dengesini kaybediyordu.

Tekrar kontrolünü sağladığında, “Kumun altında bir şey hareket ediyor!” diye bağırdı.

Ayağımın altından başka bir sarsıntı geldi. Zihnimin gerisinde Morpheus’un hareketli kumlarla ilgili uyarısını duydum. Jeb’le tahtalarımızın üzerinde kalmaya çabalarken, tepesinde kaydığımız siyah beyaz kareler yer değiştiriyor, uzaklaşıp yakınlaşıyor, binlerce küçük deprem, yüzeyi buruşturuyormuşçasına araziyi de sarhoş bir yapboz gibi eğip büküyordu. Birden tüm bunları önceden yaşadığım hissine kapıldım. Tıpkı rüyamdaki gibiydi.

Karelerin kesişip katlandığı yerde tahtalarımız tamamen durdu, ikimiz de nefes nefese yere yuvarlandık. Dev kuşlar, eğri büğrü yüzeyde kendilerine yol açıyordu ve Kraliçe’nin ordusu bize doğru gelmeye başlamıştı.

Güneş batıyordu. Kaçacak hiçbir yerimiz olmadan tamamen açıktaydık. Yukarıda ordu... aşağıda ise durduğumuz yerden at-layamayacağımız kadar geniş bir uçurum vardı. Askerlerin ilk sırası tepeye varınca hareketlenip göğe yükselen kum hortumu tam tepemizde mantar şekilli bir toz bulutuna dönüştü ve bizi kaplamak için üstümüze indi. Burnumu ve ağzımı kapadım. Kuşlar o kadar yaklaşmıştı ki güçlü adımları ayağımın altındaki tahtayı titretiyordu.

“Tahtayı al ve tozlar dağıldığında silah olarak kullan!” Ben flütü hatırlamadan önce Jeb’in emri ağzından zorlukla çıkmıştı. Morpheus ihtiyaç duyarsak bunu kullanmamı söylemişti.

Bunların olacağını biliyordu.

Her zaman olduğu gibi perdenin gerisindeydi ve iplerimizi oynatıyordu.

Flütü çıkardım ve ağızlığı dudaklarıma dayadım. Parmaklarımı deliklere yerleştirip üflediğimde ninnisinin melodisini çalmaya başladım. Şimdiye kadar hiç flüt çalmayı denememiştim ve üflemeli çalgılar, yaylı olanlardan tamamen farklıydı ama notalar kolayca akmaya başladı.

Jeb de en az benim kadar şaşkın, bakakaldı. Olan bitenin yarısını bile bilmiyordu. Bu şarkının ne kadar uzun süre içimde saklı kaldığını...

Ninni, karmaşanın üstünde güçlü ve sihirli bir şekilde yankılandı. Son nota biter bitmez takipçilerimizin arkasından bir gürültü koptu. Bir anda soluk gri binlerce istiridye, tepenin ke-

A[RA|]Ju:

narından toprak kayması gibi akmaya ve Kraliçe'nin ordusuna akın etmeye başladı.

Flüt parmaklarımın arasından kaydı ve gözden kayboldu. Cupcup kuşları dengelerini kaybedince düşen askerler dağ keçileri gibi kayalara tırmanan istiridyelere tutunup dengede kalmaya çalışıyor ama takırdayan akışın içinde kayboluyorlardı. İstiridyeler Jeb'le benim yanımda Kızıldeniz gibi ikiye ayrıldı ve bize dokunmadan geçip gittiler. Onlar için yaptığımızı hâlâ hatırlıyorlardı.

Yakalanmayacaktık ama hızlanmak için şansımızı kaybetmiştik. Şu anda uçurumdan karşıya atlayamazdık ve geri de tırma-namazdık. Bozuk arazide bu, saatler sürerdi. Tüm bu heyecanın içinde zaman kavramımı kaybetmiştim. Şimdiden burada saatler geçirmiş olabilirdik.

"Tahtana bin!" Gürültünün içinden bağıran Jeb önüme geçti, "istiridyelerin üzerine zıplayacağız. Onlar uçurumdan geçerlerken bir şekilde... mezarlığa otostop çekmiş olacağız."

İstiridyelerin farklı Harikalar Diyarı fiziğini kendi yararları için kullanıp uçurumdan güvenle uçarak geçmelerini izledim. Kırmızı orduyu kendi hızlarıyla yakalamışlar, kabuklarını güçlü bir şekilde kullanıp cupcup kuşlarını ve askerleri uçurumun derinliklerine sanki araba penceresinden çöp atar gibi fırlatıp atmışlardı. Sadece bir anlığına, aynı şeyi bize de yapmalarından endişelendim. Ama yapmayacaklarına inanmam gerekiyordu. Flütün çağrısına gelmişlerdi ve yardım etmek için buradaydılar.

Jeb dizlerini kırıp atlamaya hazırlandı. "Ben üç deyince," dedi. Sağ ayağını yerde tutarken diğer ayağıyla tahtasını istiridyelerin birkaç santim üzerine gelecek şekilde dengeledi.

"Bir..." Sesi beni harekete geçirdi. Tahtamı tek elimle kaldırdım ve bir ayağımı dengeleyerek onun duruşunu taklit edip hazırlandım. "İki..." Boştaki elimi Jeb'in kemerine bağlı zincire doladım. "Üç!"

Hareketi sanki daha önce yüzlerce kez yapmışız gibi aynı anda tahtalarımızı ilerleyen istiridyelerin üzerine attık. Bir ayağımız zaten tahtanın üzerinde hazırdı, diğeriyle de kendimizi yerden iterek aralarına karıştık. Bu seferki yolculuk kum sörfünde olduğu gibi pürüzsüz değildi. Tahtam bir istiridyeden diğerine çarpıyor, sağda solda duran askerlerin engeline takılıyordu. Her darbe zinciri sallıyor, kemiklerimi oynatıyordu. Çok geçmeden iskeletim de bozuk araziye benzeyecekti.

Uçuruma yaklaştıkça hızımız da arttı. Kalbim boğazımda davul gibi atıyordu.

“Tahtam kavra ve sakın aşağı bakma!” diye bağırdı Jeb omzunun üstünden.

Boştaki elimle tahtayı yakaladım ve atlamaya hazırlanırken dizlerimi kırdım. Zinciri o kadar sıkı tutuyordum ki parmaklarımı da metalin bir parçası gibi hissetmeye başlamıştım.

Gözlerimi kapayıp korkumu bastırmak için etrafımızı saran balık kokulu havadan zorlukla nefes aldım.

“Vay beee!” Jeb’in neşeli çığlığıyla gözlerimi zorla açtım.

Bir an imkânsıza inandım. Havada süzülüyorduk, tahtalarımıza çömelmiştik vadinin diğer ucuna birkaç metre kalmıştı ve başaracakmışız gibi görünüyordu. Büyü bile kullanmıyordum. İstiridyelerin ve tahtaların kıvrımlarıyla ilgili bir şey olmalıydı çünkü istiridyelerin havada süzülebilmesini sağlayan tuhaf yerçekimi bizim de işimize yarıyordu. Tahta, gerçekten de havada kendi başına süzülüyordu. Rüzgâr bana doğru esince başımı gökyüzüne kaldırıp bizi saran maviliğe baktım. Havadaydım ve bu harikaydı.

“Vay beee!” Jeb’in neşeli çığlığını taklit ettim. Sırıtarak omzunun üstünden bana baktı.

Artık korkmadığım için ben de ona gülümsedim. Jeb öne bakmak için başını çevirince dikkatimi aşağı verdim.

^AUÇE

Uçurum dipsiz değildi, altımızda yatan cesetleri görebiliyordum. Yaklaşık yirmi kat yüksekten kan ve katliamı en ön sıradan izliyorduk. Askerlerin kalıntıları, aşağıda kanyonun darlaştığı yerlerde çıkıntı yapan kayalarda parçalar halinde

sallanıyordu.

Birden başım döndü. Dengemi kaybettim ve havada duran tahtamın üzerinden yuvarlandım.

Sessiz bir çığlık attım. Jeb hâlâ fark etmemişti. Beceriksizce kemerimdeki zinciri çözüp ikimizi de öldürmemek için çabalarken, boğazımdan bir inilti yükseldi. Zincirin mandalı çözülmüyordu ve onu da aşağı çekti. Çığlık atarak yanımdan geçti.

Ben de ona bağırmaya çalıştım ama sesim çıkmadı. Jeb'in ağırlığı belimi çekiştirdi ve uçurumun sivri kayalarla dolu kenarları yanımızdan hızla geçmeye başladı. Düşüşümüzü yavaşlatmak için sırt çantasını aşağı bıraktı.

Sanki yavaş çekimde düşüyor gibiydik. Ölümlerimizin acı veren detaylarını görüyordum. Yere ilk Jeb çarpacaktı, bir kayadan diğerine çarparken bacakları gövdesinden ayrılacaktı. Ardından benim başım bir taşa çarpacak ve olgun bir karpuz gibi patlayacaktı.

Öfke ve pişmanlık beni neredeyse güçsüz kılmak üzereydi ki içimde bir şey... tarif edemeyeceğim bir şey uyandı.

Ben. Uçabilirim.

Büyükanne Alicianın hastane penceresinden atlamasının görüntüsü zihnime doldu. Belki de yeteri kadar yüksekten atla-mamıştı. Kanatlan derisinden çıkacak zamanı bulamamıştı.

Sanki bu düşünceyle tetiklenmiş gibi omuzlarımda bir kaşıntı hissettim. Ardından sanki jiletle kesiliyormuş gibi bir acı. Omuzlarımın arkasından bir şemsiyenin açılması gibi bir şeyler çıkarken önceden boğazıma takılan çığlıklarım serbest kaldı.

Jeb zinciri çekti ve bağırdı. "Al! Kanatların var! Kullan onları!"

Morpheusun ziyafette ettiği sözleri tekrarladım. ***"Aklınla düşünmeyi bırak, Alyssa"***

Böylece içgüdülerimle düşündüm. Omuzlarımı sıkarak ve omurgamı kavislendirerek yeni uzantılarımı kontrol altına aldım. Jeb'in ilk sivri kayaya

çarpıp parçalanmasından iki saniye önce havada asılı kaldık.

Vay canına.

Jeb aşağıdan bağırarak minnettarlığını gösterdi. “Çok güzelsin tatlım!” Çok rahatlamıştı, gülüyordu, irtifa kaybedene kadar ben de gülüyordum. Zinciri iki elimle kavradım ve Jeb’in çekişini azaltmak için daha güçlü kanat çırptım. Belim ikiye ayrılacak gibiydi.

“Beni aşağı indir.” Rüzgârın taşıdığı sesi ciddiydi. “Senin için çok ağırım.”

Pantolonu tozla kaplanmıştı ve baldırındaki haç, dökülen mücevherleriyle daha çok ters dönmüş bir L harfine benziyordu.

Gömleğinin dirsekleri delinmiş, keskin kayalara çarpmamak için kendini uçurumun duvarlarından ittiği sırada oluşan kanlı kesikler ve şişlikler ortaya çıkmıştı.

Uçurum daralıyordu ve kanatlarım sığmayacaktı. Ayakları daha yere değmeden ayrılmak zorundaydık. Çocukken tırmandığımız ağaçlardan daha yüksek olmayan bir düşüş olacaktı ama onu bırakamazdım. Bırakmayacaktım.

“ikimizi de yukarı uçurabilirim,” dedim oyalanarak. Zincirlerin canlı olduğunu hayal etmeye çalışıyordum... çevresini sardıklarını ve onu taşıdıklarını. Ya büyünün işlemesi için çok gergindim ya da o çok ağırdı ama yol alamıyordum.

“Hayır, olmaz,” dedi Jeb. Sola doğru sallandı ve ağırlığına destek olması için ayağını iri bir kaya parçasına dayadı. “Çantayı ve parayı aşağı attım. Onu almamız gerek. Kız arkadaşım yaz tatilini hapiste geçirmemeli.”

Kız arkadaşım. Sadece bunu duymak daha sert asılmamı sağladı. Zihnimle üstümüzde süzülen tahtaları kavramayı denedim.

Birini yakalayabilirsem, onu yukarı çıkarken kullanması için Jeb’e gönderebilirdim.

Sanki bilerek benden kaçıyorlarmış gibi vadi boyunca sürükleniyorlardı. Yeni kanatlarım onları yakalamak için harcadığım güçle zorlanıyor, omurgam eğilip bükülüyordu. Acıyla bağırdım.

“Kendine zarar vermeyi bırak!” Jeb dengesini kaybedince altımda sarkaç gibi bir sağa bir sola sallanmaya başladı. “Ya beni indirirsin ya da ben zinciri çıkarıp kendimi aşağı bırakırım. Senin seçimin.” Elleri beline gitti.

“Ama seninle gelemem!”

“O zaman beni buraya indirir ve bir şeyler bulmaya gidersin. Ip, sarmaşık... zinciri uzatıp beni dışarı çekmeye yarayacak bir şeyler. Tamam mı?”

“Tamam,” dedim her şeyin yolunda gitmesini dileyerek.

Başıyla onayladı ve onu kanyonun duvarından indirirken, gökyüzünde dağcılık yapmaya gittiğimizdeki gibi bir ipin olmasını istedim.

Onu indirmek şimdiye kadar yaptığım en zor şeydi. Göğsümdeki buz gibi korku dışında bir de kayaların arasında kanatlarımı sırasıyla bir planörün sertliği ile bir kuşun rahat inişi arasında dengelemek zorundaydım.

Endişeli görünmemeye çalışarak, “Ne durumdasın?” diye sordum.

“Iç çamaşırımın, popomun arasına kaçmasından başka mı?” diye kasten tiz bir sesle bağırdı. “Boxer’ım beş beden büyüdü.”

Gönülsüzce kahkaha attım. “Yedinci sınıfta dövdüğün erkek izcilerin intikamı bence.”

Gülüşü uçurumun boşluğunda yankılandı.

Sallanmasını önlemek için iki elimle zinciri kavradığımda kanatlarım titredi.

“Neredeyse geldik.” Sesi artık ciddileşmişti. “Çok mu ağır gelmeye başladım?”

“İyiyim,” diye cevapladım. Onu dipteki açıklığa götürürken saç diplerimden ter damlıyordu. Yol boyunca birkaç çizik daha almasına rağmen şikâyet etmiyordu.

Birlikte gidebildiğimiz kadar ileri gittik. Aramızda neredeyse bir metrelik mesafe adetai futbol sahası büyüklüğündeydi. Birbirimize dokunamıyorduk. Kanatlarımı uçurumun duvarlarına sürtmeden daha fazla alçalamıyordum ve Jeb de düşeceği noktanın üstündeki iki kayanın arasında dengede duruyordu. Bu noktadan düşüş daha az göz korkutucu görünüyordu. Ama endişem, düşmeden

dolayı değildi. Ya onu geri çıkaracak bir yol bulamazsam?

“Al...” Göz göze geldiğimizde bakışlarında yeni bir şey fark ettim. Saygıyla karışık bir şaşkınlık vardı. Başını salladı. “Kanatların inanılmaz. Acıtıyorlar mı?”

“Hayır.” Olduğum yerde kanat çırparak arkama uzandım ve bluzumun yırtmacından omuzlarıma dokundum. “Kanamıyorum bile. Sadece ağırlık hissettiriyorlar. Sanki kocaman bir sırt çantası takıyormuşum gibi.”

“Ama acı çekiyor gibi görünüyorsun.”

Aramızdaki tek somut bağlantıyı, parmakları olmasını dilediğim gergin zinciri tuttum. Gözlerim yanıyordu. “Jeb, ya seni kurtarmayı başaramazsam?”

“Böyle bir şey olmayacak.” O da parmaklarını zincirin kendi ucundaki tarafına geçirdi. “Babamın öldüğü o geceyi hatırlıyor musun?”

Başımla onayladım.

“Sizin evinize gelmiştik. Baban bize sıcak çikolata yapmıştı. Bir süre sonra da yatağına gitmişti. Jen ve annem kanepede uyuyakalmıştı. Ama ikimiz mutfakta oturup sabahın beşine kadar konuşmuştuk.”

Nereye varmak istediğinden emin değildim. Onu bırakmak konusunda beni daha iyi hissettirmiyordu. Ne kadar acı çektiğinin hatırlatılması da içime ağır tuğlalar oturmuş gibi acıtıyordu.

“Hayatımın en karanlık gecesinden beni sen çıkardın,” diye devam etti. “Ondan sonra da devam edebilmemi sağlayan yine şendin. Benimle her gün kaykay yapmaya geldin, sürekli mesaj attın.”

“Motorunun üstünde çalışmanı ve resim yapmanı izlemeye geldim.”

Bakışlarımız bizim yapamayacağımız şekilde birbirine dokundu, sert ve güçlü Jebediah Holt kırılgan görünüyordu.

“Sen benim sahip olduğum en iyi arkadaşımsın. Her şey altüst olsa bile sen yine de bana yardım etmenin bir yolunu bulursun.” Bana olan inancıyla hıçkırarak ağlamaya başladım. “Bunu sensiz yapmak istemiyorum.”

Kanatlarıma baktı, dudakları sert bir çizgi haline geldi. Beni de kendisiyle birlikte aşağı çekme hissiyle savaştığı çok belliydi. “Morpheus un yalan söylemediği tek bir şey vardı... sen kendi başının çaresine bakabilirsin. Senelerdir bana göz kulak olduğun için bunu çoktan fark etmem gerekirdi. Yani güçlü ol, Alyssa Victoria Gardner.”

Göğsüm umutla şişti. Başarabileceğime beni gerçekten de inandırmıştı. “Tamam.”

“Ve Al,” dedi, çenesi gerilmişti. “Ne olursa olsun, birbirimizi tekrar bulacağız. Sen benim cankurtaran halatımsın. Her zaman öyle olacaksın.”

Duygusallığı kalbimde iki büyük etki yarattı; aynı anda hem kırdı hem de iyileştirdi. Cevap vermeme fırsat kalmadan zinciri açtı, ikimizi havada sabit tutmak için o kadar güçlü kanat çırpıyordum ki azalan ağırlıkla uçurumdan yukarı lastik gibi fırladım.

itiş kuvvetiyle rüzgâra karşı gelince örgülerim yüzüme çarptı. Bu bana Alisonın akıl hastanesinde saçıyla boğuşmasını hatırlattı ama ben onun gibi bir kurban değildim. Onun kaçtığı gücü ben kucaklıyordum ve o güç de beni hayatta tutup Jeb e geri getirecek tek şeydi.

Saçımı yana attım, vadiye doğru dönmek için kanatlarımı çırptım. Yükseklik korkum geri gelmişti ve çok hızlı, çok alçağa daldım. Çimenlik alana hızla yaklaşırken çığlık attım.

Gözlerimi sımsıkı kapadım. Aldığım sert darbeyle kemiklerim sarsıldı, hızımı azaltmak için top gibi kıvrıldım. Kanatlarım ve zincir çevreme dolandı, o kadar sıkılardı ki dönerken durmak için kol ve bacaklarımı zorlukla hareket ettirebildim.

Hiçbir yerimin kırılmadığından emin olmak için kıpırdandım, avuçlarımı kanatlarımda gezdirip yüzümü açmaya çalıştım. Benim ve Jeb’in hayatını kurtaran kanatlar şimdi beni deli gömleği gibi sıkıyordu. Her nefes alışımda yumuşak tüyler dudaklarımı ve burun deliklerimi kapatıyordu.

Arasından hâlâ hava geçiyordu ama bir kozanın içinde bo-ğuluyormuşum gibi çevremdeki hiçbir şeyi göremiyordum. Sanki bir pis su arıtma tesisinin içine düşmüşüm gibi iğrenç bir koku içeri süzüldü. Vücudumu sıcak nefesler sardı.

Bir şey etrafımı sarıyor ve... beni kokluyordu. Ciğerlerim panikle büzüştü.

Ayak bileklerime bir ip dolanıp beni çekmeye başlayana kadar ölü taklidi yaptım, içimden çığlık atmak geliyordu ama kendimi zorlayarak çığlığımı bastırdım.

Yokuş aşağı gidiyordum, bu da demekti ki uçurumdan uzaklaştırılıp doğruca vadinin aşağısındaki mezarlığa doğru çekiliyordum.

Bu senaryoda yanlış üç şey vardı: Dövüşmeye ya da beni neyin sürüklediğini görmeye fırsatım olmadan tuzağa düşmüştüm; Jeb'den uzaklaştırılıyordum; sonuncu ve en önemlisi de Harikalar Diyarının ruhlar bahçesinin derinliklerinde, yanımda bana eşlik edecek ölülerden başka bir şey olmadan yalnız kalacaktım.

SESS ^LI*v

Kaçmam imkânsızdı. Beni bağlayan zincirlere ve ipe ne kadar yoğunlaşsam da hiçbir şekilde hareket ettiremiyordum. Klostrofobiyle dikkatim çok dağılmıştı.

Kendime bir battaniyeye sarılmış olduğumu söylüyordum ama beynim bunu yemiyordu. Sonunda bir yerde durduğumuzda kanatlarım ağrıyor, zorla üzerinde sürüklendiğim bozuk zemin yüzünden sırtım zonkluyordu.

Tepemde garip bir tartışma olurken sessizce nefes aldım. "Aptallar! Aptal, aptal! Ölü gigibigi kokmuguyor!"

"Ama ölü gigibigi görünügüyor!"

Kötü haber, yaşadığımı anlamışlardı. Daha kötü haberse, ben onların yaşadığından emin değildim. Çürümüş kokuları genzimi yakıyordu. Çok büyüklermiş gibi konuşmuyorlardı. Belki de cüce zombilerdi.

Bu düşünceyle kendi kendimi korkuttum ve iniltimi bastırmak zorunda kaldım. İpler bileklerimin etrafında bollaşmıştı. Yakında kanatlı kozamdan beni dışarı çıkaracaklardı ve o zaman onların ne olduğuyla yüzleşmek zorunda kalacaktım. Gerginlikle beklerken nabzım hızlandı.

"Bigiz sagadece ölüleri getirmeligiyiz. İkiller 'kaçırıgılan ölüleri' onaylagamıyor," dedi yaratıklardan biri cırtlak bir sesle. "Kaçırıgılan ölüler sogurunlarımızın en kötügüsü değil." "Evet değil. Yanlıgışlar ya da diğerleri

bigizim suçugumuz değil. İlk Kız Kardeş, kızı buguraya getirmemigizi sögöyledi.” “Sögöylemiş olsun ya da ogolmasın, İkinci Kız Kardeş bigizi boynumuzdan asagacak! Yaşayagan hiç kigimse getirilmemeli. Nefes alagan ya da konuşagan. Hiçbiri, hiçbiri, hiçbiri!”

Dilleri kuş diliyle deli saçması karışımıydı. Anlayabildiğim kadarıyla ölüleri getirmek için İkil kardeşlerle çalışıyorlardı. İkinci Kız Kardeş’in, kutsal topraklara yaşayan birinin getirilmesinden memnun olmayacağından endişeliydiler. Görünüşe göre bu yanlış için onları asabilirdi. Yeteri kadar uzun düşünürlerse kendilerini kurtarmak için beni öldürmeye karar verebilirlerdi.

Korkumu bastırmak için dişlerimi sıktım. Belki de beni yakalamaları için onları İlk Kız Kardeş görevlendirdiğine göre, incitmelerine de izin vermezdi. Ki bu da yeni bir soruyu beraberinde getiriyordu: Neden beni burada istemişti?

Uzakta çakan bir şimşeği kemiklerimde hissettim. Kendimi nefes almaya zorladım. Beni tutsak edenlerin iğrenç kokusunun üstünden nemli toprak kokusunu içime çektim. Mezarlık su geçirmez olmalıydı çünkü tepemdeki yapraklara vuran suyun sesini duyuyor ama ıslanmıyordum.

Ya Jeb fırtınanın ortasında kaldıysa? Ya toprak kayarsa?

Ona geri dönmem gerekiyordu. Bileklerimin etrafındaki ipi, zinciri uzatmak için kullanabilirdim.

Beni yakalayanlar hâlâ benimle ne yapacaklarını tartışırken, kimsenin beni kurtarmaya gelmeyeceği gerçeği kafama dank etti. Kendimi kurtarmak bana bağlıydı.

Güvensizlik sertçe ve acıtarak dişlerini geçirdi.

Ama bir saniye. Ben bu dünyanın yabancısı değildim, sırlarına aşinaydım. Belki sadece rüyalarımdaydı ama bu yolculukta bile beni birden çok kez kurtaran şeyler öğrenmiştim. Eskiden burada oynayan yardıma muhtaç ve kırılgan küçük kız değildim.

Hatta Jeb’le tavşan deliğinden giren kızla da aynı değildim. Daha güçlüydüm.

Öncelikle, artık kanatlarım vardı ve onların uçmaktan fazlası olarak kullanılabileceğini Morpheus’tan görmüştüm. Silah da olabilirdi, kalkan da.

Sürprizin işe yarayacağını umarak iplerin bollaştığı yerden ayaklarımı savurdum. Kobay faresinden daha ağır olmayan yaratıklar, savrulan bacaklarımdan sektiler.

Ben yana dönerken ve zincir yerde şangırdarken çığlık attılar. Zinciri kemerimden çözdüm ve kanatlarımı açtım. Ciğerlerime hava çekip bacaklarımı kurtardım ve ayaklarımın üzerine sıçradım. Yaratıkların köpekler gibi korkunun kokusunu almaları ihtimaline karşı cesur görünmeye çalışıyordum. Yeni kanatlarımla dengemi sağlamaya çalışırken uygun bir şekilde kükremeyi bile başardım.

Yaratıklar ayaklarımın etrafında tıslayarak koşturuyorlardı. Minik madenci baretleri takıyorlardı ve disko topundan yansır gibi çevrede dönen ışıkları, kafamı karıştırıyordu.

Aniden onları ***Harikalar Diyarı*** internet sitesinden tanıdım. Kafeslere kapatılmış, gümüş gözyaşlarıyla ağlayan, ürkütücü ama yine de büyüleyici peri çizimlerine benziyorlardı.

Tüysüz ciltlerini saymazsam uzun kuyrukları ve primat suratları, bana örümcek maymunlarım anımsatıyordu.

Midemi bulandıran iğrenç kokunun kaynağı, kel derilerinden sızan gümüş renkli sümüksü bir sıvıydı.

Yusyuvarlak gözleri de gümüş rengiydi. Gözbebeği ya da irisleri yoktu ve ıslak bozuk paralar gibi loş ışıkta bile ışıl ışıl parlıyordu.

Ayak izlerinin ardında yağlı damlacıklar kalıyordu. Ayaklarıma göz attığımda aynı gümüşi yapışkan maddeyi çizmelerimin etrafında da gördüm. Beni buraya sürüklemek için ip değil de kuyruklarını kullanmış olmalıydılar; bu da demekti ki zinciri uzatmak için başka bir yol bulmalıydım.

Perilerden birkaçı ayaklarımın altında durdular ve zincirden bana doğru bakıp beni tekrar bağlamak için harcayacakları çabaya değip değmediğini tartıştılar. Zinciri elime aldım ve onları yere yuvarlamak için kanatlarımı alçaktan çırptım, ilave olarak da ayaklarımı salladım. Periler diğerlerinin çoktan altına saklandığı çalıların içine kaçıştı.

Baretlerinden çıkan titrek ışıkların yanında hıçkırarak ağlamaları da yaprakları titretiyordu. Yaratıklar benim zannettiğimden daha çok korkmuşlardı.

Karanlık ve rutubetli, kapalı bir bahçedeydim. Solumda parıldayan nesneler — bilezik ve kolye yapmak için mücevherler- ve bisiklet tekerleği boyutunda, altın ve gümüş ipler sarılı makaraların yanında bir kemik yığmı gördüm. Harikalar Diyarının kalbine inerken kullandığımız ürkütücü merdivenler aklıma geldi, onlar da bu malzemelerden inşa edilmiş olmalıydı. Belki de mücevherler, perilerin yaptıkları işe karşılık aldığı ödemeydi.

Bir altın makarası aldım ve ipi çektim. Zarif ve kırılgan görünmesine rağmen yanıltıcı bir şekilde telefon kablosu kadar güçlüydü. Jeb'in ağırlığım taşıyacak kadar güçlüydü.

Zinciri makaranın ortasından geçirip askıya benzer bir şey yapmaya çalışırken perilerden bazıları bana tıslayarak koşuşturup kalan kemikleri, makaraları ve mücevherleri toplayıp saklandıkları yere taşıdılar.

Onları incelerken zihnimi tarayıp Morpheus un bana onlar hakkında anlattığı herhangi bir şey olup olmadığını düşündüm ve tehdit olup olmadıklarını değerlendirdim. Çizdiği bir eskizi hatırladım. Zarif, uzun parmaklarıyla birbirleriyle benzerliklerini gösterdiğini. Sakin ve uysal olduklarını ve parıldayan her şeye bayıldıklarını söylemişti. Büyüdükçe yılanlar gibi deri değiştiriyorlardı ama derileri üzerlerinden düşmeden önce yağlı parçalar halinde çürümeye başlıyor ve bu da onlara ölülerle benzersiz bir uyum sağlıyordu. Aslında yaşayan şeylerden çok ölülerin yanında kendilerini daha rahat hissediyorlardı.

Onlar için sadece ilginçtim. Beni incitmeleri için bir sebepleri yoktu. Kalbimin gümbürdemesi yavaşladı.

Topuklarımın üstünde dönüp bir çıkış aradım. Kanatlarım çizmelerimin altında kalınca, üstlerine basmak zorunda kaldım. Omurgama ve omuzlarıma saplanan ani acı, vücuduma bağlı olduklarını kanıtlıyordu.

Birkaç kıkırdamayla az ilerideki çalılar sallandı ve kanatlarımı kurtarırken görünmeyen seyircilerime baktım. Kanatlarım tepedeki dikenli çalılar ve otlar nedeniyle fazla açılamıyordu.

Kanatlarımdan birini ona zarar vermediğimden emin olmak için sağ omzumun üstüne koydum. Damarlı kesitlere temas edince sırtımda bir titreşim hissettim. Sanki güneş ışığından bir ağa dokunmak gibiydi. Ilık, ruhani ama yapış yapış değil... İncecik.

Bu kadar narin bir şeyin bana böyle bir güç hissi vermesine çok şaşırmıştım. Kanatlarım Morpheus unkiler gibi siyah değildi. Gözlerinin altındakiler gibi, gökkuşağının renklerini yansıtan parlak mücevherlerle süslenmiş beyaz buzlu cam rengindeydi. Bu desen bana kelebekleri anımsatmıştı.

Kelebek. Babamım da beni bunca yıl böyle adlandırması iro-nikti. Şimdi gerçekten de onlardan birine dönüşmüştüm. Tuzağa düşmüş bir kelebektim.

Tekrar etrafa baktım. Hava durgun ve nemliydi. Keskin kenarlı çitlerden anladığım kadarıyla gotik bir gerilim romanına layık bir labirent bahçenin tam ortasındaydım. Dışarı açılan üç çıkış vardı ve biri kaçış yolumdu.

Yağmur, tepemdeki yaprakları daha şiddetli dövmeye başladı. Acele etmeliydim.

Zinciri ve makarayı omzuma atıp kanadımın altına soktuktan sonra emin olmak için perilere uyaran bir bakış attım ***-kavga etmeden teslim olmayacağım***—, ardından sağ tarafta hafif bir ışık süzülen açıklığı seçtim. Labirente doğru yol almaya başladım ve çalılara her takıldığında zinciri kurtarabilmek için durdum.

Bir süre sonra yol, bu sefer her biri eşit derecede aydınlık beş kola ayrıldı. En ortadakini seçtim ve yürümeye devam ettim.

On adım sonra kemerli bir geçitten geçtim ve başladığım yere döndüm. Periler saklandıkları yerden çıkmışlardı. Onlar kıkır kıkır gülerken başlarındaki madenci baretlerinin ışıkları oynaşıyordu. Onlara bakınca arkalarında yağlı izler bırakarak çalıların ardına koşuştular.

Belki de artık bazı cevaplar için pazarlık etmenin zamanı gelmişti.

Kemerimi çıkarıp çalıların önünde salladım. Böylece loş ışıkta yakutlar görülebilecekti. “Beni labirentten çıkaran kişiye bunu vereceğim.”

Mırıltılar duydum ama kimse gönüllü olmadı. Dizlerimin üzerine çöktüm ve en yakındaki çalının yapraklarını ayırdım.

Çalının derinliklerinden ışıkla yansıyan bir çift göz bana baktı. Yaratığın kepindeki ışık sönmüştü.

“Selam.” Morpheus un ziyafetindeki dağ gelinciğiyle olduğu gibi diplomatik davranmaya çalışarak tüm çekiciliğimi kullandım. Tabii karşınızdaki çürük et

gibi kokarken hiç de kolay değildi. Kemeri çalıların altından iterek perinin mücevherleri yakından görebilmesini sağladım. “Güzel, değil mi?”

Kemeri elimden kaptı ve boynuna eşarp gibi doladı. Parlak zümrütleri okşarken zevkle mırladı.

“İlk Kız Kardeş’in neden buraya getirilmemi istediğini biliyor musun?” diye sordum.

Peri uzun kirpiklerini ağırbaşlı bir şekilde kırptı. Gözka-pakları dikeydi, tekrar açana kadar sahne perdesi gibi yanlardan kapandı. Çok tuhaftı.

“Bigilmiyoruguz bigiz,” diye mırıldandı.

“Tamam.” Bunu kabul edebilirdim. “Ama İkinci Kız Kardeş beni burada istemiyor, değil mi?”

Yaratık cevap vermek yerine titredi.

“O zaman bana gitmem için yardım et ve büyük kötü kız kardeş bunu asla öğrenmesin. Böylece sen de asılmazsın. Anladın mı?”

Peri başıyla onayladı. “Anahtagarı kullan, parlak konuşan,” diye fısıldadı yaprakların derinliklerinde kaybolmadan önce.

“Anahtar mı?” diye sordum. Jeb’in tavşan deliğinin kapısında bıraktığını kastediyor olamazdı. Peki hangi anahtardan bahsediyordu?

Rüyamda, Morpheus elmas ağacı nasıl açacağımı gösterirken doğum izime, “anahtar” demişti.

Oturmak için kanatlarımı yana çektim, iki çizmemi de çıkarıp parmaklarımı oynattım ve ayağımın tabanını ovaladım. Çok uzun süredir topuklu giyiyordum. Şimdiden iki gün olmuştu. Değil mi?

Hatırlayamadım.

Kaşlarımı çatarak sol bacağımdaki çorabımı, doğum izim ortaya çıkana kadar indirdim. Jeb oturma odasında bileğimi okşadığında, tenimin dokunuşuna nasıl tepki verdiğini anımsadım. Ardından beni iyileştirmek için Morpheus’un tenini

bana değdirdiğinde hissettiklerimi.

Jeb sağlam, güçlü ve gerçekti. Benim parlak zırhlı şövalyemdi. Morpheus ise bencil, güvenilmez, olağandışıydı. Karmaşanın vücut bulmuş haliydi, ikisini kıyaslamak imkânsızdı.

Bense hepsiydim. Aynı anda aydınlık ve karanlıktım. Bir yanımı seçersem bu, diğerini kaybedeceğim anlamına mı geliyordu? Bu olasılıkla kalbim acıdı.

Tam olmam için bir şekilde ikisine de ihtiyacım olduğunu hissediyordum.

Düşüncelerimi susturup doğum lekemi inceledim, içinde bulunduğum labirentin haritası olabilirdi. Koyulaşma sağa doğru devam edip kendi içine doğru dönüyordu. Labirentin tam ortasında olduğumu var sayarsam tekrar dışarı çıkabilmek için sola dönüşleri takip etmem gerekiyordu.

Tabii her şeye baş aşağı bakmıyorsam.

Kaybolmak başımı döndürdü. Kapana kısılma hissiyle yine göğsüm sıkıştı. Bir elimle çizmelerimi iplerinden tuttum, diğeriyle de zincir ile makarayı kavrayıp ayağa kalktım. Devamlı sola gitmeyi sürdürürsem eninde sonunda bir yere çıkardım. Umarım...

“Siz de geliyor musunuz çocuklar?” diye sordum perilere. Ne kadar garip olurlarsa olsunlar yanımda olmaları beni rahatlatıyordu.

Soldaki açıklığa doğru ilerlemeye başladığımda arkamdaki yapraklar hışırdadı. Yerdeki dikenli otlara basmamak için geniş adımlar atıyordum. Refakatçilerim de minik ışıkları oynaşırken adımlarımı takip ediyordu. Konvoyumuzun ne kadar komik göründüğünü düşündüm. Jeb burada olsaydı perilere komik bir isim takardı.

Bunu düşününce tebessümüm acılaştı. ***Sadece iyi olJeb. Geliyorum.***

Tepemizde yağan yağmurun sesi dışında etraf çok sessizdi. Peri refakatçilerimle, hatta çalılarla bile konuşmayı düşünmeye başlamıştım. Sessizlik önceden düşündüğüm gibi değildi. Ergenliğimden itibaren tüm hayatım boyunca ortama uyum sağlamak arzusuyla böcekleri ve bitkileri susturmaya çalışmıştım. Ama şimdi belki de kendi vücuduma uyum sağlamam için o seslere ihtiyacım olduğunu düşünmeye başlıyordum. Kendim için.

Aynı şeyleri kanatlarım için de hissediyordum.

Uçmuştum.

Uç-muş-tum.

Korkmamıştım. Kontrollüydüm, güçlüydüm, özgürdüm. ***Yaşıyordum.***

Düşüncelerime cevap olur gibi sol kanadım aşağı düştü ve kafama çarptı. Arkama ittim ve topuklarımın üzerinde dönerek geri yürürken refakatçilerimi inceledim. “Neden burada ne kadar uzun kalırsam kendimi o kadar buraya ait hissediyorum?” diye sordum onlara.

Adımlarını yavaşlattılar ama cevap vermediler. Kemerimi eşarp gibi takan peri korkutucu bir şekilde gülümsedi ve otuz başka çift göz merakla parıldayarak baretlerinin altından baktı.

Morpheus un Alice’in kayıp çocukluğuyla ilgili yorumu, başıma su damlatan bir çeşme gibi sinir bozucuydu, iki şey akla yatkın değildi: Alice’in yıllarca kafese kapatıldığıyla ilgili iddiaları ve yaşlı bir kadın olduğunda kaybolan doğum lekesi. Morpheus bir şeyler gizliyordu. Keşke durup bunu çözmeye fırsatım olsaydı.

Uzaktan duyulan gök gürültüsü beni kendime getirdi. Kaç kere sola döndüğümüzü saymayı bırakmıştım ama bu patika diğerlerinden uzun görünüyordu. Kemerli bir giriş kapısında durdum. Şimdiye kadar gördüklerimin en parlağı ve uzunuydu. Çıkış kapısı olmalıydı.

Perilerin madenci ışıkları çalıların altında kayboldu. Gelip gelmemeleri çok da önemli değildi.

Hiçbir şey beni burayı terk etmekten alıkoyamazdı.

Kemerli kapıdan adımımı attığım anda kararlılığım da sarsıldı. Çizmeler, zincir ve makara elimden kayıp düştü.

ileride içleri sarı ışık noktalarıyla dolu devasa örümcek ağlarından oluşmuş bir tünel uzanıyordu.

Bir zamanlar Pleasance’ta, bir yaz fırtınasının ardından, ağaçta boşluğu su

damlalarıyla dolmuş bir örümcek ağı bulmuştum. Güneş bir bulutun içinden geçerek damlaları sanki alev almışlar gibi aydınlatıyordu. Ateşin üzerinde su... İnanılmazdı.

Karşımdaki de işte böyle görünüyordu, binlerce kere büyütülmüşü gibi. Ama bunlar, dev örümcek ağma asılı kalmış çiy taneleri değildi. Bunlar güldü; kristal gibi ve lahana büyüklüğünde güllerdi. Kokulan da evdeki güllerin kokularından farklıydı. Sonbahar yapraklarını andıran hafif bir yanık kokusu vardı.

İçeriye doğru adım attım. Işıklar kalp atışları gibi titredi, hipnotize ediciydi. Üstümüzde başka bir gök gürültüsü duyuldu. Çöken sis, yerleri halı gibi kapladığında korku filmlerindeki kadar ürkütücüydü.

Cam güllerin her birinin merkezindeki elektrikli dalgalanmadan büyülenerek daha da yaklaştım.

Tıpkı kanatlarım çıktığında olduğu gibi birden bir farkmdalık hissi geldi. Çiçeklerin içindeki ışık hayat kalıntılarıydı. Bu bahçe ilk Kız Kardeş'in ruhları sakladığı ve bakımını yaptığı bahçeydi. Ve ben de Harikalar Diyarının değerli ölülerinin tam ortasında dikiliyordum.

Buradaki topraklar kutsaldı. Perilerin beni takip etmemelerine şaşmamak gerekiyordu. Cesaretim kırılarak geriledim.

"***Korkma. Yakına gel***, ***güzel çocuk. Aradığın şey bende?*** Fısıltıyı duyunca durdum.

"Chessie?" diye fısıldadım. Bu görevin bu kadar kolay olmasının imkânı yoktu.

"Bu ağın içinde o hain yaratığı bulamayacaksın. Ama ben sana ondan daha iyi hizmet ederim."

Ses güllerin birinden geliyordu. Şeffaf yapraklarının içinde dönen kırmızı girdap bana vitrayları anımsattı. Eğildim ve sert, kaygan bir yüzey bekleyerek çiçeğin ortasına dokundum.

Onun yerine parmak uçlarım kadife gibi yumuşak ve ince tüylerle, yaprakları fıberoptik gibi kaplayan göz kamaştırıcı bir kürkle buluştu.

Sanki dokunuşuma cevap verir gibi ışık daha da parlaklaştı ve yüz şeklini aldı.

Morpheus’un nargilesinden üflediği beyaz dumandan yaptığı minyatürlerdeki gibi ürkütücü bir biçimde canlı görünüyordu.

“En sonunda seni buldu” diye fısıldadı yüz, ***“tokamın taşıyıcısı***.” Kaşlarını çatınca yüz ifadesi gerildi. ***“Saçlarının kırmızı olacağını düşünmüştüm ama önemli değil. Rengi değiştirebiliriz. Sana yakışır”***

Yakut saç tokasına dokundum, kelimeler dilimin ucunda donmuştu. Kadının dövmeli gözleri benimkilere benziyordu ve onu hayal meyal hatırlıyordum ama çıkaramıyordum. Yapraklardan geri çekilmeden önce ışık çiçekten ayrıldı ve bir şok dalgasıyla parmaklarıma doğru atıldı. Garip bir his damarlarımı titretti ve derimi altından aydınlatarak ellerimin arkasında damarlarımın yeşil görünmesini sağladı. Damarlarımın her kıvrımından yapraklar çıkıyor, kan kanalından çok sarmaşık gibi görünmesini sağlıyordu.

Ardından sanki hiçbir şey olmamış gibi parladığı hızla damarlarım yeniden derime uyum sağladı.

Bunu hayal etmiş olabilirdim. Buna karşın hayal etmediğim tek şey zorla içeri girme hissiydi. Bir anlığına, biriyle vücudumu paylaşmıştım.

Bir çatırtıyla gül kırıldı ve elimin altında soldu.

Gülün öldüğü anda etrafı saran binlerce çiçek aynı anda fısıldayarak örümcek ağından kafeslerini sallamaya başladı.

Ahenksiz sesler kulak zarıma doğru dalgalandı. Kulaklarımı tıkadım.

Mırıltıları kulak tırmalayıcı tiz bir sese dönüştü. Sanki biri çello yayını almış ve tahtaya sürtüyor -ileri ve geri, tekrar ve tekrar-, beynime yönelmiş titreşimleri besleyerek hoparlörleri sonuna kadar açıyordu. Çığlık atarak dizıistü yere kapaklandım.

“Bir kare kazandın.” Bir kadının melodik sesi karmaşanın arasından kulaklarıma doldu. Yanıma yaklaştığında hışırdayan etekleri koluma dokundu.

Uzun, solgun parmaklarıyla parçalanmış gülün etrafındaki ağa dokundu ve bir arp sanatçısı ustalığıyla tellerle oynamaya başladı. Hâlâ titreyen ve mırıldanan diğer çiçekler fısıltıları tekrar katlanılır olana dek seslerini azalttılar.

Kadının yüzüne baktım. Gözleri açık gökyüzü mavisi ve dudakları kasım alacakaranlığı gibi lavanta rengiydi. Teni o kadar saydamdı ki şeffaf kâğıda yapılmış bir çizim gibi duruyordu. Duman gibi saçları pırıl pırıl ve pusluydu. Kırmızı-beyaz çizgili elbisesinin üstü korseliydi ama uzun, dökümlü bol eteği on dokuzuncu yüzyıldan gelmiş gibi bir görüntü yaratıyordu.

Titreyerek ayağa kalkıp geri çekildim. Takip etti. Eteğinin dantelli uçları havalanıyor, ayağının çevresindeki sisi dağıtıyordu. Bilekleri ve bacakları olsa görülürdü. Ama alttan örümceklerinkine benzer, sekiz tane siyah ve parlak eklemli bacağı süzüldü. Sanki biri gövdesini koparıp almış ve göğsünün altından bir karadula yerleştirmişti.

İnlememek için yutkundum. Bol eteği, bu ağdan tüneli yapmasını sağlayan iplik keseleriyle kaplı yuvarlak karnını saklıyor olmalıydı. Hayatımı kurtarmak için koşma dürtümü zorlukla bastırdım. Bu hiçbir işe yaramazdı. Tavan, kanatlarımı kullanamayacağım kadar alçaktı ve bu kadar çok bacaktan koşarak kaçabilmemin hiçbir yolu yoktu.

“İlk Kız Kardeş?” diye sordum karga gibi bir sesle, ağzımdan herhangi bir kelime çıkarabildiğime şaşırarak.

“Nasılsınız?” Elini sıkmam için avcunu uzattı. Beni yakalayıp akşam atıştırması olarak yiyeceği korkusuyla karşılık veremedim.

Eli aşağı düştü. “Bir kare kazandın ama kraliçeyi kaybettin.” Akıcı bir hareketle sanki mekanik bir platformla yükseltilmiş gibi boyu uzadı. “Morpheus’la pazarlığım böyle değildi.”

Ellerini beline koydu.

“Morpheus’la mı?” Şüphe korkuyu yendi. Kadının beni buraya sürüklemesinin sebebi o muydu? Chessie’nin başını bulmamı garantiye almak için miydi? Ama Morpheus kadının kin güttüğünü söylemişti, o halde kadın neden ona yardım ediyordu?

“Kraliçeyi sen mi çaldın? Yoksa kaçtı mı?” İlk Kız Kardeş’in mavi gözleri parıldadı, tüylü siyah kirpikleri titreşti.

“Şeyy.” Yan tarafa bakarak mahvettiğim güle göz attım. Odamdaki ayna gibi paramparça olmuştu.

Ve birden dumansı siluetin neden bu kadar tanıdık geldiği kafama dank etti. “O Kraliçe Kızıl’dı!” ***Ailemi lanetleyen yeraltı yaratığı.*** “Öldüğünü bilmiyordum...”

“Evet, ölmüştü.” İlk Kız Kardeş parmağını yüzüme sallamak için eğildi. “Ve bu, pazarlığın bir parçası değildi.”

Ağdaki güller tekrar sallanmaya başladı. Bu hareketlenme sanki bir hız treninde dönüyormuşum gibi dengemi sarstı, ilk Kız Kardeş ellerini bana uzattı.

“Onları uyandırdın! Onları yatıştırıp uyutmam için bana yardım etmek zorundasın!” Tanıdık bir melodi söylemeye başladı... Morpheus’un ninnisi değildi ama çocukluğumdan kalma başka bir şeydi.

“Gülün çevresinde çember ol...”

Sekiz ayağıyla da tempo tutup dans eşini bekliyordu. Eteğinin altında ağ üreten karnını düşünmemeye çalışarak ellerini tuttum. Cildi pürüzsüzdü, güneş ışığı ve toz gibi kokuyordu.

Hemen sonrasında çocuklar gibi çember olmuş dönüyorduk. Lewis Carroll’ın ***Harikalar Diyarı*** versiyonundan bir sahne gözümün önüne geldi... Eciş ve Bücüş’ün Alice’le “Dut Ağacının Çevresinde Dönelim” şarkısıyla dans etmeleri.

Ama İlk Kız Kardeş gül şarkısını söylüyordu. Gerçi büyürken dinlediğimin farklı bir versiyonunuydu:

Güllerden çember Ceset çürüyor.

Sus! Sus! Sus! Sus!

Hepiniz düşeceksiniz.

Derine, derine, en derine Ruhlarımızı saklamaları için Ikil’lere verin

Örümcek ağında sessiz uyku için Asla huzursuz bir başı uyandırma.

Uyandırırsak ilk gelecek Ve uyumamız için bize şarkı söyleyecek.

Sus! Sus! Sus! Sus!

Hepimiz uyuyacağız.

Gürültücü ağın çevresinde baş döndürücü daireler çizdik. Başımı kaldırmış gülüyor, etrafımdaki bu yaygaradan keyif almaya başlıyordum. Çok özgürleştiriciydi, kanatlarım bulutlar gibi dönüyordu, başıma ve omuzlarıma çarptığında yumuşak ve ipeksiydi. Güller şamatalarına son verip bizim şarkımıza katılana kadar döndük, döndük, döndük. İlk Kız Kardeş ruhani görevleriyle yüzleşmek için beni serbest bıraktı. Dizlerimin ve dirseklerimin üstüne çöküp nefesimi düzene sokmaya çalıştım.

Çiçekler şarkının sonunu söylüyordu. İlk Kız Kardeş onları yönetiyor, orkestra şefi gibi kollarını havaya kaldırıp indiriyordu.

Eğer huzurumuzu bulamazsak

İkinci Kız Kardeş yuvamıza baskın yapacak.

Bizi kırık oyuncaklar gibi yaşatacak

Kızlar ve oğlanlar tarafından atılmış;

Ve bir daha sessiz uyuklama olmayacak

Istıraba hapsedileceğiz.

Sus! Sus! Sus! Sus!

Hepimiz düşeceğiz.

En sonunda bahçeye sessizlik çöktü. Duyulan tek ses İlk Kız Kardeş'in, incecik bacaklarıyla ağın içinde yürüyüp çiçekleri yapışkan tülle kapladığı sırada ezdiği çimlerin hışırtısıydı.

Alison'ın, battaniyemi üstüme örtüp ben Morpheus'la buluşmak için uykuya dalmadan dakikalar önce bana iyi geceler öpücüğü verdiği zamanları anımsadığımda mutluluğum uçup gitti. Bu anı da gıda renklendiricisinin suya dökülmesi gibi bulanıklaştı.

Ne zamandır burada olduğumu hatırlayamıyordum... dakikalar mı, günler mi, haftalar mı?

Jeb'i bulmalıydım.

Kemerli kapıya doğru koşarken, her adımımda çıplak ayaklarım çimleri eziyordu.

“Bekle!” diye bağırdı tünelin uzak ucundan İlk Kız Kardeş. “Senin için çaldığım gülümsemeyi almalısın!”

Başımı eğerek önceden düşürdüğüm zincir ile ipin üzerinden atladım ve koşmaya devam ettim. Korku kalbimin içinde yer etmişti ve onu nasıl kovacağımı bilmiyordum.

Örümcek peşimden koşarken etekleri hışırdıyordu.

Bir patikaya çıktığımda hızımı artırdım. Ciğerlerim hızlı hızlı nefes almaktan ağrıyordu. Kanatlarımın arkamda sürüklenmesi beni yavaşlatıyordu. Arkama uzandım ve onları şal gibi üstüme sardım.

Kalan tek kemerli geçide geldiğimde ileri atladım. Çevreme attığım tek bir bakışla dizlerimin üstüne çöktüm. Tıpkı Alice kabusumda olduğu gibiydi... ölmüş sayılırdım.

çALıSTTI GÜIJJŞLE'R.VE KIRIK ©YL/NC/^LAR

Hareket edemeyecek kadar korkarak dizlerimin üstüne çöktüm.

ikinci Kız Kardeş’in umutsuz ruhlar bölgesine girmiştim. Omurgamı titreten ağlamaların ve inlemelerin tek açıklamasıydı bu. Kuru ve bayat ama karın dokunuşuyla yumuşamış hava buz gibiydi ve ikinci bir deri gibi tenime yapışmıştı.

Ellerimi sıkarak kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Ağlamalar ve ağıtlar sustu. Ensemdeki bütün tüyler diken diken oldu. Buz parçalarıyla kaplı uçuşan beyaz tozlar çıplak ayaklarımı kapladı ve parmaklarımın arasına doldu. Soğuktu ama evdeki kar gibi dondurmuyordu.

Geçit, ölü salkımsöğütlerle dolu çok geniş bir alana açılıyordu. Her biri çıplak ve buzla kaplanmış ince ve kıvrımlı dalları

^AUÇE

yere sarkmıştı. Ağaçlar çok yükseklere kadar uzanıyor ve çok az ışığı da süzerek

ortama kahverengimsi bir görüntü veriyordu. İlk bakışta kıvrımlı dalları süslerle dolu siyah beyaz bir Noel kartı gibi görünüyordu.

Ne var ki onlar süs değildi: Oyuncak ayılar, dolgu oyuncak hayvanlar, plastik palyaçolar ve porselen bebekler örümcek ağına benzer bir ipe sonsuza kadar dizilmişti. İnsan diyarında bunları sevgiden parçalanmış diye adlandırırdık; bir çocuk tarafından sarılmaktan ve öpülmekten içindeki dolgu malzemeleri dışarı çıkıp boncuk gözü yerinden fırlamış oyuncaklar. Öldükleri ana kadar çok sevilen oyuncaklar.

Uzandım ve yırtık pırtık, kulağının birini kaybetmiş bir kuzunun bacağına dokundum. Oyuncak, örümcek ağından bir ilmeğin ucunda sallandı. Hareket çok sessiz ve huzurluydu, beni rahatsız etti.

Huzur... Beni rahatsız eden buydu... Ayağa kalktığım anda her şey sessizleşmişti. İliklere kadar işleyen sessizlik. Bunca yıl boyunca sessizlik için özlem duyduktan sonra neden şimdi kargaşanın ve gürültünün ortasında kendimi evimde hissediyordum?

Çocukken çok sevdiğim bebeğime ürkütücü derecede benzeyen —zamanla sararmış plastik teni, açılıp kapanan gözlerindeki güve yeniği kirpikleriyle- uyuyan bir bebek bulunca ayağına dokundum. Doldurulmuş bedenini taşıyan ağın ucunda bebeğin bacağı sallandı.

Gözleri bir anda açılınca tüm cesaretim uçup gitti. Boş bakışlarında bir şey kaçmak için yalvarıyordu. Hapsedilmiş, mutsuz, huzursuz ve kurtulmak için acı çeken bir şey... Bebeğin içinde bir ruh vardı. Hepsinin içinde vardı.

Bekledim. Bebek için bağırmak ya da gözlerinde gördüğüm tüm o acı için ağlama isteğiyle ağzım kurumuştu. Ama hareket yavaşladı ve gözleri bir kere daha kapandı.

Arkamda bir hışırtı oldu. Omurgamdan yukarı tırmanan bir his omuzlarımdan kanat uçlarıma kadar genişledi.

Belki de İlk Kız Kardeş karda ayak izlerimi takip etmişti. ***Lütfen iyi olan kız kardeş olsun... Lütfen, lütfen, lütfen iyi olan ol...*** İstemeyerek de olsa arkama döndüm. Gölgeli bir yüz bana doğru eğildi.

“Neden bu kutsal topraklarda duruyorsun?” Gecenin karanlığında buzlanan cama

vuran dalların sesine benzeyen sesini duydum. Nefesi yeni kazılmış mezar ve yalnızlık kokuyor, parmak uçlarıma kadar korku dolu titreşimler yolluyordu. “Açıklayabilirim,” diye cevap verdim.

“Bu çok iyi olurdu.” Geri çekildi. Kıyafetleri, vücudu ve bacakları kardeşinin kopyasıydı. Ama yüzünde yara izleri ve kan damlayan taze yaralar vardı. Sol elindeki parmaklarının yerini bir bahçe makası almıştı. Kesikleri kendisi yapmış olmalıydı. Onunla karşılaştırıldığında İlk Kız Kardeş şekerleme perisiydi. Buradan başım gövdemde ayrılma şansım az önce neredeyse sıfıra düşmüştü. “Ben... ben yanlış yerden döndüm.”

“Öyle olmuş belli.” Siyah lastik eldivenle kaplı diğer eli uzun eteğinin arkasından çıktı. Balıklar gibi ağına takılmış yırtık pırtık üç oyuncak tutuyordu. Makas şeklindeki elini boynumun kenarına getirip kırpar gibi açıp kapadı. ***Kırt, kırt, kırt.*** Bıçaklar açılıp kapanırken çıkardığı esinti tenimi sıyırıp geçti. “Buraya ait değilsin.” ***Kırt, kırt, kırt.***

“Buraya ait olmak istemiyorum.” Elindeki doldurulmuş hayvanlara yapılan acımasızlık taze bir korku dalgasının içimde yükselmesine sebep oldu. Bir adım geriledim, neredeyse karda kayıp düşüyordum. Kanatlarımı alçakta tutup dengemi sağladım. “Zaten olmayacaksın. Nefes aldığın sürece.”

“Tamam,” diye cevap verdim zorlukla nefes alıp kendimi ikna etmeye çalışırken.

CŞRAUÇE

“Nefes almayı bıraktığın anda benimsin.” Makasları, elbisemin kolunun dikişlerini kesti. “Önce ciğerlerini keserim, o zaman ait olursun.”

Kendimi koruma içgüdüsüyle iki adım daha geriledim, ağacın gövdesine yaklaşmak için perde gibi dalların arasından geçtim. Eski oyuncaklarla ağırlaşmış dallar, ışığı emen korkunç bir şemsiye gibi başımın üstünden yere değecek kadar eğiliyordu.

ikinci Kız Kardeş’in silueti diğer tarafta hareket ediyor, ağacın çevresinde dönüyordu. Gergin nefesler alarak ben de onunla döndüm, dalların arasındaki boşluklardan onu gözümün önünde tutuyordum.

içeri girmek için dalları araladığı anda, kanatlarımı etrafıma sarıp şeffaf bir kabuktan onu izlemeye başladım.

Kulak tırmalayan, derinden gelen bir sesle güldü. “Güzel kelebek şimdi koza olmuş. Bu doğal akışın tersi değil mi?”

Sanki burada doğal olan bir şey varmış gibi. Arkamı korumak için ağaç gövdesine yaslandım. Bıçaklarının ucuyla kanatlarımın soluk borumu gizlediği noktayı dürttü, incecik katmanların arkasından bile soğuk metalin boğazımı sıkıştırdığını hissedebiliyordum.

“Ah, kanatların çok yeni. Kâğıt kadar ince. Onları küçük parçalara bölüp konfetinin üstünde dans edebilirim. Yüzleş benimle ya da kaderine boyun eğ.” Bir adım geri çekildi. Daha önce sadece üstüne bastığımda ne kadar canımın yandığım göz önüne alarak, kanatlarımı yana indirdim ve ağacın gövdesinden uzaklaştım.

Gülümseyerek bıçaklarıyla yüzümün önündeki havayı kesti. “Şimdi. Benden bir şey çaldın. Onu geri ver ya da seni haykırana kadar domuz gibi doğrayayım.”

“Ben hiçbir şey çalmadım!”

Kıyafetlerimin üstünden tüyler ürpertici bir çizgi çizerek makas parmaklarını karnıma indirdi.

Kanatlarım ağacın iki tarafına kıvrılmıştı, omurgam buzlu gövdesine batıyordu ve midem bulanıyordu. Yüzünü yaklaştırdı, kanlı, korkunç bir görüntüydü. “Chessie’nin gülüşüyle ne yaptığını söyle bana.” Elini oynattı ve tüniğimin kırmızı dantelinden bir parça ayaklarımın dibine düştü.

Kalbim durmak üzereydi. “Ne... neden söz ettiğini bilmiyorum.” “Yalancı.” Kesti, kesti ve yağmur gibi yağan kumaş parçalarının ardından tüniğim belime kadar soyulunca üstümde sadece beni örten bluzum kaldı. “Ciğerlerin de buralarda bir yerde olmalı,” dedi kumaşı didikleyerek.

Hırlayarak bir dizimi kaldırdım ve uzun eteğine vurarak dengesini bozdum. Kaçmaya fırsat bulamadan, sekiz bacağıyla dengesini sağladı ve burunlarımız değene kadar öne eğildi.

Makasın soğuk, keskin ucu boğazımın üstündeki deriye bastırıyordu. “Neden burada olduğunu biliyorum. Bir sonraki kareyi arıyorsun. Sana tacı kazandıracak olanı.”

Kare mi? Taç mı? Zihnim kafa karışıklığı ile yaşama arzusu arasında ileri geri gidiyordu. Yutkununca makasın uçları derime daha da gömüldü. “Hayır,” diye fısıldadım. Parmaklarımı makaslı elinin üzerine koyup bıçakların baskısını hafifletmeye çalıştım. Onu ittim. “Bunu senin için kolaylaştırmayacağım.”

“İyi. Meydan okunmasını severim.” Yamru yumru dilini dudaklarının üstünde gezdirirken makası göğüs kafesime doğru indirirdi. Karşı koyduğum için daha çok bastırıyordu. “Ben ceviz içi çıkarır gibi senin kalbini çıkarırken izlemeyi tercih etmediğin sürece, gülüşü nereye sakladığını bana söyleyeceksin... şimdi.” Gözlerimi kapayıp sakin ve özgüvenli durabilmek için düzensiz atan nabzımı sakinleştirmeyi diledim. Sadece bir çıkış yolu vardı. Güvenebileceğim tek bir şey.

Kargaşa.

Çevremizdeki dalların, kudurmuş gibi daldan dala hırlayarak geçen vahşi enerjiyle dolduğunu zihnimde canlandırdım. Bu itiş kakışta oyuncaklar uyandı ve kederli kederli ulumaya başladılar.

Bölgedeki her ağacın her dalı buna katılıp kıvrılarak bükül-meye başladı ve huzursuz ruhlar öfkeli bir şekilde uyandı.

“Şeytanın çocuğu!” ikinci Kız Kardeş tiz bir sesle bağırdı ve makaslı elini bana saplamak üzere kaldırdı. Onunla ağacın arasında sıkışmışken çığlık attım ve darbeden kendimi korumak için ellerimi kaldırdım.

Buraya geldiğimde uyandırdığım oyuncak bebek aramıza girdi ve makası yakalayıp ikinci Kız Kardeş’le boğuşmaya başladı.

Fırsatı görünce sallanan dalların arasından hızla çıktım. Homurdanan oyuncaklar ben dışarı çıkmaya çalışırken pençe attılar, saçımı ve kanatlarımı çekiştirdiler. Dışarı fırladım, girişe doğru hızla koşarken İlk Kız Kardeş’le çarpıştım, ikizi kana susamış bozuk yüzüyle ağacın altından çıkarken beni arkasına itti. “Yolumdan çekil! Küçük hırsız benim!”

“Bekle!” diye bağırdı İlk Kız Kardeş nefes nefese. “Gülüşü ***ben*** aldım!” Rahatlayarak bir nefes aldım ve uzun eteğinin arkasında yere çöktüm.

“Ben aldım da ne demek?” diye sordu İkinci Kız Kardeş. “Benim koruduklarıma dokunamazsın!” Oyuncakları eliyle salladı ve ruhlar korkuyla sindiği sırada

çevredeki ağaçları sakinleştirdi. “Morpheus yemin etti,” diye açıkladı iyi ikiz. “Ben kıza bahçeye girmesine ve son iki kareyi geçmesine yardım edersem, o da gece kelebeği ruhlarını benim saklamam için verecek.”

“Söylediklerin kesinlikle anlamsız!” diye bağırdı ölümcül kız kardeş. “Sana buna karışmamanı söylemiştim. Bu bizi ilgilendirmez.” “Tam tersine! Ruhlara ***biz*** sahip olmalıyız. Binlercesine karşılık bir ruh. Ölüleri burada tutmak adına adil bir bedel, böylece yaşayanları etkileyemeyecekler. Sonuçta bu, bizim yeminimizin

amacı!” İlk Kız Kardeş beni kemerli kapıdan geçirerek labirente doğru itti.

“Onu nereye götürüyorsun?” diye sordu İkinci Kız Kardeş mavi gözleri öfke ve şüpheyle parlarken.

“Aynaya.” İlk Kız Kardeş dirseğimi tuttu ve beni patikada yönlendirdi. Karda bir kere neredeyse düşecek gibi oldum ama beni sabit tuttu.

“Hâlâ kazanması gereken bir oyun var. Ve senin de yakalaman gereken bir kraliçe.” İkinci Kız Kardeş sekiz bacağıyla karları uçuşturarak ve uzun eteğiyle derin izler bırakarak peşimizden geliyordu. “Ne demek istiyorsun?”

“Kraliçe Kızıl uykusundan kaçtı. Şimdi serbest ve huzursuz. Saraya gidecek bir yol bulmadan acele etsen iyi olur.” Bunu söyledikten sonra ikizini öfkeyle çığlık atarken bırakıp beni tekrar labirente yönlendirdi. Ruhlar da bu sinir krizine katılıp bir kere daha ağıtlar yakmaya başladılar. Hepsini dışarıda bıraktım. Kraliçe Kızıl ölmüş ve hapsedilmişti ama şimdi serbest kalmıştı. Bu da demekti ki yaklaşık yüz yıl önce aileme lanetleyen cadıyı ben serbest bırakmıştım. Şimdi özgür olduğuna göre bize neler yapardı? “Onu bulabilir misin?” diye sordum boğazımdaki yumruyu zorlukla yutarak.

“Senin için bir önemi yok onun.” İlk Kız Kardeş bileğimi tuttu, labirent boyunca köşeleri hızla döndüğümüzden zorlukla yetişebiliyordum. “Kraliçe her zaman bela olmuştur. Onunla işimin bittiğine memnunum. Artık kız kardeşim ondan sorumlu. Huzursuz ruhu yakalayacak ve onu hapsedecek... sonsuza kadar.” İkinci Kız Kardeş’in bölgesinden gelen ağıtlar ve inlemeler uzaklaştıkça yok oldu. “Neden Harikalar Diyarında çok fazla mutsuz ruh var?” diye sordum.

sPAljÇE

“Bazıları bitmemiş bir işi olduğundan ya da sevdiklerini kaybettiklerinden. Ama en mutsuz olanlar isimlerinin söylenmesi lanetiyle hapsolanlar.”

“Ama ben Morpheus’un ismini defalarca söyledim.” Güldüğünde sesi şakıyan kuşlar gibiydi. “Morpheus onun gerçek adı değil. O ihtişam ve reddediş, gün ışığı ve gölge. Bir akrebin hızla yürümesi ve bülbülün melodisi; denizin nefesi ve fırtınanın şiddeti. Bir kuşun şarkısını tekrar edebilir misin ya da rüzgârın sesini ya da bir yaratığın kumun üstünde hızla kaçışını? Yeraltı yaratıkları gerçek isimlerini onları tanımlayan yaşam güçlerinden alırlar. Tüm bunları dilinle söyleyebilir misin?”

Yeşil çalılara yaklaştık. Yetişebilmek için koşuyordum. Karla temizlenen ayaklarım daha fazla çim lekesiyle kaplandı. “Söyleyebilen var mı?” diye sordum.

“Sadece hayatının sonuna gelmiş bir yeraltı yaratığı, gerekliyse bu dili konuşabilir. Son nefesini verirken mutlaka söylenmesi şarttır.” “Dil...” Alice’in laboratuvar raporunun arkasında yazan açıklama. “Ölüm Fısıltısı,” diye fısıldadım dengesiz ve kafam karışmış bir halde.

“Evet, bu değişken bir şeydir,” diye cevapladı ilk Kız Kardeş. “Kurban Ölüm Fısıltısını ona yanlış yapan kişinin mutlaka yerine getirmesi gereken bir görevle birlikte dile getirir. Ölüm Fısıltısına yakalanan bir kişi bunu gerçekleştiremeden ölürse kırık bir ruh olarak kalır, sonsuza dek mutsuz olur ve kaçmaya çalışır. Ta ki ikinci Kız Kardeş buna son verene kadar.” Onun oyuncaklarından birinin içine tıkılmaya ne kadar yaklaştığımı düşününce korkuyla büzüldüm. “Boş bir oyuncak nasıl oluyor da bir ruhu tutabiliyor? Bu hiç mantıklı değil.”

“Tam aksine. Aslında çok mantıklı. Sadece insan diyarından seçilen ve içlerinde en çok sevilen oyuncaklar bunu yapabilir. Onlar umutlarla, hayallerle dolmaya alışıklar ve çocukların onlara verdiği

sevgiye. Bu da bir ruhun özünü oluşturur. Umutlar, hayaller ve sevgi... En sevilen oyuncaklar hurdalıklara ya da çöplüklere terk edildiğinde bir zamanlar onları dolduran ve ısıtan tüm bu şeylerden yoksun kalıyorlar. Yalnız kalıyorlar, hırslanıyorlar ve daha önceden sahip oldukları hayattaki özü arzuluyorlar. Böylece biz de köle perilerimizi portallardan yollayıp oyuncakları bizim için aşağıya getirtiyoruz ve kız kardeşim de onları en çok istedikleri şeyle dolduruyor: Ruhlarla. Oyuncaklar da aç süngerler gibi, tüm istekleri ve

güçleriyle onlara tutunuyorlar.”

Ruhlar için deli gömlekleri. Gözümün önüne gelen görüntüden çok rahatsız oldum ki her tarafı çalılar ve sarmaşıklarla kaplı küçük bir evin önüne gelene kadar bir daha tek kelime edemedim. Yapraklardan yapılmış gibi görünüyordu.

“içeri gel, parmaklarını ısıt ve ye.” Birinci Kız Kardeş ısrar etti. “Ardından sana istediğin şeyi vereceğim ve seni yoluna göndereceğim.”

“Acelem var.” Tüm bu kafa karışıklıklarından dolayı başım ağrıyordu. Yemek yemenin faydası olabilirdi ama Harikalar Diyarında servis ettiklerini değil.

“En azından çay içmelisin.”

Nasıl karşı çıkabilirdim ki? Bir yerlerde saklı bir aynası ve boynunda bir anahtarı vardı. Beni portaldan yollamaya karar verene kadar onun tutsağıydım, içeride sadece bir oda vardı. Mutfak gibi döşenmişti ama her şey hatta mutfak aletleri bile kumaşla kaplanmıştı. Kabarık beyaz lavabo, masa, sandalyeler ve aynı renklerdeki pofuduk fırın, ayaklarımın altındaki lokum gibi ılık ve yumuşak, beyaz pelüş yer döşemesinin üstüne yerleştirilmişti. Yüksek bir kiler dolabının beyaz kadife kapakları vardı. Dört tarafımdaki yastık gibi duvarlarda yumuşak perdelerle örtülü yuvarlak pencereler vardı. Yapraklardan başka görülecek bir şey olmadığından pencere olması garipti.

^AÜÇE

Odanın görünümü bana akıl hastanesindeki yastıklı odaları anımsattığından tekrar koşarak kaçmak istedim. Ama İlk Kız Kardeş’in portalını kullanıp Jeb’i bulma şansımı kaçıramazdım.

Odadaki en canlı renk masadaki kırmızı ve gümüş satranç tahtasının yanında duran bir tabak kıpkırmızı elmaydı. “Sen de çay için mi bekliyordun?” diye sordu İlk Kız Kardeş sandalyede oturan, kocaman bir yumurtaya benzeyen yaratığa.

Yaratık hareket ettiğinde yerimde zıpladım. Arka fona o kadar iyi uyum sağlamıştı ki yumurta sarısı gözleri, kırmızı burnu ve geniş ağzı olmasaydı onu fark etmezdim bile. Ağzının altında geniş ucundan başlayıp peygamberdevesi yeşili cılız kol ve bacaklarının hemen üstünden geçen bir kumaşa sarınmıştı. Mavi pamuklu kumaştan iki küçük üçgen yaka olarak tutturulmuştu. Kravat

olması gereken yerde masa örtüsünün turuncu parçası vardı.

“Biri çay takımlarıyla dolu bir masada oturuyor ve yakasına peçete takmış bekliyorsa ona çay için mi bekliyorsun diye sormak çok da zekice değildir,” dedi. Bir peçetenin köşesiyle elindeki kaşığı parlatırken ağzı hoşnutsuzlukla eğrildi.

Kumkuma? Her şey gittikçe garipleşiyordu.

Kanatlarımı sandalyenin arkasından sarkıttım ve sedefli kabuğundaki çatlaklardan büyülenmiş gibi yumurta adamın karşısına oturdum.

Bakışlarını kaçırdı. “Bazı insanların saygın bir çay davetinde işi yok. Kendilerinin maymunlar gibi davranışları ve moda zevkleri olduğu halde, bana hayvanat bahçesine aitmişim gibi bön bön bakıyorlar.”

“Özür dilerim.” Yırtık pırtık kıyafetlerimi elimle düzeltim ve erik büyüklüğünde bir elmaya uzandım. Açlıktan öldüğüm halde hâlâ yemekler konusunda gergindim. “Bu bana ne yapacak? Görünmez mi olacağım? Yoksa belki kökler ve yapraklar çıkarmamı mı sağlayacak?”

-A, g.?ıfowy^R^

“Nankör küçük aptal.” Yumurta adam kaşlarını çatarak bana baktı. “Sana iyilikle sunulanı şüpheyle mi karşılıyorsun? Çaya tekrar davet edilecek misin göreceğiz.”

İlk Kız Kardeş gülümsedi. “Ben yemeğimle oyun oynamam... tabii ağıma takılmadığı sürece,” dedi.

Şaka yapmaya çalıştığını bilsem de korkuyla ürperdim. Ardından taze meyveyi ısırdım ve çim lekeli ayaklarıma bakarak çiğnedim.

Bakışlarımı tekrar yukarı kaldırdım. Dayanamamıştım. “O zaman sen Kumkumasın, değil mi?”

“İsmim ***Kumkurn***,” diye küçümseyerek güldü. “Bugünlerde gençler, düzgün tanışmayı bile beceremiyorlar.”

Tadının benim dünyamdaki elmalar gibi olmasından cesaretlenerek meyvemden

bir ısırık daha aldım. “Kabuğun... Acaba şeyden mi düştün?”

“Duvardan mı?” diye sözümü tamamladı. “Aslında hayır. O ilkindeydi. İkincisinde Chessie’nin yuvarlanan kafasına takılıp düştüm. Kral ın tüm atları ve adamları başaramazken, nazik Kraliçe Narözü beni tekrar yapıştırdı. Ve bu konuda daha fazla soru soracaksan, bunu ağzında daha az elma varken sormanı tercih ederim.”

Lokmamı yuttum. “Kral sana yardım etmeye mi çalıştı? Hırslı bir diktatör olduğunu sanıyordum.”

“Hırslı mı?” İlk Kız Kardeş beline bir önlük bağladığı sırada diliyle cıkcıkladı. Ardından fırından güzel kokulu kurabiye dolu bir tepsi çıkardı. “Tamamen saçmalık. Kral çok sempatiktir. Onu bana getirdi ki yapışkanının tutmaması halinde, ben de yastıkların arasında saklayıp onu daha fazla çatlamaktan koruyabileyim. Kumanın ruhunun dışarı sızarak Harikalar Diyarının sıradanlığını bozmasına izin veremeyiz.” ***Harikalar Diyarı ve sıradanlık***... aynı cümlede olmaması gereken kelimeler.

“Yani Kumkum kısmen ölü olduğu için burada,” dedim elmamın geri kalanını bitirdikten sonra.

“Chessie gibi yarı Ölüyüm.”

“Evet.” ilk Kız Kardeş kurabiyeleri bir tabağa döktü. “Aslında, Chessie’nin kafasını buraya getiren Narözü’nün ta kendisi. Uzun yıllar önce, üvey kız kardeşi Kızıl’ın öfkeden kudurduğu zamanlarda... Ama şimdi burada olduğunu unuttuğuna en ufak şüphem yok.”

Bir saniye. Morpheus, Chessie’nin buraya teselli bulmak için kendiliğinden geldiğini söylemişti. Kediyi hayatta tutmaya çalışmak için Narözü’nün yardım etmeye çalıştığından hiç bahsetmemişti. Peçetemle ağzımı sildim.

“Kısmen ölü...” diye mırıldandım aklım karışarak.

“Benim ne kadar ölü olduğum seni neden ilgilendiriyor?” Kumkum öfkeyle kaşığını yere fırlattı. Yerden seken kaşık bumerang gibi geri döndü ve yan tarafına çarptı. Bir çıtırtı sesiyle kabuğunun üstünde yeni kırıklar oluştu. Kırıklardan ince, şeffaf bir sıvı sızdı ve cızırdayarak pişmiş yumurta beyazı gibi sertleşti.

“Yine iç organlarını yavaş yavaş pişiriyorsun,” diye kaşlarını çattı ilk Kız Kardeş. “Gene yaptın yapacağını!”

Kuma suçlayarak bana baktı. “Yumurtayı daha iyi yapmanın yolu nedir? Benimle sufle yapar mısın belki de haşlarsın?”

“Haşlamak mı?” diye sordum kafam karışarak. “Yani bir ebeveynin çocuğunu haşladığı gibi mi?”

Kısa bacakları köşesinden sarkana kadar sandalyede kıpırdanınca yeni çatlakları daha da genişledi. “Suda haşlamak, seni toz zerresi... Beynim çırpılana kadar suda pişirmek... Ne çeşit bir kuş beyinlisin sen? Uygun bir kelime haznen yok mu? Ve neden buradasın ki? Senin kabuğunda hiç çatlak göremiyorum.”

ilk Kız Kardeş yine diliyle onaylamayan bir ses çıkardı ve önlüğünün cebine uzanıp yapıştırıcı çıkardı. “Ona kibar davranmalısın Kuma. O, ***seçilmiş olan?*** Yumurtanın yapıştırıcıyı sürmesine yardımcı olurken çenesiyle beni işaret etti. “Ölüyü uyandırdı.” Yumurta bakakaldı, hayretle açılan çenesi neredeyse yere değecekti.

Yüzümün kızarmasına engel olamadım. “Morpheus Kralın kötü olduğunu söyledi. Her iki krallığın tacını da karısı Narözü için istiyormuş ve onları almak için her şeyi yapacakmış.” “Hah!” dedi Kuma. “Bir katilin gözünden öyle görünür.”

“Katilin mi?”

“Bunun ispatı yok,” dedi İlk Kız Kardeş Kumanın kabuğunu tutkalla yapışması için okşarken. “Morpheus, sürgün edilmesinden yıllar sonra Kızılın cesedini bana getirdi. Ama nasıl öldüğü ya da onu nerede bulduğuyla ilgili tek kelime konuşmadı. Narözü ve Krala tepki göstermesine şaşırmadım. Narözü’nün Alice’i saklamasından sonra olanlar yüzünden hep kin tutmuştur. Kraliçenin niyeti iyiydi. Kırmızıyı yakalayana kadar çocuğu güvende tutmak istiyordu ama Kırmızının sürgün edilmesinden sonra Alice’in yerini fısıldadığı kurdeleyi kaybetti ve onu nereye koyduğunu unuttu. Alice, buradaki çocuklar yataklarına yatırılınca anlatılan ibretlik bir masala dönüştü. Gerçek çocuk unutuldu. Morpheus dışında herkes tarafından. Kozada geçirdiği yetmiş beş yıldan sonra uyanırken bile onu hatırlıyordu.”

“Bir saniye,” dedim masayı kavrayıp tırnaklarımı kumaşa geçirirken. “Bunlar

hiç mantıklı değil. Alice kendi dünyasına geri döndü. ***Benim*** dünyama. Dönmek zorunda...”

“Ah, hayır. O buradaydı. Dönüşümünden sonra Morpheus un onu aramak için altına bakmadığı kum tanesi kalmadı. Onu Harikalar Diyarının en yüksek tepelerindeki mağaralarda saklanmış buldu. Münzevi yaşlı kuş Bay Dodo tarafından yakalanmış ve bir kafese kapatılmıştı. Ama Morpheus’un değerli arkadaşı artık

^AUÇE

çocuk değildi. O zamana kadar kafası karışmış, mutsuz, yaşlı bir kadın olmuştu.”

Hissettiğim panikle hiçbir şey söyleyemedim. Gerçekten de Alice tüm hayatını burada bir kafeste geçirdiyse ben nasıl hayatta olabiliyordum? Liddell soyundan gelen herhangi biri nasıl hayatta olabiliyordu?

Fırının yanma giden İlk Kız Kardeş musluğu olmadan, havadan akan bir su yarattı ve bir çaydanlığı doldurdu. “Rica etsem biriniz Kızıl Kraliçeyi oyun tahtasında bir sonraki kareye ilerletir mi?” Kumkum ricayı yerine getirirken pembe yanakları konsantrasyonuyla şişmişti. “İlerleyecek sadece bir adım kaldı,” diye fısıldadı pençe gibi eliyle son kalan gümüş kareye vururken.

Oyun tahtası yarısı kırmızı yarısı gümüş olmak üzere altmış dört kareden oluşuyordu ama üstündeki piyonlar, filler ve kalelerin dizilişinin gerçek satrançla alakası yoktu. Bunların dizilimi bana Morpheus’un odasında gördüğüm satranç tahtasını anımsattı.

Otuz iki gümüş karenin dışında cilalanmış metale benzeyen ve diyagonal şekilde dizilmiş yedi kare parlıyordu. Kumanın oynattığı Kızıl Kraliçenin durduğu kare ve ona doğru uzanan altı kare. Parlayan her karede -yine Morpheus’un tahtasında olduğu gibi- kıvrık harflerle yazılmış dalgalanan bir yazı belirdi.

Bu sefer onları okumama kimse engel olamazdı: ***Tüyle Taşı Delip Geç; Bir Adımda Ormanı Geç; Okyanusu Avcunda Tut; Parmağının Ucuyla Geleceği Değiştir; Görünmez Orduyu Yok Et; Orduyu Ayaklarının Altına Al; Ölüleri Uyandır.*** Geride aydınlatılmayı bekleyen son bir gümüş kare kalmıştı. Bu gerçekleşene kadar son sözün saklı kalacağından şüphelendim. “Sonuncunun ne olduğunu biliyor musunuz?”

“Bir Gülüşün Gücünü Kullan,” diye cevapladı Kuma, şaşılacak şekilde yardımcı olarak.

“Anlamıyorum,” dedim her dakika kendimi daha da güçsüz hissederek.

“Görmüyor musun?” diye sordu İlk Kız Kardeş, bir tepside demlik ve üç fincanı taşırken. Çayın buharından sakinleştirici, limonlu bir koku yükseliyordu. “Bunlar senin tamamladıklarının kayıtları. Başardığın testler.”

“Testler mi?” Yazılara tekrar baktım ama ölüleri uyandırmaktan başka yaptığım hiçbir şeyle bağdaştıramadım.

Ardından Morpheus un odasında ben satranç taşlarını canlandırmadan hemen önce söylediği şeyi hatırladım: ***“Her şey yorumda gizli.”*** Açıklama kendiliğinden gelip yavaşça zihnime süzüldü:

Jeb’le okyanusu kuruttuktan sonra Morpheus ı bulduğumuz devasa mantarın üstünde onun yanında oturuyordum ama dört yaşında küçük bir çocuktum. Yedi yaşındaki rehberim önüme bir kitap koydu. Bana bilmece çözmeyi öğretiyordu.

“Bu,” dedi yanaklarını nefesle şişirmiş bir kadın resmini göstererek, "tutabileceğin ama saklayamayacağın bir şey." Resmin altındaki kelimeleri okudu.

Onu anlayamıyor olmam gerekirdi. Daha çok küçüktüm. Ama önemli değildi. Çünkü onu rüyalarımda her ziyaret edişimde bir şekilde biraz daha büyümüş hissediyordum. Daha akıllı. Yetenekli.

“Cevabı biliyorsun,” dedi Morpheus genç sesiyle azarlayarak.

“Sen iki dünyanın da en iyisisin.”

Derin bir nefes aldı ve içinde tuttu. Avcumu ağzına kaldırıp nefesini yavaşça verirken parmaklarımı ılık nefesinin çevresinde tuttu.

Elimi tekrar açtığımda içinde hiçbir şey yoktu.

“Nefes!” diye gülümseyip el çırptım.

Morpheus da gülerek başıyla onayladı. Mürekkebe benzeyen gözleri gururla parlıyordu. "Evet. Onu tutabiliriz ama her zaman serbest bırakmak zorundayız."

Şimdiki zamana döndüğümde her şey yaprakların arasından süzülen güneş ışığı gibi aydınlandı ve anlamamı sağladı: ***Ben iki dünyanın da en iyisiydim...*** Yeraltı mantığım uyanmıştı, başarılarımı tahtanın üstünde sanki bir liste gibi yanında açıklamalarıyla yazılmış görüyordum:

Tüyle Taşı Delip Geç: Güneş saati heykelini itmek için tüy kalemi kullanıp tavşan deliğini ortaya çıkarmam.

Bir Adımda Ormanı Geç: Jeb'in omuzlarında çiçek bahçesi "ormanı'nı geçmem.

Okyanusu Avcunda Tut: Alice'in gözyaşlarını emdikten sonra süngeri elimde tutmam.

Parmağının Ucuyla Geleceği Değiştir: Cep saatinin kollarını geri alıp çay partisinin konuklarının geleceğini tekrar başlatmam.

Görünmez Orduyu Yok Et: Karanlık tarafımla yüzleşmem ve tumtum ağacı meyvesiyle bunu bastırmam.

Orduyu Ayaklarının Altına Al: İstiridye dalgalarıyla kâğıt askerlerin üstünden geçmem.

Ölüleri Uyandır: Açıklama gerekmiyor...

Karanlık tarafım başardıklarımdan etkilendi ve göğsüm gururla kabardı. Ardından diğer tarafım yönetimi ele aldı. "Hayır," dedim sesli olarak kendime. "***Benim*** başarılarım değil. Morpheus'un başarıları." Kalbime korku doldu ve havamı söndürdü.

Jeb başından beri haklıydı. Yaptığım şeyler benim büyük büyük büyükannemin hatalarını düzeltmeyecekti. Bunlar özenle hazırlanmış testlerdi. Neden onu dinlememiştim?

"Ne için test ediliyorum?" Fincanımı aldım ve titreyen ellerimle tutup sıcaklığının içime işleyip kalbimdeki soğukluğu gidermesini diledim.

Kuma, İlk Kız Kardeş ona tarçın ve şekerle kaplı bir kurabiye uzatırken onunla göz göze geldi.

“Bu liste kraliçeliğin kriterlerini temsil ediyor,” diye cevapladı Kız Kardeş. “Şartlar Narözü tahta çıktıktan sonra yazıldı. Kral Kızıl eski karısının kaçtığı ve yeniden evlendiği dedikodusunu duydu. Kızılın soyundan bir dişinin öne çıkıp tahtı Narözü’nden almaya çalışmasından korktuğu için, tahta layık olduğunu kanıtlayacak sekiz imkânsız şartı geçmesi konusunda ısrarcı oldu. Kızıl Saray da bu testleri kraliyet hükmü olarak kabul etti. Şimdiye kadar bunların hepsini geçen bir tek sen oldun... yani, neredeyse hepsini. Ve tabii ki Kraliçe Kızıl’ın soyundan ileri çıkıp deneyen de ilk kişisin.”

Kraliyet soyundan olmadığım için bunun imkânsız olduğunu söyleyerek itiraz etmek üzereydim. Tüm bunların gerçek olduğuna inanmayı reddetmek için iki yaşında bir çocuk gibi sandalyemin üstüne çıkıp tepinmek üzereydim...

Ta ki Morpheus’un ninnisi zihnime dolup sonunda tamamlanıncaya kadar:

“Kırmızı ve beyaz küçük çiçek, minik başını dinlendirecek; uyu ve büyü, güçlü ve zeki ol, bir gün onların kraliçesi olacaksın... Şeftali renkli ve gri küçük çiçek, büyüyüp güçlü ol ve kendi yolunu bul; daha görülecek iki şey kaldı, sonunda sen onların kraliçesi olana dek!'

Kanatlarıma buz yağıyor gibi ürperdim. “Hayır, hayır, hayır. Değilim... aslında hiçbir şeyi geçmedim,” dedim ev sahibime. “Her birini tesadüfen başardım, yanlışlıkla oldu gerçekten de.” İkisi de yorum yapmadı. Çaylarını yudumlayıp kareleri saymakla çok meşgul görünüyorlardı.

Benim gibi onlar da yaptığım hiçbir şeyin yanlışlıkla olmadığını biliyordu. Morpheus Her şeyi yönetmişti. Lewis Carroll’ın kitabını ve diğer yeraltı yaratıklarının işbirliğini kullanarak ***Harikalar Diyarı*** senaryoları hazırlamış, ardından da ben her ***testi*** tamamlarken arkasına yaslanıp izlemişti.

^AÜÇE

Çay partisinde olmam gereken yere, evime dönmemi istediğini söylemişti. Benim evim olarak düşündüğü hangi gerçeklikti? Boğazım, tüm çölü yutmuşum gibi kupkuru oldu.

Çayımın yarısını mideme indirdim.

Jeb...

Kollarını bana dolamasına ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesine ihtiyacım vardı. Beni tekrar insan gibi hissettirmesine ihtiyacım vardı.

“Erkek arkadaşımı bulmak için aynayı kullanmak istiyorum.” O kadar hızlı yerimden fırladım ki kanatlarımdan biri masaya çarpıp demliği devirdi.

Kuma buharı tüten çay kucağına ulaşmadan peçetesiyle kurulamaya girişti. “Haklıydım! Beni gerçekten de haşlamak istiyorsun!” ilk Kız Kardeş beni kiler dolabına yönlendirdi ve soldaki kapağı açıp bir aynayı meydana çıkardı. “Ölümlü eşlikçin gittiğin yerde olacak. Perilerim Narözü’nün ölen askerlerini toplamak için uçuruma gittiklerinde ölümlünün Morpheus ve elf şövalyelerin arasında zincire vurulmuş olarak ayrıldığını gördü. Kart askerleri yenmek için yardım etmen sayesinde, Beyaz ordu bu gece Fildişi Kraliçeyi aramak için Kızıl Saray’a baskın yaptı.”

Kalbim duracak gibi oldu. “Morpheus, Jeb’i Kızıl Saray’da hapis mi tutuyor?”

Cevap vermeyerek elimi sıvazladı. “Buna ihtiyacın olacak.” Kiler raflarının birinden eski bir oyuncak ayı çıkardı. Açıklamasına gerek yoktu, içinde son testimi Chessie’nin gülüşünü sakladığını zaten biliyordum ama yine de onu nasıl kullanacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Morpheus’a pazarlığın benim tarafıma düşen kısmını tamamladığımı hatırlat,” dedi İlk Kız Kardeş aynaya doğru bir elini sallarken. Ayna buz gibi çatladı, uzun tüylü kırmızı halılar ve altın renkli perdelerle kaplı bir saray odasını gözler önüne serdi, içeride

dört direkli bir yatak, şömine ve yüzü şömineye çevrilmiş uzun Victoria döneminden kalma gibi duran bir koltuk vardı. Koltuğun bir kolundan kırmızı kelebeklerle süslenmiş gümüş renkli bir fötr şapka sarkıyordu. Duman havaya yükselirken nargilesini iki parmağıyla zarifçe tutan eldivenli bir el görüntüye girdi.

Morpheus.

Oyuncak ayıyı götürmeyi reddedersem bu, onun planını suya düşüreceğim anlamına mı gelirdi? Ve Jeb... Eve nasıl dönecektik? Dudağımı ısırdım ve oyuncağı sol kolumun altına sıkıştırdım.

İlk Kız Kardeş küçük bir anahtar çıkardı ve çevirince yüzey, portala dönüştü. Sekiz ayağıyla da sabırsızca yere vuruyordu.

Buradaki herkesin bir planı vardı. Değerli ruhlarının karşılığında beni doğruca tüm bu yolculuk boyunca kandıran ve kullanan kişiye gönderiyorlardı.

Hayatım boyunca kandıran ve kullanan.

Gözyaşları görüşümü bulandırırken aynadan içeri adımımı attım.

Keşke ilk portaldan geçmemiş olsaydım; keşke tavşan deliğini bulmamış olsaydım.

Keşke hiç doğmamış olsaydım.

ŞA^MAT

Kızıl Saraya indiğimde portaldan gördüğüm koltuğun birkaç adım ötesindeydim. Topuklarım sessizce süngerimsi halıya gömüldü ama Morpheus yerinden bile kımıldamadı. Hâlâ ateşin önünde nargile içiyordu.

Tütününün meyankökü kokusu içimde bir ateş yaktı. Bu çarpık oyununda onu yenmek için yanıp tutuştum.

Kolumun altındaki oyuncak ayıyı sıktım.

Koltuğun arkasına bakarak sordum: “Ölümlü dünyaya geri dönen küçük Alice değildi, değil mi?”

“Evet.” Morpheus un cevabı arkamdan gelince hızla döndüm, neredeyse düşüyordum.

Beni tutmak için eğildiğinde kanatları arkasında yükseldi.

Onu itip uzaklaştırdım.

Tek kaşını kaldırarak gri ve siyah çizgili takım elbisesini düzeltti. Takım elbisesi ve punk saçlarıyla emo bir gangstere benziyordu.

“Portaldan gelmemi mi bekliyordun?” dedim suçlayarak.

“O zaman şöminenin önündeki...” Cümlemi bitirmeme gerek kalmadı. Davşan Beyaz pembe gözleri ışıldayarak koltuğun kolundan hopladı. Tabii ya. Morpheus’la aynı takımdaydı, bu da demekti ki sadece benim düşmanımmış gibi rol yapıyordu.

İkisi de tüm bu zaman boyunca benimle oynamıştı.

Kadavraya benzeyen yaratık nargileyi kenara koydu ve bana doğru eğildi. “Hizmetinizdeyim, güzel kraliçem.” Tiz sesinden samimiyet akıyordu.

İçimin titremesini durdurmak için derin bir nefes aldım. “Ben kraliçe değilim. Ve hizmetini de istemiyorum.” Morpheus’a döndüm.

“Sanırım şimdilik gidebilirsin, Sör Davşan.” Morpheus derin bakışlarını üstümden ayırmadı. “Yakında seni çağıracağından şüphen olmasın, tıpkı Narözü’nün yaptığı gibi. Resmi olarak kraliçe olduğunda, deneyimli ve sadık bir danışman olarak senin yeteneklerini arzu edecektir.”

“Majesteleri. Sadık ve her daim kulunuzum.” Davşan çıkmadan önce o kadar çok eğildi ki boynuzları dengesini bozdu ve neredeyse yuvarlanıyordu. Kendini toparladı ve yelek giymiş kemik torbası hoplayarak eşikten geçti.

Kapı kapandığında gölgeler ve şömineden yansıyan ışıkla dolu odada Morpheus’la yalnız kaldım.

“Senin casusun,” dedim.

“Evet,” diye yanıtladı Morpheus. “Narözü ve Kırmızı Hükümdarlık ın Kızıla ve Alice’e yaptıklarını asla onaylamadı. Gerçek kraliçesine yapılan adaletsizliği düzeltmek için tahtta Kızılın vârisini görmek istiyor. Tıpkı benim gibi.”

Morpheus’ın vahşi saçlarında ve uhrevi güzel yüzünde oynaşan alevlerin ışığı, beni anılarıma geri götürdü. Beni kraliçe olmam için eğitiyordu. Kraliçe Kızıl. Şimdi burada kırılgan ve çocukluk rüyalarımı etkilediği duygulara hapsedilmiş duruyordum. Mutluluk ve huzur, sevgi ve hayranlık. Ama nostalji yanıltıcıydı, o yüzden bir kenara ittim. Çünkü her şey yalandan ibaretti.

“Jeb’e ne yaptın?” diye sordum üzerine atlayıp saldırma dürtümü bastırarak.

Dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Burada, sarayda ve güvende. Daha

sonra onu görmene izin vereceğim. Sana bunu vermemi istedi."

Eldivenli elini cebine soktu ve ateşin ışıklarını yansıtan küçük, kristalize boncuğu çıkarıp aramızda tuttu.

Dileğim. Hızla elimi uzattım. Bu kez tereddüt etmeyecektim. Jeb'in önerdiği gibi buraya hiç gelmemiş olmayı dileyecektim. Böylece ikimiz de yeniden güvende olacaktık.

Dileğimi havaya kaldırarak geri çekildi. "Doğru zaman gelene kadar bende kalacak." Boncuğu havaya attı, ardından bileğinin hızlı bir hareketiyle yakalayıp göğüs cebine soktu.

Öfke her yerimi sardı. Doğru zamanın gelmesini bekleyecektim. Akıllıca oynamalıydım, yoksa her şeyi kaybedecektim. "Lütfen otur Alyssa, prensesim." Morpheus yatağı işaret etti. "Bir yere oturacaksam orası yatak olmayacak." Oyuncak ayıya -elimdeki tek pazarlık kozuma- sarıldım.

"Seni taciz etmek istediğimi gerçekten de düşünmüyorsun değil mi? Malikânemde seni uyurken izlediğimde, masumiyetinden faydalanmaz mıydım?"

O samimi anı, doğum lekesinin benimkine dokunmasını hatırlayınca karnımda rahatsız edici bir sıcaklık yükseldi. "Tüm bu yaşananlar zaten taciz, Morpheus. Artık itiraf etme zamanı geldi." Kırmızı kravatını tutup incelemeye başladı ve görünmez bir lekeyi sildi. "İhanetle ilgili itiraf edecek hiçbir şey yok, aşkım. Kraliçe Kızılın maiyeti ona karşı ayaklandı, kendi kocası üvey kız kardeşiyle evlenmek için hainlere destek verdi ve diyarı altüst ettiler. Ama sen adaleti sağlayabilirsin." Kravatını yerine soktu.

"Çünkü onun vârisiyim," diye mırıldandım kelimeleri zorlukla söyleyerek. Yüzündeki gururlu gülümseme ışık saçıyordu. "Olayları çözmüşsün bakıyorum."

Boğazımdaki ağrıyı bastırdım. "Bu hiçbir zaman benim bir şeyleri düzeltmemle ilgili değildi. Ailem Alice'in hataları yüzünden lanetlenmedi. Biz hiç lanetlenmedik. Biz melezdik."

Kanatlarını ve kollarını açtı. "Bu muhteşem değil mi?" "Beni buraya getirdin... Alice'in hikâyesiyle örtüşecek sahneler hazırladın. Her şey bir oyundan ibaretti. Herkes kendine düşen rolü oynuyordu. Bu yüzden çoğu, kitaptaki

karakterlerinden farklı davranıyordu. Herkes sana yardım etti... Senin suç ortaklarındı.” “Evet. Karakterler, insan diyarında yazılmış bir kitaptaki rollerini oynadılar. Bazıları en azından. Diğerleri farkında olmadan oynadı.”

“Ahtapotus.”

Morpheus başıyla onayladı. “Alçağın teki. En yakın arkadaşını oburluğunu bastırmak için öldürdü. Başma geleni hak etti. Ve kart askerler? Onlar her zaman harcanabilirler. Şimdi merakımı gider, küçük çiçeğim.”

Arkamdaki koltuğu işaret etti. “Lütfen rahat ol ve nasıl yeraltı prensesi olduğunla ilgili beni aydınlat.” Oturmayı reddettim. Ağzımda acı bir tat vardı. “Kılık değiştirme.”

Kaşlarını çattı. “Efendim?”

Oyuncak ayının kulaklarından birini kıvırdım. Kirli parmaklarım destek için halıya gömüldü. İlk Kız Kardeş’in satranç tahtasını gördüğümde aklıma gelen teoriyi dile getirdim. “İnternet sitesi. Orada bazı yeraltı yaratıklarının yaşayan ölümlülerin görünüşlerini alabildikleri söyleniyordu. Kraliçe Kızıl sürgün edildikten sonra, Kızıl Saray’daki portaldan gizlice insan diyarına kaçtı.”

“Yalvarırım söyle, bunu nasıl başardı?” Sesi alaycıydı, beni kışkırtmak istiyordu.

“Benim sihrimi paylaşıyordu... Kart askerlerin dikkatini dağıtacak bir yol buldu. Narözü nün elindeki kurdeleyi hareketlendirerek eline geçirdi. Alice’in nerede olduğunu hatırlatan kurdeleyi. Ardından ölümlüler dünyasına çocuk olarak geçti. Alice olarak büyüdü, Alice olarak ölümlü bir adama âşık oldu, Alice olarak evlendi ve çocukları oldu. Yarı sihirli-yarı insan çocuklar; kaybettiği tahtının vârisleri. Yeraltı özellikleri sadece dişilere geçiyordu çünkü Harikalar Diyarı kraliçeler tarafından yönetiliyordu.” Şimdi ayıya o kadar sıkı sarılıyordum ki Chessie’nin serbest kalmak için tırmalayan özünü hissedebiliyordum. Belki de kendi özümü.

“Daha fazlasını anlat. İnsanın seni dinleyesi geliyor.” Morpheus’un sesi değişmiş, alaycılığı yırtıcı ve açığa çıkmış bir şeyle yer değiştirmişti.

Kendimi onun büyülü yüzüne bakmaktan alıkoyamadığım için gözlerimi şöminedeki ateşe çevirdim. “Gerçek Alice’in ölümünden birkaç ay önce Kızıl, Harikalar Diyarına geri döndü. Bir şekilde tekrar yer değiştirdiler. Bu yüzden

genç Alice'te doğum izi varken, fotoğraftakinde yoktu. Ölümlü hayatıyla ilgili hiçbir şey hatırlamamasının nedeni buydu. Ondan çalınmıştı. Senin de dediğin gibi, çocukluğu olmamıştı." Göğsüm, neredeyse dileğimi haykırdığım zamanki kadar kuvvetli bir mutsuzlukla dolmuştu. "Zavallı Alice."

"Evet. Zavallı, küçük, sevgili Alice."

Yüzündeki ifadeye baktım. Saygısı içten gibi görünüyordu. Kederli, dokunaklı bir hassaslık bakışlarını ısıtmıştı. "Yaşlandığında onu evine götürmeyi denedim. Kendisi olarak ölmesini sağlamakla onun için iyi olanı yaptığımı düşünmüştüm. Bir gece geç saatlerde Liddell'lerin evine girdim, Kızıl'ı doğru olanı yapmak için ikna edebileceğimi umuyordum. Ailesi odalarında uyurken fark edilmeden değişimi yaparız diye umuyordum. Kızıl da istekliydi, yaşlı ve halsiz olmaktan bıktığını söyledi." Dudaklarının kenarı küçük bir tebessümle kıvrıldı. "Tüm yaşamı boyunca yanında olması gereken ailesiyle uyanabilmesi için Alice'i yatağına yerleştirdim. Onun için hepsi yabancıydı, o yüzden onu hazırlamaya çalıştım ama tüm bunları kavrayamadı, aldı tamamen gitmişti. Uyuyuncaya kadar elini tuttum ve ardından Harikalar Diyarına geri dönmek için Kızıl'la oradan ayrıldım. Tavşan deliğine geldiğimizde alçak fikrini değiştirdi, ailesini arkasında bırakmayı reddederek bana sırt çevirdi. Alice'i öldürüp tüm Liddell'leri Harikalar Diyarına götürmeye niyetlendi. Kaybettiği tahtı geri kazanmak için vârislerini kullanmak istedi."

Morpheus alevlere döndü, ağzı hoşnutsuzlukla gerilmişti. "Gitmesine izin veremezdim. Güneş saatinin önünde boğuşmaya başladık, ardından da uçarak ağaçların üstünde... Kızıl, boynumu kırmak için beni en üstteki dallardan birine çarptı. Ondan kurtulmak için itince, hızla yere düştü ve altımızdaki demir parmaklıklara saplandı. Metal doğruca kalbine girdi ve kanını zehirledi. Onu tavşan deliğinden aşağı taşıdım. Özür dilemeye çalıştım ama beni affetmedi. Ve son nefesini verirken benim de asla kendimi affetmeyeceğimden emin oldu."

"Ölüm Fısıltısı," diye mırıldandım.

Bakışlarını hızla bana çevirdiğinde yüzündeki şok ifadesi çok belirgindi. Titreşen alevler, vicdan azabını ortaya çıkarıyordu.

Yeniden şömineye döndüm. "Beni bu yüzden buraya sürükledin. Arkadaşın Chessie'yi kurtarmak için değildi. Hatta Fildişinin hapsedilmesi yüzünden bile değildi. Lanetlenen şendin. Ruhunu, ikinci Kız Kardeş'in bahçesinde böceklerin

yediği bir oyuncağın içinde sonsuza kadar kalmasından kurtarmam için bana ihtiyacın vardı.”

oV. g.îfövv/^

“Çok sert yargılıyorsun. Arkadaşlarımı da kurtarmak istiyorum. Şu işe bak ki bu süreçte kendimi de kurtarabileceğim. Çok uzun süre tutsak edildim. Ve nihayet zamana karşı yarışarak buna bir son verebileceğim. Narözü nü tahtından edeceğim ve onun yerine hak eden vârisi geçireceğim.”

“Vâris istemese bile.”

Aramızda ağır bir sessizlik oldu.

Morpheus nazikçe çenemi tuttu ve yüzüne bakmamı sağladı. “Peki, benim taslak olarak kullandığım, ölümlü ozan Carroll’ın yazdığı hikâyeye ne diyorsun?”

Durmak bilmiyor, beni aynı anda hem karanlığın hem de aydınlığın olduğu bir yerin derinliklerine doğru itiyordu. “Hikâyeyi ortaya Carroll atmış ama ***Harikalar Diyarı,*** yer, karakterler ve isimler. .. Küçük Alice’in yerine geçen Kızılın, kısa süreli yokluğunu açıklamak için anlattığı yarı doğrularla Carroll’a ilham verdiğini düşünüyorum. Ailesi, bir ağacın altında uyurken gördüğü rüyadan etkilendiğini düşünmüş.” Kaşlarımı çattım. “Kızıl her yönüyle bir çocuk olmuş, tıpkı bir zamanlar senin olduğun gibi. Zihni yeniden masummuş. Küçük kız çocuğu hayal gücünün ortaya çıkması iyi bir şey. Buradaki çarpık yaratıklar hakkında gerçekten dürüst olsaydı, insan olarak geçirdiği ilk günde onu akıl hastanesine kapatırlardı.” iğnelemek niyetiyle söylediğim söz boşa gitmişti çünkü ben de o karanlık, çarpık yaratıklardan biriydim. Hep öyle olmuştum. Sadece şimdi duruma uygun giyinmiştim.

“Mükemmel bir şekilde anlattın,” dedi Morpheus. “Ve her biri aynen o şekilde oldu.” Hafifçe burnuma vurdu. “Detayları nasıl bu kadar kolay çözdüğünü merak ettin mi?”

Cevaplarım şanslı tahminlerin ötesindeydi. Sanki kelimeler ezberimde gibiydi.

Bana anlatıp anlatmadığını anlamak için Morpheus’la geçirdiğim tüm rüyalarımı hızla zihnimden geçirdim ama anlatmamıştı.

Morpheus beni şöminenin yanma çekti ve ışıkta saç tokamı inceledi. Başparmağını üzerinde dolaştırdı. “Chessie’nin gülüşünü geri getirmen dışında, mezarlıkta özellikle ilgini çeken bir şeyler yaşandı mı?”

Tokama dokundum, gülle olan karşılaşmamı hatırladım. “Kraliçe Kızılın ruhu... Bahçeye kaçmadan önce tüm damarlarımda parladı. Anılarından bazılarını bana geçirmiş olmalı! Bu da Ölüm Fısıltısının bir parçası, değil mi? Onu serbest bırakman gerekiyordu ve sen de beni bunun için kullandın.”

Morpheus ağlamakla gülmek arası bir sesle beni kollarının arasına aldı ve saçlarımı okşadı. Göğsü sert ve ılıktı, kokusu beni sardı. Küçükken uçma dersleri sırasında beni koltuk altlarımdan tuttuğunda dokunuşları güvende hissettirirdi. Ama şimdi öyle hissettirmiyordu. Ceketinin yakasıyla yüz yüze olduğumu anlar anlamaz kaskatı kesildim. Dileğimle aramda, gümüş renkli ve siyah çizgiler dışında bir şey yoktu. Onu itmek yerine ona daha da sokuldum ve ellerimi aramıza soktum.

Yanıt olarak tüm vücudundan hafif bir titreme geçti, parmaklarıyla ensemdeki örgüleri okşuyordu. “Sevgili Alyssa. Ne kadar muhteşem bir öğrencisin,” diye mırıldandı dudaklarını başımın üstüne koyup. “Bana şimdiden sana öğrettiklerimden daha fazlasını öğrettin. O tacı herkesten çok daha fazla hak ediyorsun. Cesaret, merhamet ve bilgelik... Hükümdarlığın üç değerli özelliği. Çocukluğunda bile sahip olduğunu görebildiğim bir şeyin vardı. Bir kraliçenin kalbine sahipsin.” Bu söylediğine üzülmüş gibi sözlerinin sonunda sesi çatladı.

Yumuşacık ve kendinden emin eldivenli parmakları omuzlarımdan dirseklerime kaydı. Yaralarımı incelemek için ellerimi kaldırdığında ona içimden sessizce küfrettim. Ellerimi öptü, dudakları duyarlı tenimin üstünde sıvı gibi kaydı. Ardından avuçlarımı yanaklarına yasladı.

Dudaklarımız birbirine çok yaklaşmıştı. “Seni bunun içine sürüklediğim için beni affet. Başka yolu yoktu,” dedi fısıldayarak. Teni bulutlardan yumuşaktı ve parmak uçlarıma değen gözyaşları sıcak ve gerçekti. Peki, içten miydi?

Nefeslerimiz birbirine karışırken simsiyah gözleri beni bütünüyle içine çekiyordu. Kalbim onun göğüskafesinde atıyordu. Birazdan ne olacağını biliyordum. Korkuyordum. Ama dikkatini dağıtmamın ve dileğimi almamın en kesin yolu buydu. Ve bu olacaksa, kışkırtan ben olacaktım.

Parmak uçlarıma yükselip ağzımı onunkinin üstüne bastırdım, inleyerek dirseklerimi bıraktı ve oyuncak ayıyı aramıza hapsedip beni kollarına çekti. Ayaklarım baldırlarının üstünde sallanırken elim de yakasında sessizce hareket ediyordu. ***Kontrol bendeydi.***

Ama bu tamamen bir yalandı çünkü şimdi onu tatmıştım. Dudakları dünkü gülüşlerin tatlı-tuzlu tadıydı... Harikalar Diyarının güneşi altında siyah kumları kazmaktı, mantarların şapkalarında birdirbir oynamaktı ve siyah saten kanatların içinde dinlenmekti.

Büyüyü silkinip atmak istedim ama başını eğip öpüşünü derinleştirdi. ***"Beni kabul et... kaderini kabul et."*** Dudaklarımın bariyerini geçti, dilini dilime değdirdiğindeki ahlaksız his inkâr edemeyeceğim kadar lezzetliydi. Dillerimiz birbirine dolandığında ninnisi kanımda ve kemiklerimde dolanıp beni yıldızlara taşıdı.

Kapalı gözlerimin ardında, ciğerlerim gece havasıyla dolmuş, kadife gökyüzünde süzülüyordum. Bir açıdan hâlâ ateşle ısınmış odada olduğumu biliyordum ama yine de kanatlarım serin rüzgârda uçar gibi hareket ediyordu. Yerçekimine tutsak olmadan Morpheus'la gökyüzünde dans ediyordum.

Harikalar Diyarının çarpık ama muhteşem manzaralarının üstünde kanatlarımızı uyum içinde çırparak, ayrılıp birleşirken hafif kıvılcımlar saçarak, yıldızların arasında ağırlığımız olmadan vals yaparak dönüyorduk. Her dönüşümüzde ve birbirimizin kollarıyla tekrar buluştuğumuzda gülüyordum çünkü en sonunda kendim olmuştum.

Uzun zamandır en gizli fantezilerimde sakladığım kendim olmuştum. Doğal, coşkulu ve baştan çıkarıcı.

Morpheus hayat boyu sürecek bir dans vaat ediyordu. Herkesin emirlerime itaat edeceği bir dünya. Benim olan Harikalar Diyarının her parçasını gösterdi. Aşağıda, yıldızların ve gece göğünün altında, bir masanın ucundaki bir tahtta kendimi otururken görebiliyordum. Elimde çekicimle bir ziyafete ev sahipliği yapıyor, ana yemeği öldürmek için saldırmaya hazırlanıyordum. Mermer koridorlarda kulağıma çok hoş gelen delice kahkahalar yankılanıyordu.

Bu sahne beni güç sarhoşu yaptı. Onu tekrar öptüm. Bana daha da sıkı sarıldı.

Ayaklarımın altında yıldızlar binlerce renkle patlıyordu. Tıpkı Jeb'le buradaki ilk gecemizde kayıkta gördüğümüz sessiz havai fişekler gibiydi.

Jeb...

Gözümün önüne gelen gamzeli gülüşü bana soğuk hava gibi çarptı. Ölümlü

hayatımın anıları soğuğu daha da yoğunlaştırdı: Bir mozaiği bitirdiğimde hissettiğim gurur ve tatmin hissi, babamın cumartesi sabahlan yaptığı krepin akçaağaç şurubu tadı, Alison'm insanı evinde hissettiren o çınlayan kahkahaları, Jena-ra'nın Kelebek İplerinde benimle şakalaşması ve Jeb... Sadakati ve gerçek olmasına rağmen büyülü öpücükleri...

Bir topacın yana devrilmesi gibi başımın dönmesi yavaşladı. Yeniden saraydaydım ve Morpheus a tutkulu bir şekilde sarılmıştım.

Başladığım şeyi bitirmeliydim yoksa her şeyi riske atacaktım.

Ateşli öpüşlerine karşılık verirken dileğimi aramak için av-cumu yakasından içeri daldırdım.

"Şah mat seni bok böceği," dedim, parmaklarım boş cebe dalmadan iki saniye önce.

"El çabukluğu, çiçeğim," dedi cevap olarak. "Aslında aramak istersen pantolonumun cebinde."

Onu itip yere bastım ve ağzımı sildim. "O benim!"

"Ve zamanı geldiğinde de geri alacaksın." Gözlerimi alamadığım dudakları, nefret ettiğim alaycı gülümsemesiyle kıvrıldı. Koltuğa doğru ilerledi. "Otur. Az önce öpüşmenin ne demek olduğunu keşfettin. Nefesinin kesildiğine şüphem yok."

"Kendini bir şey sanma." Nefes nefese kaldığımı gizlemek için zorlukla burnumdan soludum ve oyuncak ayıyı göğsüme bastırdım. "Öpücüğün bir anlamı yoktu. Altında yatan teşvik edici bir sebebi vardı."

"Ah, elbette. Bu öpücük teşvik ediciydi gerçekten."

Belki hayal görüyordum ama sanki koltuğu döndürüp sırtım şömineye çevirirken solgun teni kızarmış görünüyordu. Midemin salınan sarkaç gibi çalkalanmasını göz önüne aldığımda, onun da en azından kafasının karışmış olmasını umuyordum.

Yanaklarım yanarak ılık minderlerin üstüne oturdum. Kanatlarım, koltuğun kollarını mücevher işlenmiş danteller gibi süslüyordu. Duygularıma anlam

veremiyordum. Onu öpmemeliydim. Bunu Jeb e nasıl yapabilmiştim? Ama bunu ikimiz için yapmıştım. Bunu anlardı, değil mi? Ona Morpheus'un beni nasıl etkilediğinden, onun cazibesine ve en karanlık arzularıma nasıl kapıldığımdan bahsetmediğim sürece...

"Bu gece ne kadar güzel göründüğünü söylemiş miydim?" diye sorup beni kendine bakmaya zorladı.

Gözleriyle şeffaf kanatlarımın hatlarını süzdü. "Kanatları olan hanımlarda özel bir şeyler var. Onları çok güzel taşıyorsun. Daha doğrusu mükemmelsin. Tıpkı bir yeraltı prensesinin olması gerektiği gibi."

ARAUCL

Bakışlarının çekiciliği tüm sinirlerimi uyarıyor, dudaklarını benimkilerin üstünde hissetmem için zorluyordu. Bana dokunsa daha az etkilenirdim. Sandalyenin koluna asılı şapkasına uzandım ve kırmızı kelebeklere hafifçe vurarak dans etmelerini sağladım. "Zırvalamayı bırak Morpheus. Elbisem berbat durumda ve sırtımda marşmelov patlamış gibi görünüyorum."

Göğsünden gelen erkeksi ve derin sesiyle kahkaha attı. "Huysuz olduğunda daima karşı konulmaz olmuşsundur." Tam önümde, erkek izciler gibi bacaklarını çapraz yaparak yere oturdu. Jeb'in burada olup onun pestilini çıkaramaması çok kötüydü. Kızgınlıkla şapkanın kenarına yumruk attım.

Morpheus sanki kendisine vurmuşum gibi irkildi. "Dikkat et. O benim İsyan Şapkam. Bu güne kadar onu giymek için hiç fırsatım olmamıştı. Kırmızılar savaşları ve katliamları temsil ediyor, merak ediyorsan."

"Hiç merak etmiyorum," diye yanıtlayıp şapkayı yere fırlattım. Beyaz dişlerinin arasından tıslayarak şapkasını aldı. "Hah. Sen Kraliçe Kızılın soyundansın. Karmaşaya can atarsınız. Dünyada kıyamet kopsa sizden mutlusu olmaz. Delilikle başarılı olursunuz. Hatta büyün bile, kargaşanın hızlandırıcısı olduğu zaman iyi işliyor. Hâlâ bunu kabul etmiyor musun?"

Başımı salladım. Doğru olmasını istemiyordum.

Şapkasını dizlerinin üstüne yerleştirip gerçeği ağzımdan almaya çalışmakla uğraşamayacak kadar meşgulmüş gibi omuzlarını silkti. "Yıkanıp üstünü değiştir. Senin için çarpıcı bir kostüm hazırladım. Bir kraliçe, taç giyme töreni

için düzgün giyinmek zorundadır.” “Ben kraliçe olmayacağım,” diye söylendim.

“Belki sonsuza kadar değil ama geçici olarak olacaksın. Kızıl’ın Ölüm Fısıltısının bir şartı bu. Yakut tacı takıp tahta geçmelisin. Ah, bir de ölümlü şövalyeni kurtarmanın tek yolunun bu olduğunu söylemiş miydim?” Suçluluk duygusuyla ezilirken göğsüm sıkıştı.

Jeb.

“Beni ona götür. Hemen.” Kalkmaya çalıştım ama kanatlarım işbirliği yapmayı reddediyordu. Yorgun kaslarım, bir anda çok fazla gelmeye başlayan ağırlıklarını taşıyamaz hale gelmişti. Boyun eğerek ve inleyerek kendimi koltuğa bıraktım. Morpheus ellerini kucağında kenetledi. “Ilık bir banyoya ve biraz dinlenmeye ihtiyacın var. Az önce de söylediğim gibi sahte elfın güvende. Gerçi ne kadar süre öyle kalacağı tamamen senin bu akşamki performansına bağlı.”

“Ona dokunamazsın!” Gözlerinin kenarlarındaki mücevherleri yolmamamın tek sebebi ölü gibi ağır kanatlarımdı. “Onu incitmeyeceğine söz verdin. Söz yemindir. Bozarsan kanatlarını, rüyaları kullanma gücünü kaybedersin, seni sen yapan her şeyini.” “Doğru. Böyle riskli koşullar altındayken güçlerimi kaybetmek istemem.” Alevlerin aydınlığı kıyafetini turuncu ve mor ışıklarla sarıyordu ve gangster sirk ucubesi görüntüsünü pekiştiriyordu. “Ama bir koşul vardı, değil mi? Değerli amacımıza sadık davrandığı sürece ona zarar vermeyecektim. Eh, o da kendisinin buna engel olduğunu kanıtladı. Bir süre önce onunla senin kaderini tartıştık ve o da seni kraliçe olarak görmeyi hiç arzu etmiyor. Aslında, bu öneriyle biraz çılgına döndü.” Alnındaki saçları kaldırınca kaz yumurtası büyüklüğünde bir şişlik ortaya çıktı.

“inanılmaz... Çoğu erkek, soylu biriyle yatağa girme fikrine balıklama atlar.”

“Kes sesini!” Boğazıma bir hıçkırık takılmıştı.

Güçlü ol, Alyssa Victoria Gardner. Neredeyse Jeb’in sesini duyuyor ve yeşil gözlerindeki içten inancı görebiliyordum. Onu tekrar hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

Ayının hardal renkli kürkünü okşayarak sakinleştirici bir nefes aldım. “Sadece geçici olarak kraliçe olabileceğimi söyledin. Açıkla.”

Morpheus rahatladı, dirseklerini dizlerine yasladı. “Arkadaşlarımı kurtarmak için

ölümcül kılıcı istiyorum. Ama benim Ölüm Fısıltımı yerine getirmek için senin tahta geçmen gerekiyor. Şansımıza, Kral Kızılın yarım akıllı kraliçesi kahrolasıca tacı kaybedip durduğu için kılıcı ve tacı koruyan bir cenkçi cangâveri var. O yüzden sen bizim için canavarı hizaya getireceksin”

Kocaman açılmış geniş ağzı ve dikenli kuyruğuyla yeşim taşından satranç taşı gözümün önüne geldi.

Kalbim bir çocuğufıki gibi dehşetle doldu, oysa bu sadece oyuncaktı. ***Cenkçi.*** Adının önüne özel bir sıfat alan bir yaratık gerçekten de korkutucu olmalıydı. “Bir saniye. Hayır. Artık bu sarayın kontrolü sende olduğuna ve kart askerler sana cevap verdiğine göre neden sadece Kral ı zorlayıp eşyaları bize getirmesini sağlamıyorsun?”

“Cangâver’in itaat etmesi öğretilen kelimeyi bilen tek kişi Narözü. Kraliçeden kraliçeye geçen bir kelime bu. Ama kontrolü ele geçirdiğimiz sırada, Narözü bu sırrı saklayan kurdeleyi kaybetti.” Bize bu aşamayı atlatacak bir yol bulmak için kararlı bir halde yanağımı ısırdım. “Tamam ama Chessie nin gülüşü canavarı ehlileştirebiliyorsa, o zaman sadece onu oyuncağın içinden çıkarıp Cangaver’in inine salıveririz. Yaratık sakinleştirilene kadar hepimiz tehlikenin geçmesini bekleriz.”

“Mantıken olur.” Morpheus oyuncak ayıyı kucağımdan aldı. Dikişleri zorlayarak kopardı. Daha gözümü kırpmadan ipler kendilerini onarıp yırtığı kapadılar. “Görüyor musun?” diye açıkladı, “ikinci Kız Kardeş’in oyuncakları, bir çocuğun en masum sevgisinin kalıntılarını, yani dünyanın en bağlayıcı büyüsünü barındırdığı için bu dikişleri kalıcı olarak ayıracak tek şey..

“Ölümcül kılıcın kendisi,” diye homurdandım midemdeki düğümü ovalayarak. Ayıyı geri aldım ve bir zamanlar gözlerinin olduğu yerdeki çukurlara baktım. “Peki ben canavarı evhlileştir-dikten ***sonra*** ne olacak?”

“Beyaz ordu, Kırmızı Hükümdarlık yeni kraliçeyi taçlandırdığında ve Fildişi Kraliçe yi serbest bıraktığında saraydan ayrılmayı kabul etti. Son testi tamamladığında ve gülüşün gücünü kullandığında, iki hükümdarlık da senin yasal vâris olduğunu kabul edecek.” Dudakları kendini beğenmiş bir sırıtmayla kıvrıldı. “Kral Kızılın bunları ilk başta diplomasiyi düşünerek yazdığını sanıyorum. Ama bu yorum tüm önemli noktalara isabet ediyor. Kimse buna karşı çıkamaz.”

İki hükümdarlığın da karşısına çıkacağımı düşününce endişelendim. “Yani taç giyeceğim. Ondan sonra Jeb’le buradan ayrılabilir miyiz?”

“Kraliçe olduktan sonra Kral Kızılı ve Narözü’nü Fildişini bırakmaları için zorlayabilirsin. Harikalar Diyarı bir kez daha rayına girecek. İki portal da sana açık olacak. Ve ardından,” parmağını şapkasının kenarında gezdirdi, “kanındaki yeraltı yaratığı özelliklerini temizlemek için dileğini kullanabilirsin; böylece anneni ve senden sonraki nesilleri kurtarabilirsin. Sen ve oyuncak askerin insan diyarına döndüğünüzde, Kırmızı Hükümdarlık yeni bir kraliçe atar.”

Son adımla ilgili tam oturmayan bir şeyler vardı. Öncelikle, kraliçe olarak kime taç giydireceklerdi ki?

Ayrıca benim diğer yarım -yeraltı yaratığı olan yarım- nasıl öylece kaybolacaktı? Büyülü bir silgiyle silinip temizlenecek miydim?

Kafama takılanları sormama fırsat kalmadan Morpheus beni her şeyi unutturacak kelimelerle vurdu: “Ölümlü şövalyeni şimdi görmek ister misin?”

Koltuğun kenarında oturmuş kalkmaya hazırlanıyordum ki Morpheus önümde diz çöküp yolumu kapadı.

“Ayağa kalkmana gerek yok, çiçeğim. Oturduğun yerden de onu görebilirsin.” Sol bacağımın yanından koltuğun yastığı ile gövdesi arasına elini soktu. Uyluklarımdaki sinir uçlarım cızırdadı. Gözleri benimkilere kenetlenmişti. Çerçevesi parlak gümüşle kaplanmış küçük bir el aynası çıkardı ve ayna tarafını bana çevirdi.

Rutubetli ve karanlık bir yerde Jeb kafasını hapishane demirlerine vuruyordu. Yüzünden kanlar süzülüyor, sersemlemiş bir halde sendeleyerek geriliyordu.

Kalbim ikiye ayrıldı. Binlerce dilek ve gözyaşı denizi oluşturabilecek şiddette bir acı hissettim. “Jeb, dur...”

“Açıklamak gerekirse,” Morpheus tepkimi inceledi, “bu bir kuş kafesi. Sahte elfımiz şu anda serçe boyutunda. Benim tek sözümle, muhafızlar Kraliçe Narözü’nün daima aç kedisi Dinah’ı onunla besleyecekler.”

“Hayır!” Parmaklarımı soğuk camın üstünde gezdirince görüntü kayboldu. Sadece kendi görüntümle karşı karşıyaydım. Kendi bencilce arzuları yüzünden

buraya Jeb’i de sürükleyen kızın yüzüyle. Bütün nedeni onu kendime istememdi. Ama hiçbir zaman böyle olmasını istememiştim.

içimde tuttuğum hıçkırık serbest kaldı. Bu oyunu kendi yararıma çevirebileceğimi düşünmekle yanılmıştım. Şah mat çoktan olmuştu ve Morpheus kazanmıştı.

“Ne diyorsun, Alyssa?”

Arkamda ateş çatırdadı, alevlerin kırbaç gibi dilleri acımasız yüzüne yansıdı. Gözyaşlarımı silip gözlerine baktım. Başka söze gerek yoktu çünkü zaten biliyordu.

Benden istediği her şeyi yapacaktım.

aeHESSit

Morpheus birinci kattaki uzun, loş koridorda yürürken bana eşlik etti. Pirinç kaplardaki mumlar, parlak kırmızı duvarları aydınlatıyordu. Taç giyme töreni elbisemin dantelli ve tarlatanlı etekleri, ayaklarımın altındaki siyah mermer zemini süpürüyordu. İşte tam da bu sebeple mezuniyet baloma gitmek istememiştim. Asla tercih etmediğim bir elbiseyle teşhir edilmek istemiyordum.

Ellerimden ayaklarıma kadar kıpkırmızı kadife, fildişi dantel ve yakut mücevherlerle kaplıydım. Dirseklerime kadar gelen kolları ve yerlere dek uzanan kabarık eteğiyle elbisem, çocukken okuduğum kitaplarda resmedilmiş prenseslerin balo kıyafetlerine benziyordu ve uzun, dar eldivenlerim kadifeden yapılmıştı.

Saçım yapılmıştı; uzun kıvrımları tepede toplanmış, mücevherli takalarla sabitlenip yan tarafa da büyük büyük büyükannemin saç tokası tutturulmuştu. Morpheus peri hizmetçilerime, Kraliçe Kızıl ın aksesuarının odak noktada olması talimatını vermişti.

Ben kraliyet ailesini temsil ediyordum. Hatta sandalağacı, güller ve kehribar parfümüyle soylu bile kokmaya başlamıştım. Oysa İlk Kız Kardeş gibi kokmayı tercih ederdim. Tozlu gün ışığı kokmayı ve eteğimin altında ağ kesecikleri saklamayı. Böylece Morpheus’u ağımla hapsedip asabilirdim.

Düşüncelerimi sezmiş gibi kadife avcumu kendi saten avcunun içinde sıktı ve

parmaklarımızı sıkıca birbirine geçirdi. Çenesi az önce onayı için perilerin beni önüne getirdikleri ve benim de ona baktıkça ne kadar nefret ettiğimi söylediğim zamanki gibi haşin duruyordu.

Bu söylediğimle incinmiş gibi görünüyordu. Onun umursayacağını düşünmemiştim. Ne de olsa sadece piyonuydum.

Kanatlarımız kazayla birbirine sürtününce, öfkemi bastırmak için kolumun altında taşıdığım ayıcığın yerini değiştirdim.

Kızıl Hükümdarlıksan beş muhafız önden gidiyordu. Beyaz Hükümdarlıksan beş elf şövalye de arkamızdan gelirken, asker botlarından çıkan sesler kulak zarımda yankılanıyordu. Jeb'in du-dağındakiyle aynı kırmızı mücevherden yapılmış, şakaklarında ve çenelerinde parlayan desenlerden gözlerimi alamıyordum. Bunun dışında sivri kulakları hariç, boyut ve ten rengi olarak Jeb'le ürkütücü derecede benzerlikler taşıyorlardı. Neredeyse insan gibilerdi ama duygudan yoksunlardı.

Hepsi de koruma olmak için gelmişti ve benim son sınavıma şahitlik ettikten sonra kendi taraflarına bilgi vereceklerdi. Tıpkı Morpheus un dediği gibi Kızıl Hükümdarlık, taç giymemi onaylamıştı ama bu onuru bana öylece vermeyeceklerdi. Değerimi kanıtlamam gerekiyordu.

Gülüşün Gücünü Kullan'. Cangaveri Chessie'nin kafasını kullanarak kontrol altına al.

Bu düşünceyle bacaklarım jöle kıvamına gelince Jeb'in kuş kafesinden bana ulaşmaya çalışmasını ve kanamasını hatırladım ve gücüm yerine geldi. Bunu yapacaktım. Onun için, Alison ve babam için. Bu çılgın kâbusa bir son verecek, eve gitme yolumuzu kazanacaktım.

Maiyetimle birlikte sağa döndük, üzerine pirinç kupalar, sinekler, maçalar ve karolar işlenmiş kırmızı boyalı, kemerli ahşap bir kapının önüne geldik.

Kapıyı açmadan önce Morpheus döndü, iki elimi kendi ellerinin arasına aldı. Fötr şapkasının siperi yüzünün üst kısmında hilal şeklinde bir gölge oluşturmuştu. "Odayı karanlık tutmalıyız. Cangaver'in zayıf gözleri yararımıza olacak. Anlaması yavaş ama içgüdüleri hızlı. O halde sinsi ve tedbirli olmalıyız. Canavar bizi diğer duyularıyla fark etmeden önce sadece birkaç dakikamız olacak. Dilleriyle saldırır. Avını yakalayan bir kurbağa gibi... Arkamda

kalmalısın ve düzgün düşünürsen bunun en iyisi olduğunu anlayacaksın; yani uçmak için duyduğun dürtüye direnmelisin.”

Belki de bu kadar korumacı olduğu için gururum okşan-malıydı ama güvenliğim ikinci plandaydı. Sadece elindeki kozu kaybetmek istemiyordu.

“Ölümcül kılıcı aldığımızda Chessie nin başını serbest bırakacaksın. Ondan sonra da çellonun yayını hazır tut. Chessie sana ne yapman gerektiğini gösterecek. Stratejimizi anladın mı Alyssa?”

Gözlerine bakmayı reddederek cevap vermedim. Son birkaç saatte karanlık tarafıma kucak açmıştım çünkü bana Morpheus u nasıl idare edebileceğimi öğretiyordu, ilgisizlik onu öfkeden daha çok etkiliyordu. Bunu daha önceden fark etmemiş olmam çok kötüydü.

Geç anlamak, kaybedenler içindi.

“Lütfen bana bak..dedi yalvaran bir sesle.

Ve işte, tuzağıma düşmüştü. îş işten geçmiş olsa da...

“Bu işin bir an önce bitmesini ben de senin kadar istiyorum,” dedi tüm Grönland’ı eritebilecek tatlı bir içtenlikle. Çenemden tutup göz göze gelmemizi sağladı ve bir elf şövalyesinden aldığı çello yayını bana uzattı. “Oyuncak için bir takas.”

Şövalyeyle ikisine asit gibi bir bakış attıktan sonra yayı alıp ayıyı ona verdim. Elime ilk kez bir yay aldığımda Alison yanımda diz çökmüştü ve benim üç katım büyüklüğünde bir çelloyu tutuyordu. Yayı tellerin üzerinden geçirmem için bileğimden tutup beni yönlendiriyordu. Enstrüman o güne kadar duyduğum en dokunaklı ve ahenkli sesle yankılanmıştı. Bu, Alison’m akıl hastanesine gönderilmesine neden olan olaydan sadece birkaç gün öncesiydi. Morpheus yüzünden.

“Planımız işe yarayacak,” diye söz verdi Morpheus, yanı-mızdakilere aldırmadan parmaklarını şakaklarımda dolaştırarak, içimdeki üzüntüyü sezmiş olmalıydı çünkü çok nazikti.

“Chessie’nin vücudu tekrar bütün olmak istiyor. Sen sadece bunu sağlayacaksın. Kendini bir nevi köprü gibi düşün.”

Cevap vermedim. Tüm dikkatimi yaya vermiştim. Evdeki yayımdan daha geniş ve büyüktü. Yayın gerilimini artırmak için vidayı sıktım ve yere bir kere vurarak Morpheus'un beklenti dolu gözlerine baktım. "Hazır."

Ellerim eldivenlerimin içinde terliyordu, her kasımın titremesini zorlukla önlüyordum. Morpheus anahtarı kapıya sokmak için dönmeden bileğini yakaladım. "Dileğim?"

Pantolonunun cebine vurdu, dudaklarından istekli bir gülüşün kalıntısı geçti. Öpüşmemizi hatırlıyordu ve ben de aynı şeyi hatırlayıp etkilenmemek için aklımı başka yere verdim.

"Onu bana verecek misin?" diye sordum.

"Yaşam büyüm üstüne yemin ederim. Zamanı geldiğinde vereceğim."

Arkasından takip ettim. Morpheus'un eliyle verdiği işaret üzerine askerler sol ve sağ tarafıma V şeklinde açıldılar.

Kapı, karanlığı ışıkla bölüp gıcırdayarak açıldı. Sanki birisi istiridye ve lahana turşusu güvecini ter kokulu bir saunada pişirmiş gibi rutubetli, iğrenç bir koku suratımıza çarptı. Gaddarın anlamı belliydi. Burnumu tıkayıp öğürtümü bastırdım.

Açıklık genişledikçe gölgelerimiz önümüzdeki ışığı kapadı. Yine de Yeraltı'ndaki tavan kadar yüksek çatıyı ve devasa kaykay pistinin iki katı büyüklüğündeki odayı görebiliyordum. Kubbeli tavanda sıralanmış bir dizi pencereden gümüşi bir sis içeri süzülüyor, şekilleri ve gölgeleri ayrıştırıyordu ama hiçbir şeyi net olarak göremiyorduk.

Morpheusun açıklamasıyla ilgili içimde huzursuz bir his vardı. Kaim bir zincir Cangaver'i arka duvara bağlamıştı, ininde dolaşmasına ve taç ile kılıcı taşıyan sahnenin yanma gidebilmesine yetecek kadar uzundu ama hareket menzili bu kadardı. Bu da Cangaver'in dillerine değmeden bakıcılarının eşikten yemeğini vermesini sağlıyordu. Gözlerim karanlığa alışınca sahneyi seçebildim. Ortasında, içine bir delik oyulmuş bir kürsü vardı. Gövdesinin içine yerleştirilen lambadan süzülen yumuşak sarı ışık, karanlıkta nazik bir yol gösterici gibi üstündeki cam kutuya vuruyordu, içindeki tüylü yastığın üstünde kırmızı taç ve parlak gümüş bıçak yan yana duruyordu. Bizim durduğumuz yerden silah, babamın taze yakalanmış balıkları hazırlarken kullandığı fileto bıçağı gibi görünüyordu. Yirmi

santimden uzun olamazdı. Kılıçtan çok bıçağa benziyordu.

Karanlığın içinde sahnenin arkasında ağır bir zincir yere sürtündü. Derinden gelen soluk sesleri odayı doldurdu, ardından omurgamı titreten kısık bir kükremeye dönüştü.

Korkudan boğazım düğümlendi. Morpheus beni de arkasından çekiştirerek odaya doğru bir adım attı. Zihnim arkamı dönüp kaçmam için bana çığlık çığlığa bağırıyordu. Onun yerine Morpheus'ı takip ettim. Askerler ve şövalyeler, duvar boyunca dizilip sırtlarını taş duvara yaslayıp yapabilecekleri tek şey olarak mızraklarını ve kılıçlarını çektiler. Cangaver'in postu çok dayanıklıydı. Yaratık saldırırsa, tek umutları onun dillerini yaralayıp kendilerine kaçmak için zaman kazandırmaktı.

Morpheus'la sahnenin çok yakınına kadar sessizce ilerledik. Yayımı kavrayıp ipucumu beklemeye başladım. Kalbim deli gibi atıyordu. Cangaver nabzımı duymuş olmalıydı çünkü araştırmak için bir dilini dışarı çıkardı. İnce, yılan gibi uzuv ardından parlayan sümüksü bir iz bırakarak yerde süründü.

Morpheus'un kanatları beni sardı ve dil geri çekilirken biz yana kaydık.

Parmaklarımı Morpheus un sırtına gömmüştüm, kaslarının gerildiğini hissedebiliyordum.

"Yavaş ol Chess eski dostum... yavaş," diye fısıldadı. Sadece korkuyla mücadele etmiyordu. Kedinin sabırsız ruhuyla da mücadele ediyordu. Chessie diğer yarısını hissetmiş ve onu almak için zorluyor olmalıydı.

Sahneye ulaştığımızda Morpheus beni hantal elbisemden tutup yukarı kaldırdığı anda Cangaver de ağır ağır yürüyerek karanlığın içinden, ay ışığıyla aydınlanan bir noktaya çıktı. Duvar kenarındaki muhafızlardan biri güçlükle nefes alınca yaratık ondan tarafa rayından çıkmış tren vagonu gibi -tabii üç katı büyük olmasının dışında- hantal ve dengesiz bir şekilde sendeledi.

Morpheus gerginlikle bizi kürsünün üstündeki cam kutuya doğru çekti. Yaratık zincirlerini şıngırdatarak kafasını bizden tarafa çevirdi. El ele donakaldık.

Bembeyaz bakışlar beni sıyırıyordu ama odaklanamadı. Hiçbir şey beni bu görüntüye hazırlayamazdı: Oyuklar ve kabarıklıklarla dolu gergedan postu, kedi dişleriyle dolu üçgen bir kafası, sürüngen

gibi sivri uçlu kuyruğu olan bir kaplan. Yaratığın devasa kertenkele ayakları dışa dönüktü ve başını sallarken dikenli kuyruğu da sağa sola savruluyordu. Elf şövalyelerinden biri, dikkatini dağıtmak için ses çıkardı. Cangaver hırlayarak ondan tarafa döndü. Ağzından ip gibi salyalar akıyordu.

Cam kutunun yanma geldiğimizde Morpheus elimi bıraktı ve oyuncak ayıyı bana uzattı. Öndeki pirinç kilide bir anahtar soktu, çevirerek mekanizmayı tetikledi.

İçgüdüsel bir refleksle kanatlarımı çırptım. İrkilip Morpheus un endişeli yüzüne baktığımda çok geçti.

Hareketlenme Cangaver'in dikkatini tekrar üstüme çekmişti. Kükrediğinde iğrenç kokulu nefesi, kötü bir yaz fırtınası gibi tüm sıcaklığı, gürültüsü ve ıslaklığıyla üstümüze geldi. Morpheus'un kanadarının koruması altında olmadığımdan, karşılık olarak olanca gücümle çığlık attım.

Üç dil üzerimize savrulurken Morpheus beni arkasına itti. Her dilin ucunda yılan gibi bir yüz, dişsiz ağzını açıp tıslıyordu. Devasa yılanbalıkları gibiydi ama evimde beslediklerim kadar barışçıl ve cana yakın değillerdi. Dillerden bir tanesi Morpheus'un yüzüne değecek kadar yaklaştığında korkudan ağzım kurudu. Eğildi ama diller tekrar saldırıp bileklerine dolandı. Onu dizlerinin üstüne düşürüp sahnenin kenarına kadar çekti.

"Morpheus!"

Sadece dileğim için endişelendiğime inanmak istiyordum. Ama onun yakalandığını görmek, onu bir zamanlar seven içimdeki çocuğu uyandırdı. Dehşetle sarsılınca kalbimin derinliklerinden çıkmış ve ona uzanmam için beni ileri itmişti. Uzun eteklerim etrafımda şişerek berbat kokan salyaların üstüne karın üstü uzandım. "Ellerimi tut!" Kollarımı uzatıp parmaklarını benimkilere doladım ama o uzaklaştırdı.

"Hayır, Alyssa! Test! Ölümcül kılıcı al! Gülüşü serbest bırak..."

Diller onu sahneden uzaklaştırıp salyaları akan ağzına doğru çekti. Beline dolanan bir dilin arasına sıkışan kanatları sırtında buruşmuştu. Şapkası yere uçtu.

Ayağa kalkmak için eteklerimin altındaki garip zımbırtıyla boğuştum ve dengede

durana kadar ileri geri sallandım. Ayaklarımın üstüne bastığım zaman dönüp cam kapağı kaldırdım. Ölümcül kılıcın sapının hafif sıcaklığını eldivenlerimin altından bile hissettim. Gümüş metalin üstünde, dokunduğum her yerde mavi parıltılı izler bırakıyordum.

Bir çığlık dikkatimi yeniden dövüşe çekti. Zarif ve ölümcül elf şövalyeleri Cangaver'in sırtına atlıyor, boş yere kılıçlarıyla postunu kesmeye çalışıyorlardı. Kart muhafızlar da harekete geçti. Akrobatik hareketlerle canavarın kafasının üstüne kadar ulaşan bir kâğıt kule oluşturdular. Daha sonra devrilerek düşerken ellerindeki mızrakları canavarın dillerine sapladılar.

Bu çabalarının sonucunda Morpheus belini saran dilden kaçma fırsatı buldu. Yere atladı ve ayak bileklerindeki diğer dillere karşı kanatlarını açıp güç aldı. Cangaver silkelenince kart muhafızlar rüzgâra yakalanmış yapraklar gibi savrularak duvarlara çarptılar. Canavar tekrar sıçrayıp üç elfı düşürdü. Yere çarptıklarında kendilerinden geçen elflerin kılıçları, kulak tırmalayan bir sesle yanlarında dönmeye devam etti.

Acele etmeliydim. Parmaklarım ölümcül kılıcın sapını kavradı, oyuncak ayının karnındaki dikişleri söktüm. Sanki içinden bir şey dışarı itiyormuş gibi dolgu malzemeleri dışarı fırladı.

Morpheus acıyla bağırdı. Şövalyeler ve kart muhafızların hepsi yere saçılmış, ya baygın ya yaralı ya da ölmüştü. Yılan gibi ve yapış yapış diller Morpheus'ı baş aşağı tutmuştu. Cangaver'in alt çenesi yerinden çıktı ve uçurum gibi genişleyerek avını bütün halde yutmaya hazırlandı.

Chessie hâlâ dolgu malzemelerinden oluşan hapishanesinden çıkmamıştı. Ayıyı elbisemin korsesine tıkıştırıp çello yayını ve ölümcül kılıcı kavradım, kanatlarımı çırpıp havaya yükseldim. Ne kadar yüksekte olduğum umurumda değildi. Hırlayan canavarın üstünde uçarken aşağıya, Morpheus'a, "Yakala!" diye bağırdım ve kaldırdığı eline doğru kılıcı bıraktım.

Şimşek gibi bir refleksle kılıcı kaptı ve üç kere savurarak dillerden birinin başını kesti. Yaratık böğürdü ve havada yanıma katılan Morpheus'u bıraktı.

Altımızda, saldırganımız uluyarak inine geri gidiyordu.

Saçları karmakarışık, kıyafetleri salya içinde ve kırışmışken Morpheus ölümcül kılıcı yakasına sıkıştırdı ve başını sallayarak minnettarlığını belirtti. Birlikte

alçaldık. Ayaklarım yere değer değmez korsemdeki ayıcık beni çekiştirdi ve yaratığın inine doğru itmeye başladı.

“Chessie, diğer yarısına gitmeye çalışıyor!” diye bağırdı Morpheus.

Sanki biri beni oltasıyla yakalamış, çekiyor gibiydi. Morpheus beni tutmaya çalıştı ama çok geçti. İnin içine yuvarlandım ve Cangaver’le yüz yüze geldim. Etrafımda hırlayarak dolanmaya başladığında, gözüme olduğundan daha büyük ve korkunç görünüyordu, bacaklarımsa beni taşıyamayacak duruma gelmişti. Mahvolmuş dili yeşil kanlar damlatarak yerde sürünüyordu.

“Gülüşü serbest bırak, Alyssa!” Morpheus ine girerek canavarın dikkatini dağıttı.

Her yerim titreyerek ayıcığı korsemden çıkardım ve yere bıraktım. Yırtılmış dikişlerin arasından turuncu bir ışık süzüldü. Cangaver ışıktan büyülenmiş gibi kükremelerini yumuşattı.

Çello yayını elimde sıkıca tutuyor, merakla bekliyordum.

Turuncu ışık büyüklük ve şekil olarak bozuk paradan futbol topu boyutuna ulaştı. İnce ve uzun gözbebekleri olan zümrüt yeşili gözler belirdi ve ortadan yuvarlak bir burun çıktı. Son olarak her iki tarafında bıyıkları olan bir gülüş -akıl hastanesindeki Hemşire Poppins’inki gibi bembeyaz parlıyordu- göründü. Cangaver’in midesinden başka bir turuncu ışık ona yanıt verdi. Yaratığın hazmetmediği diğer kurbanlarını da aydınlatıyordu. Kanatlı yaratıkların siluetleri, irili ufaklı kanat çırparak mide duvarında gölgeler yaratıyordu.

Canavar sessizce başını eğdi, bir şekilde içinde olan değişikliklerin farkındaydı.

Chessie’nin başı bana döndü ve kum saati şekline dönüştü. Bıyıkları dişlerinin üzerinde yay gibi dikine uzadı.

Bir çello...

“Köprü ol,” diye yönlendirdi beni Morpheus. “Yaratığı kontrolüne al.”

Dalgalanan turuncu enstrümanı aldım ve hafifçe aşağı indirdim. Duvara yaslandım ve yayı bıyıkların üstüne yerleştirdim, orkestradayken ısınmak için çaldığımız basit bir şarkıyı seçtim. Ama gülüşün üstünden yankılananlar benim

notalarım değildi. Chessie'nin sesi bir melodi söylemeye başladı, melankolik ve bulaşıcıydı, daha önce hiç duymadığım halde mırıldanarak ona eşlik ettiğimi fark ettim.

Cangaver'in gözkapakları ağırlaştı. Bacakları artık kendini taşıyamıyor gibi büküldü. Yüksek sesle yana devrildi ve horlamaya başladı. Midesindeki ışık yemek borusundan tırmanarak, kanat çırpan siluetleri kendi hapishanelerinde bıraktı.

Morpheus yere çömelip kolunu omzuma attı. Cangaver uyurken hıçkırıp, parlayan turuncu baloncuğu serbest bıraktı. "Çellom" diğer yarısıyla birleşmek için kendini kurtardı ve baloncuk patladığında Chessie tek parça halinde havada süzüldü. Kediden çok rakun ile sinekkuşu karışımı, gri ve turuncu çizgileri olan küçük bir yaratığa dönüştü. Bana göz kırparken yüzündeki tebessüm genişledi,

Q.(ÎJoW$_J$\R$_)$g

Morpheus'a başıyla selam verdi ve kabarık tüylü kuyruğunu bir kere sallamasıyla ortadan yok oldu.

Bacaklarım tutmuyordu ve tüm bedenim baştan aşağı uyuşmuş durumdaydı. Morpheus uyuyan Cangaver'in ininden çıkarken bana eşlik etti, zincirlenmiş yaratığı içeride tutmak için kapısını kapayıp sürgüsünü çekti. "Böyle büyülü bir savaştan sonra sabaha kadar uyuyacağını düşünüyorum."

Kurtulan askerler ve şövalyeler alkışladı.

Morpheus bir koluyla beni desteklerken onlara döndü. "Yaralıları taşıyın. Şimdilik ölülerinizi bırakın. Ben Alyssa ile tacı hazırlayacağım. Sarayların maiyetlerini ve tanıkları taht odasında toplayın. Kısa süre sonra taç giyme törenimiz olacak."

Sağlam olanlar yaralıları dışarı taşıdı ve bizi içeride ölüleriyle baş başa bırakıp kapıyı kapadılar. Cesetlere bakamıyordum, benim için öldükleri düşüncesiyle midem bulanıyordu.

Sinirlerimin harap olduğunu fark eden Morpheus kollarını açtı. Tereddüt bile etmeden ona yaslandım ve ay ışığının altında ona sarıldım. Ölümcül kılıcın sapı, ceketinin içinden kaburgalarıma batıyordu, onu çekip boğazını kesme dürtümle savaştım. Yapamazdım. Yaptıklarından sonra olmazdı.

“Önüme atladın,” diye fısıldadım. “Ölebilirdim”

“Sen de beni kurtardın. Yani ödeştik.” Son kelimeyi en mütevazı sesiyle söylemişti. Tıpkı küçükken oyunda onu yendiğim zamanlardaki gibi.

Ceketini kavradım ve onu kendime sıkıca çektim, burnum göğsüne gömülmüştü. Hissettiklerimi kelimelere nasıl dökeceğimi bilmiyordum. Çocukluk sevgimden yararlanarak, bunu kullanarak Jeb’le bana yaptıkları için öfkeliydim. Ancak içimdeki çocuktan fazlasının ona bağlı olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Kalbine doğru boğuk bir fısıltıyla, “Senden nefret ediyorum,” dedim gerçek olmasını dileyerek.

“Ben de seni seviyorum,” diye yanıtladı tereddüt etmeden. Beni sımsıkı tutuşu kararlıydı, böylece kurtulup tepki veremedim. “Yol ayrımı, benim güzel prensesim. Şartlarımızı düşündüğünde bu kaçınılmazdı.”

Söylediği beni incitti ama neden olduğunu bile bilmiyordum. Kafa karışıklığı içinde sürükleniyordum ve her şeyden şüphe duyuyordum: öpüşmemizden, itirafından, Cangaver’le yaşananlardan; hepsinden daha da fazlası Jeb’le eve dönmek üzere olmamızdan. Beni bir kol boyu uzaklaştırarak sessizce yüzüme baktı. “Yani şimdi sen bana tacı giydireceksin,” dedim aramızdaki yoğun çekimi kırma arzusuyla. “Ve işim bitecek.”

Bakışlarını ayakkabılarına çevirdi. “Evet. O zaman işin bitecek.” Başka tek kelime etmeden duvar boyunca uzanan meşaleleri yakıp odayı aydınlattı. Ardından eğilip şapkasını aldı ve başına taktı.

Kıyafetleri tıpkı benimkiler gibi rezalet durumdaydı, ininde uyuyan Cangaver’e göz attım. Morpheus neden yırtılıp buruşacağını bildiği bir durumda taç giyme töreni elbisemi giymemde ısrar etmişti? Elinde yakut taçla döndüğünde içimde minik bir şüphe tohumu filizlendi.

“istersen,” dedi, “seni şimdi, hemen burada özel olarak taçlandırırım. Daha fazla gösteri olmadan. Tüm bunlar birkaç dakika içinde sona erer.”

Söyledikleri şüphelerimi boşa çıkardı. Çok ikna edici değildi ama tüm Harikalar Diyarı izlemeden bunu yapabileceğimizi söylediği kısımdan hoşlanmıştım. “Olur.”

Boştaki avcunu açtığında dileğim meydana çıktı. “Hazır olduğunda kalbinin en derin arzusunu düşünerek sımsıkı tut ve patlat. Ama kelimelerini dikkatlice seçtiğinden emin ol. Sonsuza kadar Kraliçe Kızılın etkisinden kurtulmayı dilediğini söyle. Aileni kurtarmanın tek yolu bu.”

Başımı salladım.

Nedense gözlerime bakmıyordu. “Senden tek isteğim dileğini dilemeden önce, seni taçlandırmamı beklemen.” Kirpikleri gözlerini örterken yüzündeki mücevherler mavinin üç tonunda titreşerek parıldadı, sanki bir konuda karasız kalmış gibiydi.

Eldivenlerimi çıkardım ve hâlâ cebinin sıcaklığıyla ılık olan dileği aldım.

Başka bir şey daha uzatıp beni şaşırttı. Odasında, yeşim taşından oyulmuş tırtıl heykelciğiydi bu. “Böylece beni ya da iyi yanını asla unutmazsın.”

Boğazımın gerisindeki şüpheyi yutkunarak heykelciği aldım.

Yakut tacı başımın üstüne kaldırdı.

Parmaklarımı dileğimin çevresine sarıp sıramın gelmesini bekledim, bu arada kelimeleri aklımdan tekrar ediyordum.

“Seni taçlandırıyorum Kraliçe Alyssa, Kızıl Saray’ın meşru hükümdarı.”

Tacı başıma yerleştirmesinin hemen ardından kapı hızla açıldı. Kart askerler ve elf muhafızlar odayı doldurdu; yüz ifadeleri ciddi ve acımasızdı. İki elf kılıcını Morpheus’a doğrulttu ve dizlerinin üzerine çökmeye zorladı. Bürümcük, şövalyelerden birinin tepesinde uçuyordu ve Morpheus gözlerini kaldırıp ona baktı.

“Sihirli baklayı ağzından kaçırdın değil mi, hain peri?” diye sordu zehir akan bir sesle.

Perinin bakır gibi gözlerinde bir özür pırıltısı dolaştı. “Suçluluk duygusu seni canlı canlı yerdi,” diye çınladı sesi. “Masum bir kızı bildiği her şeyden ayırıp arkadaşlarından ve ailesinden uzakta yabancı bir dünyaya getirmen. Korkuyla o kadar körleştin ki Alice’e olanları tekrarladığının farkında bile değilsin. Sen benim en sevdiğim efendimsin. Senin pişmanlıkla solup gitmeni izlemeyeceğim.

Kaderinle, saygın bir şekilde yüzleşmen çok daha iyi.”

Morpheus ona tısladı. “Saygınlık mı? Senin hayatını kurtarmam saygın değil miydi? Şimdi beni ölüme mahkûm ediyorsun! Seni yıllar önce o dişli kurbağa tarafından yenmeye terk etmeliydim.” Elfler tepesindeki duruşlarını sıkılaştırdılar ve Bürümcük başını utançla eğdi.

Çevremdeki askerler ve şövalyeler, kapıdan giren biri için yana çekildiler.

“Neler oluyor?” Sözlerim, beyaz dantellerin içinde bir kadının -teni ve elbisesi buz kristalleri gibi parlıyordu- içeri girmesiyle kesildi. Tüy gibi beyaz kanatları bir kuğunun boynu gibi arkasında yükseliyor ve zarafetle kıvrılıyordu. Bel hizasındaki gümüşi saçlarının altında uzun boynunun hoş kıvrımı belli oluyordu. Güzelliği ve yalnızlığıyla yüzü tanıdıktı ve elinde bir zamanlar onu hapseden şapka kutusunu taşıyordu.

Fildişi Kraliçe.

Dışarı nasıl çıkmıştı? Kraliçe Narözü ve Kral Kızıl mı onu serbest bırakmıştı?

Kutunun üstündeki güllere bir kere bakmamla bu tezim parçalara ayrıldı. Güller eskiden beyazdı. Ama şimdi renkleri...

Kan kırmızıydı.

Fildişi, Morpheus un diz çöktüğü yere yaklaşana kadar yürüdü.

“Beni baştan çıkardın,” diye suçladı onu, sesi çatlayarak. Mavimsi beyaz gözlerinde çakan dondurucu öfkeye rağmen yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

“Anılarını geri kazandığını görüyorum,” dedi Morpheus, yüzüne yöneltilmiş kılıçlara rağmen kendini beğenmiş bir havayla.

“Tacımla birlikte.” Başındaki parıldayan elmas taca dokundu. “Çok güzel sözler kullandın.” Hıçkırarak içini çekti. “Paylaştığımız tüm o gecelerde. Beni önemsediğini düşünmemi sağladın... Sana ilgimi kullanarak kutuya girmem için beni kandırdın.” Narin parmaklarıyla yüzündeki ıslaklığı sildi. “Daha sonra Kral Kızılı tuzağa düşürüp benim sarayımın ona karşı gelmesine neden oldun; böylece benim portalımı kapayabilecektin ve genç prenses senin planını tamamlayana kadar onu burada tutabilecektin! Ona söyledin mi? Bütün gerçeği?

Ondan ne almayı planladığını?” Morpheus’a baktım. Yüzündeki suçluluk ifadesi midemi bulandırdı. “Kraliçe olduktan sonra gidebileceğimi söyledi.” Tırtıl heykelciğini ayaklarının dibine fırlattım. “Daha başka ne var?” Morpheus dizinin dibindeki satranç taşma baktı. “Hiçbir şey. Ona yapılan tüm yanlışları telafi etmek için Kızıl Saray’ı yönetecek, Kraliçe Kızıl’ın kanından bir vârisin tahta geçtiğini görmek istedim.”

Yakut rengi pelerinli, el ve ayak parmaklarına uçuşan saçlarıyla uyumlu kurdeleler bağlanmış bir kraliçe, yanında kralı ve muhafızlarıyla öne çıktı. Kraliçe Narözü’ydü. “Daha da fazlası var... peri bize anlattı...” Kurdelelerle süslenmiş elini kulağına yasladı ve fısıltıları dinledi. “Evet... Morpheus’un laneti için bir koşul daha var. Seni sonsuza dek buraya kapayacak bir koşul.” “Hiçbir zaman buradan ayrılmanı planlamadı,” dedi Fildişi Kraliçe bana.

Parmaklarımı jelleşmiş gözyaşımın etrafında kıvırdım. Bu doğruysa, dilek zırvalığı neyin nesiydi?

“Özgürlük için delice çabalaman sırasında,” dedi Fildişi, dikkatini tekrar Morpheus’a vererek, “ölümlü asil bir adamın hayatına mal oldun ve iki saraya da ihanet ettin. Sapkınlığın için ceza verilecektir.”

Ölümlü adam kelimeleri kalbimi dondurdu. Gevekilit kutusuna ve kanla boyanmış güllere döndüm. Göğsüm korkunç bir önseziyle sıkışıyordu. “Jeb nerede?”

Fildişi, kutunun kapağını açtı, ifadesi anlayışla yumuşamıştı. Midem, siyah suyun içinde matlaşmış koyu renkli saçları henüz görmeden önce acıyla kasıldı; döndüğünde gördüğüm o çok tanıdık suratsa, ruhumu parçalamıştı.

Cf E D aSTa R LIKJL

“Jeb... hayır, hayır, hayır.” Sel gibi akan sıcak yaşlar yüzümü yakıyordu.

Gevekilit kutusundan bana bakarken kafası karışmış görünüyordu ama ardından gözlerinde anladığını gösteren bir ışık parladı. “Al.” Adımı söylemek için baloncuklar çıkararak dudaklarını oynattı. Sessiz kelimesi beni ikiye ayırdı. Onun cankurtaran halatı olmalıydım... bu nasıl olabilmişti?

“Ah, seni aptal!” diye bağırdı Morpheus Jeb’e. “Kahraman olmak zorundaydın, değil mi?”

“Bu durumda olmasının sorumlusu sensin.” Kral Kızıl konuşmak için öne çıktı. “Senin davranışların, bu dünyalı genç adamı seçim yapmaya zorladı. Geri dönüşü olmayan bir seçime...”

“Şu suçlayana da bak,” dedi Morpheus anında, her zamanki kibirli haliyle. Bir şövalye, eldivenli yumruğunu kafasına indirdi.

Suçluluk içimi o kadar derinden oyuyordu ki neredeyse acıyla iki büklüm olacaktım. Başka bir erkeği öpmüştüm ve Jeb vücudunu benim için kanatarak kurutmuştu. Gözyaşlarımı silerek, “Bu olamaz,” dedim Fildişine.

ifadesi şefkatliydi. “Çok üzgünüm. Maiyetim, Kral Kızıl’ın tuzağa düşürüldüğünü iddia etmesini asla dinlemezdi. Dinleyecekleri tek kişi onların kraliçesiydi. Morpheus beni serbest bırakmayı planlıyordu ama seni buraya hapsetmeyi başardıktan sonra. Bürümcük bunu senin ölümlü erkeğine anlattığında benim yerimi almayı kabul etti; böylece ben, Morpheus’un planını tamamlamasını engelleyebilecektim. Bizim dünyamızda sonsuza dek kilitli kalmana dayanamazdı.”

“Ama şimdi o kilitli kaldı,” diye geveledim. Jeb beni sıvının içinden izliyordu. Kalbim, yırtıcı kuşlar gagalıyormuş gibi acıyla parçalanıyordu.

Sevgi bağlarından oluşan kırmızı bir okyanus... Kutunun açılmasını sağlayan, Jeb’in bana olan aşkıydı. Gözlerinde parlayan ve aramızdaki tüm engelleri aşan da o aşktı. İnancını hatırlatarak karanlık suyun ve camın içinden dışarı taşıyordu: ***“Sen benim sahip olduğum en iyi arkadaşımsın. Her şey altüst olsa bile sen yine de bana yardım etmenin bir yolunu bulursun***.”

Haklıydı. Böyle bitmeyecekti. Buna izin vermeyecektim. Şeffaf boncuk avcumda parladı. Dileğimi doğrudan onun üzerinde kullanamazdım ama onu yine de kurtarabilirdim.

Gözyaşlarımın ardından Morpheus’a baktım. “Bir keresinde, sana yardım edersem kendime yardım edeceğimi söylemiştin. Harikalar Diyarında işleri yoluna koyarsam, ailemi ve kendimi sonsuza dek kurtaracaktım.”

Tırtıl heykelciğini parmağının ucuyla itti. Heykel mermer zeminde yuvarlandı. “Şu lafı hiç duymadın mı? ‘Gerçek seni özgür bırakır.’ Ben sana bunu verdim. Gerçek kendine bir bakış.” Jeb’in sesini duyamamam, onun umurunda değildi. Onun tenine dokunamamam... Jeb’in, hayatının kontrolünü kaybetmekten çok

korktuğunu ama sadece beni kurtarabilmek için tüm bunlardan vazgeçtiğini umursamıyordu.

En kötüsü de çok yakında Jeb beni hatırlamayacaktı. Hatta kendini bile hatırlamayacaktı.

Morpheus bunların hiçbirini önemsemiyordu. Tek önemsediği, Kraliçe Kızıl'ın Ölüm Fısıltısı görevini gerçekleştirmekti.

Eğilip kulağına yaklaştım. "Yapabilseydim, seni onun yerine koyardım."

Morpheus'un çenesi gerildi. "Büyü nihaiydi. Ölümlü şövalyen bunu biliyordu. ***Ruhların değişimi kapıyı kapayacak ve kan onu sonsuza dek mühürleyecek***."

Vücudumdaki her kas gerildi ve ona saldırmamak için kendimi zor tuttum. Onun yerine kanla dolmuş güllere dokundum. "Ona katılabilirim. Beni içeri sokmak için dilek hakkımı kullanabilirim." "Buna izin vermem!" Morpheus ayağa kalkmaya çalıştı ama şövalyeler kılıçlarını göğsüne doğrulttular.

"Bu boşa giden bir dilek olurdu." Bürümcük omzuma kondu. "Bir seferde sadece tek bir ruh kutuya sığıyor. Ayrıca portal asla açılmayacak! Ne içe ne de dışa doğru..."

Jeb dudaklarıyla, "Eve git," dedi.

Pişmanlık ve ezici bir öfke içimi tırmaladı. Bu fedakârlığı yapmaya hakkı yoktu. Benim için hayatından vazgeçmeye hakkı yoktu. Beni burada tek başıma bırakmaya hakkı yoktu.

Yüzünün her çizgisini ezberleyerek üstündeki camı okşadım. Buraya hiç gelmemiş olmayı dilersem, hiçbirimiz burada olmayacaktık.

Morpheus hâlâ dizlerinin üstündeydi ve onu tutanlarla mücadele ediyor, en başta buraya neden geldiğimi hatırlatıyordu. Her şeyi geri alırsam, o da serbest kalacaktı. Biri onu sonsuza dek durdurana kadar aileme işkence etmeye devam edecekti.

Tahtalarımızın üstünde uçurumu geçtiğimiz sırada gördüğümüz gökyüzü kadar açık ve berrak tek bir çözüm vardı.

Jeb’in dudaklarını Aynalar Salonunda öpüştüğümüzdeki gibi anımsayarak bizi ayıran sert ve soğuk camı öptüm. Yumuşak, ılık, verici ve hayat dolu. Bu ilk öpücük, son öpücüğümüz olacaktı.

“Benim için vazgeçtiğin şey,” dedim. “Buradayken yaptığın her şey inanılmazdı. Eve dönebilirsem, hayatımı sana teşekkür ederek geçireceğim.”

Jeb’in ağzı açık kaldı. Kafasını salladığında etrafında baloncuklar oluştu. Saçları suyun yüzeyinde siyah yosunlar gibi dalgalandı.

“Hayır, Alyssa!” Morpheus’un çığlıkları Jeb’in sessiz çığlıklarıyla ilginç bir şekilde uyumluydu. Ama çok geçti. Gözyaşını sıktım, tuzlu su ve hasret kokulu ılık sıvı bileğimden süzüldü.

Aklımdan kalbimin en derin arzusunu geçirdim: Balo gecesi Jeb kapıyı çaldığında hiç açmamış olmayı ve aynanın içine tek başıma adım atmış olmayı.

Kapalı gözlerimin ardında dev bir cep saati ters yöne dönmeye başladı.

Her şey tersine gerçekleşmeye başladı: kanatlarım tenime geri girdi, istiridyelerin üstünde uçurumun aksi yönünde yolculuk edip bizi bozulmuş satranç tahtasına indirdiler ki zemin de dümdüz oldu, aşağı yerine yukarı doğru kaydık ve Mars Tavşanı’nın masasına düştük, buzdan heykellerle yüz yüze geldik, Aynalı Salon’daki öpücükler, her şey geriye alındı ve benden başka kimsenin hatırlamayacağı zamanın cebine süzülüp girdi. Okyanusun tekrar dolduğunu, bizi kayığın içine attığını, biz uyumadan önce Ahta-potus un suyun içine kaydığını, beyaz kumlarda uyandığımızı, Jeb geri geri yürürken omuzlarında oturduğumu, çiçeklerle savaşırken kendi boyutuma döndüğümü ve geri geri minik kapıdan geçtiğimizi gördüm. Tavşan deliğine, sonra yukarı, yukarı, yukarı gün ışığına çıktığımızı. En sonunda Jeb gitmişti ve tavşan deliğinden düşüyordum. Tek başıma.

Suyun altında kalmışım gibi ciğerlerimden bir hırıltı yükseldi. Gözlerimi açtım.

Tüm hatıralarım ve her şey aynı kalmıştı: Morpheus yerde şövalyelerin kılıçlarının ucunda duruyordu, kraliçeler yan yanaydı, muhafızlar beklentiyle bakıyordu ve Bürümcük omzumdaydı.

Hepsinden kötüsü... gevekilit kutusuydu. Güller hâlâ kırmızıydı. Fildişi Kraliçe kalaylı kutuyu elinde taşıyordu. Çığlık atmak üzereydim çünkü dilek işe

yaramamıştı ve ben kaybetmiştim.

Kraliçe Narözü'nün gözyaşları beni durdurdu.

Kutuya bir adım yaklaştım. Açık kapağın altındaki siyah suyun içinden Kral Kızılla göz göze geldik. Fedakârlığı yapmak için Jeb burada olmadığından Kral, Narözü'ne olan aşkı için ve iki krallığı da kurtarmak için Fildişiyle yer değiştirmişti. Bu yaptığıyla belki de uzun yıllar önce büyük büyük büyükannemin kalbini kırmasının bedelini ödüyordu.

Herhangi biri Jeb'i hatırlıyor muydu, merak ettim. Gözlerindeki şaşkınlık hatırlamadıklarını gösteriyordu. Ama hayatım üzerine bahse girerdim ki Morpheus hatırlıyordu. Her zaman zihnimin içine girebiliyordu.

"Gözü kara bir seçimdi," dedi şüphelerimi doğrulayarak. "Aziz olmayı seçerek aileni bir daha asla göremeyeceksin. Kırılgan minik anneciğin, bununla ilgili ne hissedecek sence?"

"Ah, onları göreceğim," diye cevap verdim. "Ailemin laneti yeraltı yaratığı olmaktan kaynaklanan özellikleri değildi. Lanet ***şendin.*** Bugün seni kıracağım. Artık kraliçe benim. Portallar benim için açık. Yani eve döneceğim ve nihayet ailem özgür olabilecek."

Bakışlarım ayakkabılarına çevirdi, mücevherleri siyah ve mavi yanıp sönüyor, morarmış gibi duruyordu. "Ne kadar tatlı hayaller, küçük aşkım. Neredeyse bir masal kadar güzel." Boğuk çıkan sesinde az da olsa pişmanlık seziliyordu.

Onun akıl oyunlarından sıkıldım ve Narözü nün tacını başımdan çıkarmaya başladım.

Parmaklarımı yakutların altına soktum ama yerinden oynatamadım. Kraliçe Kızıl ın tokasının altında kafa derim alev alevdi. Beyaz ve sıcak filizler kafatasımdan omurgama doğru ilerliyor, bedenimi yere sabitliyordu.

Aynı his kollarıma uzandı ve damarlarım ateş gibi yanmaya başladı. Ruh bahçesindeki gibi yeniden yemyeşil parlıyorlar, sarmaşığa dönüşüyorlardı. Geniş eteğimin altındaki bacaklarım da aynı etkiye maruz kaldı.

Bu sefer sarmaşıklar derimden geri çekilmedi. Benden dışarı büyüyen, yaşayan ve nefes alan bir bitki gibi daha da büyüdüler, her nefes alışımla genişlediler.

Dallar, yapraklı yılanlar gibi omzumdaki Bürümcük e vurup etrafımdaki herkese saldırmaya başlayınca çığlık attım.

“Neler oluyor?” diye bağırdı Narözü, parmaklarındaki tüm kurdeleler aynı anda fısıldamaya başlamışlardı.

“Kocanın fedakârlığı boşunaymış!” diye bağırdı Fildişi. “Kızılın ruhu saç tokasındaymış! Kızla birleşiyor! Tek vücut olacaklar!”

Şövalyeler ve askerler, kraliçeleri için endişelenip silahlarını bana doğrulttular.

Morpheus bu karışıklığı kullanarak kanatlarını savurdu ve yanında kalan şövalyelere vurup onları düşürdü. Hızla dönerek Fildişi’nin arkasına geçti, onu boynundan yakalayıp ölümcül kılıcı boğazına dayadı. “Kraliçe Alyssa’dan uzaklaşın, yoksa Fildişini ikiye bölerim ve Cangaver e yem yaparım.”

Herkes donakaldı. Hatta havada dönen Bürümcük bile. Kapıya koşmak istiyordum ama hareket edemiyordum. Kraliçe Kızıl vücudumun kontrolü için savaşıyordu; onu bastırmak için tüm konsantrasyonumu ve gücümü kullanmam gerekiyordu.

“Hepiniz,” Morpheus kapıyı işaret etti, “dışarı çıkın. Bu artık üçümüzün arasında. Ya da dördümüz. Tabii yıllar önce sırtından bıçakladığınız kraliçenizi de sayarsak.”

İlk ayrılan, yeşil omuzları sarkmış Bürümcük oldu. Narözü gevekilit kutusunu Fildişinden aldı ve muhafızlarıyla birlikte kapıya ilerlerken neredeyse yolunun üzerindeki ölü muhafızlara takılıp düşecekti. Elf şövalyeleri hazırlanarak Fildişinden gelecek emri beklediler.

“Sakın beni sınamaya kalkışma.” Morpheus kanatlarını iyice açtı ve bıçağı Kraliçe’nin nefes borusuna izi çıkacak şekilde bastırdı.

“Gidin,” dedi Kraliçe kulak tırmalayan bir sesle.

Şövalyeler kılıçlarını indirip kapıya doğru gerilerken yüzlerinden bir hayal kırıklığı dalgası geçti ama bu duygu yalnızca hissediliyor, görünmüyordu. Yüzleri ifadesizdi. Kapılar arkalarından kapandı.

Fildişi’ni de yanında sürükleyen Morpheus kapıya gitti ve sürgülerini çekerek

kilitleyip bana döndü. Gözlerini kısıp başımdaki taca baktı. “Benim görevim tamamlandı, lanet cadı. Artık senden kurtuldum.”

“Yeterince iyi..T Kızılın cevabı başımda yankılandı ve bir nefeste zorlanarak ağzımdan çıktı. ***“Ama beklentilerimi yükselttim. Çok uzun süre hapsedildiğimden intikamı hak ediyorum. Rehineni yanıma getir. Onun tacının büyüsünü de istiyorum. Bunu yap ve ben de sana tüm Harikalar Diyarını yönetmen için kral olarak yanımda yer vereyim***

Fildişi mücadele etmeye başladı ama Morpheus bıçağı boğazında tutmaya devam etti. Benimle göz göze geldiğinde üzgünce yüzünü buruşturdu. “Neden dinlemedin ki?” diye sordu kısık sesle.

^AÜÇE

“Sana verdiğim dilek... sana söylediğim gibi kullansaydın... seni bu sondan kurtaracaktı. Benim görevim, Kızılın senin vücudunu ele geçirip tahta çıkmasıydı. Sana bir çıkış yolu önermeye çalıştım.” Kraliçe beni tutmasaydı düşüp bayılabilirdim. Kaderim yalnızca bir beden olmaktı, bir yarım Harikalar Diyarına sonsuza dek bağlanacaktı. Yeniden ondan nefret ettiğimi söylemek istedim ve bu kez gerçekten böyle hissediyordum. Yüzüne tükürmek ve iğrenç bir korkak olduğunu, kendi değersiz ruhu için benimkini feda ettiğini bağırmak istiyordum.

Bunun yerine gözlerimi başka tarafa çevirdim. Bu taktik onda daha önce işe yaramıştı ve şu anda beni kurtaracak güce sahip tek kişi oydu.

“Lütfen, anlaman gerek.” Sesi yalvarır bir tondaydı ve kalbim -Kızılın sahip olmasına asla izin vermeyeceğim tek parçam- umutla atmaya başladı. “Ben korkak değilim.”

Sanki ona bunu çoktan söylemişim gibi beni ikna etmeye çalışıyordu. “Bana bunu yaptıran ölüm korkusu değildi. Tutsak olmaktı. Tıpkı senin gibi, ben de esir tutulan bir ruh olamam. Özgür olmalıyım. Anlıyorsun, değil mi?”

Kızıla karşı harcadığım güçle titreyerek herhangi bir cevap verme arzumu bastırdım. ***“Acele edip hemen buraya gelir misin seni aptal***? ***Kızla savaşabilmek için Fildişinin tacının gücüne ihtiyacım var. Bu çok güçlü çıktı?*** Cümlesinde ufak bir gururlanma vardı ki bu da daha çok savaşmam için bana güç verdi. Aile bağlarını unut. Ben onun değildim ve benimle gururlanamazdı.

Morpheus rehinesiyle birlikte birkaç adım öne geldi. Kızıl, saldıran bir yılan gibi sarmaşık dalı fırlattı. Dal Fildişinin başından tacını düşürünce Kraliçe çığlık attı ve bayıldı.

Onu düşerken yakalayan Morpheus Kraliçeyi yan yatırdı, ayak parmağı elmas kaplı taca değiyordu. Kızılın sarmaşık ipi

ona ulaşmayı yeniden denedi ama beni ileri yürütmeden bu olanaksızdı. Yerimden kımıldamayı reddettim.

Kırmızı, sarmaşık ipleriyle damarlarımı kukla ipleri gibi yönetiyordu. Göz yaşartıcı acıya direndim, çenem dişlerimi sıkmaktan kırılmak üzereydi. Yine de pes etmedim.

“Çok mükemmel olacaktı!” Morpheus tamamen bana konsantre olmuştu ve neredeyse bağırıyordu.

“Ölümlü talibin şimdiden bu seyahati unuttu. Ama sen ve ben, benim asla unutamayacağım bir çocukluğun anılarını paylaşıyoruz. Sen benim kalbimin kadınısın. Her yönden benim eşimsin. Kraliçe Kızıl’ı kovduğumuzda senin yanında kalacaktım ve tek başına yönetmen için seni asla yalnız bırakmayacaktım. Her gece krallığının üstündeki yıldızlarda dans edecektik. Senin için kendi münzevi yaşantımı terk edecektim. Senin sadık uşağın olmak ve seni ebediyen el üstünde tutmak için..

Kızıl yüzümü zorla onun tarafına çevirdi ama gözlerimi yerden ayırmadım.

“Bu sapkın itirafın yüzünden seni kendi uşağım yapmalıyım. Ama sana son bir şans veriyorum. Kızın herhangi bir parçasını istiyorsan, tacı bana getir. Onun aklının yalnızca yarısını paylaşıyorum. Sana onun vücudunu sunabilirim, arzularına teslim olması için onu zorlayabilirim. Onu istediğin gibi kullan, ister evlen, ister yat. Onun erkeği ol. Sadece bana Fildişinin tacını getir?

Morpheus ayakkabısının tabanıyla mücevherli tacı ona doğru iter gibi yaptı. Yeniden düşününce, aslında Kızılın ulaşamaması için geri çekmişti.

içimde bir umut kıvılcımı yükseldi, ta ki ona bakana kadar. Derin derin düşünüyor, Kızıl’ın teklifini değerlendiriyordu.

Bunu yapamazdı, yapabilir miydi? Vücudumu onun isteğine zorlayabilir miydi? Cevap olarak saçım tokalarından kurtulup

açıldı. Saç tutamlarım artık platin sarısı değil, ateş kırmızısıydı. Morpheus a doğru uzandılar ve onu çağıran kollar gibi uçuştular. ***"Kızı kendin için istiyor musun}"***

"Hem de çok fazla..." derken Morpheus un sesi çatladı.

"O ***zaman emrimi yerine getir. Fiziksel olarak senin olacak ve zamanla kalbi ile ruhu da bunu takip eder. Seni kabullenmesi için romantik yollar denersin. Onu kazanmak için önünde bir sonsuzluk var***." Morpheus un yüzündeki ifade, özlem duygusuyla ve onuruyla savaşma arasında bölünmüştü. Gözlerini çevreleyen mücevherleri, pembe ve mor tonlarında parıldıyordu. "Onu kazanmak için sonsuza kadar zaman." Transa girmiş gibiydi. Tacı almak için diz çöktü ancak duraksadı.

"Onu bana uzatamayacak kadar zayıfsan, sadece git buradan. Sen ona umut verdiğin için kız güçlü kalmaya devam ediyor. Git ve ben de onu etkisiz hale getireyim. Tacı kendim alırım."

Morpheus ayağa kalktı ve bana son kez uzunca baktı, ardından kapıya doğru yürümeye başladı.

Sesimi yeniden kazandığımda boğazımdan bir haykırış yükseldi. "Bu kadar mı? İstediğini aldın ve şimdi de tıpkı Alice'e yaptığın gibi bana da arkam dönüp gidecek misin? Beni sarmaşıktan kafesime terk mi edeceksin? Neden olmasın ki? Deli gömleğine bağlı yaşamaktan daha kötü olmayacaktır ve sen zaten kızı yeterince buna zorladın bile."

Adımının ortasında durakladı.

"Onu dinleme! Bir saat içinde onu tutup kucaklaman için senin olacak. Kızın gözyaşlarını, öpücüklerinle dindirirsin ve tüm acısının uzak bir hatıra olarak kalmasını sağlarsın."

Ağır çekimdeymiş gibi yürümeye devam etti. Omuzları düşmüş ve gerilmiş, kanatları alçalmıştı.

"Yemin ettin!" Zihnimin kontrolünü ele geçirmek için boğuşurken acı acı

bağırdım. “Beni tekrar incinmiş ve kalbi kırılmış bırakmayacaktın! Her şeyini kaybedeceksin!”

Morpheus eşikte durup oyalandı, arkası dönük, başı eğikti. “Seni kollarıma almak için tüm güçlerimden vazgeçerim. Senin aşkın, ihtiyacım olan tek büyü.”

Kırmızı beni öne doğru bir adım atmaya zorladı... sonra iki. “Senin yatağında bir ceset olacağım!” Ona son kez ulaşmayı denedim. “Beni ben yapan her şeyi öldürüyorsun. Düşündüğün kız, oyun arkadaşın... âşık olduğunu söylediğin kişi gidecek, onun yerine bir kukla olacak.”

Bacağımı saran sarmaşığımsı damarlar, gösterideymişim gibi bana istemediğim bir adım daha attırdı.

Morpheus tam kapının sürgüsünü açmak için uzandığında Kızıl, dallarından birini fırlattı ve taca ulaştı.

“Hoşça kal Alyssa,” dedi kanatları teslimiyetle eğilmiş son umudum. “Korkarım ikimiz de onu yenmek için yeterince güçlü değiliz.”

“Bunu göreceğiz Morpheus,” diye tısladım arkasından ve ardından tüm dikkatimi beni ele geçiren sarmaşıklara verdim. Herkesin, hayatıma ne olacağına karar vermesinden sıkılmıştım. Ölümsüz bir kukla olmaktansa ölmeyi tercih ederdim.

irademin son kalıntılarıyla, zorlayarak, ellerimi tacı bana doğru çeken dalları tutmaya yönelttim. Dizlerime vurarak tenimle buluştuğu yerden sıkıca tutup sarmaşığı kuvvetle çektim.

Kraliçe Kızılın çığlığı beynimde çınladı. Bana yoğunlaşmak için tacı düşürdü. Sarmaşıkları, yapraklı eldivenler gibi olana kadar parmaklarıma ve avuçlarıma dolandı. Bileklerimi birbirine yaklaştırıp bağladı ve yolculuğumun başlangıcında çiçeklerin yaptığı gibi, bacaklarımla gövdemi de bağlayarak beni etkisiz hale getirdi.

^AÜÇE

Acı dayanılacak gibi değildi. Bağlarımla yaptığım her boğuşma, sanki vücudumdaki tüm kemikler kırılıyormuş gibi hissettiriyordu.

Acıyı durdurmanın tek yolu gevşemekti... teslim olmak. O kazanmıştı. Ben bitmiştim... Gözlerimi kapadım ve inledim.

Jeb'i, Jenara'yı, annemi ve babamı düşündüm. Hepsi hayatlarına bensiz devam edecekti. Bu, kalbimi şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha büyük bir acıyla deldi. Ve bunun için minnettardım. Duygunun yoğunluğu, hayatta olduğumu kanıtlıyordu. Benim bir birey olduğumu... Benim ben olduğumu...

Kızıl, bedenime sahipti ama kalbimle zihnimi henüz kontrol edemiyordu. Büyümün saklı olduğu yerler burasıydı.

Yarım metreden az mesafede üç elf şövalyesinin cesedi vardı. Cangaver'le çarpışmalarının sonucunda birinin kolu kopmuştu, diğerinin boynu kırılmış, diğerinin de bacağı çarpılmıştı. Kırılmış olabilirlerdi ama onları hâlâ kullanabilirdim.

Vücutlarına konsantre olarak onları canlı hayal ettim: Beyinleri bilgisayara dönüşüyor ve benim düşüncelerimle fiziksel bağlantı kuruyordu; kalpleri macundan yapılmıştı ve benimkiyle aynı anda atıyordu; kol ve bacakları pipet gibi eğilip bükülebilirdi ve benim emirlerimle hareket ediyordu.

Titreyerek ve beceriksizce ayağa kalktılar. Topallayarak ve sallanarak kendilerini bana sürüklediler. Parmaklarını sarmaşıklara doladılar ve Kraliçe Kızıla karşı çekmeye başladılar.

Sarmaşık kozam çözülürken beni yerde döndürdü. Dallar bileklerimde ve ellerimde, vücudumla birleştikleri yerde sıkılaştı. Şövalyeler tüm güçlerini vererek çekmeye devam etti ve dallar bir elektrik kablosunun plastiğinden soyulması gibi tenimden söküldü. Bıçak keskinliğinde bir acı içimi parçaladı. Sanki bir maket bıçağı iç organlarımı oyuyordu.

Çığlık attım ve kanımın tadında boğuldum, ölü kuklalarımın kontrolünü kaybettim.

g.ÇTo'VVV'^D

Dalların üzerindeki tutuşlarını kaybederek düştüler. Serbest kalma arzusuyla güçlenmiş bir halde, şövalyelere daha sert çekmeleri emrini verdim.

Yaralarımdan kıpkırmızı kanlar fışkırdı ve yerde minik bir göl oluşturdu.

Dişlerimi sıktım ve vücudumun acısının beni yönlendirmesini sağlayarak Kızılı, sadece parmak uçlarımda ufak otlar kalana kadar, benden tamamen sökmeleri için yaratıklarıma güç verdim.

Ben yıkılınca, üçlü şövalyelerim de bir deste gibi üst üste yığılarak tekrar hareketsiz ve ölü hallerine geri döndüler.

Çok zayıftım ve Morpheus un yanımda olduğunu güçlükle fark ettim. Elindeki ölümcül kılıçla parmaklarımdaki yapraklı dalları söktü ve tekme atarak sarmaşıkları uzaklaştırdı. Tacı ve tokayı çıkarıp kuklacımla olan son bağlantımı tamamen keserken, başka bir acı çığlık kafatasımı deldi.

Yerleşeceği başka bir beden olmadan, Kızılın ruhu yerdeki sarmaşıkta debelendi ve sudan çıkarılmış bir grup yılanbalığı gibi kıvrılarak öldü.

Morpheus ölümcül kılıcı cebine soktu. Kan ve enerji kaybederken cenin pozisyonunda kıvrıldım. El ve ayak bileklerim yarılmıştı, çocukken avuçlarımın kesilmesiyle oluşan acıdan binlerce kere kötüydü. Acaba ölüyor muyum diye merak ettim.

Etrafımı siyah bir bulut kapladı.

“Cesur, inatçı kız,” diye fısıldadı Morpheus kulağıma, beni nazikçe kucaklayıp kaldırırken. “Onun etkisinden kendini bir tek sen kurtarabilir ve tacı kazanabilirdin. Başaracağını biliyordum. Tek ihtiyacın öfkelenmendi. Benden başka kim seni bu kadar hiddetlendirebilirdi ki?”

“Yalancı,” diye mırıldandım midem bulanıp kan öksürürken. Kollarımı ve bacaklarımı ağırlaşmış gibi hissediyordum ve be-

denimdeki yaralardan yapışkan bir akıntı dışarı çıkıyordu. “Beni terk ettin.”

“Hâlâ buradayım, değil mi?” Morpheus beni Fildişinin yanına indirdi ve Kraliçenin doğum izini açarak benimkine bastırdı. Tüm vücudumda bir ateş patlaması oldu. “Senin gücüne daima inandım. Büyüyüp kadın olduğunda kendinde asla görmediğin o kraliçeyi ben sende daha küçükken görüyordum. Benim inancım yaşımla birlikte değişmedi.”

“Sana inanmıyorum,” diye mırıldandım yarı baygın halde. Damarlarım tekrar doluyor, tenimi iyileştiriyordu. Vücudumun hem içindeki hem de dışındaki acı

veren derin kesikler uyuşmaya başlamıştı.

Başımı okşadı. “Tabii inanmazsın. Sana bunun için hiç sebep vermedim.”

Cangaver’in ininden bir kükreme duyduğumda gözlerimi açtım. Kapısı menteşelerinden sallanıyordu ve kilidi de ezilip işe yaramaz hale gelmişti. Canavar, Morpheus un omuzlarının üstünde yükselirken Kraliçe Kızılın sarmaşıkları damarlarını ışıldatmıştı. Kraliçe yaşayacak başka bir beden bulmuştu...

“Morpheus!”

Beni korumak için canavara doğru atıldı. İki dil ve sarmaşıklardan bir kement boynuna dolanıp onu havaya kaldırdı. Şapkasını düşürdü.

Hâlâ zayıfken ayağa kalkmaya çabaladım. “Karşı koy!”

Ama ben daha bunu söylemeden her şey bitmişti.

Morpheus boğazını tuttu. “Kaderime razı gelmem en iyisi, aşkım,” dedi boğularak. “Büyüyü kandırmaya kalkışırsan,” gergin bir öksürükle sözüne ara verdi, “her zaman ödenecek bir bedel vardır.”

Yaratık onu bütün olarak yuttu. En son, pırıl pırıl bir zarafetle kanatlan içeri kaydı.

rh Q.ʕîî6w7^g

Yaratık bana saldırmak üzereydi ama o sırada yere düştü ve yuvarlanarak kendiyle boğuşmaya başladı. Morpheus içeriden bile beni korumaya devam ediyordu.

Cangaver ayaklarının üzerinde doğrulduğunda en yakındaki duvara doğru koştu. Devasa cüssesini parçalanıp açılana kadar kayaya vurdu, zincirlerini koparıp delikten atladı ve Harikalar Diyarının yaban topraklarına doğru kaçtı.

Oturdum ve sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca sarayın duvarındaki kocaman deliğe baktım. Elbisem kadife bir küre gibi belimi çevreliyordu. Gece havasını içime çektiğimde, aslında sadece birkaç saniyeden fazla sürmediğini biliyordum.

Periler ölüleri almak için geldiler. Kayalık yıkıntıya tırmanıp işe koyulmalarından çok önce uzakta belirdiler, karanlıkta madenci fenerlerinin ışıkları kırpışıyordu.

Minik tırtıl heykelciğini almak için aceleyle yerimden fırladım ve elbisemin üst kısmına sıkıştırdım. Morpheus un fötr şapkasına bakmak için durduğumda kalbim acı bir pişmanlıkla doldu.

Fildişinin yanına emekledim ve yanlışlıkla ölülerle karıştırılmasın diye uyandırmak için hafifçe yüzüne vurdum.

Peri ekibi yanımızdan geçerken havayı kokladı. “Ölü koku-gusu yok. İlerlegeyin.”

Cesetleri toplamaları bitince Fildişi ile birbirimize yardım ederek ayağa kalktık. O baygınken, olan bitenleri anlattım.

Uyuşmuştum... duygularımı hissetmiyordum. “Hiçbir anlamı yok,” diye fısıldadım, göğsümdeki soğuk ve ölü heykelciği tutarak kalbime bastırdım.

“Morpheus, Kızılın Ölüm Fısıltısı’nı yenmişti, sonra da kendini Cangaver’e, başından beri kaçmaya çalıştığı kadere teslim etti.”

“Seni kurtarmak için.” Fildişi benim düşüncemi dile getirdi. “Görünen o ki her şeye rağmen, bencil olmayan bir aşka yeteneği varmış. Sadece benim için değilmiş.”

Yüzümdeki kurumuş yaşlan ve kanlan sildim, çevremizdeki yıkımdan yorulmuştum. “Buraya işleri yoluna koymaya gelmiştim. Oysa her konuda çuvalladım.”

Fildişi, elbisemi ve kanatlarımı düzeltti. Saçımın açılan bir tutamına dokunduğunda gözleri nazikti. Ateş kırmızısı rengi inceledi. “Bazen yeni filizlerin oluşması için, bir kıvılcımın bir ormanı yakıp kül etmesi gerekir. Harikalar Diyarının da böyle bir şeye ihtiyacı olduğuna inanıyorum.”

Parçalanmış ve kanlı kıyafetlerime baktım. “Şimdi ne olacak?” Yakut tacı başıma yerleştirdi ve ardından kendininkini düzeltti. “Sen Kızıl Saray’ın meşru vârisisin. Tüm sınavları geçtin ve tacı kabul ettin. Narözü kendi sarayının hükümlerine göre çekilmek zorunda. Sen halkına bundan sonra ne emredersen,

onlar buna kanun gibi bağlı kalmaya mecbur olur.”

“Ne olursa mı?” diye sordum.

Cevap olarak başıyla onayladığı sırada kapı koçbaşıyla vurularak patladı ve açıldı. İki hükümdarlıktan yaratıklar içeri doldu. İstiridyeler ve zombi çiçekler bile bir şekilde duvardaki delikten yolunu bulup buraya girmişlerdi.

Çok geçmeden kanatlı ve oyunbaz yaratıkların kutlamalarıyla çevrelenmişken hayatımda ilk defa kendi kaderime karar verebilecektim.

“Ne olacak Kraliçe Alyssa?” diye sordu Fildişi.

Eğilip yerden Morpheus’un şapkasını aldım ve tacımın üstünden başıma yerleştirip hafifçe eğdim. “Haydi, ziyafet verelim.”

YT^RTM ^LTvJIŞ ÎŞLfR^

İnsan diyarında iki krallık arasında yeniden barış sağlamak için yapılan görüşmelerde çay ikram edilmesi muhtemelen çok daha uygun olurdu. Ama albino dağgelinciği arkadaşımın kızarmış kaza vurarak boyun eğdirmesini izlerken ve tüm konuklarımı kıkırdayan ana yemeğin hoş kokulu dolgun etini talan ederken gördüğümde, doğru tercihi yaptığımı biliyordum.

Çılgınca kahkahalar, ağız şapırtıları ve medeni olmayan konuşmalar, yeni ve soylu arkadaşlarımla işleri yoluna koyarken uygun ortam sağlıyordu. Masanın en başında, sağımda Fildişi, solumda ise Narözü’yle otururken masanın diğer ucunda oturan kıvırcık kafalı bir yaratığın bana doğru yolladığı uçan bir şarap şişesini yakaladım. Kendime bir kadeh doldurdum ve onlara doğru kaldırdıktan sonra büyük bir yudum aldım. Böğürtlen ve eriklerin yoğun ve şekerli tadı boğazımdan aşağı süzüldü.

Evdeki şaraplara hiç benzemese de babam onaylamazdı. Tüm bildiğim Morpheus’un şapkasını sandalyemin kolunda gördükçe -kırmızı kelebekler çevremdeki hareketlilikle kanat çırpıyorlardı-göğsümde oluşan soğukluğu ısıtacak bir şeye ihtiyacım olduğuydu.

Morpheus un perileri de benim matemimi paylaşıyordu. Masanın üstünde, kovansız arılar gibi huzursuzca aşağı yukarı uçuyorlardı. Bürümcük tepedeki avizeden sarkıyor, sürekli ağlıyordu.

Davşan Beyaz bir tabak kurabiye uzatırken Narözü nü bir şakayla eğlendiriyordu. Yemeğe oturduğumuzda, Kralın nerede olduğunu ve iskeletimsi yaratığın ihanetini hatırlatan kurdeleler gizemli bir şekilde ortadan yok olmuştu. Daha sonra yok etmek üzere, kırmızı fıyonkları bacaklarımın altına sıkıştırdım.

Davşan bana ve ben gittikten sonra benim yerime yönetmesi için seçeceğim kişiye bağlılık yemini etmişti. Narözü nün tecrübeli bir kraliyet danışmanına ihtiyacı olacaktı ve benim tahta geçmem için yaptıklarından sonra, tavşanın sadakatinden şüphe duymam için bir sebep yoktu.

“Kararın kesin mi?” diye sordu Fildişi Kraliçe.

“Böylesi çok daha iyi,” diye cevapladım boynumdaki kolyeye dokunarak. Bu anahtar benim saklamam içindi. Krallığımın şerefine tepesinde bir yakut vardı.

“Sen bilirsin...” Fildişi elindeki kristalize şekerin ucunu emdi. “Melez olduğun için, hangi gerçeklikte yaşarsan orası seni şekillendirecek. Kanatların ve göz boyaların burada ortaya çıktı ama orada birkaç saat içinde kaybolacak. Güçlerin ebedi ama ihmal edilirse etkisiz hale gelecek. Burada, yeraltında yaşadıklarını ne kadar göz ardı edersen, o kadar insanlaşacaksın.”

Başımı salladım ve midemdeki ağrıyı hafifletmek için bir yudum daha şarap içtim. Temizlendikten sonra Narözü’nün bana verdiği elbiseyi elimle düzelttim. Kolsuz, diz hizasındaki kırmızı elbisenin üstüne maçalar, karolar, sinekler ve kupalar işlenmişti. Siyah içetekliği avuçlarımın altında hışırdıyordu. Bana çizme de vermeyi önermişti ama tabanlarımın ağrısı beni öldürdüğünden yalın ayak kalmayı tercih etmiştim.

Önemli politik bir akşam yemeğine yarı giyinik katılmak. Bunu insan dünyasında yapamazdım.

Eve gideceğim için bu kadar üzüleceğimi asla düşünmezdim. Buranın beni bu kadar evimde hissettirebileceğini de. “Alice’in yaşayamadığı şeyleri tecrübe etmek istiyorum,” diye sonunda Fil-dişinin sorusunu yanıtladım.

“Anlıyorum. Kalbin şimdilik ölümlü dünyaya ait, bana bahsettiğin şövalyeyle birlikte. Çok cesur ve asil birine benziyor.” Yüzünden dalgın bir ifade geçti.

İçim anlayışla doldu. Her zaman çok yalnız olmuştu, Morpheus bir rüya gibi gelmiş olmalıydı. Doğru adamı bulamamış bile olsa içindeki boşluğu

doldurmanın başka yolları vardı, dostluklar kurabilirdi. Belki sadece doğru yönü bulması için teşvik edilmesi gerekiyordu.

Güldüğü sırada ağzı kurabiyeler yüzünden parlayan Narözü'ne baktım, belli ki bize gülüyordu. "Gittiğim zaman Narözü'yle haftada bir ya da daha fazla buluşur musunuz? Yemek yersiniz, kroket oynarsınız, canınız ne istiyorsa yaparsınız. Yani bilirsin işte. Dış ilişkileri dengede tutmak için. Sırasıyla ev sahipliği yaparsınız..." Fildişinin güzel buzlu yüzü bu düşünceyle ısındı. "Tabii ki." "Ve perileri de sarayına geri götürebilirsin. Morpheus olmayınca kaybolmuş dürümdalar."

Kraliçe hüzünle gülümsedi. "Evet. Öyleler. Onları içeri almaktan memnun olurum."

Etrafımızdaki konuşma Morpheus'un hayatı boyunca yaptığı tuhaflıkların hikâyelerine döndüğünde ikimiz de sustuk. Yemekteki konuklar her anlatılana kahkahayla gülüyordu. Üzüntülerini gizlemek için numara yaptıkları o kadar belliydi ki.

Başımı eğip tabağıma baktım.

Fildişi elimi tuttu. "Senden sık sık bahsederdi. Seninle geçirdiği çocukluğu onun için kutsaldı. Burada çok azımız o tarzda bir masumiyeti deneyimleyebildik."

Birlikte geçirdiğimiz kısacık süreyi düşündüğümde kanatlarım sırtıma daha ağır geldi. Hatırlamak için çok uğraştığım anılar, şimdi sonsuza kadar aklımdan çıkmayacaktı.

Bu eşsiz ve garip yaratıklara -ve kendi eşsiz tarafıma- zorunlu olarak hoşça kal diyeceğimi bilmek beni hüzünlendiriyordu. Elimdeki butu çiğnedim. Sakatlanmış kaz sanki benim küçük ısırıklarımı hissediyor gibi masanın diğer ucundan kıs kıs gülerek servis tabağında yuvarlanıyordu.

"Eve dönüş yolculuğunu konuşmalıyız." Fildişi, şekerini kenara koydu. "Dünyalar arasındaki portaldan geri giderken zaman aldatıcı olur. Sen kesin bir saati gözünün önüne getirmediğin sürece saat tersine işler."

Demek ki çiçeklerin, ***"Zaman Harikalar Diyarında geriye işler.*** dediklerinde kastettikleri buydu. "Ne kadar geriye?"

“Seni ilk başta adım attığın tam o dakikaya götürür. Bu senin yararına çalışır. Yatak odanı hedeflersen hiç oradan ayrılmamış gibi olursun.”

Dudaklarımı peçeteye silip gözlerine baktım. “Hayır. Aklımda başka bir yer var. Kanatlarım kaybolmadan, hayatıma tekrar başlamadan önce yapmam gereken bir şey var.”

Portalların çalışma şekline göre, inmek istediğim yeri hayal etmem gerekiyordu ama içinden geçebileceğim büyüklükte bir aynanın da olduğu bir oda olmalıydı. İnsan dünyasında büyü daha katı kurallıydı. Akıl hastanesinde gerçekten iyi bildiğim sadece üç yer vardı. Kayıt masası, bekleme salonu ve tuvalet. Boynuma asılı zincirdeki minik anahtarı sıktım ve bariz olanı seçtim.

Diz çöktüm ve emekleyerek geçitte ilerledim. Sonunda dizlerimin üstünde bir lavabonun üstünde buldum kendimi. Neredeyse makyaj çantasının içini kurcalayan Hemşire Jenkins’le çarpışacaktım. Bir göz kalemi yere düştü. Geriye doğru sendeledi ve bana aval aval bakarken tuvaletin yanında poposunun üstüne düştü. Boğazından iniltiye benzer bir ses çıktı.

Gözlerimdeki şekillerin ve kanatların kostüm olduğunu söyleyerek açıklama yapabilirdim ama aynanın içinden emekleyerek çıkmak? Yapılacak en iyi şey hiçbir şey söylemeden gitmek ve kendini fazla çalıştığına ikna etmesini sağlamaktı. Zaten beni tanıması da çok mümkün değildi.

Anahtarımı korseme tıktım ve dezenfektandan, burnumu yakan derin bir nefes aldım. Lavabodan aşağı atlarken içetekle-rim hışırdadı. Ayaklarım yeni silinmiş soğuk fayanslarla buluştu.

Kapıya doğru yürüdüğüm sırada Hemşire Jenkins’in tiz bir sesle bağırdığını duydum. Durdum. Hâlâ şok içinde yerde oturuyordu ve neredeyse salyaları akıyordu. Cebinden anahtarlarıyla birlikte dolu bir şırınga düşmüştü. Ona neredeyse acıyacaktım, ta ki şırınganın etiketinde Alison’ın adını görene kadar.

Yanına diz çöktüm ve anahtarlarını elime aldım. “Bunları ödünç almam gerekli.”

Hemşire ağzı açık şekilde bakakaldı.

İçimi bir intikam hissi kapladı ve kötü tarafıma teslim oldum. “Biliyor musun, bugün biraz gergin görünüyorsun.” Başında dikilirken şırıngayı ayağımla ona doğru yuvarladım. “Belki de bunu uyuyarak atlatmak için bir şeyler almalısın.”

Morpheus un şapkasına dokundum, kapıya doğru döndüm ve garantiye almak için kanatlarımı çırptım. Koridorun boş olduğundan emin olduktan sonra gülmemi bastırarak dışarı çıktım.

^AÜÇE

Her zaman gözümü korkutan steril koridorlar şimdi hiç korkunç görünmüyordu. Köşelerden dikkatle döndüm, gölgelerden yürüdüm ve bir ya da iki kere neredeyse yakalanıyordum. Ama sadece gece ekibi burada olduğu için, kısa sürede süngerli hücrelerin olduğu koridora ulaştım. Yalnızdım. Annemin hangi odada olduğunu tahmin etmeme gerek yoktu. Buna yeraltı yaratığı sezgisi diyebilirsiniz ama biliyordum. Kapısının kilidini açıp içeri süzüldüm ve arkamdan kapadım.

Bir köşeye kıvrılmıştı. Tıraşlı başını bana çevirdi ve gözlerini kıstı. “Allie?” Sesi kısık ve boğuktu.

Şapkayı çıkarıp attım. Loş ışıkta yüzü kırılgan ve zayıf görünüyordu. Kalbim acıdı. Belki de hâlâ uyuşturulmuş haldeydi. Deli gömleğiyle boğuşup kumaş kaplı duvara dayanarak kendini kaldırmasıyla bana yanıldığımı kanıtladı.

“Ka-kanatlar mı?” Yüzündeki ifadeden anladığı belli oluyordu. “Tavşan deliğini buldun.”

“Artık bitti anne,” diye fısıldadım süngerli zeminde ihtiyatla ona doğru ilerlerken. Kollarını bağlayan cırt cırtları hızla açtığımda beni kucakladı. Diz çöktük, birbirimize sımsıkı sarılıyorduk. “Ama sen onlardan birisin,” diye hıçkırdı boynuma. “Lanet...” “Artık lanet yok,” diye fısıldadım yanağımı saçlarına sürerek. “Hiç olmamış. Sana anlatacak o kadar çok şeyim var ki.”

-# i *■

Guruldayan bir mideyle uyandım. Her yerde vızıltılar vardı ve güneş perdelerin altından süzülüyordu. Hâlâ uyku sersemiydim, yatağımın üstündeki takvime göz attım. Cumartesi. 1 Haziran. Balodan hemen sonraki sabah.

Zamanlama mükemmeldi. Akıl hastanesinin tuvaletindeki aynayı eve dönmek için tekrar kullandığımda üstümü değiştirip birkaç saat de uyuyabilmek için zamanı geri almıştım. Buna

rağmen boy aynamın içinden çıktıktan sonrasıyla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordum.

Belki de yeterince uyumadığım içindi. Belki de en başında Harikalar Diyarına hiç gitmediğimdendi. ***Belki de her şeyi rüyamda gördüm...***

Panikle üstümdeki örtüleri attım ve bacaklarımı yatağın kenarından sallandırdım. Yere bir şey düştü: Yeşim taşı tırtıl. Morpheus un şapkasının yanına yuvarlandı.

Boynuma dokundum ve minik anahtarlı zincirimi buldum.

Rahatlamayla midemdeki düğümler çözüldü.

Tırtıl heykelciğini aldım ve yansımamı görmek için doğruca aynamın - kırılmamıştı ve kristal gibi dümdüzdü- yanma gittim.

İşte oradaydı. İstiridyelerden bir dalganın üzerinde gittiğimin ve bir okyanusu süngere hapsetmemin kanıtıydı. Parlayan cildim ve platin sarısı saçımda, alev kırmızısı tutamlar hâlâ duruyordu. Gözlerimin çevresindeki dövmeler de kanatlarım gibi yok olmuştu ama yine de kolumu çevirdiğimde omuzlarımdaki kabartıları hissedebiliyordum. Onlara ihtiyacım olursa çıkmaya hazırlardı.

Arkamı döndüm ve akvaryumdaki yılanbalıklarıma baktım. Cangaver'in hatırası içimi titretti. Sonra çellomu gördüm ve başka bir hatıramı anımsadım... Chessie'nin çarpık ve garip şarkısını. Hatta masama bakıp kurumuş örümcek mozaiğimi görmek, beni kayıktayken gördüğüm muhteşem yıldızlara geri götürdü.

Hatıralar gerçek ve eşsizdi. Mutlu olanlar, acı olanlar, korkunç ve üzücü olanlar. Hayatlarını benim için feda etmeye hazır iki erkek.

Sonsuza dek Cangaver'in karnında yaşamaya mahkûm olan Morpheus. Ve büyük ihtimalle dün geceyi balodan sonra Taelor'la bir otel odasında geçiren Jeb. Bu gerçeklikte ayrılmamış olmaları mümkündü.

İlk geldiğinde Jeb e kapıyı asla açmamış olduğum için, Taelor geldiğinde benim evimde değildi.

Atletimin ve pamuklu boxer şortumun üstüne sabahlık giymeyi unutup odamdan koşarak çıktım. Yan eve gitmem ve onun gevekilit kutusundan çıktığını

gözlerimle görmem gerekiyordu. Aramızın ne durumda olduğunu da görmeliydim.

“Hey, yavaş ol kelebek.” Tüylü çoraplarım tahta zeminde kayıp dengemi kaybettiğim anda babam beni yakaladı.

Onun yüzünü yeniden görmek çok güzeldi ve ağlamamak için güldüm. “Kaykaysız kaymaya çalışıyorum.” Kaygan zemini işaret ettim.

Elvis gülüşüyle hafifçe çıkıştı. “Sadece dikkatli ol, yoksa diğer bileğini de incitirsin.”

Kendimi onun kucağına atıp sarıldım.

Bir kolunu belime doladı, diğerini aramızda tuttu. “Hey! Sen iyi misin?”

Yoğun duygularımdan konuşamayarak evet dercesine başımı salladım. Sarılışımın ona söylemek istediğim her şeyi anlatmasına izin verdim. ***Seni özledim. Seni seviyorum. Ve seninle kavga ettiğim için çok özür dilerim.***

Babamın aramızda tuttuğu kolu kımıldadı. Göğüskafesinin üstünde telsiz telefonu tutuyordu. Geri çekildim.

İlk düşüncem Taelor’dı. Parasını çaldığımı anlamıştı. Belki Persephone çöpte çantayı bulmuştu. Eve dönmeden önce mağazadaki aynaları kullanıp parayı yerine koymayı düşünmediğime inanamıyordum.

ilk başta parayı çaldığım için hatalıydım. Yani sanırım, tıpkı Cangaver onu bütünüyle yutmadan önce Morpheus’un söylediği gibi kaderime razı gelmeliydim. Ona hırsız olduğumu söyleyecektim ve polise haber vermemesini umacaktım.

Bana cesaret vermesi için elimdeki tırtılı sıktım. “Kiminle konuşuyorsun?”

Babam göz kırptı ve telefonu kulağına götürdü. “Selam tatlım. Kızımıza günaydın demek ister misin?” Telefonu bana uzattı.

Taelor olmadığı için rahatlamıştım ama yüz ifademi şaşırmış gibi yaptım. Oynamam gereken bir rolüm vardı.

“Alison’ın servisindekilerin telefonu kullanmaları yasak,” dedim sesime titreyen bir ton vererek.

Babam omuzlarını silkerek sırıttı.

Telefonu sonunda aldığımda kulağıma soğuk geldi. “Alison?” “İşe yarıyor, Allie.” Sesi güçlü ve netti.

“Öyle mi?” diye sordum hâlâ şoktaymış gibi davranarak. “Baban sana detayları anlatır. Bugün beni ziyarete gel, tamam mı?”

“Sana bu sabah bir şey verdiler mi?”

“Hayır,” diye yanıtladı. “Anlaştığımız gibi yaptım. Benim aklı başında olduğumu görmelerini sağlıyorum. Nedense, sanrılarımın sebebi olarak sakinleştiricileri görüyorlar. Nasıl bir ironi ama?” Gülümsedim. “Sesini duymak çok güzel.”

“Senin de. Seni tekrar görmek istiyorum. Sana sarılmak... seninle ne kadar gurur duyduğumu söylemek istiyorum. Seni seviyorum...” Sesi çatladı.

Gözlerim yaşardı ve bu sefer rol yapmıyordum. “Ben de seni seviyorum... anne.”

Kök salmış gibi dikildim. Babam nazikçe telefonu elimden aldı ve beni oturma odasındaki divana götürmeden önce, anneme hoşça kal dedi.

“Bu sabah daha şafak sökmeden hastaneden aradılar.” Kenarlarında gülme çizgileri olan gözleri buğuluydu. “Hemen ardından sen daha uyurken gidip ziyaret ettim. Aklı başındaydı... ***Gerçekten*** aklı başındaydı. İnsanlar haricinde kimseyle konuşmuyordu. Ve yemek tabağından omlet yedi. Yemek tabağı, Allie! Bunların hepsini ilaç almadan yaptı. Doktorlar başından beri ilaçlara re-

aksiyon gösterdiğini söylüyorlar, ilaçların bir şekilde belirtileri kötüleştirdiğini düşünüyorlar. Garip olan yanı onların bu sonuca nasıl vardıkları. Hemşire Jenkins var ya hani?”

Temkinli bir şekilde başımı salladım. Onu son gördüğümde elinde boş bir şırıngayla ve yüzünde pasparlak bir gülümsemeyle tuvaletin zemininde uykuya

dalmıştı. Görünüşe göre tavsiyeme uymuştu.

“Bir temizlik görevlisi dün gece çok geç bir saatte onu tuvalette bulmuş. Annene verdikleri yatıştırıcıdan kendine yapmış. Kendine geldiğinde aynalardan geçen ve anahtarlarını çalan perilerden bahsediyormuş. Gerçek şu ki anahtarlar hemen yanında duruyormuş. Doktor kullandıkları sakinleştirici markasında bir sorun olduğunu düşünüyor. İleri derece testler yapılması için ilaçları göndermiş.” Aynı anda hem içini çekip hem de kıkırdadı. “Bunca zaman boyunca ilaç yüzünden kötüleştiğini bilmek... Pazartesi planladığımız tedaviden önce bunun ortaya çıkmasından çok memnunum.”

“Ben de.” Elini tuttum ve yanağıma yasladım.

“Söyle bakalım,” diyerek saçımdaki kırmızı tutamlardan birini çekiştirdi. “Bu yeni bir postiş mi?”

“Kesinlikle,” diye cevapladım makine gibi, minik bir yalan söylediğimi sonradan fark ederek.

“Sevdim bunu. Pekâlâ, masada çörek var. Ben bugün hastanede olacağım. Sen de işten sonra uğrar mısın?”

“Dünyadaki hiçbir şey beni durduramaz,” diye söz verdim. Babamın, koltuğuyla ilgili bir şey sormadığı kafama dank etti. Dikişlerini yırtılmış ve kopmuş görmeyi umarak koltuğa baktım. Tam aksine, her zamanki gibi görünüyordu. Ki bu kesinlikle çok anlamsızdı çünkü bu da düzeltmeyi unuttuğum başka bir şeydi.

Babam kapıya doğru ilerlerken bana döndü. “Ah, bugün tuzaklarını kontrol etmek isteyebilirsin. Bir tanesinde dev bir gece

kelebeği buldum. Dün geceki fırtınadan kaçarken içeri girmiş olmalı. Mozaiklerine harika bir ilave olacak. Bu kadar büyüğünü hiç görmemiştim.”

Dev gece kelebeği... Mideme kaya fırlatılsaydı bu kelimelerden daha az acıtırdı.

Tırtıl heykelciğini sehpaya bıraktım ve babamın kamyoneti garaj yolundan ayrılana kadar zor bekledim.

Garajda onu bulana kadar üç kovayı açtım. Karışık böceklerden bir tepeciğin üstünde yatıyordu. Kedi kumu ve muz kabuklarının iğrenç kokusu burnuma

doldu. Kelebeği elime aldım. Parlayan mavi bedeni ve siyah saten kanatları hareketsiz ve cansızdı.

Bir şekilde kaçmıştı... Cangaver'in karnından kaçmış ve benim tarafımdan boğulmak için buraya kadar gelmişti.

Onu özenle kucakladım ve sersemlemiş bir halde oturma odasına yürüdüm, suçluluk ve kayıp duygusuyla titriyordum. Sehpanın yanındaki heykel arkadaşının yanma yerleştirdim ve titreyen parmaklarımla kanatlarını okşadım.

"Ne düşünüyordun ki?" diye mırıldandım. "Neden borunun içine uçtun? Daha iyisini biliyor olmalıydın." Onu önce gösterişli ve hayat dolu, şimdiyse tırtıl heykelciği gibi bomboş görmek canımı yakıyordu. Mavi, soğuk vücudunu okşadım. "Şimdi sana inanıyorum, tamam mı? Beni önemsediğine inanıyorum. Ve benim için son anda yaptığını... asla unutmayacağım."

Unutmana izin vermeyeceğim. Morpheus'un sesi zihnime süzüldü. Kelebeğin vücudu titremeye başladığında geriye zıpladım.

Kanatları katlandı ve genişledi, Morpheus un sehpanın üzerinde tüm zarafetiyle büyümesi için açıldı. Mücevherli gözyaşlarıyla uyumlu safir rengi ipekten modern bir takım giyiyordu.

Ve tabii ki göz alıcı bir şekilde tuhaf bir şapka takıyordu.

Mutluluğumu gizlemeye çalışarak dikleştim. İradem dışında bir gülücük dudaklarımdan kaçtı.

"Beni özleyeceğini biliyordum." Yere atladı ve yaklaşarak beni duvarla kendisi arasına sabitledi.

"Nasıl kurtuldun?"

"Meğerse," gözyaşlarımı koluyla sildi, "Cangaver'in postu dışarıdan yok edilemezmiş, içeriden değil."

Anlamaya başlamıştım. "İnanamıyorum! Ceketinin cebinde ölümcül kılıç vardı."

"Aynen öyle." Tırnaklarını ceketinin yakasına sürterek parlattı. "Tabii diğer mahkûmlar da benimle birlikte kaçtı. Şimdi beni başıboş yavrular gibi takip

ediyorlar. Gerçi yararlı olduklarını kanıtladılar. Bir şeyleri tamir ederek. Sen uyurken bir tanesini çaldığın parayı cüzdana geri koyması için yolladım.”

“Sen... ne?”

Arkasındaki koltuğu işaret etti. “Sonra da birkaç tanesini koltuğun papatyalarını dikmeleri için görevlendirdim.”

Şaşkınlık ve minnettarlık duygusuyla doldum. “Teşekkürler.” “Ah, bir teşekkürden daha fazlasını hak ettim.” Koyu renk gözleri baştan çıkarıcıydı.

Kollarımı göğsümün üstünde birleştirdim. “Hah. Bana en azından bunu borçlusun. Çocukken beni rahat bırakmadın. Annemi ailesini terk etmeye zorladın ve beni korumak için akıl hastanesine kapatılmasını sağladın. Ardından beni Harikalar Diyarıha gelmem için kandırdın; böylece senin için her şeyi düzeltebilecektim ama karşılığında hiçbir şey almayacaktım.”

Bir elini kaldırdı, şapkasını eğerek o seksi açıyı verdi. “Beni istiyorsun. Kabul et.”

Kısmen haklı olsa da bunu ona asla söylemezdim. “Seni neden isteyeyim ki?”

Saymak için üç parmağını havaya dikti. “Gizemli. Asi. Belalı. Kadınların dayanılmaz bulduğu tüm özellikler.”

“Ne kadar da iyimsersin.”

“Bardağım asla boş olmaz.”

“Beyninin boş olması çok kötü ama.” Kelimelerim acıydı ama gülümsememle etkisi yumuşadı.

Cevap olarak sırıtmasında saygı da vardı. “Yani...” Çıplak tenimde ufak ateşler yakarak, boynumdan köprücükkemiğimin üstüne kadar uzanan zincire dokundu. “Narözü nü dükkâna bakması için mi bıraktın?”

“Yanında danışmanı olarak Davşan’la birlikte. Herkese burada bitmemiş bir işim olduğunu söyledim.”

“Mesela?”

“Aile ve arkadaşlar. Son sınıf ve mezuniyet. Sanatım.” Morpheus tek kaşım kaldırdı. “Ve şövalyen mi?”

Bakışlarımı çoraplarıma çevirdim. “O şu anda başka birine ait.” Morpheus parmağının ucunu şakaklarımda dolaştırdı. “Bunu duymak içimi ısıtsa da inanmıyorum. Kan çoktan kazandı.” “Neden bahsediyorsun?”

“Çocuk senin için kanadı. Hatta tüm vücudunu verecek kadar. Bundan daha büyük bir aşk yok. O sadece sana ait.”

Kelimeleri şaşırtıcı derecede güzel ve nazikti ve kalbimin bir yerlerinde haklı olduğunu biliyordum.

Ama Jeb’in bunu kendine itiraf edebilecek cesareti bulması için ne kadar bekleyecektim?

Morpheus avcumdaki yara izlerine dokundu. “Ama senin de benim için kanadığını unutmayalım. Yani, sen kime aitsin Alyssa?” Bu hatırlatma duygularımı karmakarışık etti. Dengemi bozmak konusunda profesyoneldi. “Çoktan ölümlülerin dünyasını seçtim.” “Soruyu çarptırıyorsun.”

“Ustasından öğrendim.”

Kıkırdadı ve kapkara bakışlarıyla beni baştan aşağı süzdü. “Tamam o zaman. Oyuncak askerinle oyna. Ama artık bir kadınsın. Damarlarında yeraltı diyarının ateşi dolaşıyor. Kalbin vahşi

$&AÜÇE

ve gücün lezzetli tadını aldın. Bir gün tekrar uçmak isteyeceksin. Ve emin ol, seni bekliyor olacağım.” Kanatları tepemizde açıldı ve beni siyah bir koza gibi sararak ona doğru çekti.

içimde uyandırdığı kadından mı yoksa Harikalar Diyarında ruhumda filizlenen vahşilikten mi emin değildim ama kucaklamasına teslim oldum. Ilık ağzı ardında meyankökü kokusunu bırakarak burnumu sıyırıp geçti. Dudaklarımı tatmadan önce onu itmek için hazırlandım -birlikte olmasak bile Jeb e tekrar ihanet etmek istemiyordum- oysa Morpheus ılık, basit ve nazikçe alnımı öptü. Ardından beni bıraktı.

Aramızda huzursuz bir sessizlik oldu. Cebinden bir çift eldiven çıkarıp giydi. Tavrında bir veda sezdim. Bu hareketi içimde buruk bir düğüm oluşturdu.

“Gitmeden önce,” dedi Morpheus sanki aklımı okumuş gibi, “bilmen gerekiyor. Cangaver’i öldürdüğümde içinde Kızıl’dan iz yoktu.”

Ne demek istediğini anlayınca nabzım tekledi. “Onun dışarıda beni aradığını düşünmüyorsun değil mi?”

“Oradan sürünerek çıkmış ve yaşayacağı bir beden bulamayıp bir köşede kuruyup kalmış olması muhtemel. Ama birini bulduysa bile, portallar artık çok iyi korunuyor. Bürümcük’ün suçlu vicdanı olmasaydı buraya asla gelemezdim. O ve periler, benim için elf şövalyelerin dikkatini dağıttı. İkil kız kardeşleri uyardım ve ben de gözümü açık tutacağım. Senin için cadıyla bir kere savaşmıştım. Gerekirse tekrar yaparım.”

Yapacağından hiç kuşkum yoktu. Avcumu göğsüne koydum. Kalbi tenimin üstünde hızlı hızlı atıyordu. “Hiç tahmin edemezdim.” “Neyi?” diye fısıldadı boğuk bir sesle.

“Senin de bazı yeraltı yaratıkları gibi nadir bulunan iyilik ve cesarete değer verdiğini.”

“Hah!” Eldivenli elini benimkinin üstüne bastırdı. “Sadece menfaatlerim olduğunda.”

Gülümsedim ve parmak uçlarımda yükselip yakasından tuttum. Mücevherleri büyüleyici bir koyu mora dönene kadar hepsini teker teker öptüm. Geri çekildim. “Çok güzel,” diye fısıldadım bir tanesine hafifçe dokunarak.

Morpheus ellerimi yakaladı ve avcumdaki yaralan öptü. “Daha çok katılamazdım.”

Birbirimize baktık, aramızda bizi birbirimize çeken gergin, görünmez bir ip, kuvvetli bir bağ vardı.

Kapı çaldığında irkildim. Kapıya giderken mutfaktaki saate baktım.

Morpheus’a sessiz olmasını işaret edip gözetleme deliğinden baktım.

“Jeb!” Kalbim deli gibi atarken anahtarı göğsümden içeri ittim ve kilidi açmak için çabaladım. “Acaba?” Morpheus’a kanatlarını işaret ettim. “Anlarsın işte.”

Arkama geldi, sıcak nefesi boynumdaydı. “Seni gözlüyor olacağım. Kuralları çiğnedik. Büyüyü kurnazlıkla yendik.”

“Ve şimdi de ödenecek bir bedel mi var?” diye fısıldadım midemdeki rahatsız edici dürtüyle.

“Belki de. Ayrıca çoktan bedelini ödüyor da olabiliriz.” Kelimelerinde bir hüzün vardı. Bir adım geriledi ve eğildi, kanatları mükemmel bir kavis çizdi. “Her zaman uşağınım, güzel kraliçem.” Bana son kez baktı ve kelebeğe dönüşüp eşiğin üstünde uçarak bekledi.

Kapıyı açtığım anda sanki Jeb’in kafasını koparmaya çalışır gibi dışarı fırladı.

Jeb eğildi. “Hey!” Arkasında uçan kelebeğe baktı. “Bu senin araba kokunun üstündeki böcek değil mi?”

İnanılmazdı. Gerçekten de hiçbir şey hatırlamıyordu.

“Onu senin için yakalamamı ister misin?” diye sordu ben cevap vermeyince.

“Hayır. Umarım bir arabanın ön camına çarpar.”

Yalancı, diye fısıldadı zihnime Morpheus ılık rüzgârla uzaklaşırken. Gülümsememi bastırdım.

“Böyle bir böcek mozaiklerin için güzel bir odak noktası olurdu,” dedi Jeb, sesinde tüm dikkatimi talep eden bir tonla. Onu sonsuza kadar kaybedebileceğimi bildiğim için bu kadifemsi derin ses şimdi bana müzik gibi geliyordu. Kollarına atlama isteğime direnmek zorunda kaldım.

Esintiyle kokusu beni sarıyordu. Eski püskü bir tişört ve baldırlarına kadar uzanan yağ lekeli bir şort giyiyordu. Saçlarını hırpalanmış bir bandanayla toplamıştı ve yüzü de pis görünüyordu. Buraya Gizmo’yu tamir etmek için gelmişti. Her zaman olduğu gibi benimle ilgileniyordu. Benim elf şövalyem.

Yara izlerine doya doya bakarak bronzlaşmış kollarını inceledim. Kayıktaki o gece güçlü kucağında uykuya dalmamın nasıl hissettirdiğini düşündüm. Şimdi

tüm bu hatıralar sadece bana aitti. Ondan saklamam gereken bir şeydi bu ama artık aramızda sırlar olmasından rahatsızdım.

Op onu, öp onu. Onu öpmek istediğini biliyorsun... Omzuma bir çekirge kondu. Bahçeden gelen diğer sesleri, duyabildiğim tüm fısıltıları dinledim. Hepsi aynı şeyi söylüyordu.

Op onu... Ama yapamazdım çünkü bu sefer doğru davranmak istiyordum, ilk önce onun Taelor'dan ayrıldığından kesin emin olmalıydım. Her yönüyle benim olduğundan.

"Al?" Jeb omzumdaki çekirgeyi aldı ve serbest bıraktı. Hareketi sersemliğimi dağıttı. "Ah, özür dilerim."

"Evet, gerçekten de derinlere dalmıştın. İyi misin?" Omuzlarımı silktim. "Mozaiklerimi düşünüyordum. Artık bir şeyleri öldürmeyeceğim. Artık malzemelerimi değiştirme vakti.

Taşlar ve kırık camlar mesela. Boncuklar, kablolar, kurdeleler." Neden olmasın ki? Zihnimde ölümsüzleştirilmeyi bekleyen bir sürü Harikalar Diyarı manzarası vardı.

"Kulağa harika geliyor," dedi Jeb. "Ben de bir değişikliğe hazırım." Arkasından bir şey çekti: pembe kâğıda sarılmış bir buket beyaz gül. Kemerine sıkıştırmış olmalıydı. Çiçekleri bana uzatırken kırık dişini çevreleyen tatlı bir gülümseme belirdi yüzünde.

"Teşekkürler." Hoş kokularını içime çektim. "Bu kadar erken saatte açık çiçekçiyi nereden buldun?"

Ellerini cebine soktu. "Ah. Açıkçası onları Bay Adamsın bahçesinden bir nevi ödünç aldım." Dirseğiyle, bahçesinde güllerinden bazıları eksilmiş gül ağacının bulunduğu, yolun karşısındaki evi gösterdi.

Kahkaha attım. "Çok kötüsün."

"Eh, ben de onun çimlerini bedava biçerim ya da onun gibi bir şey yaparım. Hey..." Bir parmağını bileğime sürttü. Tüm bedenim heyecanla doldu. "Dün gece balodan önce seni görmek için geldim. Ama kapıyı kimse açmadı."

“Ah... Hitch’le mi ilgiliydi?”

“Dün geceyle ilgiliydi. Sana ulaşamayınca, oraya gidersen bana haber vermesi için Hitch e yemin ettirdim. Sen gitmeyince Jen bana Soul’da annenle olanları anlattı. Güller de bunun için,” “Beyaz güller,” diye fısıldadım gözlerime yaşlar dolarken. Kaşları endişeyle çatıldı. “Lütfen ağlama. Beyaz güllerden hoşlanmıyorsan onları senin için kırmızıya boyarım.”

“Hayır, sakın bunu yapma.” Kanım damarlarımda hızlanmıştı, başımın döndüğünü hissettim.

“Alice hikâyesinde olduğu gibi demek istemiştim.” İrkildi. “Üzgünüm. Bu çok aptalcaydı. O kitaptan nefret ettiğini biliyorum.” Kolunu tuttum. İkimiz de dokunduğum yerde seğiren kasının olduğu noktaya baktık. “Aslında hikâyenin içindeki sihri görmeye başladım. Ve güller de mükemmel.” “Güzel.” Spor ayakkabılarını verandaya sürttü. “Yani, Londra konusunda, Tae’la ilgili kısmı senden sakladığım için affedildim mi?” Harika. Daha bunun üstesinden gelmediğimizi unutmuştum. Ben cevap vermeyince devam etti. “Çünkü sana söylemem gereken, değişen bir şey var.” Başındaki bandananın düğümünü düzeltti, gergin görünüyordu.

Başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan Taelor’ın üstü açık Mustang’i garaj yolumuza daldı ve keskin bir fren sesiyle durdu. Jeb küfredip başını kapının çerçevesine dayadı.

Tae arabanın kapısını hızla çarparak kapadı ve koşarcasına verandaya çıktı. Fendi güneş gözlüğünü başının üstüne kaydırdı. Dedikoduya göre, bu gözlük iki yüz papelden daha fazla ediyordu. Benim ikinci el kıyafetlerle dolu dolabımın tamamından fazla.

“Burada olacağını tahmin etmiştim.” Jeb’i baştan ayağa süzdü ve elimdeki gülleri fark etti. “Ne o? Kavgamızdan sonra geceyi küçük bakirenle mi geçirdin?”

Ağzım açık kaldı. Belli ki balo çok iyi geçmemişti.

“Daha şimdi geldim, o yüzden sakın etrafta dedikodu yapma, Tae.” Dudağındaki demir pirsingi ovdu.

Lal taşından olanı takmadığını yeni fark ediyordum. Nabzım biraz daha hızlandı.

Taelor manikürlü ve sandaletli ayağını yere vuruyordu. “Yani henüz ona söylemedin mi?” Gözleri sertçe bana döndü.

“Dün gece benden ayrıldı. Baloda. Ve beni orada yalnız bırakıp gitti. Klas hareket, değil mi?”

Sesindeki acılı ton, içimde acıma ile empati arası bir duygu oluşturdu.

Jeb verandanın tuğlaları arasında ufalanan betonu parmak boğumlarıyla ezdi. “Şoförün vardı.”

“Ah, onunla mı dans etmem bekleniyordu? Adam neredeyse doksan yaşında.” Elbisesiyle uyumlu limon yeşili tasarımcı işi

çantasını kavradı. “Danstan sonra da evde değildin çünkü buraya geldim. Burada değilsen neredeydin?”

“Bay Masona uğradım.”

“Sanat öğretmenimize mi?” Taelor’la aynı anda sormuştuk. Onun cevabını beklerken birbirimize sert sert baktık.

“Bana Yeraltından kovulduğumu söylemiştin,” diye yanıtladı Jeb, parmaklarının tuğlaları sıyırdığı yere bakarak. “Bay Mason bir keresinde bana Kenyon Caddesindeki sanat galerisinde iş ayarlayabileceğini söylemişti. Oranın sahibiyle iyi arkadaşlar.” “Bekle, neden orada bir işe ihtiyacın var ki?” diye sordum, kafam karışmıştı. “Bu yaz Londra’ya gitmek için ayrılacağını sanıyordum.”

“Gitmeyecek çünkü babamın ona bir daire kiralama teklifini reddetti. Yaşayacak bir yer bulmak için önce para biriktirmek zorunda.” Taelor küçümseyerek bana baktı. “Senin yüzünden kariyerinden vazgeçiyor.”

Jebediah Holt hayat planlarını benim için mi değiştiriyordu? “Bunu yapamazsın,” dedim bana bakması için onu zorlayarak.

Endişeyle yüz ifadesini sertleştirmişti ama aynı zamanda kararlılık da vardı. “Sadece birazcık plandan sapıyorum. Hiçbir şeyden vazgeçiyor değilim. Galerideki işi aldıktan sonra,” Taelor’a bir bakış attı, “ki hemen hemen kesin, bazı resimlerimi orada satabileceğim. Devlet üniversitesine giderken sanat dünyasıyla bağlantılar kurabileceğim, anneme ve Jen’in okul masraflarına

yardım edebileceğim.” Sonra bakışları bana yoğunlaştı. “Yani, sen mezun olana kadar. Sonra da Londra’ya birlikte gideriz.” Londra’ya gideriz, ***birlikte...***

Hissettiğim harika duygulan bastıramayarak buketin kâğıdını parmaklarımın arasında buruşturdum.

“Ne kadar da tatlı.” Taelor’ın sesi titriyordu. “Belki de geçen gün arabanda bulduğum bu süprüntüleri satıp ona ikinci el mağazasından bir nişan yüzüğü alırsın.” Çantasını karıştırdı ve ayaklarımın dibine lastikle bağlanmış üç rulo kâğıt fırlattı. “Tavşan gözlerini onun üstünden ayırma Alyssa. O bir pislik, tıpkı sapık babası gibi. Kesinlikle güvenilmez.”

Gitmek için yürümeye başladı.

Jeb’in omuzları düşmüş, kulaklarının ucu kızarmıştı. Kanım alev aldı. Onunla böyle konuşmasına asla izin veremezdim. Asla kendisinden şüphe duymasına sebep olmasına izin veremezdim.

Gülleri yere fırlatıp verandaya doğru adım attım ve kızı dirseğinden yakaladım.

Silkinerek kolunu kurtardı ve arkasını döndü.

Ben basamakta, o da yerde dururken göz hizasındaydık. Ağzını açacak gibi olunca onu susturdum. “Konuşma sırası bende. Ve sen de dinleyeceksin. Sonra da senin Jeb ya da başka bir şey hakkında konuştuğun tek bir kelimeyi daha duymak istemiyorum, asla!”

Çenesini sıktı ama bekledi.

“Jeb e ***hayatım pahasına*** güveniyorum. O, babasının olmadığı her şey. Ve sen de bunu biliyorsun, yoksa onu kaybettiğin için bu kadar kavga etmezdin. Sana saygılı davrandı... ve seni hiçbir zaman incitmek istemedi. Yoksa neden senin davranışlarına bu kadar uzun süre katlansın ki?”

Bakışları gözyaşlarıyla bulandı.

Jeb olduğu yerde şaşkınlıkla donakalmıştı.

“Ve biliyor musun?” diye devam ettim serbest bıraktığım şeyi durduramayarak. “Hiçbirimiz mükemmel ailelere sahip değiliz. Arkadaş olabilirdik ya da en

azından geçinmeyi denerdik. Ama sen bunu öldürdün. Bazen işler senin için çekilmez oluyor, bunu anlıyorum. Ama bunu insanlara istediğin gibi davranmak için bahane olarak kullanamazsın.” Senelerdir bastırdığım hislerimi söylerken yanaklarım yanıyordu. “Dünyanın geri kalanını yıkıp dökmek seni mutlu etmeyecek. Kendi içine bak. Kim olmak istediğini bulmak için. Ne yapmak için bu dünyaya geldin? İşte bu, içindeki boşluğu dolduracak şey. Bunu yapabilecek tek şey.” Ötüşen birkaç kuş dışında etrafı ölüm sessizliği kaplamıştı. Hatta vızıltılar bile sessizleşmiş, sanki böcekler ile çiçekler ilk defa beni dinlemek için susmuştu.

Ayaklarına bakan Taelor burnunu çekti ve elinin tersiyle yanaklarını sildi. Bakışlarını bana çevirdiğini o anda gördüm. Bir bağlantı. Ona ulaşmıştım.

Düşünceli ve bir seferliğine de olsa sessiz bir şekilde arabasına döndü ve garaj yolumdan hızla ayrıldı.

“Vay canına,” diye mırıldandı Jeb.

Hızla döndüm ve yüz yüze geldik. Yalnızdık... sonunda. Kanatlarımı ilk kez gördüğü zamanki gibi saygılı bir ifadeyle bakıyordu. Bir şey söylemek için dudaklarını oynattığı anda, caddenin karşısında açılan bir kapı dikkatini dağıttı. Bay Adams bahçesini sulamak için hortumunu aldı. Yaşlı adam gül ağacındaki boşlukları görünce kaşlarını çattı.

“Jeb, yakalanmak üzeresin.”

Bana seksi bir gülüş attı.

Bay Adams bizim tarafımıza bakmadan bileğinden yakalayıp kapıdan içeri soktum. Kapıyı kapayıp kanat yaralarımı gizlemek için sırtımı kapıya yasladım.

“Bir dakika!” Jeb saçımın kırmızı tutamlarından birini yakalayıp parmaklarının arasında çevirdi. “Bu takma saç değil. Gerçekten de boyamışsın. Senin içine ne kaçtı?”

“Sanırım sonunda ateşli tarafımı keşfettim.”

“Bunu sevdim.” Bir tabloyu değerlendirir gibi kafasını yana eğdi. “O halde, peri tozunda yüzmüşsün gibi görünen şu parlak şey...” Parmaklarıyla yanağımı okşadı. “Vücudunun her yerinde var mı?” Pijamalarıma olan yoğun dikkati beni

boynumdan ayaklarıma kadar ısıttı.

“Eee..Dokunuşu bile kekelememe yetecekken, perilerle ilgili yorumu kontrolümü kaybettirdi. Geri çekildiğinde neredeyse inlemek üzereydim.

“Dışarıda Tae’a söylediğin şeyler için teşekkürler.”

“Hepsini içimden gelerek söyledim.” ***Çünkü seni seviyorum.*** Bunu sesli söylemeye henüz hazır değildim ama bu doğruydu.

Birdenbire farkına vardığım bir şey değildi, yavaş yavaş kendini belli eden bir histi. Bir çeşit dönüşüm gibi...

“Pekâlâ, görünüşe göre kendi başına da gayet iyi idare ediyorsun. Az önce benimle nasıl ilgilendiğini gördükten sonra.” Aramızdaki mesafeyi bir kere daha kapayarak bir omzunu duvara yasladı. “Çok garip. Dün gece de aynı şeyi rüyamda gördüm. Benimle ilgileniyordun.”

Bu itirafla tüm dikkatimi yeniden topladım. “Harikalar Di-yarı’nda mıydık?”

Sırıttı. “Ah, hayır. Bir evdeydik ve ben tüy ve renklendirilmiş balla resim yaparken sen de masada satranç oynuyordun. Bir grup arı cama çarpıyor ve onların kovanlarından çaldığım için bana bağırıyorlardı. Yani gerçekten insan sesiyle bağırıyorlardı. Ardından senin kanatların çıktı ve dışarı uçarak hepsini uzaklara kovaladın. Garip, değil mi?”

Öksürüğümü bastırdım. “Evet, garip.”

“Yine de bir şekilde uyuyor.” Taelor’ın bana fırlattığı rulolardan birini aldı, lastiğini çıkardı ve bana uzattı.

Ruloyu açtım, kurşunkalemle ve gölgelendirmelerle çizilmiş bir resmim olduğunu görünce nefesimi tuttum. Tüy gibi incecik kanatları ve göz dövmeleriyle mükemmel bir gotik peri tasviriydi ve neredeyse Harikalar Diyarı’ndaki görünüşümle tamamen aynıydı. Teknik olarak hiçbir zaman orada olmadığına göre bu, onun hatırası olamazdı. O zaman sadece tek bir açıklaması vardı: O benim ruhumun içini görüyordu ve her zaman da görmüştü.

Bakışlarıyla buluştum, konuşamıyordum.

“Bunun gibi yüzlercesi var. Sen benim ilham perimsin Al. Esin kaynağımsın. Umuyorum ki... belki... istersen...”

Bitirmesini beklemeden tişörtünü tuttum ve onu öpmek için kendime doğru çektim. İlk önce gözleri büyüdü, sonra kapanıp beni kaldırmak için kollarını kalçama sardı. Vücuduyla beni duvara bastırdı.

Dudaklarımı onunkilerden ayırmadan gülümsedim, sarhoş gibiydim.

Kaç kız ilk öpücüğünü iki kere yaşardı ki? Ama bu sefer şok içinde değildim. Bu kez kollarımı boynuna dolamayı ve onu daha da yakma çekmeyi unutmadım. Bu kez onun dudaklarını açmak için hafifçe dürten ve dilini bulan bendim.

Çizim yerdeki dağılmış güllerin yanına düştü. Jeb inledi ve bacaklarımı beline dolayıp beni sımsıkı tuttu. Sadece bir anlığına dudaklarını ayırıp fısıldadı: “Böyle öpüşmeyi nerede öğrendin?” “Bana sen öğrettin.” Kendime geldim ve ne söylediğimin farkına vardım. “Rüyalarımda.”

“Ah, öyle mi?” Çenemdeki gamzeyi burnuyla okşadı. “Demek beni rüyanda görüyordun, öyle mi?”

“Tanıştığımız günden beri.” En sonunda gerçeği söylemiştim. Gamzeleri ortaya çıktı. “Sanırım artık bizim için rüyaları gerçeğe dönüştürmenin vakti geldi, kaykaycı kız.”

Bilmediği şey aslında çoktan gerçekleştirdiğimizdi; birlikte Harikalar Diyarı’na gidip dönmüştük ne de olsa. Gülümsedim ve bir daha asla hatırlamayacaklarının yerine geçecek, asla unutamayacağı bir öpücük verdim.

TEŞEKKÜRLER

îlk başta aileme teşekkürler. Kocam, çocuklarım, erkek kardeşim, yeğenlerim, kuzenlerim... Her iki ebeveynim, beni bu dünyaya getirenler ve evlilikle annem babam olanlar. Teyzelerim ve amcalarım, dayılarım ve halalarım ve artık yanımızda olmayan büyükbabalarımla büyükannelerim. Kötü günde iyi günde bana inandınız ve yolumu bulacağımdan hiç şüpheniz yoktu. İnancınız beni zor zamanlarda omzunda taşıdı.

Müthiş temsilcim Jenny Bent’i ve öykülerime, yeteneğime ve fikirlerime olan tutkusundan dolayı sevgiyle kucaklıyorum.

Abrams/Amulet aileme: Zeki editörüm Maggie Lehrman kitabın kalbini görmekle kalmadı ona yön de verdi; harika kapak tasarımcısı Maria Middleton, Nathalia Suellen'ın büyülü sanatıyla öykünün ruhunu kavradı; reklamcım Laura Mihalick; editörlerim;

pazarlamacılarım; kitabın kapağına ve sayfalarına özen gösteren tüm matbaa çalışanları ve daha nicesi. Eserin son halinin ortaya çıkması ve rüyamın gerçekleşmesi için emek veren herkese teşekkür edebileceğim yeterince yerim yok.

Linda Castillo, Jennifer Archer, Marcy McKay ve April Redmon'a teşekkürler.

Kötü çocuklarımın içindeki iyiyi her seferinde gören Jessica Nelson'a; beni sakinleştiren ve içimdeki Melvin'i bulmamı sağlayan Bethany Crandell'a; en başta yazdığım öyküleri bile okuyup yeteneğim olduğuna inanan Katie Lovett'a; benim göremediğim tashihleri gören Marlene Ruggles'a; bir numaralı hayranım Chris Johnson'a ve son olarak Godiva'ya yepyeni bir anlam katan Kim Dickerson'a teşekkürler. Evet, kelimeler de çikolata olabiliyor.

Crockett Okulu'ndakilere selamlar, özellikle de Cara Clop-ton, Christen Reighter ve Vault Crew'a (siz kendinizi bilirsiniz!).

internetteki destek ekibime, Twitter arkadaşlarıma, Quer-yTracker.net dostlarıma ve kimi zaman karanlık kimi zaman da yapayalnız yürüdüğüm yayıncılık yolunu aydınlatan blogger'lara kucak dolusu sevgiler.

Lewis Carroll ile Tim Burton'a özel olarak teşekkür ederim. Sanatsal zekâları, capcanlı karakterleri ve hayal güçleri olmasa bu kitabı asla kaleme alamazdım. Son olarak öykülerimi bana veren, yazmamı sağlayan ve her gün hayatımı kutsayan Ona teşekkür ederim.